

CINCI
MOTIVE
SĂ O IEI
DE LA CAPĂT

K.A. TUCKER

Autoarea bestsellerului internațional
„ZECE RESPIRAȚII SCURTE”

Amândoi și-au dorit doar să se distreze, fără alte complicații.
Nu credeau că, după o aventură de-o noapte, viața îi va aduce
din nou împreună.

„Am știut că e un om sincer. Unul care nu te
va păcăli niciodată și care nu face promisiuni
deșarte legate de un viitor împreună.”

Reese

„Ea este absolut tot ce am
sperat vreodată și tot ce nu am
știut că aș putea avea.”

Ben

Nu rata celelalte romane din seria
„ZECE RESPIRAȚII SCURTE”

EPIC LOVE

Ficțiune pentru tineri. +16 ani
www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-59-8

9 786068 754598 >

Reese MacKay este o tânără nonconformistă care a făcut multe greșeli până la douăzeci de ani. După ce căsnicia ei de scurtă durată se încheie dezastruos, se hotărăște să facă o schimbare majoră: se mută la Miami și este gata să-și lase în urmă existența presărată cu fapte nesăbuite. Totul pare să meargă bine—cu excepția unei aventuri stânjenitoare de-o noapte, în Cancun, cu un tip trăsnet.

Lui **Ben** soarta i-a surâs din plin: este charismatic, chipeș, râvnit de femei și înconjurat de mulți prieteni. După ce s-a împărțit între studiile de Drept și munca de bodyguard la un club de noapte, acum vrea să se liniștească și să înceapă o carieră de avocat. Însă în prima zi la noua slujbă dă nas în nas cu fata pe care a întâlnit-o în Cancun.

Dacă Ben ar avea puțină minte, s-ar ține departe de Reese, pentru că e fiica vitregă a șefului său, iar acesta i-a spus foarte clar că legăturile amoroase la birou sunt un motiv de concediere. În plus, se zvonește că Reese are o personalitate dificilă. Însă asta nu îl descurajează pe Ben, fiindcă el adoră provocările.

K.A. TUCKER

**CINCI
MOTIVE
SĂ O IEI
DE LA CAPĂT**

De aceeași autoare:

Zece respirații scurte

O minciună nevinovată

În patru secunde ai pierdut totul

K.A. TUCKER

**CINCI
MOTIVE
SĂ O IEI
DE LA CAPĂT**

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

București, 2019

Pentru Lia și Sadie

Dacă vreți să aveți părul purpuriu, atunci purpuriu să fie.
(Probabil într-o bună zi voi regreta că am spus-o.)

Pentru Sarah Cantin

Pentru că m-ai ajutat să-mi stăpânesc piticii.

Prolog

Oare mi se întâmplă doar mie sau toată lumea trece printr-un moment de „nebunie” în viață — atunci când emoțiile brute calcă bunul-simț în picioare, trecând peste el asemenea unui camion, obligându-te să faci și să spui lucruri care îi lasă pe ceilalți șocați, clătănând din cap și întrebându-se de ce te porți atât de prostește, de ce nu renunți, de ce nu poți înțelege care e adevărul?

Numai că mie nu-mi pasă ce cred sau ce spun *ei* despre mine, fiindcă e vorba de viața *mea* și inima *mea* a fost devorată.

Asta mi-a făcut Jared.

Mi-a înghițit inima cu totul, lăsând rămășițele nedorite să se prăbușească pur și simplu... în gol.

Poate sunt un pic cam prea melodramatică. Poate că, atunci când îmi voi da seama cum să mă adun la loc, voi râde de toate astea.

Până atunci... rămășițele mele vor rămâne în continuare aici, zăcând într-un morman inutil.

Din nou.

Reese

Capitolul unu

■ ■ ■

REESE

Nu am mai văzut niciodată până acum expresia asta pe chipul tatălui meu.

O are de când a ieșit din cabina telefonică.

— Hai, du-te, mă îndeamnă el, iar vocea lui morocănoasă sună spart. Du-te înăuntru.

— Dar... de ce? mă smiorcăi eu privind cu ochi îngrijorați bistroul din popasul pentru camioane, în care nu mai este decât un client, un bărbat cu o barbă de Moș Crăciun.

Tati își sprijină mâna de volan și se răsuțește cu fața spre mine.

— Reesie, puiule...

Nu-mi place tonul lui. E tonul ăla serios care îmi face buza de jos să tremure.

— Vreau să te duci înăuntru, să te așezi în separeul nostru și să-i ceri chelneriței ăleia drăguțe încă o felie de tartă cu nuci pecan, care-ți place atât de mult, îmi spune el încet, cu glas monoton.

Îmi înghit lacrimile.

— Singură?

Chipul i se încrâncenează, de parcă ar fi nebun.

— Doar pușin.

— Și pe urmă vîi și tu?

Închide ochii strâns și mi-e teamă că l-am enervat foarte tare, dar... n-am mers singură niciodată, nicăieri. Am doar cinci ani.

— Nu uita că tati te iubește, puiule. Hai, du-te.

Înăbușindu-mi un suspin, mă dau jos de pe bancheta uzată și deschid portiera grea a vechii camionete Ford.

— Reesie! strigă tati chiar când pantofii mei roșii aterizează pe asfalt.

Mă întorc și-l văd ștergându-și cu mâna obrazul, înainte de a-mi face cu ochiul și a-mi arunca un zâmbet. Ușa camionetei se închide cu un bufnet. Ținându-mi respirația, urc treptele și împing cât pot de tare ușa bistroului, în vreme ce clinchetul clopoștelor îmi răsună în urechi. O rup la fugă pe podeaua în pătrate albe și negre și mă cocoș pe banca din separeul nostru — cel în care am stat înainte ca tati să o sune pe mami; farfuriile noastre încă mai sunt pe masă — și văd că luminile roșii ale camionetei lui tati dispar în zare.

Când chelnerița drăguță, cu o claie de păr, vine la masa mea, o anunț că tati se va întoarce curând și comand o felie de tartă cu ciocolată și nuci pecan, spunând „vă rog” și „mulțumesc”. Stau în separeu și o infulec, gândindu-mă ce noroc a dat peste mine să primesc două felii într-o singură seară.

Și aștept.

Stau ghemuită în colțul separeului, cu bărbia sprijinită în palmă și cu ochii lipiți de fereastră, pândind apariția camionetei albastre familiare, întorcând capul spre ușă la fiecare clinchet de clopoșei. Atunci când polițistul amabil se așază la masă, în fața mea, și mă întreabă unde e tatăl meu, îi spun că se va întoarce curând.

Aici nu mai e niciun polițist amabil care să mă aline, nici vreo chelneriță drăguță care să-mi aducă o felie de tartă cu ciocolată și nuci pecan, să-mi alunge gustul amar. Dar cel puțin de data asta nu am fost abandonată.

Conștientizez treaba asta când văd chipul tatălui meu vitreg prin gemulețul ușii.

Părul lui grizonant a mai albit puțin și a mai pus pe el cel puțin vreo cinci kilograme de când l-am văzut ultima oară — acum

nouă ani —, dar el este Jack Warner, fără nicio îndoială. După felul în care ochii lui albaștri poposesc pe părul meu purpuriu... pe *piercing*-urile mele... pe giganticul tatuaj cu numele „Jared”, care se încolăcește pe umărul meu drept, aș crede că se întreabă dacă nu cumva polițistul l-a condus în altă cameră, din greșală.

Noroc că de data asta măcar am parte de o cameră. În mod normal, te aruncă într-o celulă sau te pun să stai pe un scaun incomod, lângă vreun bețiv care duhnește a whisky ieftin și a transpirație. Sunt aproape convinsă că polițiștii care m-a arestat i s-a făcut milă de mine. După privirea ucigătoare pe care le-a aruncat-o lui Jared și lui Caroline în momentul când am trecut prin dreptul ușii apartamentului *lor*, pe când eram condusă sub escortă afară din apartamentul Linei până la mașina de poliție, polițista nu prea a crezut ce i s-a relatat.

Eu nu i-am povestit nimic, firește. Crescând printre avocați, am învățat să nu suflu o vorbă polițiștilor dacă nu am un avocat de față. Lina, cea mai bună prietenă a mea și vecina mea de alături, a declarat că apartamentul pe care l-am distrus eu ceva mai devreme este, de fapt, al meu — deși numele meu nu apare pe contractul de închiriere — și că ar trebui s-o aresteze pe scârba aia nenorocită și fără inimă care mi-a furat soțul.

Din nefericire, eu sunt singura în arest acum.

Îmi țin respirația când îl urmăresc pe Jack cum își aranjează sacoul ușor șifonat pe silueta lui masivă în vreme ce încearcă să se așeze confortabil pe scaunul din plastic rigid. Și — ironia sorții — în momentul de față am senzația că face parte integrantă din copilăria mea, dar, în același timp, că-mi este complet străin.

Nu-mi vine să cred că l-am chemat.

Nu-mi vine să cred că totuși a venit.

Cu un oftat greoi, murmură într-un final:

— Reese's Pieces¹.

¹ În traducere literală, „bucățile lui Reese”. Reese's Pieces este numele unui produs al firmei producătoare de dulciuri The Hershey Company. (N. tr.)

Mă măsoară din priviri, exact ca atunci când m-a surprins rearanjând literele de pe panoul¹ unei biserici baptiste astfel încât alcătuisem o expresie pe care nicio fată de nouă ani — nici chiar una de douăzeci de ani, la urma urmelor — n-ar trebui s-o aibă în vocabularul ei. În ciuda tensiunilor din relația noastră cândva apropiată, simt imediat că mă năpădește un val de căldură. N-am mai auzit porecla asta de ani de zile.

— Deci... te-au acuzat de distrugerea unei proprietăți private? Presupun că polițaii i-au dat raportul.

— Prefer să-i zic „exprimare artistică”.

„Tabloul” dezastrului a inclus rochiile fandosite ale lui Caroline, pernele ei decorative de fițe și afurisita aia de poză porno a lor atârnată deasupra patului *nostru*.

— Și, pe deasupra — îmi ridic mâinile pătate cu roșu, vorbind pe un ton lipsit de expresie —, nu pot dovedi că eu am făcut-o.

Atunci când Lina m-a găsit stând cufundată în tăcere, în bucătăria discret luminată a apartamentului ei, unde locuiesc de două săptămâni încoace, i-a scăpat un țipăt ascuțit înainte de a-și da seama că nu m-am transformat într-o ucigașă sadică și că, de fapt, eram pătată cu *vopsea* roșie. Probabil c-ar fi trebuit să le dau de furcă polițiștilor, făcând un duș înainte de sosirea lor.

Pe fața mea apare un zâmbet mic și trist. Mă întreb dacă încercarea mea stângace de a face o glumă reușește să ascundă suferința mea zdrobitoare și sentimentul de respingere care mă apasă de când am aflat că soțul meu are o aventură cu iubita lui din liceu.

— L-am sunat pe Barry în drum spre tine. Se pare că îi dai de furcă de câțiva ani încoace.

După felul în care își încheștează maxilarul, îmi dau seama că nu i-a fost deloc ușor să-l sune, nici măcar după nouă ani. Deloc surprinzător. Prieteni de când abia învățau să meargă, Jack și

¹ Unele biserici din Statele Unite au panouri pe care afișează citate din Biblie sau mesaje spirituale. (N. red.)

Barry au fost cândva parteneri cu drepturi egale în firma lui de avocatură — până când Barry s-a încurcat cu nevasta lui Jack.

Mama mea.

Toate legăturile lor s-au transformat instantaneu într-o mocirlă de amărăciune care, în mod evident, nu a secat. Arunc o privire spre mâna lui și observ lipsa verighetei. Presupun că nu s-a recăsătorit. Și nu e de condamnat, dacă mă gândesc prin ce a trecut din cauza mamei.

— Și înțeleg de ce m-ai chemat acum. N-ai avut de ales, nu?

— Nu prea, recunosc eu, concentrându-mă asupra stelelor și cercurilor pe care le desenez cu degetul pe suprafața rece a mesei de metal.

Barry e un avocat de drept penal bine cotate, cu o carieră de succes, care și-a scăpat fiica vitregă rebelă din multe încurcături. Ultimul incident a avut loc în ziua când am împlinit optsprezece ani și am decis că ar fi amuzant să stau pe marginea șoselei și să le arăt fundul meu gol mașinilor în trecere.

Una dintre mașini aparținea poliției.

Polițaiul era un dobitoc scortos.

Și eu eram beată.

După ce m-a ajutat să scap de acuzațiile de expunere indecentă și de consum ilegal de alcool de către o minoră în spațiul public, Barry m-a anunțat că nu mai am un cazier de minor, că devenisem adultă, iar el își lua mâna de pe mine, în mod oficial. Trei luni mai târziu, când mama l-a părăsit pentru soțul numărul patru, *chiar* că a devenit oficial.

— Mă mir că noul soț al lui Annabelle n-a vrut să mușamalizeze rapid incidentul.

— N-am sunat-o pe Annabelle. Nu vreau să știe de chestia asta, îl anunț pe Jack.

Am încetat să-i mai spun „mami” când aveam opt ani. Amândouă am căzut de acord că așa ceva nu i se potrivește unei femei ale cărei pasiuni sunt statutul de membră a cluburilor exclusiviste și martiniul.

Degetul meu care desena pe masă la întâmplare încremenește instantaneu.

— Țu ai sunat-o? mă interesez eu.

Ar fi fost ca și cum i-ar fi dat lui Annabelle torpile pentru un atac verbal violent la adresa mea. De fapt, Annabelle mi-a trântit-o drept în față, chiar de la bun început. Mi-a spus că n-am ce trebuie ca să-l fac fericit pentru multă vreme pe „frumușelul meu din clasa muncitoare”.

Jack râde ușor în barbă, deși nu e nimic amuzant în toată afacerea asta.

— Nu, categoric n-am sunat-o eu. Și, oricum, ce i-aș fi spus? Nu mi-ai dat cine știe ce informații prin telefon. Se pare că totuși ești în bucluc.

Îmi scapă un oftat de ușurare și reîncep să desenez cu degetul pe masă.

— Asta mi-au spus și ei.

Atunci când polițaii au început să arunce cu termeni precum „rălhărie” și „amenințare la adresa integrității corporale” — care păreau exagerate și total nepotrivite, dar care mi-ar fi pătat pe vecie proaspătul și imaculatul cazier de adult —, am știut că nu aveam cum să ies singură basma curată din treaba asta. Iar faptul că am folosit poza lui Caroline drept țintă în timpul izbucnirii mele violente, lăsând o pereche de foarfeci înfiptă în ochii ei, a înrăutățit situația.

— E bine că ți-ai păstrat firma de avocatură, adaug. Te-am găsit ușor.

Jack își încrucișează brațele la piept și mă privește cu un chip impenetrabil. O parte din mine — fetița furioasă, rătăcită undeva în interiorul ființei mele — e gata să răbufnească, să-l ia la rost: „Cum ai putut să mă părăsești? Știu de ce ai părăsit-o pe mama, dar cum ai putut să mă scoți *pe mine* din viața ta și, pe deasupra, cu atâta ușurință? Nu eu te-am înșelat!”. Dar îmi mușc buza de jos. N-ar fi înțelept să-l calc pe coadă pe singurul om care mă poate ajuta în clipa de față. Și trebuie să dau dovadă de istețime.

În cele din urmă, Jack se lasă pe spătarul scaunului și îmi spune:
— În regulă, Reese. Ia-o de la început și hai să vedem cum putem rezolva.

Strâng din buze ca să nu-mi scape vreun zâmbet. Nu pentru că ar fi amuzant, ci doar din cauză că am mai fost în situația asta și altădată. Toată tărășenia începe să semene de-a binelea cu zilele de odinioară, când obișnuiam să ne întâlnim în bucătărie pe la miezul nopții — după ce Annabelle se ducea la culcare și Jack se întorcea, în sfârșit, de la birou —, ca să discutăm despre cea mai recentă trăsnaie de-a mea, în timp ce devoram boluri întregi de înghețată. A folosit exact același ton hipnotic care mă făcea întotdeauna să-mi deșert sacul, o performanță neatinsă nici de profesorii mei, nici de consilierul meu școlar, de nimeni altcineva. Sunt aproape sigură că tot așa vorbește și cu clienții lui.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce i-am trecut în revistă toată situația mea, îl aud oftând dezamăgit.

— Mai lucrezi la magazinul ăla cu animale de companie, Reese?

— Nu.

După ce am plecat mai devreme de la serviciu pentru că aveam gripă și am ajuns acasă, făcând *marea descoperire*: Jared împreună cu *ea*, în duș — ce ciudat, cu cât derulez mai des scena în minte, cu atât mai mult mi se pare că începe să semene cu scena dușului din *Scarface* —, am petrecut o săptămână zăcând în patul Linei, sedată la greu cu whisky Jim Beam și cu pastile Nyquil împotriva răcelii. Șeful m-a concediat prin telefon.

Nu-mi pasă.

— În plus, ai fugit la Vegas cu un tip? La nouăsprezece ani? Și îl cunoșteai doar de *șase săptămâni*?

Știu că hohotul de râs care răsună în încăpere nu-mi este adresat mie, chiar dacă Jack nu-mi spune asta. Râde de ironia situației.

— Tocmai tu, care susțineai sus și tare că n-o să te căsătorești niciodată!

Nu am niciun alt răspuns la treaba asta, în afară de „L-am iubit” — replică rostită în șoaptă, în timp ce simt în gât un nod dureros și mă lupt să-mi înăbuș un suspin. L-am iubit. Și cred că încă îl mai iubesc, în ciuda faptului că Jared m-a rănit foarte rău. Din ziua aia, cu opt luni în urmă, când am ieșit din apartamentul Linei, cea mai bună prietenă a mea, și practic am dat nas în nas cu vecinul ei, reîncarnarea unui semizeu grec cu ochi verzi ca iarba, am știut că mi-am întâlnit sufletul pereche. Artificiile au explodat, am fost lovită de trăsnet și m-a străbătut un fior electric. Știji toate rahaturile alea despre dragoste la prima vedere. Nu credeam în ele, dar am devenit pe loc adepta lor ferventă. Judecata mea rațională a zburat pe fereastră, cu un bloc de ciment legat de glezne.

Jared mi-a declarat că simțise și el același lucru.

Iar acum, după șase luni de fericire conjugală, fără nici cel mai mic avertisment, el s-a întors la ea.

La gândul ăsta, putregaiul nenorocit care mă macină pe dinăuntru și realitatea umilitoare mă ard ca o flacără nestinsă.

— Uite ce-i, Reese. Știu că întotdeauna ai fost rebelă, chiar și când erai doar o fetiță. Și totuși ai făcut niște alegeri proaste din când ne-am văzut ultima oară — continuă el clătinând din cap — posesie de marijuana... violare de domiciliu... consum de alcool... și bătaie cu pumnii, pe deasupra.

— Nu-i mare chestie, pe bune. O grămadă de liceeni beau și fumează iarbă. Doar că eu sunt aia care le pică mereu în mână polițiștilor.

— Și cursele ilegale de mașini?

Se uită întrebător la mine.

— Erau doar niște mașini de curse și polițiștii au exagerat.

Jack își scoate ochelarii și își freacă viguros fața, părând extenuat. Drumul cu mașina de la Miami la Jacksonville durează patru ore, iar el a ajuns aici la cinci ore după ce l-am sunat, ceea ce înseamnă că a cam lăsat totul baltă ca să vină până aici. Mă-ntreb de ce a făcut-o.

— Cel puțin n-am rămas gravidă, glumesc eu.

După privirea exasperată pe care mi-o aruncă, e clar că nu i se pare nici pe departe amuzant.

— Speram să fi suficient de deșteaptă încât să nu intri în belele de-astea.

— Până și fetele deștepte pot să-și dea viața peste cap, nu? mormăi eu, deși cuvintele lui mă ustură.

Pentru că sunt adevărate.

Urmează o pauză lungă, timp în care Jack stă adâncit în gânduri strângând din buze și uitându-se fix la mine.

— Ce-ai de gând să faci cu viața ta acum, Reese? Cum o să reperi toate astea?

Când eram mică, Jack mă punea întotdeauna să-i sugerez cum ar trebui să fiu pedepsită pentru năzbâțiile mele copilărești. Cred că așa mă determina el să accept consecințele faptelor mele, fără să pară tatăl vitreg sever. Mă pricepeam de minune să găsesc pedepse potrivite și, oricum, preferam să fac asta decât să stau înțepenită pe scaun, ascultând țipetele ascuțite ale mamei care îmi reamintea de fiecare dată că o fac de rușine și vărsa martiniul din pahar gesticulând ca nebuna.

Dar nu mai sunt copil și Jack nu-mi mai cere să-i propun o pedeapsă oarecare. Mă întreabă cum o să-mi repar *viața*.

Și nu-mi rămâne decât să ridic din umeri, dându-mă bătută.

Pentru că exact așa mă simt în momentul de față. Înfrântă.

— Nu știu. Să-mi găsesc altă slujbă, probabil.

— Și cum rămâne cu facultatea?

Îmi dau ochii peste cap, fără să vreau. Jack nu suportă când o fac.

— Dosarul cu notele mele n-o să-i dea pe spate pe membrii comisiei de admitere.

N-o să ajute nici exmatricularea cu care m-am pricopsit când am intrat prin efracție în biroul unui profesor și am furat un subiect de teză.

— Pentru că n-ai *putut* să faci eforturi? întreabă Jack.

Îi răspund ridicând dintr-o sprânceană.

— Pentru că n-ai vrut să faci eforturi, îşi răspunde el singur, clătinând din cap, şi pe chip i se aşterne o mască de dezamăgire totală. Aşa vrei să trăieşti? Dintr-o maşină de poliţie într-alta? Cu slujbe de doi bani? Cu relaţii şubrede?

— Cine îşi doreşte aşa ceva?

Jack are dreptate. *Am fost* deşteaptă. Unii ar zice că sunt deşteaptă în continuare. Dar am luat-o de atâtea ori pe căi greşite, încât nu ştiu câte drumuri trebuie să străbat ca să ajung din nou pe calea cea bună.

Şi nu ştiu dacă mai este posibil.

Rămân în tăcere, ascultând ticăitul monoton al secundarului ceasului de perete şi mă uit cum Jack îşi face îndelung de lucru cu brăţara Rolexului de aur, respirând precipitat. Nu ştiu dacă mă pot baza pe el. La o adică, a mai uitat de mine o dată. Privind versiunea de douăzeci de ani a celei pe care o cunoştea cândva, probabil că e gata să mă considere o cauză pierdută.

Apoi se uită la mine cu ochii lui cenuşii şi blânzi.

— Nu ştiam la ce să mă aştept când am venit aici, dar am avut timp berechet să mă gândesc pe drum.

Îşi împreunează mâinile pe masă şi chipul lui capătă o expresie severă.

— Am o propunere. Dar vine la pachet cu nişte condiţii.

Îmi scapă un oftat. Îmi rod obrazul pe dinăuntru, uşurată şi îngrijorată totodată.

— În regulă.

— Până aici, Reese. Gata chiar şi cu greşelile mici.

— Am ajuns la poliţie pentru prima oară de ani buni, Jack.

Ironia sorţii e că m-am autoconvins că întâlnirea cu Jared a fost un punct de cotitură în viaţa mea şi că mă va transforma într-o soţie cumsecade şi zâmbitoare, fericită să stea acasă şi să se țină departe de necazuri.

— Mda... catadicseşte el să spună.

Mătură cu privirea pereții încăperii din secția de poliție și își încheie ideea:

— Și totuși iată-te aici, din nou.

Nu pricepe. Sigur n-a auzit ce i-am spus.

— De data asta a fost altfel, Jack! Ea s-a *mutat* la noi acasă! Nici n-am apucat să *plec* de acolo! Toate lucrurile mele sunt în continuare în apartamentul ăla!

Ridică o mână, ca să mă reducă la tăcere.

— Trebuia să le fi întors spatele și să fi plecat. Ar fi fost o atitudine matură și responsabilă. În schimb, te-ai lăsat dominată de emoții.

Zâmbesc batjocoritor și un sentiment familiar mă cuprinde.

— Ai zis mereu că sunt prea sentimentală și asta nu-mi face bine.

— Am spus asta, într-adevăr, recunoaște el cu un zâmbet trist. Și încă am dreptate. Până aici, Reese.

Trăgând de un fir care-mi atârnă din mânecă, de parcă subiectul nu m-ar seca la inimă, răspund cu nonșalanță:

— Ei bine, pot să-ți promit că n-o să mă mai căsătoresc niciodată.

Replica asta îl face să chicotească.

— Și eu la fel, puștoaico.

Urmează o pauză.

— Îl mai ții minte pe Mason, nu?

Fratele meu vitreg tocilar care mai tot timpul ba se încrunta, ba se holba la mine ca și cum capul urma să mi se rotească pe umeri. Îmi aduc aminte că în ziua în care eu și Annabelle ne-am mutat de acasă, Mason m-a privit cu un zâmbet amar, urându-mi din priviri s-o iau pe urmele mamei.

A disprețuit-o pe mama din clipa în care a văzut-o.

Strâng din buze la auzul acestui nume, iar Jack zâmbește.

— A, da. Cum de-am putut să uit că era dușmanul tău de moarte? A terminat Dreptul în primăvară.

Jack trage adânc aer în piept, apoi îl ține acolo, de parcă ar ezita.

— De ce nu vii să locuiești cu noi până te pui din nou pe picioare?

CE?

Jack continuă, fără să bage de seamă mutra mea perplexă:

— Pot să te înscriu la cursul de asistenți juridici de la Universitatea din Miami. Dacă obții diploma, ai putea lucra pentru mine. Nu-i musai să fie pentru totdeauna, dar măcar o să ai ce să-ți treci în CV. E un nou început.

— Eu... ăăă...

Am auzit bine?

Privirea îi alunecă din nou spre părul meu.

— Ar trebui să te vopsești într-o culoare mai naturală, pentru birou, și...

Privirea i se oprește asupra micului inel cu diamante care îmi străpunge septul și Jack se înfioară.

— Și poate mai puține *piercing*-uri.

Dar...

Limba mi s-a transformat cumva într-un ghem inutil în vreme ce mintea mea analizează această ofertă. E mult peste așteptările mele.

— De ce faci asta, Jack? Sigur, e grozav, dar de ce?

Chiar nu îmi datorează nimic. E suficient că a venit până aici să mă scoată pe cautiune.

— Pentru că n-ar fi trebuit să-ți întorc spatele, Reese. Te-am lăsat...

O străfulgerare de durere îi străbate chipul de obicei calm.

— Hai să spunem că vreau să mă revanșez.

Face o pauză și apoi continuă:

— Ce zici? Trebuie să plec din orașul ăsta. Simt umbra amenințătoare a lui Annabelle.

Se prefacă că se cutremură, iar eu pufnesc în răs.

— Păi...

Bat darabana cu degetele în masă și îmi reevaluez situația curentă — și anume faptul că sunt, din nou, la secția de poliție.

Nu am nici slujbă, nici casă, dar am în schimb o inimă zdrobită și un cazier în perspectivă. Probabil că ar trebui să fac prima alegere înțeleaptă după mult timp. Dar...

— Nu prea cred că polițiștii o să-mi dea drumul...

— Lasă asta în seama mea.

O altă pauză.

— O să merg pe două roți.

El strâmbă din buze dezaprobator.

— Presupun că nu te referi la o bicicletă.

— La una fără pedale, îi confirm eu cu un mic zâmbet în colțul gurii.

Mi-am luat permisul de motocicletă când am împlinit optsprezece ani și mi-am cumpărat una câteva luni mai târziu. Un alt element din recuzita mea de „fată rea” pe care Jared îl adoră.

Sau îl adora.

Jack oftează adânc.

— N-ar trebui să mă surprindă. Mereu o amenințai pe maică-ta că o să-ți cumperi motocicletă. Ar mai trebui să știu ceva?

— Sunt dezordonată, îl avertizez eu. Și o scârbă dimineța.

— Păi, da, lucrurile nu se schimbă așa, dintr-odată.

Se scarpină ușor pe gât și mormăie:

— Mason o să fie încântat.

Șase luni mai târziu

— Nu puteam să alegem un loc mai comercial? întreb eu sec, dând pe gât al patrulea pahar de Margarita într-un timp record.

Privesc barul de pe plajă echipat cu baldachine, cu luminițe strălucitoare de Crăciun — în iulie — și cu mult prea mulți oameni fericiți, care râd de mama focului. Chiar dacă soarele apune și briza oceanului adie ușor, simt pe ceafă o peliculă subțire

de transpirație. E o seară de vară tipică pentru Cancún, în Mexic: e al naibii de cald.

— Ce este comercial este și sigur, răspunde Lina cu tonul ei plat. Pare tot timpul plictisită de moarte.

Mă strâmb și o asigur:

— Ești mai în siguranță în țara asta decât în capitala propriei noastre țări. Știi, nu? Totul e doar o exagerare de-a mass-mediei.

— Spune-i asta cuplului de americani pe care i-au decapitat luna trecută.

— Le-aș zice să nu transporte droguri pentru cartel, îi dau eu replica.

Lina ridică alene din umeri și soarbe dintr-o băutură rozalie spumoasă, plină de calorii și cu o umbreluță înfiptă în vârf.

— Ce-ar fi să punem pe noi o grămadă de diamante, să sărim în primul taxi care ne iese în cale și să-l rugăm pe șofer să ne plimbe pe străduțele lăturalnice și întunecate din Ciudad de México?

Lina își face gura pungă și se uită la mine.

— Nu-i deloc amuzant să descoperi că prietena ta cea mai bună o caută cu lumânarea.

Râd și îi fac semn chelnerului să-mi mai aducă un cocktail Margarita.

— Dar *ar fi* amuzant dacă cineva ar încerca să se ia de Nicki.

De parcă și-ar fi auzit numele tocmai din celălalt capăt al barului, Nicki, pe care am cunoscut-o când am răspuns unui anunț din ziar: „Caut colegă de apartament” — și a treia membră a anturajului nostru restrâns, marca „Reese împlinește douăzeci și unu de ani și e tare amărâtă, așa că hai s-o ștergem în Cancún” —, își întoarce capul, privindu-ne din locul ei, lângă bar. Ne face cu ochiul și dă peste cap încă un *shot* de tequila.

— Cum de-i merge atât de bine? mormăie Lina, cu o urmă de invidie.

Înțeleg perfect ce vrea să spună. De jur împrejurul nostru sunt fete frumos bronzate, purtând rochii minuscule, în nuanțe pastel, și care flirtează. Nu și Nicki. Stă lângă bar ca o femeie fatală, într-o

rochie mulată pe corp, cu pantofi negri cu tocuri cui înalte de doisprezece centimetri. Părul ei blond platinat e coafat în stilul lui Gwen Stefani, buzele ei de un roșu aprins contrastează izbitor cu pielea albă, iar cerceii lungi și strălucitori pendulează la cea mai mică mișcare. Toată feminitatea pe care o emană contrastează puternic cu tatuajele care-i acoperă un antebraț și cu fizicul muscular pe care l-a obținut datorită celei mai recente pasiuni: ridicatul greutăților. Ar putea să facă antrenament, folosindu-l pe post de haltere, cu tipul înalt care-i șoptește ceva la ureche, deși are vreo nouăzeci de kilograme. Chestia asta plus perioada în care a practicat luptele în cușcă (timp de trei ani), înainte de a căpăta noua ei pasiune, o transformă într-o tipă de douăzeci și cinci de ani foarte mișto.

— Îi merge atât de bine fiindcă e frumoasă și misterioasă și nu-i atât de proastă încât să i se aprindă călcâiele și să se mărite cu un tip pe care l-a cunoscut într-un hol și care încă e îndrăgostit de fosta iubită, mormăi eu cu paiul în gură și surprind o tresărire pe chipul Linei.

E prima oară când vorbesc deschis despre Jared de când am plecat în Miami. Până acum, mi-am perfecționat arta negării și am așteptat cu nerăbdare ca inima să-mi înghețe.

Chelnerul pune un alt cocktail Margarita pe măsuța de lângă mine și îmi face cu ochiul. Mă forțez să-i arunc un zâmbet și sunt sigură că pare de-a dreptul ostil, după felul cum o șterge înapoi la bar. Nu pot să mă abțin. E brunet, cu părul zburlit și cu pielea măslinie. Exact ca Jared.

— *Trebuie să treci peste asta, Reese. Au trecut șase luni. Tu...*

Privirea mea tăioasă o amuțește. Cuvintele ei sunt o batjocură la adresa durerii foarte reale și foarte intense pe care încă o simt mai ales azi, când ar fi trebuit să fie aniversarea de un an a căsătoriei noastre.

În schimb, astăzi Jared se căsătorește cu Caroline.

De parcă soarta nu ar fi fost destul de crudă.

Lina își schimbă rapid tactica.

— Ai început o viață nou-nouță. Un oraș nou, o casă nouă. În curând, o să ai și un nou look.

Întinde mâna liberă și flutură în aer câteva șuvițe din părul meu, reamintindu-mi că purpuriul va dispărea în ziua când mă voi întoarce în Miami.

— Ai o nouă slujbă, una supertare.

Mă strâmb, iar Lina continuă:

— Vreau să zic că nu mai strângi rahatul după câini și nici nu te mai mușcă șerpilor.

Lina atinge urmele de mușcătură de pe buricul degetului meu mare. O amintire neplăcută din ziua când am făcut greșala idioată să-mi bag mâna — care mirosea a șoarece — într-o cușcă, vrând să schimb talașul, și m-am pomenit cu colții unui piton de un metru înfipti în carnea mea.

S-a întâmplat exact în aceeași zi când cerul mi-a căzut în cap. O cicatrice cât se poate de potrivită.

— Nu la modul propriu. Dar voi lucra într-o firmă de avocatură, Lina. Sunt o mulțime de șerpi pe-acolo.

După ce am căzut la învoială, Jack s-a apucat să-i bombardeze în fel și chip pe polițiști cu jargonul lui juridic. În cele din urmă, n-a fost nevoie de asta. Având în vedere lipsa monumentală de judecată de care a dat dovadă Jared trimițându-mă să-mi strâng lucrurile din apartament fără să mă prevină cu privire la ce aveam să găsesc acolo, a convins-o pe Caroline să nu depună plângere. Așa că am ieșit pe ușa secției de poliție fără niciun dosar penal care să ateste momentul meu de nebunie.

Jack m-a lăsat să mă răsfaț în casa lui spațioasă din Miami timp de o săptămână, stând toată ziua în pijamale și înfulecând doar înghețată Ben & Jerry's Butter Pecan, iar apoi mi-a trântit în brațe un teanc de formulare de înscriere. Mi-a spus:

— În general, cursul poate fi parcurs între patru și șase luni, în funcție de cât de mult studiezi. Poți să-l urmezi online dacă vrei, iar eu îți păstrez un post de asistent juridic până când vei obține

diploma de absolvire. Salariu decent, oameni de calitate. E doar un început, Reese.

Nu mi-a surăs niciodată ideea de a lucra într-o firmă de avocatură — mai cu seamă în cea pângărită de mama mea —, dar am bătut palma cu Jack și *sunt* suficient de isteată încât să recunosc o oportunitate.

Încep noua mea slujbă luni, după ce mă întorc din Cancún.

— O, nu! Ai dubii. Ai de gând să-l lași baltă pe Jack. Dacă o faci, ești moartă pentru mine.

— Hei, cât de puțină încredere ai în mine!

În mod surprinzător, oricât de nestatornică pot fi uneori, nu mi-a dat prin cap să-l las baltă pe Jack.

— Bine. Hai să vorbim despre lucruri mai vesele. Ce mai face Annabelle? se interesează Lina.

— Uită-te la mine! Vezi asta?

Îi fac semn spre fața mea contorsionată într-un amestec de ură și dezgust.

— Mutră acră. Nu vorbi de cea al cărei nume nu trebuie pomenit.

— Vrei să intru în casa ei în timp ce doarme și să dau drumul la ventilatoare? Moarte garantată, dacă te iei după ce zic ai mei, propune prietena mea.

Lina a fost adoptată de un cuplu adorabil de coreeni când era foarte mică și a fost inoculată cu preceptele lor culturale, inclusiv cu superstițiile legate de moartea-provocată-de-ventilatoare. Faptul că îi domină pe ambii părinți cu înălțimea ei de un metru optzeci nu are nicio importanță în casa familiei Chung. Numele ei este de fapt Li-Na, dar ea l-a americanizat în liceu, ca să-și facă viața mai ușoară. Vorbește fluent coreeana — dându-i pe mulți pe spate — și își poate îndesa mâncare în gură cu bețișoarele precum cei mai pricepuți în materie.

Suntem cele mai bune prietene din clasa a zecea, când am descoperit-o pe Lina plângând la toaletă, după ce Raine Higgins și gașca ei de scorprii plictisite o terorizaseră. Am făcut exact ce ar

face orice altă liceană răzbunătoare care urăște dictatoarele. Am scris pe mașina lui Raine injurături în coreeană, pe care le-am găsit pe internet. Treaba asta plus o poză cu ea făcându-i sex oral prietenului ei în parcare — poză pe care am făcut-o pe furiș, după ce am pândit-o la o petrecere, și am lipit-o cu Superglue pe interiorul parbrizului mașinii ei *incuiate* — au fost suficiente ca Raine să n-o mai deranjeze vreodată pe Lina.

Simt cum senzația de apăsare din piept îmi dispare instantaneu datorită eforturilor Linei de a-mi schimba starea de spirit.

— Ești sigură că tu și Nicki nu vreți o a treia colegă de apartament?

Lina și Nicki s-au mutat în Miami acum vreo lună de zile, într-un apartament pe care părinții Linei l-au cumpărat pentru ea în chip de cadou de absolvire.

— Absolut sigură, îmi confirmă ea fără nicio ezitare, concentrându-se asupra umbreluței roz pe care o învârte între degetul mare și cel arătător.

Obiceiurile casnice ale Linei sunt la fel de diferite de ale mele precum este Cercul Polar Arctic față de Sahara. Totul în apartamentul ei — de la dulapul cu lenjerie până la borcanele cu paste — este așezat ordonat și etichetat corespunzător. Cele două săptămâni în care m-am refugiat în apartamentul ei, după ce m-am despărțit de Jared, aproape că au distrus-o.

— Gata cu toate chestiile astea negative. Parcă ziceam că-ți facem o lipeală.

Scot un geamăt și mă uit prin mulțime.

— Țin minte că *tu* ai vorbit despre treaba asta iar eu te-am ignorat. Am încercat. Trei încercări nereușite mi-ajung.

— *Nu* ai încercat, Reese. Recunoaște!

Ori plouă cu ticăloși, ori Lina are dreptate și eu mă autosabotez inconștient. Mai întâi a fost Slick Steve, student în anul patru la Universitatea din Miami, care a apărut la întâlnire cu părul *coafat* impecabil și cu un costum parcă scos din music-hallul *Grease*. Apoi a fost Mark Metrosexualul, o întâlnire pe care mi-a aranjat-o

Nicki, Mark fiind un coleg de muncă de-al ei, un tip care se sco-bea în dinți cu furculița și avea ciudatul obicei de a adăuga expresia „dac-ar fi după mine” după nouăzeci la sută din propozițiile pe care le scotea pe gură.

Care a fost picătura care a umplut paharul?

Emilio. Drăgălașul spaniol care-seamănă-suficient-de-mult-cu-fostul-meu-soț-încât-dacă-sting-lumina-i-aș-putea-confunda. Poate că aș fi fost dispusă să văd cum ar fi evoluat relația noastră, dacă nu și-ar fi deschis portofelul, nu și-ar fi înșirat pe masă colecția de prezervative Trojan mărimea *extra-large* și nu mi-ar fi făcut propunerea în spaniolă.

Mă cutremur când îmi amintesc.

— Încep să pun bazele unui harem de pisici, îi zic Linei.

— Dar urăști pisicile....

— Adevărat. Urăsc și lămâile verzi, și uită-te la mine!

Ridic paharul la vedere.

— În plus, mi-am făcut deja lipeala în Cancún. Lina, fă cunoștință cu domnul Cuervo¹... Domnule Cuervo, ea e prietena mea cea mai bună, Lina.

Mă aplec spre ea și îi șoptesc, mișcând din sprâncene:

— Dacă te porți frumos cu el, o să-ți dea voie să-i spui „Jose”. Am de gând să-mi petrec următoarele șase nopți cu acest mexican mititel și năzdrăvan.

Îi fac un semn chelnerului când trece în zbor pe lângă mine și îi dau de înțeles că vreau încă un rând, arătându-i paharul aproape gol. În tot acest timp, adaug:

— O fi domnul Cuervo cam smiorcăit dimineța, dar compensează pentru treaba asta la lăsarea întunericii.

— Grozav! Ca și cum n-ai fi suficient de sentimentală când ești trează, mormăie ea și adăugă cu un oftat: Ei, cu o Reese chelchelită în permanență, măcar excursia ar fi interesantă. Încearcă

¹ Jose Cuervo este cea mai bine vândută marcă de tequila din lume. (N. red.)

totuși să nu fi arestată. Am auzit că pe aici celulele nu sunt la fel de drăguțe ca alea de acasă, cu care ești obișnuită.

Probabil că Nicki a monitorizat atent nivelul băuturii din paharul meu, stând pe scaunul ei înalt de la bar, deoarece vine agale spre mine cu un pahar de Margarita în mână, fie fără să bage de seamă, fie ignorând voit interesul pe care îl stârnește în jur.

— Poftiți, *señorita*, mi-l oferă ea pe un ton înșelător de blând, dând la iveală *piercing*-ul din limbă.

Îmi rotesc și eu în mod automat limba în gură, simțind lipsa *piercing*-ului meu. Jack nu mi-a cerut direct să-mi scot *piercing*-urile, dar, după felul în care se tot cutremura, am știut că inelul care îmi străpungea limba îi dădea fiori. L-am scos în semn de respect pentru el, dar o să le păstrez pe celelalte până în ultimul moment.

— Jose nu se plânge de nivelul meu de alcoolemie, îi dau replica Linei, trecându-mi limba peste buza paharului cu o mișcare lentă și lascivă.

Toleranța mea la alcool e ridicată — rezultatul anilor de petreceri ținute lanț, când eram minoră. Se pare totuși că în Cancún, această capcană turistică sordidă, se servește o Margarita puternic alcoolizată și, combinată cu căldura, băutura își face efectul *pe bune*.

— Și cine mama naibii e Jose? întreabă Nicki, schimonoșindu-și mutra frumușică.

— Spune-i domnul Cuervo.

În cele din urmă, îi pică fisa și râsul ei melodios se revarsă în cascadă.

— Oh, nu... fată dragă! Nu! E prea trist. Trebuie să rezolvăm problema asta.

Nicki cercetează persoanele din bar cu o privire plină de curiozitate.

— Mi-ai promis că o să-l exorcizezi pe Jared din vaginul tău când vei întâlni un tip sexy... Uite! Așa din față e perfect.

Își ridică brațul tatuat și îl cheamă pe tip încoace, de parcă l-ar cunoaște.

O, Dumnezeule! Trag o dușcă zdravă.

— Pe bune, Nicki. După tipul care se scobește cu furculița, cu care mi-ai făcut lipeala, cred că mi-ajunge. Și exorcismul presupune cel puțin două zile de pregătire. Nu-i suficient în seara asta să-mi înec amarul în bunătațea asta verzuie cu gheață? Nici măcar nu sunt îmbrăcată potrivit pentru o întâlnire.

Mi-am trântit pe mine o pereche de pantaloni scurți și un maiou vechi și decolorat, cu sigla unei trupe rock. Nici măcar nu m-am machiat.

— Cine vrei să fii de data asta? O arhitectă din L.A.? mă întreabă Nicki, fără să-i pese câtuși de puțin că mă opun. O dansatoare la bară din Pasadena?

Dau din cap, în semn de apreciere.

— Asta din urmă e tare.

Înainte de Jared, toate trei obișnuiam să cutreierăm barurile în weekend. Lina și eu ne inventam identități false: slujbe, orașe, uneori și nume diferite de cele adevărate, ca să vedem cât de mult puteam s-o ținem așa în vreme ce tipii ne cumpărau de băut. Odată, l-am păcălit pe un tip, făcându-l să creadă că sunt o ciobăniță din Iowa. Individul era prost de dădea în gropi.

Zgomotul pașilor care se apropie îmi provoacă un freamăt de neliniște în stomac. Chiar nu sunt dispusă să port o conversație în seara asta, fie ea falsă sau nu.

— Buuuunnnăăă, băieți, toarce Nicki jucăuș.

Simt cum femeile din jur își întorc capetele și stau cu ochii pe noi, iar privirile lor invidioase îmi pârjolesc pielea. Mă hotărâsc că nu pot s-o fac pe dezinteresată, cel puțin deocamdată. Trebuie să știu ce tip de mascul a ales Nicki. Atât de dezinvoltă pe cât pot fi după cinci cocktailuri Margarita, mă răsucesc și... alunec de pe scaun, iar pantalonii mei scurți nu mă apără mai deloc de contactul dur cu podeaua din gresie.

— L-am făcut de râs pe domnul Cuervo, bombăn eu vârându-mi capul între umeri și briza nopții poartă pe aripile ei chicotelile batjocoritoare la adresa mea.

Îmi dau seama că e doar opt seara și eu sunt mai beată decât am crezut.

O mână puternică apare în fața ochilor mei, cu palma în sus.
— Ei bine, sunt *de-a dreptul* impresionat.

Intuiesc zâmbetul din spatele vocii masculine și nu mă pot hotărî dacă îmi place sau nu. Îi accept ajutorul — cu cât mă adun mai repede de pe jos, cu atât mai bine —, sunt săltată în picioare și mă pomenesc la pieptul unui blond masiv cu un rânjet antipatic.

Pe deasupra, mai poartă și un tricou al dracului de roșu.

Capitolul doi

■ ■ ■

BEN

Îmi plac femeile furioase.

Sigur că oricine mă cunoaște ar susține că îmi plac toate femeile, și n-aș putea să-l contrazic. Dar furioasele îmi plac cel mai mult. Sunt o provocare — o redută ce trebuie cucerită —, iar motivul furiei lor se încadrează de obicei în una din trei categorii: lipsă de încredere în sine, respingere și hormoni.

Și tipa asta care mă privește de jos, aruncând flăcări din ochii ei de nuanța caramelelor?

Pun pariu că face parte din a doua categorie.

— Mamă, ce roșu ți-ai tras! rostește ea printre dinți, de parcă s-ar strădui să fie politicoasă, dar nu își poate masca disprețul.

Nu știam în ce mă bag atunci când tipa punk-rock, cu un trup al naibii de musculos, ne-a făcut semn să venim la ea, dar prietena ei cu păr purpuriu, care stătea cu spatele la mine, mi-a stârnit curiozitatea. Acum, când mă uit la chipul ei, știu cu cine îmi voi petrec ultima seară în Cancún. Nu e „frumușică” în sensul tradițional al cuvântului. Ochii ei sunt un pic prea mari și prea depărtați unul de celălalt, nasul ei e prea lung și prea subțire, iar buzele — deși frumoase și mari — sunt mai degrabă subțiri. Și cu toate astea, per total, e al naibii de sexy. Poate datorită inelului din nas. Sau datorită felului în care sânii ei destul de mari se

lipesc de mine, ori a maioului ei cu decolteu adânc — un maiou simplu, ce îmi dă de înțeles că nu a ieșit la agățat — care îmi oferă o priveliște superbă. În orice caz, amicul meu din pantaloni este cu siguranță mulțumit.

— Îți place? o întreb eu.

Privește cu iritare tricoul meu.

— Nu.

Nu mă pot abține să râd la sinceritatea ei.

— Nu vrei măcar să-mi dai o șansă înainte de a mă împunge cu coarnele?

Buzele ei subțiri schițează un zâmbet de superioritate.

— Taurii nu disting culorile. E doar un mit.

Singurul lucru care îmi place mai mult decât o tipă năbădăioasă este o tipă năbădăioasă și *isteată*.

O să fie distractiv.

— Păi, ce-ar fi să rezolv asta?

Mă dau un pas înapoi și îmi smulg rapid tricoul de pe mine, etalându-mi pielea bronzată timp de șase zile și un bust care știu că arată al naibii de bine, fiindcă muncesc din greu la sală ca să-l mențin în formă. Exclamațiile de admirație ale tipelor de la mesele din jur mi-o confirmă.

Apoi stau pur și simplu în fața ei, rânjind arogant, iar Fata Năbădăioasă nu-și poate dezlipi ochii de la mușchii pe care mi i-am sculptat încă de pe vremea când jucam fotbal în facultate. Tipa își întredeschide buzele, aproape imperceptibil. Observ schimbarea din atitudinea ei, acel moment când își dă seama că, deși și-ar dori să castreze întreaga specie masculină, în clipa asta, nu poate să ignore atracția pe care o simte față de mine.

Cel puțin, asta îmi doresc eu să văd la ea.

— Domnule! Scuzați-mă, domnule.

Arunc o privire peste umăr și dau cu ochii de Angelo, chelnerul mexican care ne-a servit toată săptămâna. A adus o tavă de beri pentru prietenii mei și pentru mine. Nici măcar nu a fost

nevoie să i le cerem. Ei, drăcie, ador Cancúnul! Aș putea să trăiesc aici pentru totdeauna.

— Angelo! De ce mama naibii îmi spui „domnule”?

— Aăă...

Își umezește buzele și privirea îi coboară brusc spre podeaua din gresie.

— Vă rog... Ținuta decentă este obligatorie în zona barului. E regula patronului. Vă rog.

— Nu-ți face griji, băiete.

Bietul Angelo probabil că mai are puțin și face pe el, de teamă ca nu cumva să mă jignească pe mine, tipul care i-a umplut buzunarele cu bacșișuri care fac cât chiria lui pe o lună de zile. Înhaț o bere de pe tavă, iau câteva guri zdravene, fără grabă, simțind cum ochii tipei îmi privesc fascinați gâtul.

Ei da, am dat-o gata.

Cu un zâmbet degajat, pun sticla pe masă și îmi îmbrac iar tricoul.

— Dar acum o să ai de-a face cu Fata asta Furioasă. Îmi *urăște* tricoul.

Angelo îi aruncă un zâmbet politicos în vreme ce îi servește cu bere pe prietenii mei și știu exact ce gândește. M-a văzut plecând de aici cu vreo câteva femei săptămâna asta.

Ce vreți de la mine? Sunt în vacanță.

Îmi propusesem să stau în banca mea în seara asta, să mă duc la culcare singur. Dar acum mi se pare mai amuzant s-o dezbrac pe tipa asta cu păr purpuriu.

— Fata Furioasă va încerca să se controleze, Angelo, gânu-rește ea, scurgând ultimele picături din pahar și punându-l pe tava lui, ca apoi să înșface imediat altul de acolo.

Mai are un pahar plin pe masa ei.

— Dar numai dacă mai apari cu încă o băutură din asta în mai puțin de cinci minute, adaugă fata. Altfel, nu se știe cum voi reacționa.

În ochii ei strălucește o scânteie amuzată.

— *Sí, señorita.*

Îi strecor o bancnotă de douăzeci în buzunar și îl bat pe umăr.

— Poftim, pentru că ți-am creat probleme cu patronul.

Angelo dă din cap și dispare rapid. Întind mâna.

— Eu sunt Ben. Și tu ești...

Fata Furioasă îmi strânge mâna întinsă și îi simt pielea mătăsoasă și răcoroasă.

— Jill.

Îmi face un semn cu degetul mare înspre celelalte fete, adăugând:

— Sabrina. Și cealaltă, de acolo, este Kelly. E coreeană.

Cum? Fruntea mi se încrețește de nedumerire când mă uit la blonda frumușică de vizavi de noi. Încerc să diger această informație neașteptată. O diversiune abilă, după câte se pare, deoarece îi permite lui Jill să se strecoare la loc pe scaunul ei, așezându-se din nou cu spatele la mine. Își ridică picioarele, sprijinindu-le pe singurul scaun liber de la masă — niște picioare lungi, frumos sculptate, cu atât mai vizibile datorită șortului minuscul pe care îl poartă.

— Ei sunt Travis, Kent, Murdock, îi prezint eu cu gesturi leneșe pe băieți, trei dintre colegii mei de apartament din Miami.

Ei pot să-și poarte singuri de grijă. Eu sunt în misiune. Nu pierd nicio clipă și înhaț un scaun liber de la masa alăturată. Îi zâmbesc larg tipei cam trecute care stă cu ochii pe mine, o roșcată suficient de sexy ca să fie numai bună pentru tăvăleală în caz că nu-mi iese combinația cu Jill. Întorc scaunul spre masă și mă așez atât de aproape de ea, încât genunchiul meu — care m-a făcut să pierd o carieră garantată în liga națională de fotbal și care încă mă sâcăie când e umezeală afară — stă sprijinit de piciorul gol al lui Jill. Ea nu și-l ferește.

— E prima ta seară în Cancún?

Ea ridică o sprânceană perfect arcuită.

— Ești insistent.

— Un prostănac insistent, o corectez cu un rânjet larg care o face pe fata coreeană să izbucnească în râs.

— E prima ta seară în Cancún? repet eu.

— De unde știi?

În sfârșit! O portiță deschisă spre conversație. Îi sar pragul precum un câine de circ.

— Pentru că ești prea încordată, pentru că dai peste cap paharele astea de parcă ți-ai pus în gând să te trezești pe plajă dis-de-dimineată, în pielea goală, și pentru că n-ai nici urmă de bronz pe tine.

— Hm...

Ea cugetă o clipă, iar eu îi inspir parfumul. Miroase a căpșune cu frișcă. Mă întreb dacă are gust de căpșune cu frișcă.

— Oi fi detectiv, te pomenești?

— Bodyguard la un club de striptease.

Își lasă capul pe spate și începe să râdă cu hohote profunde, guturale, pe care aș vrea să le înregistrez ca să le pot asculta mai târziu.

— Sigur că da, comentează Jill.

Ridic din umeri.

— Slujba asta îmi plătește facturile.

Aș putea să-i înăbuș în fașă presupunerile pe care le face în privința mea, spunându-i motivul real pentru care sunt aici, în Cancún: sărbătoresc atât absolvirea Facultății de Drept, cât și faptul că am luat examenul de admitere în barou.

Dar nu-i spun.

Mă mulțumesc să mă uit cum își trece limba peste buza sărată a paharului ei. Gânduri murdare îmi trec prin minte și trebuie să-mi aranjez discret prohabul. Chiar dacă bagă de seamă, nu face niciun comentariu. La naiba, probabil că știe foarte bine ce reacții îmi provoacă! Tipa nu emană deloc vibrații inocente.

— Și tu cu ce te ocupi? o întreb eu.

Ea strânge din buze.

— Sunt biolog marin. În Seattle.

— Biolog marin ca în serialul ăla de televiziune, *Doogie Howser*?

Fata asta ar putea avea douăzeci și trei de ani. Douăzeci și patru, cel mult.

— Am douăzeci și nouă de ani, declară ea.

— Cum să nu!

Fac un semn din bărbie spre prietena ei.

— Și ea e coreeană, corect?

În chip de răspuns, prietena ei începe să scuipe un șir de cuvinte ce seamănă al naibii de tare cu limba coreeană, apoi zâmbeste îngâmfat, lăsându-mă cu gura căscată.

Bine. *Și totuși...*

— Biolog marin? Pe bune?

Ea mai trage o dușcă zdravănă din paharul ei și își linge buzele înainte de a mă anunța:

— Îmi plac peștii barosani.

Mda... minte. În fine. Hai să intru în jocul ei.

— De cât timp ești aici? mă întreabă ea făcând pe dezinteresata, în vreme ce băieții își găsesc și ei niște scaune și captează atenția prietenelor ei.

Îmi las ochii să alunece din nou peste trăsăturile ei, numărând în gând șapte *piercing*-uri — două în nas și cinci în ureche — și întrebându-mă câte mai are ascunse pe sub pantalonii ei minusculi și mulați și pe sub maioul ăla. Dintr-odată, mă pomenesc dorindu-mi ca vacanța mea să înceapă abia azi.

— E ultima mea seară aici, îi răspund.

— Chiar așa...

O expresie indescifrabilă îi străfulgeră în priviri, în vreme ce îmi studiază rapid trăsăturile, ca în cele din urmă să se oprească asupra gurii mele.

— Pentru exorcism am nevoie de mai mult timp, mormăie ea în barbă.

Ce dracu'? Chiar am ghinionul să dau peste o nebună în ultima mea seară aici? Nu că n-ar fi distractiv. Sunt întotdeauna deschis la chestii noi.

— Ce-ai zice să începem chiar acum? îi propun.

Privirea fierbinte pe care mi-o aruncă — de parcă ar sta în cumpănă dacă să sară în poala mea sau să mă despice ca pe un pește de-al ei — mă face să mă detașez puțin. Poate că ar *trebui* să fiu mai atent în privința fetelor pe care le aduc la mine în cameră. Îi studiez din nou, cu atenție, silueta — probabil că e prea mini-onă ca să-mi provoace răni grave fără vreo armă — și observ numele gigantic tatuat pe brațul ei. Oricât de mult mi-aș dori să-mi trec degetul peste litere, îmi țin mâinile acasă. E ca și cum ai mângâia un câine străin: nici măcar nu întinzi mâna până când nu ești sigur că n-o să se repeadă la tine. Așa că arăt cu degetul înspre tatuaj.

— Ar fi nasol să fie numele unui fost iubit.

— Mda, *ar fi*.

Tonul ei e iar mușcător, dar de data asta întrezăresc o licărire în ochii care i s-au umezit ușor. Clipește ca să alunge lacrimile, încercând s-o facă pe dura în continuare. *La dracu'!* Scot un geamăt în sinea mea și mă cuprinde dezamăgirea. Nu numai că a fost respinsă, dar rana ei tot mai doare. Încă una beată care o să izbucnească în lacrimi când ți-e lumea mai dragă. Probabil în timpul partidei de sex.

Nimic nu e mai rău decât o tipă care plânge în tip ce faci sex cu ea. Categorie, e moartea pasiunii.

Își drege glasul.

— Nu văd niciun tatuaj *pe tine*.

Ei bine, măcar încearcă să abată conversația de la subiectul care se învârtea în jurul propriei ei persoane și al stării ei actuale. Nu mă deranjează.

— Nu m-ai văzut în întregime încă.

Știu că par un dobitoc înfumurat, dar la mine chestia asta funcționează de minune.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet mic și viclean pentru o clipă, pe care îl înăbușă imediat, de parcă i-ar fi scăpat fără să vrea.

— Ai vreun tatuaj ascuns?

— Nee. Urăsc acele, îi răspund eu la modul cel mai cinstit.

— Ești un pământău.

Ridic din umeri.

— Pe *tine*, evident, nu te deranjează deloc. Mai ai și alte tatuaje sau *piercing*-uri în afară de cele la vedere?

Nu primesc decât un zâmbet șagalnic în chip de răspuns. *Rabat!*

Vocea Rihannei izbucnește brusc din difuzoare, în vreme ce luminile se estompează cedând locul stroboscopului de pe ringul de dans, semn că barul se va transforma în club de noapte, așa cum se întâmplă în fiecare seară pe la ora asta. După cum se strâmbă Jill, îmi dau seama că nu-i place deloc.

— Nu e genul tău de muzică?

Privirea îmi alunecă imediat pe maioul ei, pe care este reprodusă coperta unui album al formației Pearl Jam.

Ea clatină din cap.

— Prefer rockul clasic și rockul alternativ din anii nouăzeci.

Serios?

— Te născuseși măcar la vremea aia?

— Pot să cânt la chitară orice cântec al trupei Aerosmith, declară Jill.

Sfinte Sisoe! Îmi întind picioarele imaginându-mi cum i-ar sta cântând o melodie rock cu o chitară atârnată de umăr — goală, pe deasupra — și plusez:

— Știi, fetele care cântă la chitară sunt tare bune la pat. Tu ești?

Încă un zâmbet viclean ivit în spatele paharului răspunde în locul ei. Mda, se pricepe la chestia asta. Fir-ar să fie! E atât de sexy! E criminală — singurul gen de fată care mă face să mă simt precum un păstrăv străpuns cu un harpon pentru rechini. Exact așa m-a făcut să mă simt Kacey, una dintre cele mai bune prietene ale mele. Fata aia a avut mult timp un buton de autodistrugere lipit pe piept. L-am văzut de la un kilometru distanță, și tot mi-a picat cu tronc, rău de tot.

Angelo profită de momentul de tăcere, se infiltrează între noi, îi strecoară lui Jill un pahar în mână și pune pe masă câte un *shot*

de tequila pentru toată lumea. Jill nici măcar nu așteaptă. Duce paharul la gură și îl dă peste cap. Nu tu lămâie, nu tu sare.

— Va trebui să te car în spinare până acasă în seara asta? întreb rânjind cu gura până la urechi.

Ea plescăie din buze în timp ce trânteste destul de zgomotos paharul pe masă.

— Cred că prefer să mă trezesc goală pe plajă.

— Am ceva experiență în domeniul ăsta. Pot să-ți vând niște ponturi.

Ochii ei cercetători mă studiază alene din cap până în picioare. În cele din urmă, se opresc asupra chipului meu și rămân lipiți de gura mea.

— Nu ești genul meu.

Am mai auzit replica asta și altădată, așa că nu o cred. Ce naiba! Mă potrivesc cu orice tip de femeie... în cele din urmă.

— Și ce anume nu îți place la mine?

Licărirea răutăcioasă din ochii ei mă face să cred că e convinsă că-mi voi regreta curiozitatea. Dar ea nu știe că nu dau doi bani pe ce are de spus. Sunt călit și am un simț sănătos al umorului. De fapt, o să fie amuzant.

— Faptul că ești un afemeiat și, pe deasupra, un jucător de fotbal care se dă fermecător și aduce în fiecare seară o altă fată în camera lui de hotel.

— Nu chiar în *fiecare* seară.

Jill își dă ochii peste cap.

— A, și ești blond, pe deasupra. Nu-mi plac blonzii.

— Te înșeli total în privința mea.

Dar, de fapt, a cam nimerit-o.

— Pe bune?

Și, ca și cum ar vrea să-și sublinieze spusele, îmi ciocănește ușor inelul. Cel pe care l-am câștigat atunci când echipa mea s-a calificat în campionatul național.

— Nu mai joc.

— Nu ești suficient de bun?

Râd pe înfundate. Se pricepe al naibii de bine să te lovească în amorul-propriu.

— Se pare că eram prea bun, din moment ce un tip a simțit nevoia să-mi distrugă genunchiul.

Mă mir că, după ce am avut articulația genunchiului dislocată, ligamentele rupte și nervul distrus, mai pot să alerg.

Ochii ăia de nuanța caramelelor se împlânzesc pentru o fracțiune de secundă, atât de rapid, încât e aproape imperceptibil.

— Tot nu mă culc cu tine, anunță ea.

— Păi, nu știu ce ți-ai pus *tu* în cap, dar eu am venit doar să pierd timpul pe aici și să-mi fac câțiva prieteni noi, declar eu, făcând pe inocentul.

Cu tipa asta o să fie ceva mai dificil decât mi-am imaginat.

Dar o dau eu pe brazdă, până la urmă.

Capitolul trei

■ ■ ■

REESE

— Da' știi că te fură ăștia pe față când închiriezi o cameră de unul singur, comentez eu intrând împleticit în camera de hotel a lui Ben.

E o cameră standard, așa cum vezi în toate hotelurile: două paturi mari, acoperite cu cuverturi înflorate și împodobite cu prosoape împăturite în formă de lebădă, cu pereții acoperiți cu tablouri de prost gust, fabricate pe bandă rulantă.

Îl aud încuind ușa în spatele meu.

— Da, dar merită în nopți ca asta, nu crezi?

— Ești foarte pregătit, craiule!

Când îmi azvârl șlapii din picioare, pe jumătate mă prăbușesc, pe jumătate mă sprijin de perete ca să-mi recapăt echilibrul. Odată ce-am trecut peste chestia cu tricoul roșu — am o aversiune teribilă pentru culoarea asta —, mi-am dat seama că, la urma urmelor, se poate ca Nicki să fi apelat la candidatul perfect pentru un exorcism. De parcă ochii lui de un albastru sclipitor și gropițele din obraji n-ar fi fost suficiente ca să mă cucerească, în secunda în care Ben și-a scos tricoul în barul hotelului, ca un ticălos arogant, etalându-și cu atâta mândrie trupul incredibil de bine lucrat, am știut că e un tip sincer. Unul care nu te va păcăli niciodată și care nu face promisiuni deșarte despre un viitor împreună. Un tip care nici măcar nu-ți promite că o să te sune.

Da, Ben e cel mai convingător candidat la „exorcism” pentru că a reușit efectiv să mi-l scoată cu totul din minte pe Jared. Adică e opusul lui în toate privințele. Ben e un mascul bine dotat și blond, în vreme ce Jared e un băiat „frumușel” și brunet. Pieptul și brațele lui Jared sunt acoperite cu tatuaje, în timp ce Ben se fâlește cu un trup atrăgător, neatins de ac și de cerneală. Pe când Jared e tăcut și introvertit, Ben e cât se poate de sociabil și de nesuferit.

Un bonus de-a dreptul interesant: m-a făcut să râd toată seara. Desigur, de cele mai multe ori am râs de el, dar chiar și așa...

Datorită lui Ben, am avut parte de câteva ore de răgaz în care am scăpat de gândurile chinuitoare despre fostul meu soț și nunta lui somptuoasă, cu ea, în Savannah. Nunta care are loc chiar acum. Am aflat despre eveniment doar pentru că verific zilnic pagina de Facebook a lui Jared. Dacă el nu s-a priceput niciodată să posteze noutăți despre viața lui, Caroline ar putea concura la Olimpiada Facebookului, judecând după felul în care postează poze, și planuri de nuntă, și declarații de dragoste pe pagina lui, ca niște graffiti dizgrațioase.

Din nefericire, nici măcar un tip precum Ben nu mi-a putut alunga de tot aceste gânduri, iar în secunda când ele s-au furișat din ungherul lor întunecat — în momentul când am simțit că fata beată e gata să izbucnească în lacrimi —, i-am spus lui Ben să mă ducă în camera lui de hotel.

Intrând din hol în cameră, gesticulez spre patul care nu este acoperit de haine și de valiza lui.

— În ăla dormi?

El se apropie cu pași apăsați, din spatele meu.

— Da.

— Bine.

Mă aplec și mătur cu mâna tot ce se află pe patul nefolosit.

— Ce faci? mă întrebă Ben, râzând pe îndelete.

— Presupun că pe celelalte *cuceriri* le-ai invitat în patul ăla, mormăi eu.

Valiza scoate un zgomot înfundat când aterizează pe podea, iar conținutul ei se revarsă pe jos.

— Vreau un pat nepătat.

— Hei, tu m-ai înșfăcat de curea și mi-ai cerut să te aduc aici. Puteam la fel de bine să rămân la bar și să mă distrez în continuare.

Pufnesc sarcastic.

— Cum să nu! Nu cred c-am mai văzut vreun tip căruia să i se scurgă ochii în halul ăsta după mine.

Când ochii lui nu erau pironiți pe sânii mei sau pe picioarele mele, se lipeau de chipul meu. Trebuie să recunosc, ce-i drept, că mă simțeam al naibii de bine fiindcă aveam parte de toată atenția lui. Un adevărat impuls pentru orgoliul meu, tocmai când aveam mai multă nevoie de așa ceva.

Două mâini puternice mă înșfacă de șolduri, iar Ben mă trage în spate, lipindu-mă de el. Cu toată starea mea de euforie bahică, e imposibil să nu remarc erecția care îmi împunge fundul.

— De cât timp ai problema asta? glumesc eu în timp ce căldura îmi năvălește în coapse.

Chiar o să merg până la capăt? N-am avut decât o singură aventură de o noapte până acum și nici nu poate fi numită așa, din moment ce îl cunoșteam pe tip. În plus, nu prea voiam să ies cu el. Era arogant. La fel ca ăsta.

El râde încetișor.

— De când te-am văzut căzând de pe scaun. Și nu consider că am vreo problemă atât timp cât am grijă să o rezolv până mâine-dimineață.

O mână puternică se încolățește în jurul abdomenului meu și îmi urcă pe trup, făcându-mă să-mi îndrept spatele.

— Avionul pleacă tocmai la unsprezece, așa că avem o grămadă de timp la dispoziție.

Mă răsuțește cu fața la el, îmi ridică mâinile și mi le așază pe umerii lui, pe urmă începe să mă mângâie pe brațe, apoi alunecă mai jos, urmărind conturul sânilor cu degetele, înainte de a mă cuprinde de talie. Ochii i se opresc asupra gurii mele.

— Deci... Zoologia nevertebratelor? Biotehnologie?

— Vorbele tale murdare mă fac să-mi pierd capul.

Despre ce naiba vorbește?

— De ce m-ai mințit, domnișoară *biolog marin* din Seattle?

După cum zâmbește, îmi dau seama că nu e supărat, nici măcar contrariat. Dimpotrivă, pare amuzat.

Aha... Ridic din umeri. Și-a dat seama până la urmă de minciună. Dar nu pare să se fi prins că m-am folosit toată seara de numele personajelor principale din *Îngerii lui Charlie*. Sunt surprinsă. Mi-l imaginasem drept genul de băiat de doisprezece ani care se masturbează vizionând filme vechi în care joacă o Farrah Fawcett tânără.

— Nu știi. Îmi place să joc diverse roluri.

Și adaug, făcând pe timida:

— Uneori îmi place să mă și costumez.

De fapt, urăsc al dracului de tare costumele, dar luându-mă după sclipirea de entuziasm din ochii lui Ben, imaginația lui a luat-o razna și cutreieră prin tot felul de locuri rău famate.

E amuzant să te joci cu el.

Exact de-asta am și ajuns aici, într-un final.

De asta și de prea multă tequila.

Se apleacă spre mine. Buzele — contrastant de dulci față de expresia nesuferită a gurii lui — aterizează pe ceafa mea, ceea îmi smulge un geamăt stânjenitor. Îmi dau capul pe spate și îi cuprind gâtul cu brațele. Nu e gura lui Jared, dar merge și-așa.

Camera începe să se rotească în jurul meu, dar mă simt atât de bine, încât mă forțez să ignor mișcările astea ametoare și mă sprijin mai mult de el. Le ignor în vreme ce degetele lui alunecă pe sub maioul meu, ca să mi-l tragă peste cap. Îl azvârle cât colo și mâinile lui găsesc cu rapiditate copcile sutienului, pe care le desface îndemânatic.

— Ei, drăcia dracului! Știam eu că am dreptate.

Se dă înapoi ca să se uite mai bine la pieptul meu dezgolit, iar degetele lui reci mângâie ușor inelul de argint din sfârțul meu

stâng. Trage de el abil, îndeajuns încât să mă lase cu răsuflarea tăiată și să simt o fierbințeală între picioare. Cu un zâmbet jucăuș, îmi șușotește:

— Și ce altceva mai ai?

Îmi dă șortul și bikiniul jos înainte să-mi dau seama ce se petrece.

— Și eu, care credeam că nu-i nicio grabă, bodogănesc apucându-l pe Ben de braț ca să nu mă împiedic și ridic pe rând câte un picior, ca să mă descotorosesc de haine.

Mă cuprinde o ușoară neliniște când îmi dau seama că stau goală pușcă în fața tipului ăstuia complet îmbrăcat, într-o formă fizică de invidiat și care, pe deasupra, lucrează într-un club de striptease. Am o talie zveltă și sâni destul de OK, dar vin la pachet cu o burtă ușor „rotunjită” și cu un fund mai bombat decât mi-aș dori.

Sper să fie prea beat ca să bage de seamă.

Fruntea lui Ben se încrețește în vreme ce îmi studiază cu atenție chipul.

— E totul în regulă?

— Mda. De ce să nu fie?

— Fiindcă ai început să te uiți cruciș. Și, de obicei, ăsta nu-i un semn bun.

Cutele de pe fruntea lui se adâncesc.

— Ești sigură că nu ai băut prea mult? Pentru că n-aș vrea să...

Îi răspund înșfăcându-l de tricoul roșu și trăgându-l cu brutalitate spre gura mea, într-un sărut care sper să nu fie stângace. Dar probabil că este. Se pare că i-am oferit impulsul de care avea nevoie, pentru că își încolăcește brațele în jurul meu și mă strivește la piept. Se prea poate ca doar alcoolul să fie de vină, dar, la naiba, gorila asta antipatică are ceva talent. Nu mă așteptam. Ca să spun drept, credeam că nu e genul de tip care „sărută pe gură”. Acum însă, mă las cuprinsă de vraja momentului și mâinile îmi rătăcesc în voie pe pieptul lui, dornică să aflu cât de expert este în această materie.

Ce bine ar fi dacă nu s-ar mai învârti camera cu mine!

Și senzația asta ciudată din capul pieptului...

Q.. nu!

Fie dintr-o presimțire, fie datorită unui dram de noroc ivit din mocirla ghinioanelor... mă îndepărtez instinctiv de buzele lui Ben cu o secundă înainte ca toate cocktailurile de astă-seară să-mi urce în gât și să-mi țâșnească din gură, ca o arteziană.

Direct pe tricoul roșu al lui Ben.

Doamne, Dumnezeule!

Chiar s-a întâmplat cu adevărat?

Încremenesc, holbându-mă la dărele verzui de vomă care i se scurg pe tot trupul.

— O, frate... se plânge el, cu dezgust în glas.

Da, chiar s-a întâmplat.

Nici măcar nu trebuie să mă uit la chipul lui Ben ca să aflu că i-a zburat din minte orice gând de a se culca cu mine. În mod cert, asemenea gânduri au zburat din mintea mea, lăsându-mă învăluită într-o mantie de umilință strivitoare. Ca să nu mai spun că stomacul meu se vânzolește în continuare. Am senzația că mai urmează un val. N-o să-mi vărs din nou mașele în fața lui! Îmi duc mâinile la gură, fac stânga-mprejur și o iau la fugă spre baie. Din nefericire, mă împiedic de ceva și mă pomenesc întinsă pe podea. Gresia rece îmi dă fiori și o durere ascuțită mă săgetează în degetul mare de la picior.

— Rahat! Ai pățit ceva? îl aud din spatele meu.

O să vomit. O să vomit lățită ca o stea-de-mare, cu fața în jos, dacă nu mă ridic imediat. Baia nu e mai departe de un metru și ceva, dar știu că n-o să fiu în stare să ajung acolo pe propriile picioare. Așa că trec la soluția de rezervă.

Mă ridic în patru labe și mă târăsc până în baie.

Din spatele meu izbucnesc hohote sonore de râs. Doamne, ce priveliște trebuie să aibă acum asupra corpului meu! La asta nu m-am gândit! Râsul lui mă face să bag viteză până când trec pragul băii și trântesc ușa după mine, încuind-o. Mă reped spre

closet exact când un alt val verzui erupe din mine, umplând vasul de toaletă.

După ce mi-am golit stomacul de toate toxinele, îmi sprijin fruntea de capacul toaletei și mă bucur de răceala vasului de porțelan, în vreme ce pieptul îmi palpită și mă trec toate nădușelile.

Aud o bătaie ușoară în ușă.

— E totul bine acolo?

Nu răspund. Nu pot să răspund.

De ce? De ce mi s-a întâmplat tocmai mie una ca asta? Eu nu vomit! Lina e cea care vomită!

— Știi, dacă chiar ți-a displicut tricoul meu, nu trebuia decât să mă rogi să-l dau jos. Oricum asta aveam de gând să fac.

Nu știu cum de poate să facă glume pe tema asta. E împrôșcat cu vomă. Numai când mă gândesc, mă cutremur de scârbă.

— O tipă a vomitat pe mine și mi-ar prinde tare bine un duș. Pot să intru?

Mănerul clanței începe să zdrăngănească și îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat gândul cel bun să încui ușa. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să intre aici și să mă vadă în pielea goală, stând aplecată deasupra vasului de toaletă. Trebuie să-mi recuperez hainele și s-o șterg fără să mai dau ochii cu el în vecii vecilor.

— Hei, mai trăiești?

În sfârșit, în tonul lui se strecoară o umbră de îngrijorare.

— Trebuie să dărâm ușa?

Asta e ultimul lucru pe care trebuie să-l faci.

— Sunt bine.

Trag de mine să ajung la chiuvetă și îmi stropesc fața cu apă proaspătă, rece. Întind mâna după apa lui de gură, trag o dușcă zdravănă și încep să fac gargară.

— Haide, Jill, am trecut cu toții prin asta. Îmi pare rău că am răs de tine.

Nu am fost niciodată mai fericită că am folosit un nume fals. Povestea mea va intra în istorie drept fata cu părul purpuriu, pe

nume Jill, care s-a târât în patru labe până în baia lui, dând din fundul ei gras. Nu mă deranjează că nu-mi știe numele adevărat.

Urmează o pauză lungă, după care aud un oftat adânc.

— Îți las niște apă îmbuteliată aici, lângă ușă. Nu bea apă de la robinet dacă nu vrei să-ți petreci restul vacanței în baie.

Pașii lui se îndepărtează și un nou val de greață mă ia cu asalt, grație apei de gură mentolate.

Mă reped iar la vasul de toaletă.

Capitolul patru

■ ■ ■

BEN

Două luni mai târziu

— N-are vedere la ocean, dar e al tău, mă informează Jack Warner, conducându-mă într-un birou gol de mărimea unei debarale, cu o fereastră care dă spre parcare.

— Camerele cu vedere la ocean sunt supraevaluate, îi dau eu replica, rânjind cu gura până la urechi.

Îl fac să rădă pe noul meu șef, care mă plesnește zdravăn cu palma peste umăr.

— Mă bucur că ai venit în echipa noastră, Ben. Fiul meu zice că datorită ție a absolvit Facultatea de Drept cu note atât de mari.

— Fiul dumneavoastră e un tip isteț, domnule Warner.

— El pretinde că ești și mai isteț decât el. De-aia te-am angajat. Și spune-mi Jack.

Îmi place din ce în ce mai mult de tatăl colegului meu de la Drept. După ce am trecut printr-un interviu solicitant, eram convins că taică-său e un dobitoc scorțos și nu aveam nici cea mai mică speranță c-o mă angajeze. Ce ușurat am fost atunci când m-a sunat personal ca să-mi dea vestea cea mare! Având în vedere că fusesem mult prea ocupat făcând bani frumoși în chip de bodyguard la un club de striptease ca să încerc să-mi gălesc

o slujbă de stagiar în vreun cabinet de avocatură oarecare, am zero experiență în domeniu. Multe companii nici măcar nu se uită la tine dacă n-ai experiență, chiar dacă ai absolvit facultatea printre primii, așa cum e în cazul meu.

În mod evident, l-am catalogat complet greșit pe Jack. El, singurul proprietar cu drepturi depline al unei companii de avocatură din Miami, a venit aici într-o luni dimineată, făcându-și timp să-mi facă turul imperiului său, deși are un program extrem de încărcat.

— Fiindcă tot a venit vorba de fi...

Jack îi zâmbește cuiva din spatele meu. Mă întorc și dau cu ochii de un tip înalt și deșirat, purtând ochelari cu rame negre și groase, care se strecoară în biroul meu. Îi zâmbesc în timp ce ne strângem viguros mâinile.

— Cum te-ai distrat vara asta? mă întreabă Mason, adăugând: Kent mi-a spus că a fost bine în Mexic.

În afară de câteva mesaje și e-mailuri, nu am mai schimbat nicio vorbă cu Mason de când am trecut examenul de admitere în barou, în iulie.

— A fost grozav în Mexic.

După cum mustăcește Mason, îmi dau seama că a avut grijă Kent să-i dea niște detalii asupra cărora nu este cazul să insistăm mai ales acum, în fața noului meu șef. Mason trebuia să vină și el cu noi, dar s-a hotărât, în schimb, să înceapă imediat munca la firma tatălui său. Eu i-am spus că e de-a dreptul idiot dacă face treaba asta. Nici măcar nu suntem avocați pe bune până nu primim rezultatele examenului, care vor fi afișate abia peste câteva săptămâni. Și atunci, pentru ce? O grămadă de muncă de documentare pentru actualizarea dosarelor clienților, nenumărate convorbiri telefonice, nemaivorbind de cazuri și moțiuni de puricat pentru cine știe cât timp, până când vor avea suficientă încredere în noi ca să ne dea propriii noștri clienți pe mână. Așa că de ce să nu mă bucur de vară?

— Mason, te las să-l ajuți pe Ben să se familiarizeze cu firma. Am o programare la ora nouă și după-amiază sunt la tribunal. Ce-ar fi să veniți amândoi la mine în birou în pauza prânz, ca să ieșim împreună la masă? ne propune Jack, bătând cu degetul într-un dosar voluminos. Ben, ai aici niște formulare de completat, pe care le vei duce apoi la departamentul de resurse umane.

Acestea fiind zise, Jack iese în grabă.

Ocolesc agale masa de birou și mă așez confortabil în scaunul tapițat cu piele vișinie, cu un zâmbet larg întipărit pe față.

— Locul ăsta e chiar mișto.

Mason confirmă dând încet din cap și trecându-și o mână prin părul negru și ondulat, ca apoi, de parcă și-ar fi dat seama că tocmai l-a ciufulit și mai tare, să încerce să-l netezească repede la loc.

— Am de dat un telefon și după aia mă întorc, bine?

— Îm-hm.

În cei trei ani de când îl cunosc, tipul tot nu a învățat cum să poarte o conversație neoficială.

— În viitorul apropiat o să stai pe lângă Natasha ca să înveți dreptul familial. O să vă fac cunoștință când mă întorc.

— Natasha?

Ridic sugestiv din sprânceană.

— E logodită, mi-o trânteste el imediat.

— Dar abia acum vine întrebarea cea mai importantă: e sexy?

Mason dă ochii peste cap.

— Ți-am mai spus deja că politica firmei interzice relațiile amoroase între angajați, Ben.

— Cine a pomenit de relații amoroase?

Ce mama naibii e cu șefii ăștia care îți pun lacăt la șliț? Mai întâi Cain, iar acum și Jack?

Îmi pun palmele pe biroul mare din lemn de mahon și încep să-l mângâi afectuos.

— Dintotdeauna mi-am dorit să văd cum ar arăta o avocată sexy întinsă pe un birou dintr-ăsta.

Nu vorbesc serios, dar mă distrează să văd cum mutra lui Mason trece prin diverse stadii de stânjenală, până când devine foarte agitat și începe să-și facă de lucru cu ochelarii.

Și... mamă, ce-i mai frământă în mâini! Zâmbesc. Noi doi nu am putea fi mai diferiți unul de celălalt nici dacă am vrea. Stând aici, îmbrăcat cu o cămașă în carouri, cu mâneci scurte, și cravată neagră, tipul arată de parcă ar fi un elev de-a șaptea care se pregătește să înceapă un turneu de șah. Nu mi-am pus cravată astăzi. Codul vestimentar stipulează că se acceptă ținuta business lejeră dacă nu ai o înfățișare la tribunal sau dacă nu ai programată o întâlnire cu vreun client, iar cum eu nu am nici una, nici alta, de ce să mă împopoțonez ca un maimuțoi de birou?

Îl las să se mai perpelească vreo câteva secunde înainte de a-l calma.

— Glumeam, Mace! Pe cuvântul meu. Întorc o nouă pagină în viața mea.

— Și asta de când?

Din tonul lui răzbate clar îndoiala. Mă cunoaște de suficientă vreme și m-a văzut în plină în acțiune împreună cu prietenii noștri nu o dată, așa că scepticismul lui este îndreptățit.

— De la petrecerea de adio din clubul Penny's, de weekendul trecut. N-o să mai fie vreodată o petrecere ca aia. Și cred că penisul meu are nevoie, oricum, de o pauză.

Clatin din cap și râd în barbă. Mercy și Hannah știu al naibii de bine cum să-și ia la revedere de la un tip.

— Aha, face Mason.

Un mic zâmbet cu subînțeles i se strecoară pe buze, dar dispare la fel de repede.

— Ei, atunci e bine. Dar ai grijă să nu uiți treaba asta. Mai ales când ești prin preajma surorii mele vitrege.

Hopa!

— Stai puțin. Ai o soră vitregă? Și lucrează aici?

Asta e o noutate. Nu a mai pomenit niciodată de ea până acum. Dar, la urma urmelor, nu e un tip foarte vorbăreț.

— E și ea o supertocilară ca tine?

— Nu seamănă *deloc* cu mine. Probabil că o să găsești cafea proaspătă în oficiu, la capătul holului, pe stânga.

Începe să se foiască neliniștit. Tipul ăsta nu suportă să întârzie absolut *deloc*.

— Du-te să-ți vezi de treaba ta, Mason. Și mulțumesc pentru lipeală.

— N-ai pentru ce, Ben. Mă întorc în — își verifică telefonul — optsprezece minute.

Și se va întoarce exact atunci. Mă uit cum se îndepărtează în pas vioi și clatin din cap. Tipul încă mai locuiește cu tatăl lui. În majoritatea zilelor poartă șosete neasortate, deoarece este daltonist. Dacă nu aș fi asmuțit-o asupra lui pe Kyla, colega noastră de la cursul de contracte din anul întâi, și nu aș fi fost de față la o petrecere studentescă atunci când ea l-a târât într-un dormitor, aș fi pariat bani grei pe faptul că nicio altă femeie în afară de maică-sa nu i-a văzut scula. După cum o știu eu pe Kyla, însă, nu numai că i-a văzut-o, dar s-a și folosit ca lumea de ea.

Las să-mi scape un căscat pe care îl alung cu un geamăt sonor și mormăi:

— Am nevoie de cafea.

Va dura un timp până când o să mă obișnuiesc cu ora matinală de începere a programului de lucru. După ani de zile în care mă prăbușeam secerat la răsăritul soarelui și mă duceam numai la cursurile de după-amiază, trupul meu se resimte în momentul de față. Să începem cu începutul... Iau telefonul și formează automat numărul. L-am memorat când aveam patru ani și l-am format zi de zi, timp de ani de zile. Ce-i drept, înainte sunam pe la ora prânzului.

Sper să fie pe veranda din spatele casei, sorbind din cana ei cu ceai Earl Grey și verificându-și e-mailurile pe iPad. Zâmbesc amintindu-mi cum am învățat-o pe mama mea de cincizeci și unu de ani să-l folosească.

Din nefericire, nu răspunde ea.

Mi se pune instantaneu un nod în gât.

— Bună.

Aud un mârâit în chip de răspuns.

— Mama e prin preajmă?

— S-a dus pe plantație.

Ar fi trebuit să se fi întors deja. Întotdeauna se trezește cum se crapă de ziuă și își face rondul, trecând în revistă pomii.

— Te-ai dus după ea să verifici că totul e în regulă?

De la atacul de cord pe care l-a avut cu șapte luni în urmă, mă îngrijorez dacă stă singură prea mult timp.

— E bine.

— În regulă. Spune-i că am sunat.

Nu-i va spune. Va trebui să o sun tot eu, mai târziu.

— De unde telefonezi?

Mă întreb ce îi apare pe ecranul mobilului. La naiba, probabil că de-asta a și răspuns: fiindcă nu știa că urma să discute cu propriul său fiu.

— De la Warner, firma de avocatură unde lucrez acum.

Mama probabil că nu s-a obosit să-i spună că am terminat Facultatea de Drept.

— N-am auzit niciodată de ea.

Îmi înăbuș un oftat de exasperare. Deși e o companie mică, Warner este una dintre cele mai renumite firme de avocatură din țară. Aparține familiei Warner de cinci generații și are un sediu elegant, chiar în inima orașului Miami. După ce am făcut cercetări, am aflat că Jack a avut un partener — cel mai bun prieten al său — și timp de zece ani au lucrat împreună în firma cunoscută sub numele Warner & Steele, iar lista clienților a crescut exploziv, cam de două ori și ceva. S-au separat cu câțiva ani în urmă, iar Warner a cumpărat acțiunile partenerului său.

În orice caz, nu mă aștept ca tatăl meu să știe diferența dintre o firmă de avocatură și o gogoșerie. Vrea doar să mă șicaneze.

— Pe curând.

Închid și plec în căutarea unei cești de cafea înainte ca el să apuce să mă scoată din sărite. E singura persoană capabilă de așa ceva.

Birourile Warner reprezintă un amalgam de nou și vechi: zugrăveală modernă, gri-perlat, rafturi din mahon pe toată lungimea pereților și mese de birou tot din mahon, birouri deschise în mijlocul încăperii și birouri compartimentate, cu pereți din sticlă, aliniată pe marginile încăperilor. De parcă cineva s-ar fi hotărât să redecoreze, dar a rămas fie în pană de bani, fie în pană de creativitate. Jack a pomenit ceva despre o renovare, la iarnă. Mi se pare că locul ăsta n-are nevoie de renovare, dar sunt un tip de douăzeci și cinci de ani care locuiește împreună cu alți patru tipi și care ar veni la muncă în pantaloni scurți, dacă s-ar putea.

Biroul de avocatură nu este nici imens, nici întortocheat, așa că găsesc imediat oficiul. Cu toate astea, joc cartea „proaspătului angajat” și îi îngădui unei referente juridice adorabile să mă conducă până acolo, zâmbind și roșind, în vreme ce eu privesc cum își unduiește șoldurile voluptuoase. Vechiul Ben — adică cel care eram cu două zile în urmă — i-ar fi obținut numărul de telefon până acum. Noul Ben încearcă o abordare ceva mai diferită. Mai precis, încearcă să *nu* se dea la fiecare femeie care i se pare atrăgătoare.

În timp ce mă întorc în biroul meu — într-o mână țin o cană de cafea și într-alta, o brioușă de casă —, cercetez din priviri birourile din zona deschisă, unde lucrează personalul administrativ. După fotografiile înrămate și flecușetele de pe mese, îmi dau seama că majoritatea sunt femei căsătorite și cu copii. Multe, la vreo patruzeci de ani sau chiar mai în vârstă. Doamne, ce lume diferită față de clubul Penny's, unde eram ațâțat de săni și de funduri goale, din toate unghiurile posibile! Cel puțin aici mi-e mai ușor să-mi țin pantalonii pe mine și să încerc să mă port ca un adult responsabil.

Pentru că asta și sunt. Ben Morris, avocat. Ei, aproape avocat. Dar, oricum, îmi place cum sună.

Trec pe lângă un birou micuț aflat aproape vizavi de al meu și un tablou atârnat pe perete îmi atrage atenția. Mă opresc în loc și zâmbesc cu drag văzând o copertă înrămată a unui album al celor de la Pearl Jam, care mă duce cu gândul la Jill, fata cu păr purpuriu, care s-a dat drept biolog marin.

La naiba! Tipa aia era cu totul deosebită.

După ce m-am despuiat de hainele mele împrășcate cu vomă și le-am azvârlit de la balcon, m-am întins pe pat, așteptând-o să iasă din baie și dorindu-mi cu disperare să fac duș. Mi-a trecut prin gând să mă duc în camera lui Kent, dar nu voiam s-o las singură acolo. Am adormit; când m-am trezit, cu soarele bătându-mi în ochi prin fereastra deschisă, Jill plecase.

Fără să lase măcar un bilet.

Cel puțin nu m-a jefuit și nici nu m-a omorât.

Am încercat să dau de ea, dar, cu toate că am îmbrobodit-o cu farmecele mele pe recepționeră, punând-o să verifice lista de oaspeți din registrul hotelului, n-a găsit nicio persoană pe nume Jill. Sigur a rezervat camera pe numele uneia dintre prietenele ei, iar eu nu-mi mai aminteam cum se numeau. Stațiunea era mult prea mare ca să pornesc în căutarea ei, mai ales că trebuia să dau fuga în cameră să împachetez toate lucrurile pe care mi le aruncase pe jos, înainte de a pleca la aeroport.

O să fiu sincer: vreo două săptămâni după aia, am tot căutat pe Facebook o fată numită Jill, cu păr purpuriu, în parte fiindcă voiam să-mi cer scuze că am râs de ea, dar mai ales pentru că era tare haioasă și mi-ar fi plăcut să mă cuplez din nou cu ea. Mai puțin partea cu voma. Nu le-am spus băieților ce s-a întâmplat cu adevărat. Din câte știu ei, a fost o noapte de sex pe cinste, ca de obicei.

Puloverul roz-bombon care atârnă pe spătarul scaunului, în birou, mă face să cred că acolo lucrează o femeie, dar tot ce văd în rest îmi contrazice ipoteza. Teancuri peste teancuri de dosare, pe birou, pe jos, pe cutii, pe scaunul liber. Acolo unde nu sunt dosare, zac împrăștiate scrisori și plicuri cu reclame. Câteva

pahare de la Starbucks stau cumiști lângă telefon, alături de o cutie cu biscuiți Oreo desfăcută și o pungă cu pastramă de vită. În jurul coșului de gunoi sunt împrăștiate doze turtite de Red Bull și o pungă mototolită de chipsuri.

Un monitor de computer decorat cu nici mai mult, nici mai puțin de vreo sută de bilețele autoadezive este în *stand-by*, iar *screen saver*-ul înfățișează un camion albastru, vechi și ruginit, pe un câmp.

Sunt mai mult decât intrigat. Nu-mi pot imagina ce fel de femeie poate munci în cocina asta, dar, pe de altă parte, mă tem să aflu răspunsul. Nu este murdar. Doar că domnește o dezordine de nedescris, cum nu am mai văzut în viața mea. Fac un pas în față și încep să cercetez cu atenție biroul ei, în căutarea unui ecuson sau a oricărui alt indiciu în privința identității posesoarei.

Cu asta mă ocup când ea își face apariția în birou.

— Ai vreun motiv să-ți bagi nasul în lucrurile mele? mă ia la rost o voce aspră.

Afișând un zâmbet larg, care de obicei le îmbunează până și pe cele mai țâfnoase femei, mă întorc cu fața la ea. În pragul ușii stă o blondă într-o rochie verde scurtă și o pereche de cizme de cowboy, cu un pahar mare de cafea în mână și cu o privire încruntată.

Dau să deschid gura ca să mă prezint, dar ezit când văd o străfulgerare de panică în ochii ei.

Ochii ăia de culoarea caramelelor.

— Ei, drăcia dracului!

Nu pot să cred. Îmi vine în minte doar replica asta:

— Îmi datorezi un tricou nou!

Capitolul cinci

■ ■ ■

REESE

Am fost eviscerată într-o luni, de dimineață. Măruntaiele mele sunt toate împrăștiate pe mocheta gri-închis, astfel încât să le poată vedea toată lumea.

Și nu pot să respir.

Ce naiba caută *tipul ăsta* în biroul meu?

E la fel de șocat ca și mine, asta e clar. Înjurătura pe care a tras-o cu glas tare s-a auzit probabil pe jumătate de etaj — drept dovadă, toate cucuvelele alea bătrâne se uită iscoditor prin lenti-
lele lor bifocale.

Și acum el se holbează la mine, nevenindu-i să creadă.

— Jill? Tu ești?

— Nu-ți mai recunoști unica și adevărata iubire?

Ar fi fost o replică isteată dacă nu mi-ar fi tremurat vocea și dacă obrajii mei nu ar fi fost roșii ca focul.

Pentru un crai ca el, e mare lucru că a reținut numele meu fals.
E absolut remarcabil.

— Arăți atât de...

Vocea i se pierde în timp ce ochii lui albaștri îmi studiază părul și apoi se opresc pe chipul meu.

— Nu mai ai *piercing-uri*?

Neavând suficientă încredere în mine ca să mai spun ceva, ating cu degetul diamantul micuț înfipt în nară. Mi-am scos inelul din

nas și majoritatea *piercing*-urilor. Toată chestia asta face parte „noua mea identitate”.

Ben dă încet din cap, de parcă ar încerca să proceseze în mintea lui această schimbare. Apoi privirea îi alunecă spre pieptul meu și mijește ochii. Pot să jur că încearcă să deslușească conturul inelului de metal ascuns acolo.

Iar eu încerc să-mi controlez flashbackul pe care mi-a luat câteva săptămâni ca să-l suprim — voma nu are cum să țâșnească dintr-un om precum un jet de apă dintr-un furtun contra incendiilor! —, în vreme ce dovada vie a celei mai umilitoare nopți din viața mea e chiar aici, în biroul meu.

Am așteptat două ore bune înainte să mă strecor din baie, în noaptea aia, și l-am văzut pe Ben îmbrăcat doar în boxeri, sforăind în pat. Mi-am tras rapid hainele pe mine și am plecat de acolo.

Iar acum, exorcismul meu ratat stă sprijinit de biroul meu, cu brațele lui musculoase încrucișate la piept. Zâmbetul jucăuș care i se lățește pe toată fața îmi dă de înțeles că și-a recăpătat stăpânirea de sine și a redevenit același tip arogant cu care aproape că aș fi făcut sex, dacă nu ar fi intervenit episodul cu voma.

— Ce cauți aici?

— Aici lucrez, reușesc eu să răspund fără să par prea vulnerabilă.

Mă îndrept spre biroul meu și înlocuiesc unul dintre multele pahare de plastic goale împrăștiate pe el cu o cafea proaspătă. Încerc să par dezinvoltă, dar de fapt mă lupt cu ispita de a o rupe la fugă să mă ascund undeva, ca să-mi revin.

— Întrebarea și mai importantă e ce cauți *tu* aici?

Cum de *nu* știam că locuiește în Miami? A, da... Nici măcar nu am catadicsit să-l întreb. Eram prea ocupată să decid dacă să fac sex cu el sau nu. Și acum, când îi arunc o privire pe furiș și văd cât de bine arată îmbrăcat într-o cămașă elegantă și o pereche de pantaloni gri-închis făcuți la comandă, îmi aduc aminte ce mi-a influențat decizia. În mod cert, tequila nu mi-a fost de niciun folos.

Simt că mi se încing obrajii.

L-am *umplut de vomă* pe tipul ăsta.

Și pe urmă s-a uitat la mine cum m-am târât în patru labe până în baia lui.

Domnul Cuervo și eu — împreună cu toți verii lui mexicani — nu ne mai vorbim.

— Domnul Warner mi-a oferit un post de avocat, îmi răspunde Ben.

— Eu...

Cum? Ben o să lucreze aici?

— Am absolvit Dreptul în primăvară.

Scrâșnesc din dinți ca să-mi înăbuș usturimea de opăreală atunci când sorb o dușcă zdravănă din cafeaua mea extrem de fierbinte — o să regret asta mai târziu — și îngaim:

— Ai uitat să pomenești de treaba asta.

Se strâmbă, gânditor.

— Eram prea ocupat încercând să aflu ce fel de biolog marin ești.

— Mi-am schimbat recent cariera.

— Cum să nu...

Ochii îi licăresc și mă privește amuzat. *Ticălosul!*

— O să fim puși într-o situație jenantă?

— Nu... răspund eu azvârlindu-mi poșeta pe jos. Fiindcă o să demisionezi imediat.

El oftează adânc.

— Nu-i un capăt de țară. Deci tu...

— Sst!

Ridic mâna ca să-l reduc la tăcere, iar roșeața îmi năvălește din nou în obraji. Este ultimul lucru care aș vrea să se audă pe aici.

— Termină!

Ne uităm unul în ochii celuilalt îndelung, dar nu pot să ghicesc ce se ascunde în spatele privirii lui. Regretă noaptea aia la fel de mult ca mine? Fiindcă, dintre toate lucrurile tâmpite pe care

regret că le-am făcut — și lista e lungă —, noaptea aia e cocoțată în vârf, fluturând un steag pe care stă scris: „Idioato!”.

O voce răsună pe neașteptate în spatele meu.

— Aici erai, Ben! Natasha te așteaptă.

Mă strâmb involuntar, atât la auzul vocii fratelui meu vitreg, cât și la faptul că a pomenit-o pe Natasha, o avocată care se ocupă cu dreptul familial, de treizeci de ani, obsedată de cariera ei și pe cale să mă sufoce cu dosare de divorț. Ben îmi surprinde reacția și nici măcar nu încearcă să-și ascundă rânjetul care i se lățește pe față în vreme ce răspunde:

— Salut, Mason! Tocmai mă întorceam în biroul meu.

— Nu avem personal de curățenie aici, în weekenduri. O să ne umpli de gândaci cu mizeria asta! bombăne Mason și știu că remarca e la adresa mea.

Tonul lui Mason față de mine n-ar putea fi mai antipatic nici dacă s-ar strădui. Chiar dacă locuim și muncim sub același acoperiș, nu suntem cu nimic mai apropiați decât eram înainte de a mă muta aici, cu opt luni în urmă. Chiar aș fi vrut să-i filmez reacția când a venit acasă de la cursuri și a dat de mine în bucătărie, bând direct din sticla de cacao cu lapte. Jack nu îl avertizase că aveam să reapar în viața lor. Am crezut că o să-i explodeze capul când a aflat.

— Dar am animăluțe de hrănit! ripostez eu.

Totul la Mason — cu excepția clăii de păr — e imaculat și ordonat: cămășile lui călcate și pantalonii strâmți, mașina lui marca Subaru, biroul amplasat lângă al lui Jack, pe care l-am văzut dezinfectându-l cu șervețele umede Lysol în fiecare zi. Singura dată când are ceva să-mi spună este atunci când îmi atrage atenția cât de imaculată și de ordonată *nu* sunt. E de la sine înțeles că nu coabităm pașnic.

— Nu cred că vrei să vorbești cu ea la ora asta matinală. Nu a mâncat încă și e mai ciufută ca de obicei, îl avertizează Mason pe Ben, pe un ton foarte serios.

— Ascultă-l pe Greierul Jiminy¹, îl sfătuiesc eu pe Ben. Știe ce spune.

A fost nevoie de aproape două luni de mârâieli și priviri urâte, dar s-au învățat minte cu toții. Până și Jack știe că nu trebuie să încerce să intre în vorbă cu mine înainte să golească paharul uriaș cu cafea și să deschid ușa biroului, asta după ce petrec o oră înjurând expeditorul fiecărui e-mail care mi-a intrat în *inbox*. După aia, sunt o tipă relativ amabilă. Bineînțeles că avocații mă tolerează fiindcă îmi fac treaba mult mai bine decât toți asistenții juridici din firmă, chiar mai bine decât cei care lucrează aici de ani de zile. Clienții sunt de acord cu taxe fixe pentru asistenții juridici, iar eu termin lucrările în timp record, deci sunt disponibilă pentru alte lucrări și astfel generez mai mult profit. Avocații lasă toate rahaturile funcționărești de rutină în seama celorlalți, mie îmi dau chestii care necesită analiză și gândire critică, iar eu le rezolv cu ușurință deoarece sunt iscoditoare din fire și dornică să-mi testez limitele. Presupun că m-a ajutat și faptul că, în timp ce navigam pe apele cursului pentru asistenți juridici, Jack îmi pasa tot felul de cărți de drept comun și jurisprudență, subiecte care se predau la Facultatea de Drept. Fiindcă eram în căutarea unor moduri de a-mi omorî timpul liber, le-am citit din scoarță în scoarță. Nimănui nu i-ar veni să creadă că muncesc aici de doar două luni. Mi-e bine. Și, pentru prima oară după ani de zile, mă simt deșteaptă.

Râzând pe înfundate, Ben se îndreaptă spre ieșire, ocolindu-mă încet și excesiv de grijuliu.

— Probabil că tocmai cu *asta* a reușit să mă cucerească atunci.

— Stai puțin... Voi doi *vă cunoașteți*?

Din glasul lui Mason răzbate îngrijorarea.

Rânjetul larg al lui Ben e neliniștitor.

¹ Jiminy Cricket este versiunea Walt Disney a Greierului Vorbitor, personaj fără nume în cartea *Pinocchio*, de Carlo Collodi. Jiminy e desemnat de Blue Fairy (Zâna Albastră) să servească oficial drept conștiință a lui Pinocchio. (N. red.)

— Mda. Ne-am întâlnit în Cancún.

Mason își împinge ochelarii pe nas cu arătătorul și se uită la mine.

— Când ai fost tu în Cancún?

Clatin din cap. Bineînțeles că nu-și amintește. Pe cât de ordonat și de înregimentat e Mason la birou, pe atât de împrăștiat poate fi când vine vorba de viața lui personală. Mă duce cu gândul la un om de știință zănatec, însă fără halat de laborator și fără eprubete.

— În iulie. De ziua mea. Nu mai ții minte? Mi-ai dat bilete la concertul U2.

Ochii lui Mason scapără de mânie.

— Nu ți le-am *dat*. Mi-ai aflat numărul cardului de credit și le-ai comandat.

Îmi ridic mâinile la piept, prefăcându-mă jignită.

— Doar mă asiguram că-mi vei face un cadou grozav pentru a douăzeci și una aniversare a mea.

— Și eu, care credeam că ai împlinit douăzeci și nouă, intervine Ben, zâmbind strâmb.

— Și eu, care credeam că n-o să te mai văd niciodată, i-o întorc eu.

Lui Mason pare să-i pice fisa și, atunci când se uită la Ben, văd pe chipul lui o expresie care seamănă teribil de mult cu repulsia.

— Te rog, spune-mi că Reese nu e fata cu păr purpuriu despre care vorbea Kent.

— Reese? se aude vocea lui Ben în fundal, dar mintea mea e mult prea ocupată cu procesarea cuvintelor-cheie.

Fata cu păr purpuriu. Kent. Vorbea despre. Mexic.

Pentru a doua oară într-un interval de cinci minute, simt cum mi se scurge tot sângele din obraji când îmi pică și mie fisa. Și mă cuprinde oroarea. Ben nu este un simplu nou angajat.

— Iisuse! Ești *prieten* cu *fratele meu vitreg*?

Ben mă sfredelește din priviri, ridicând din sprâncene de uimire.

— *Fratele tău vitreg?*

— Rahat! trănțește Mason și clatină dezaprobator din cap. Pe bune, Ben?

Arunc o otheadă la Mason, care nu înjură *niciodată*, și apoi îl fulger pe Ben din priviri.

— Chiar așa, Ben! *Pe bune?* șuier eu printre dinți. Ce-a spus Kent despre fata cu păr purpuriu, *Ben?*

Eu n-am suflat nimănui nicio vorbă despre noaptea aia, exceptându-le pe Nicki și pe Lina, și asta doar fiindcă m-au văzut întorcându-mă la hotel șchiopătând. Dar dacă Ben le-a spus prietenilor lui... și Mason știe... o să mor. Mason va folosi categoric chestia asta împotriva mea într-o bună zi. Le va spune tuturor celor din firmă, iar ei vor vorbi pe la spatele meu. Voi intra în sala de întruniri constatând că se opresc brusc din răs. Și atunci voi fi nevoită să-i omor cu mâna mea pe fiecare în parte.

Ben face ochii mari de uimire, uitându-se când la mine, când la Mason, și pare că ezită între a izbucni în hohote de răs și a o rupe la fugă.

Și în clipa asta Natasha își strecoară capul pe ușă.

— Probabil că tu ești Ben, ciripește glasul ei ascuțit care m-a zgâriat pe creier încă din prima zi.

Îi zâmbește larg, întinzându-i mâna.

— Eu sunt Natasha. Vom colabora îndeaproape.

— Abia aștept, Natasha, răspunde Ben degajat, cercetând-o pe avocată din cap până în picioare în văzul tuturor, cu zâmbetul pe buze.

Nu se holbează ca un pervers și totuși mi se pare teribil de enervant. Dacă mai am vreun dram de noroc pe lumea asta, Ben o să fie dat afară din firmă pentru hărțuire sexuală.

Din nefericire, Natasha nu pare deloc alarmată. Își dă părul de culoarea piersicii peste umăr și chicotește ca proasta — de fapt, nu e proastă; e chiar inteligentă, deși nu i-aș gădila *niciodată* orgoliul confirmându-i chestia asta — și spune:

— Grozav! Atunci, hai să ne punem pe treabă. Sunt îngropată în cazuri. Din fericire, o am pe Reese, care mă ajută cu dosarele.

Natasha îmi aruncă un zâmbet larg, dezvelindu-și dinții de un alb strălucitor.

— Și, fiindcă tot veni vorba, ai apucat să arunci vreo privire pe dosarul ăla?

Știam că o să-i ajut pe avocați cu munca lor. Ceea ce nu știam era că eu o să fac toată treaba și lor n-o să le rămână decât să semneze documentele și să încaseze o sută și ceva de mii de dolari pe an. Jur că nu m-ar surprinde dacă vreunul din ei m-ar pune să-l șterg la fund, într-o bună zi.

— Te referi la contractul de patruzeci și două de pagini la care am lucrat până la două noaptea sau la depoziția de șaizeci de pagini pe care tocmai am găsit-o pe birou?

Îi ofer un zâmbet la fel de larg, numai că al meu este atât de fals și de furios, încât până și un câine orb ar ști că trebuie să dea înapoi. Ochii ei măslinii se opresc asupra paharului meu plin cu cafea.

— Ben, hai să mergem la mine în birou și s-o lăsăm pe Reese să-și rezolve treburile.

O idee minunată.

Ea și Mason nu mai pierd nicio clipă și mă lasă singură.

— Port mărimea XL... Reese, îmi șoptește Ben când trece pe lângă mine.

Îmi țin respirația cât timp îi privesc ieșind din birou, iar apoi mă reped să trântesc ușa în urma lor. Mă ascund în spatele ei, singurul loc invizibil pentru cei din afară, din cauza pereților din sticlă. Dar sunt sigură că toată lumea aude bufnitura atunci când îmi izbesc capul de tăblia de lemn a ușii.

Asta trebuie să fie karma, care mi-a plătit-o cu vârf și îndesat.

Capitolul șase

■ ■ ■

BEN

— Nu s-a întâmplat nimic între noi.

— Kent mi-a zis altceva.

— Păi, Kent nu a fost acolo, așa că de unde naiba știe el? oftez eu. Era beată pulbere.

— Și de când este o fată prea beată pentru ca Ben Morris să-și facă de cap cu ea?

— Heeei!

Îl săgetez din priviri. Găsim o bancă la umbră, în parc, ca să ne adăpostim de căldura amiezii de septembrie. Ducem cu noi băuturile și mâncarea pentru prânz. Jack a trebuit să-și contra-mandeze planurile din cauza unei urgențe legate de un client. Se pare că treaba asta se întâmplă destul de des.

Mason ridică paharul.

— Scuze! Știu că n-ai face așa ceva.

Îl urmăresc cum despătorește cu grijă trei șervețele de hârtie, netezindu-le în poală, după care desface ambalajul unei porcării de sendviș vegetarian cu tofu, de parcă ar efectua o intervenție chirurgicală, având grijă să nu-i scape nici măcar o frunză de salată. Îl tachinăm cu toții de ani de zile pentru dieta lui de fițe, dar tipul este atât de strict în această privință, încât nu-l putem convinge cu niciun chip să mănânce un burger îmbibat de grăsime. Îmi place asta la el.

— Ai de gând să mănânci chestia aia sau să te însori cu ea?

— I-ai văzut biroul, nu? mă întreabă Mason, ignorându-mi remarca. E dezordonată. E coșmarul dracului să trăiești cu ea sub același acoperiș.

Astăzi lui Mason i-au scăpat două înjurături. Nu-i stă în fire să înjure, ceea ce îmi dă de înțeles că fie ideea că m-am culcat cu sora lui vitregă, fie sora lui vitregă, în general, îl enervează la culme.

Îmi trece prin minte imaginea dezastrului din camera mea de hotel, care m-a întâmpinat când m-am trezit în Cancún a doua zi, și zâmbesc în sinea mea.

— Și cu toate astea, sunt sigur că se pricepe bine la curățenie, îi zic.

El își dă ochii peste cap drept singur răspuns.

— Uite ce-i, știu că-i soră-ta vitregă, dar e al naibii de sexy.

Oricât de mult mi-a plăcut aspectul ei răvășit din Cancún, de parcă nu-i păsa de nimeni și de nimic, noul ei look — cu părul blond frumos aranjat, cu rochie și cizme — mă stârnește enorm.

— Și nebună de legat, adaugă Mason.

Mă fixează din priviri.

— Pe bune. Cei din birou au poreclit-o Rancor¹.

Cola îmi țâșnește pe nas când încerc să-mi înăbuș un hohot de râs.

— Și ea știe?

— Ai observat figurina de carton în mărime naturală din biroul ei? În ziua când pe Nelson l-a luat gura pe dinainte și i-a scăpat porecla tocmai când era și ea prin preajmă, Reese a comandat-o rapid pe internet, de pe un site dedicat filmelor *Star Wars*. Îl pune la ușă în diminețile când este și mai tăfnoasă decât de obicei.

Clatină din cap când izbucnesc în hohote de râs.

¹ Rancor apare în primul film al seriei *Star Wars* și este un extraterestru monstruos și violent. (N. red.)

Chiar dacă tot ce mi-a spus Reese despre sine au fost minciuni, mă bucur să văd că cel puțin umorul ei mușcător este autentic. Îmi plac femeile care mă fac să râd.

— Păi, dacă-i atât de dificilă, de ce o ține taică-tău la birou? Adică, nu mă înțelege greșit, îmi pare bine că lucrează aici. Abia aștept să lucrăm împreună.

— O să te sature repede, mormăie el.

Apoi oftează din rărunchi.

— Cu toate că are o atitudine teribil de neprofesională și probabil că, la un moment dat, din cauza ei firma va fi dată în judecată cu privire la problemele legate de relațiile cu angajații, trebuie să recunosc că se descurcă *extrem* de bine la ceea ce face. Deși nu are decât bacalaureatul și o diplomă de asistent juridic, le dă lecții multor angajați, spunându-le cum să-și facă treaba, citând legi și statute. Și de obicei are dreptate. E îngrijorător cât de repede prinde meserie.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că este un geniu, zic eu cu gura plină.

— Mda, poate, mă aprobă el cu o undă de resentiment. Dar e și egoistă, și nesăbuită, și neserioasă, și impulsivă pe deasupra.

Dă pe gât toată sticla de apă minerală Perrier și bombăne:

— Toate simptomele unui sociopat.

— Ei, pe dracu'!

Îmi dau ochii peste cap. Am uitat că Mason a studiat și psihologia la facultate.

— Las-o mai moale! Soră-ta nu-i sociopată, Mace! Chiar nu-ți place deloc de ea, așa-i?

— Soră-mea vitregă, mă corectează el, ceva mai înțepat. Nu e vorba că n-o plac. Păi...

Ridică ușor din umeri.

— Trebuie să recunosc că nu prea mă omor după ea. Pur și simplu n-am încredere în ea. Taică-miu n-a avut nicio veste de la ea timp de nouă ani, ca apoi să-l sune, din senin, în ianuarie,

și să-i ceară s-o scoată pe cauțiune de la secția de poliție din Jacksonville.

Mason clătină din cap și adaugă:

— A lăsat totul baltă și s-a dus acolo. Aproape c-a pierdut cel mai important client al firmei din cauza asta.

Hmm... Ce căuta ea la secția de poliție?

— Are cazier?

Nu că mi-ar păsa cu adevărat; poate doar dacă a încercat să-i exorcizeze pe tipii care vor să se culce cu ea.

— A avut cazier juvenil. A fost clasat când a împlinit optsprezece ani. În mare, pentru chestii idioate, din câte mi-a povestit tata: încăierări... marijuana... curse ilegale de mașini.

Fac ochii mari.

— Dar ultima dată a fost ceva destul de grav, totuși. A distrus apartamentul fostului ei soț.

Sendvișul meu Subway îmi încremenește în drum spre gură la auzul acestei informații noi.

— *Fostul ei soț?* N-a zis că tocmai a împlinit douăzeci și unu de ani?

Mason confirmă dând din cap.

— S-a măritat la nouăsprezece ani. Îl cunoștea pe tip de doar șase săptămâni când au fugit împreună la Vegas. Nu-i de mirare că mariajul lor n-a durat.

— Rahat... Și tatuajul ăla mare de pe brațul ei e numele lui?

Sigur că așa e. Iar eu am făcut gluma aia idioată despre tatuajul ei.

— Da, cred că da. Se pare că, atunci când s-a dus să-și ia lucrurile de acolo, a împrășcat cu vopsea roșie tot apartamentul.

Face ochii mari, cu subînțeleș.

— Te-ai prins? *Vopsea roșie...*

— E aprigă, comentez eu.

Știam asta deja. Încă un lucru care îmi place la ea. Remarc alegerea culorii și încep să râd. Tricoul meu n-ar fi avut nicio șansă de supraviețuire.

— Mi se pare că divorțul a fost cam neplăcut.

— Tipul a înșelat-o, mă anunță Mason.

— Ce cretin!

Dacă nu poți fi monogam, nu te lega la cap cu o relație serioasă, nemaivorbind de o căsnicie. Asta e filozofia mea. De-aia nu mă implic în nicio relație serioasă cu femei.

— Așadar, Jack a hotărât s-o ia cu el la Miami?

Mason îmi confirmă dând încet din cap.

— Tatălui meu i-a plăcut întotdeauna de Reese.

Hohotește.

— I-a plăcut de ea mai mult decât de mine. Dar de unde să știu eu că nu e pusă pe vreo escrocherie? Mama lui Reese l-a cam chelit de bani pe tata, în trecut.

Îmi mestec sendvișul în liniște, așteptând ca Mason să dezvolte subiectul, deși sunt surprins că îmi povestește toate astea.

— Tata era căsătorit cu mama lui Reese de cinci ani când a descoperit că ea avea o aventură cu Barry Steele.

Piese din puzzle încep să se potrivească la locul lor.

— Warner & Steele... Fostul partener?

Mason dă din cap.

— Urâtă treabă!

— Ei bine, Annabelle e o scorpie lacomă și egoistă. Aproape că ne-a ruinat. L-a costat pe tata o avere să cumpere partea lui Barry și apoi ea a încercat să se năpustească asupra restului prăzii, ca un vultur, dar Barry nu a lăsat-o. Tata tot nu și-a revenit din punct de vedere financiar. De aia nu a reușit să termine de renovat sediul.

Mason face o pauză ca să mai bea câteva înghițituri.

— Din câte se pare, Annabelle l-a părăsit pe Barry acum vreo trei ani și s-a căsătorit cu un senator.

— E marfă tipa?

— Mda, este. Dar tot așa era și mama lui Grendel¹, mormăie el, iar eu dau din cap.

E tipic pentru Mason să facă referiri la *Beowulf*. Împăturește ambalajul sendvișului, având mare grijă să nu-și împrăștie firimituri pe pantaloni, și continuă:

— Tata nu e prost, Ben.

Ochii lui Mason par mult mai mari în timp ce mă studiază din spatele ochelarilor.

— Ce vrea să însemne asta? La naiba! Nu mă poate învinovăți pe mine pentru seara aia. Nici măcar nu eram angajat aici, pe atunci.

— Cunoaște foarte bine tipologia ta și știe unde ai lucrat în ultimii patru ani. Nu prea voia să te angajeze tocmai din cauza asta. Înainte să-ți facă oferta, m-a pus să-i promit că-ți vei ține șlițul închis.

Râd în barbă.

— Ei bine, chestia asta ți se potrivește perfect ție, Mace.

— Nu glumesc. Tocmai a terminat cu procesul împotriva firmei Warner, care a durat trei ani. Un tip de la departamentul Litigii avea o relație cu o asistentă juridică. S-au despărțit și pe urmă treaba a fost urâtă de tot. Ea a devenit destul de agresivă, vărsându-și tot năduful la birou. Jack a fost nevoit s-o concedieze și individul l-a dat în judecată pentru concediere nejustificată. Nu vrea să mai aibă de-a face cu așa ceva. De aia a impus regulile astea. Și regulile sunt făcute ca să fie respectate.

Mason respectă cu sfințenie regulile, de la cap la coadă. Pentru el, totul e alb sau negru. De asta probabil că va ajunge un avocat foarte bun. Eu sunt genul de tip care își face veacul prin „zona cenușie”, fiind tot timpul în căutarea unor modalități de

¹ *Beowulf* este un vechi poem epic anglo-saxon. Grendel face parte dintre personajele negative ale poemului, un monstru care terorizează așezarea Heorot. În filmul hollywoodian omonim, mama lui Grendel este înfățișată ca fiind foarte atrăgătoare. (N. red.)

a ocoli și reinterpreta regulile. De asta probabil că voi deveni un avocat strălucit.

Mason continuă:

— Ben, tata crede că ai mult potențial, dar o să te concedieze cât ai clipi dacă te prinde că te culci cu vreo angajată de-a lui.

Să fiu pus pe liber imediat după ce am absolvit Facultatea de Drept ar fi groaznic. Ar trebui să am noroc cu carul ca să-mi mai găsesc o altă slujbă în Miami; prin urmare, trebuie să rămân îngropat aici pe termen nedefinit. Mama mea are nevoie ca măcar unul dintre copiii ei să-i fie în preajmă.

— Și dacă te prinde cu Reese... zice Mason clătinând din cap.

Îl bat pe umăr și îi promit:

— Am înțeles. Nu-ți face probleme. Ți-am spus doar că zilele alea sunt de domeniul trecutului. În plus, ceva îmi spune că, din mândrie, fata asta nici n-o să catadicsească să se uite la mine.

Nu mă-ncântă să fiu împrășcat cu vomă atunci când aduc o fată în camera mea de hotel, dar porcării de-astea se mai întâmplă când te îmbuibi cu băutură. Cu două zile în urmă, eram pe scena de la Penny's, purtând bikinii lui Mercy, cu testiculele atârându-mi la vedere. N-a fost unul din momentele mele cele mai onorabile, dar voi supraviețui. Ceva îmi spune totuși că Reese n-o să uite prea repede. Și poate că nu din cauza episodului cu vomitatul. Am privit-o cum se târa spre baie în patru labe. Și am râs de ea. Cred că majoritatea femeilor nu ar aprecia faptul că râde cineva de ele într-o asemenea situație. Cred că până și Kacey m-ar fi bătut până aș fi leșinat, deși ea ține la tăvăleală mult mai bine decât cele mai mișto tipe pe care le știu.

Mason deschide gura să spună ceva, dar ezită și face o mutră acră:

— Ce i-ai făcut?

— Nu eu i-am făcut *ei* ceva.

El sare în picioare și se pune în mișcare, clătinând din cap.

— Ai grijă să nu o tachinezi, Ben. Altfel, o să regreti.

Rahat! Să *nu* o tachinez îmi va fi tare greu, având în vedere că la asta mă pricep cel mai bine. Pe deasupra, trebuie să i-o plătesc pentru că nu m-a lăsat să fac duș în propria mea baie!

— Hei, îi strig eu și îl întreb, având o oarecare bănuială: Dar *tu* ce i-ai făcut de ai șucărit-o așa de tare?

El încetinește pasul și îl aud oftând din greu în vreme ce se întoarce spre mine cu o mutră vinovată.

— Am zis niște chestii idioate despre tatăl ei.

Capitolul șapte

REESE

— Trebuie neapărat să încercați tarta cu lămâie verde. Suntem renumiți pentru ea, îmi sugerează chelnerița cu un zâmbet, în vreme ce îmi pune înaintea felia de tartă cu ciocolată și nuci pecan pe care am comandat-o.

— Am să țin minte, răspund eu, exact așa cum i-am răspuns de vreo zece ori până acum, și trag cu ochiul la jumătățile perfecte de nuci pecan ce ornează felia mea de tartă.

Nu-i deloc ușor să găsești tartă cu ciocolată și nuci pecan. Sigur că figurează în toate meniurile. Dar ciocolata e cea care îi dă un gust unic. Tartă e motivul pentru care vin la Bayside Café de șase luni încoace. Aducându-și aminte de pasiunea mea împinsă aproape până la extrem pentru acest desert, Jack mi-a recomandat localul. A devenit curând raiul meu pe pământ.

Și de când am început să lucrez la firma Warner — aflată doar la câteva străzi distanță —, vin aici de câteva ori pe săptămână. Are o terasă plăcută pe malul apei, cu mese din lemn de tec și umbreluțe albastre, cu palmieri și plante de tot felul și de toate mărimile înghesuite unele într-altele suficient cât să-ți dea senzația de junglă în care te poți ascunde. Și exact asta fac astă-seară, stând aici cu un careu de cuvinte încrucișate și cu o carte din domeniul juridic.

N-am mai suportat să stau la birou. Natasha tot își băga capul pe ușa mea, Ben se ținea scai de coada ei, cerându-mi ba o depozitie, ba un contract. Oricât mi-am ferit privirea, tot am dat cu ochii de el de vreo douăzeci de ori.

Aș minți dacă aș spune că Ben nu e un tip *extrem* de atrăgător. Acum, când sunt trează, pot s-o afirm cu toată tăria. Singura chestie care mă salvează e că sunt mult prea ocupată încercând să îngrop acele amintiri stânjenitoare, așa că nu-mi dau cu dreptul în stângul, după cum se pare că au făcut azi jumătate din femeile de la firmă. A fost jenant. Până și Natasha părea mai veselă decât de obicei. Și, dacă mă iau după zâmbetele pe care Ben i le arunca fiecărei femei în parte, se vedea de la o poștă că fustangiul savura fiecare secundă, împăunându-se.

Prima înghițitură de tartă îmi alunecă în gură tocmai în clipa când telefonul prinde viață, odată cu minionii care încep să interpreteze Cântecul Bananei.

— O zi de luni fericită, mormăi eu în telefon.

— Urăsc cifrele.

— Atunci e bine că nu va trebui să ai de-a face cu ele zilnic în următorii patruzeci de ani.

Lina a obținut diploma de licență și a trecut cu brio examenele de expert contabil autorizat. Acum lucrează la o mică firmă de contabilitate de cartier, pentru a dobândi un an de experiență înainte să obțină dreptul de a avea propria ei firmă autorizată.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— Mă ascund de soartă la Bayside Café.

— Să nu bei cafea de acolo, mă avertizează ea.

— Prea târziu, bombăn eu învârtind cu lingurița ultimul rest de substanță toxică din ceașca mea.

De fiecare dată când vin aici, comand o ceașcă de cafea pe lângă tarta cu ciocolată și nuci pecan. A devenit un obicei. Nu există o altă explicație. Cafeaua e slabă, îți lasă un gust sărat în gură și întotdeauna rămâne o peliculă ciudată pe fundul ceștii. Niciunei persoane cu papile gustative normale nu i-ar plăcea așa ceva.

Oftând, îi povestesc oroarea zilei.

— Așadar, Mason e prieten cu „exorcizarea” ta ratată, rezumă ea sec.

Știu că Lina vorbește întotdeauna pe șleau. Nu te ia deloc pe ocolite, nici cu binișorul.

— Și ce a spus tipul?

— Că-i datorez un tricou nou.

Lina hohotește.

— Cam are dreptate.

— Mulțumesc de încurajare.

-- Poate că o să-mi iau o pauză să vin și eu acolo. Ca să putem facem mișto de oameni împreună.

Încă un avantaj al acestei slujbe: cea mai bună prietenă a mea lucrează la doar câteva străzi distanță.

— Nu te mai obosi. Sunt aici de două ore. Și chiar trebuie să mă întorc la muncă. Avocata-robot mi-a mai trântit trei cazuri noi pe birou.

— Bine. Nu vrei să vii la noi la masă într-o seară, săptămâna asta? Gătește Nicki.

— Aveți șuncă de curcan în meniu?

— Toate cărnurile neconvenționale au fost interzise.

De când Lina are micul apartament cu două dormitoare și un birou și fetele s-au mutat împreună, reușește s-o convingă pe Nicki să nu le mai impună celorlalți preferințele ei culinare ciudate.

— Atunci, poți conta pe mine.

— Bine.

Urmează o pauză, după care Lina oftează:

— Uite, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Nu sună promițător.

Îmi îndes în gură o bucată mare de tartă.

— Totul depinde de faptul dacă tu vrei sau nu ca prietena ta cea mai bună, care îți ține întotdeauna partea, care a mințit poliția pentru tine, care și-a acceptat toate ideile aiurite, să fie fericită.

— N-ai mințit niciodată poliția pentru mine.

— Ba da, într-a douăsprezecea. În legătură cu sticla de votcă din portbagaj, când ne-au tras pe dreapta.

— Fie. Ai mințit o dată.

Oftez exasperată.

— Și ce avantaje îți oferă treaba asta acum?

— Păi, am început să mă văd cu cineva care s-ar putea să nu-ți...

N-o mai aud pe Lina din clipa în care observ o femeie cu părul roșcat care traversează grăbită terasa, cu poșeta legănându-i-se pe braț și părând cât se poate de fericită; atât de fericită cum numai o femeie care a furat soțul cuiva și a distrus o căsnicie poate fi.

— Doamne, Dumnezeu!

O bucățică de crustă îmi alunecă pe gât în momentul când icnesc, provocându-mi un acces de tuse pe care mă chinui să-l înăbuș.

— Ea e! șuier eu.

— Care ea?

Mă uit cum proaspăta soție a fostului meu soț se așază trei mese mai încolo, cu încă o tipă, despre care presupun că este prietena ei.

— *Ea!* șuier eu și mai apăsă, aplecându-mă ca să nu fie atât de evident faptul că mă holbez fără nicio jenă.

Există o singură „ea” despre care aș putea vorbi cu atâta venin în glas, iar Lina se prinde repede.

— Cum? Aici, în Miami?

— Nu! În *iad!* Evident, azi sunt în iad!

Mai întâi Ben, iar acum și Caroline?

— Te-a recunoscut?

— Nu, dar nici nu s-a uitat spre mine.

Fără părul meu purpuriu și fără *piercing*-uri, îmbrăcată în ținută de birou — mai puțin cizmulitele mele simpatice și moderne de cowboy, pe care în mod normal nu le-aș purta niciodată,

dar Nicki a insistat că trebuie să le port cu această rochie —, Caroline s-ar putea să nu mă recunoască. Sau cel puțin asta sper. Pentru orice eventualitate, deschid meniul și îl proptesc în fața mea, gata să mă ascund în spatele lui, la nevoie.

— Vin la tine.

— Nu, nu vii, pentru că pe tine te va recunoaște.

Fiindcă Lina a fost vecina lor luni de zile, a fost imposibil să se evite complet unii pe alții. După cum o cunosc eu pe Lina, ar fi împuns-o din priviri pe Caroline ori de câte ori ar fi avut ocazia.

— Ce caută aici? mă întreb eu.

Trag din nou aer în piept și icnesc:

— Oare s-au mutat în Miami?

Jared și-a dorit întotdeauna să obțină o slujbă de sudor de nave în Miami.

— Nu știu. Ce a scris pe pagina ei de Facebook?

— N-am mai verificat de când m-am întors din Cancún.

Oricât de greu mi-a fost să scap de această dependență — singura mea legătură cu Jared —, nu suportam să văd cu ochii mei dovada că s-au căsătorit. Numai când mă gândesc la asta, simt cum mi se înfige un cuțit în stomac.

— Așteaptă o secundă. Să văd dacă încă mai suntem prietene pe... îmi zice Lina.

Aud în telefon zgomotul tastaturii.

— Da. Tocmai s-au mutat în Miami. Acum două săptămâni.

— Rahat! mormăi eu.

Simt o senzație neplăcută de agitație în piept și adaug cu glas moale:

— Presupun că și-a găsit o slujbă de sudor de nave.

Pe vremuri, obișnuiam să stăm în pat noaptea, cu luminile stinse, și să ascultăm Muse — formația lui preferată — cântând în surdină, în vreme ce el desena cu degetul vapoare pe tot corpul meu, povestindu-mi despre părțile lor componente și despre ce implică munca lui. Nu mă interesau câtuși de puțin vapoarele, dar stăteam cuminte și îl lăsam să îmi vorbească despre ce îl

pasiona. Știam că în curând avea să-i distragă atenția „pânza” pe care desena.

— Mai spune-mi o dată cu ce se ocupă ea, îmi cere Lina.

— Pe lângă faptul că distruge căsnicii și strivește inimi?

Am descoperit că-mi face bine să o descriu drept personajul negativ din povestea asta, cu toate că știu că măcar o parte din ura pe care o simt ar trebui s-o îndrept către Jared.

Ignorându-mi tonul acid, Lina încearcă să mă consoleze:

— Ei bine, cel puțin Miami e un oraș mare.

— Și totuși, evident, lumea e al dracului de mică.

— Respiră adânc, Reese, mă instruiește ea.

Parcă i-ar fi teamă de ce sunt în stare să fac. Niciodată nu m-am codit când a fost vorba să lovesc o fată, dacă o merită.

— Sunt bine, mă răstesc la ea, văzând cauza principală a nefericirii mele la o azvârlitură de furculiță de mine, într-o rochie cadrilată.

Pe bune? În afară de personajele Disney și de cele din serialul *I Love Lucy*, cine naiba mai poartă pătrățele? Părul drept îi ajunge până la talie. O plăcere ciudată și perversă înfloreste în mine în timp ce privesc cum femeia care mi-a furat fără regrete viața de sub nas chicotește cu o prietenă, neavând habar că sunt aici.

Nu am stat niciodată de vorbă cu ea, de fapt. În afară de cele câteva detalii pe care mi le-a spus Jared la începutul relației noastre — erau prieteni de familie încă din copilărie și au devenit iubiți în liceu, cu toate că ea locuia în Savannah —, el nu a mai vorbit niciodată despre ea. Am crezut că dispăruse de mult din viața lui. E clar că nu era adevărat.

Ce l-a determinat să se însoare cu ea? Sigur că da, e frumoșică, dar are o frumusețe comună, plictisitoare. Pare să fie veselă și drăgălașă și probabil că nu înjură niciodată. Sigur știe cum să fluture un pampon de majoretă și pun pariu că a făcut parte din vreun grup elitist de studenți, de genul Delta Sigma Rahat. Dar ce-a văzut el la ea? Ce anume are ea de a reuși să-l convingă?

Jared a afirmat întotdeauna că nu suportă genul ăsta de fete, că eu eram o gură de aer proaspăt pentru el, după ce ani de zile a fost sufocat de așteptările pe care părinții lui bogați le aveau de la el, de la viața lui.

Că el și eu ne potrivim împreună.

Că nu poate să respire fără mine.

O văd trecându-și o mână prin păr și surprind strălucirea diamantului pe care știu că Jared nu și-l poate permite din salariul lui, iar asta îmi amintește că nu contează ce *nu văd* eu. Tot ce contează e ceea ce *vede* Jared la ea.

Până la urmă, a găsit o modalitate de a respira fără mine.

Mă pomenesc răsucindu-mi involuntar pe deget inelul *vintage* simplu — și totuși frumos — din argint, cu perle, cu care Jared m-a surprins în dimineața călătoriei noastre la Vegas, făcută sub impulsul momentului, cu cinci zile înainte să împlinesc douăzeci de ani.

Fusese cea mai frumoasă zi a vieții mele.

Și cu siguranță cea mai mare greșală a vieții mele.

Mi-am mutat inelul pe mâna dreaptă, dar încă nu am avut curajul să-l pun în cutia din lemn de sub pat, unde se ascunde tot trecutul meu.

Vocea Linei îmi întrerupe șirul gândurilor:

— Reese?

— Vorbesc serios, am depășit faza asta. Trebuie să plec, altfel o să stau la birou toată noaptea. Pe mâine!

Închid telefonul și îmi încovoi ușor umerii, trăgând cu ochiul la felia mea de tartă mâncată pe jumătate — cu niciun chip nu mai pot s-o termin acum.

Mă bate gândul să plec, dar stau pironită cu ochii pe ea. Terasa este neobișnuit de liniștită, suficient încât accentul ei sudist târâgănat și iritant să răzbată până la mine. O ascult cum pâlăvrăgește despre faptul că ea și *soțul ei* tocmai s-au mutat într-un apartament de la capătul străzii și că va veni destul de des aici, pentru că servesc *cea mai bună* cafea din oraș.

Mai rămân în cafenea încă o oră, sfărâmând felia de tartă în bucăți minuscule, cu toate că nu mai pot pune gura pe ea. Când Caroline se ridică să plece, îmi strâng în liniște lucrurile, aștept să iasă ea prima, iar apoi plec și eu din cafenea, cu capul între umeri. Și fac ceea ce orice fostă nevastă cu scaun la cap ar face.

O urmăresc pe stradă până ajunge la o clădire de apartamente. Iar acum știu unde locuiește fostul meu soț.

Grozav! De parcă astăzi n-ar fi fost o zi suficient de proastă. Umilitoarea mea aventură de o noapte — un blond rânjit, de un metru nouăzeci — stă pe scaunul meu, cu picioarele cocoțate pe birou, când mă întorc de la toaletă.

Universule, *te urăsc.*

— Ce cauți aici?

E aproape zece noaptea și, în afară de Jack și de Mason, toată lumea a plecat acasă.

Deschizând și închizând cu gesturi teatrale cele două sertare laterale ale biroului meu, mă lămurește:

— Căutam pastrama aia de oaie.

— Am mâncat-o.

Împing ușa cu piciorul și azvârl poșeta pe birou.

El mă studiază cu o privire leneșă din cap până în vârful picioarelor, fără să se obosească să mascheze cât de cât acest lucru.

— Mă gândeam că ar trebui să stăm de vorbă.

Apoi își lasă brusc picioarele să alunece de pe birou și se ridică, oferindu-mi o priveliște deplină asupra trupului său solid, iar eu încerc să-mi feresc privirea, nedorind să fiu surprinsă asupra faptului că mă zgâiesc la el. Ben nu se îmbracă excesiv de elegant — precum Mason, care ar fi în stare să poarte un costum din trei piese până și în pat, dacă ar fi considerat acceptabil —, dar are genul ăla de trup pe care cade bine orice haină.

Facem schimb de locuri. Ben ocolește biroul, postându-se în fața lui, în vreme ce eu păstrez distanța luând-o pe partea cealaltă, ca să mă așez pe scaunul meu, de acum liber.

— Nu i-am spus lui Kent nimic despre ce s-a întâmplat în camera de hotel. L-am lăsat să creadă că ne-am combinat.

Mă cuprinde o senzație ciudată de ușurare. Și de surprindere. Mi-am imaginat că Ben e genul de tip întotdeauna dispus să spună o istorioară bună, amuzându-se pe seama celorlalți. Dar...

— Și lui Mason?

Îmi imaginez că aversiunea pe care mi-o provoacă gândul că fratele meu face sex este reciprocă. Din fericire, nu l-am văzut nici măcar aruncând o a doua privire vreunei femei.

Ben face un semn din mână.

— O, *el* știe ce s-a întâmplat cu adevărat, dar n-o să sufle o vorbă.

— Doamne, Dumnezeu! exclam eu, iar toată ușurarea mea de mai devreme se transformă într-un foc care îmi pârlăște subit obrajii.

Îmi lipesc fruntea de tăblia rece a biroului. *Mason să nu sufle vreo vorbă! Cine dracu' poate crede așa ceva?*

— Relaxează-te!

Aud pași apropiindu-se și apoi simt o mână pe ceafa mea. Are un efect opus celui la care se așteaptă, iar trupul meu se încordează.

— Nu i-am zis partea cu vomitatul. Și cu târâtul în patru labe. Îmi închipui că încă te mai deranjează puțin treaba asta.

Observ amuzamentul din glasul lui.

— Apropo, cum te-ai simțit a doua zi? Te-ai lovit destul de rău.

— Și tocmai *acum* ți-ai găsit s-o faci pe îngrijoratul?

Mi-am petrecut restul vacanței mele din Cancún cu genunchii vineți și cu o unghie de la picior crăpată, fiindcă probabil că mi-am lovit degetul mare de cadrul patului.

— N-am vrut să râd de tine.

Ridic privirea și văd un zâmbet uriaș lățindu-i-se pe chip, așa că îmi vine greu să-l cred.

— Și, dacă te consolează, ai un fund fenomenal. Știu ce spun. Am avut ocazia să-l văd *în toată splendoarea*.

Gem exasperată în sinea mea.

— Astăzi n-am avut o zi bună, Ben.

El ridică împăciuitoare brațele.

— Bine, bine! Voiam doar să-ți spun că-mi pare rău.

Îmi înconjoară din nou biroul, de parcă și-ar încercui prada, însă într-un mod foarte degajat, total neamenințător, și se oprește în dreptul imaginilor înrămate pe care le-am agățat pe perete.

Își trece degetele peste poza cu Chevrolet-ul albastru vechi și ruginit.

— Ce treabă ai tu cu camionetele vechi?

— Îmi plac, răspund eu simplu, nevrând să-i dau mai multe amănunte.

Îl urmăresc în liniște cum îmi cântărește din priviri lucrurile personale încă vreo câteva minute, după care mă întreabă pe neașteptate:

— Hei, vrei să luăm masa împreună, mâine? Din moment ce tu lucrezi destul de mult pentru Natasha, iar eu voi lucra împreună cu ea în următoarele luni, poate ar fi bine s-o luăm de la zero.

Se întoarce și mă fixează cu ochii lui albaștri și sinceri, iar în voce i se strecoară blândețea.

— Ce zici? Încheiem un armistițiu?

Jack îmi spune mereu că trebuie să iau deciziile bazându-mă pe judecată, nu pe emoții. După ce voi petrece câteva săptămâni cu Ben, o să-mi dispară și senzația de umilință.

Corect?

Așa că, dacă fac pace cu Ben acum, vom avea amândoi de câștigat.

Corect?

Deschid gura.

Și atunci îi văd sclipirea drăcească din ochi și colțurile buzelor care îi zvâcnesc ușor.

— Au o Margarita supertare la Amigos, în colțul străzii. Exact cum îți place ție. Sigur că o să aduc un schimb de haine pentru mai târziu.

— Ieși afară!

O să fie iadul pe pământ.

— Am putea să ne *târâm* frumos, în patru labe, și apoi...

— Pleacă. Dracului. Acum.

Îl urăsc.

Zâmbește complet relaxat, îndreptându-și atenția asupra figurinei mele în mărime naturală, confecționată din carton, intruchipându-l pe extraterestrul ăla idiot. Am comandat-o online acum câteva săptămâni ca să-l sfidez pe Nelson, juristul enervant care lucrează în biroul de la capătul holului.

— Ei, haide, Reese! Nu e mare lucru. Trebuie să înveți să te amuzi pe seama ta.

Poate dacă realitatea — care a luat forma unui trol îmbrăcat într-o rochie în pătrățele — nu și-ar fi înfipt tocul cui în inima mea din nou, zeflemeaua lui nu m-ar fi deranjat așa de tare. Dar când am intrat aici eram deja într-o stare jalnică. Acum spumeg de furie!

Simt cum un zâmbet răutăcios mi se strecoară pe buze și îmi îndrept atenția spre monitor.

— Bucură-te de primele tale luni aici, îl sfătuiesc pe Ben. Îmi imaginez că June te va ajuta, din moment ce nu e încărcată cu dosare. Cred că o să-ți placă să lucrezi cu ea.

N-o să-i placă deloc. June vorbește de una singură cu glas tare și respirația ei miroase tot timpul a pastramă. Nu are multe dosare în lucru, fiindcă ea e ultima alegere a oricărui avocat. E înceată ca melcul.

El se apropie până când ajunge să se aplece peste biroul meu, în timp ce își încrețește fruntea.

— Parcă *tu* lucrezi pentru Natasha, nu?

Închizând și așezând dosarele Natashei unul peste celălalt, le împing spre marginea biroului, făcându-i semn lui Ben să le ia.

— Îmi pare rău, dar Nelson a venit ceva mai devreme pe la mine implorându-mi ajutorul și eu am fost de acord. Voi fi ocupată până peste cap cu dosarele lui în viitorul apropiat. Nu știi? Mă ocup de oamenii care au cea mai mare nevoie de mine.

Chestia care îmi place la nebunie în legătură cu Jack e că nu m-a repartizat niciodată doar anumitor avocați. Mă lasă să lucrez acolo unde este nevoie de mine și acolo unde îmi pot vedea de interesul meu; mă tratează ca pe un fel de asistentă juridică liber-profesionistă. Sunt singura care poate face așa ceva și probabil că ceilalți asistenți mă urăsc din cauza asta, dar nu-mi pasă. Nu am venit aici ca să-mi fac prieteni.

Oricât de enervantă e Natasha, prefer să lucrez cu ea, în cea mai mare parte a timpului. Este foarte solicitată, cazurile ei aduc mulți bani firmei și de obicei vin la pachet cu multe conflicte. Îmi plac la nebunie conflictele.

Când Natasha a intrat în biroul meu în această după-amiază, a venit pregătită să-mi gâdile orgoliul, spunându-mi că are nevoie de ajutorul meu prețios, fiindcă este extrem de ocupată și nu are timp să-l ajute pe noul avocat. După toate aparențele, curba de învățare este abruptă și, oricât de isteț ar fi Ben — pe aici umblă vorba cum că a absolvit printre primii din promoția lui —, îl așteaptă o trezire brutală la realitate.

Dar acum, eu și Nelson vom fi apropiați ca doi siamezi, fie că îi place, fie că nu. Tocmai am hotărât.

— Aha.

Buzele lui Ben se arcuiesc într-un mic zâmbet. Cred că tocmai și-a dat seama care-i faza: practic vorbind, și-a făcut-o cu mâna lui.

— Dar sunt sigură că te vei descurca de minune fără mine, având în vedere că ești atât de deștept, îi zic eu cu sinceritate prefăcută.

— Nu-mi fac niciun fel de grijă în privința asta, Reese. Sunt mai degrabă dezamăgit. Cred că ți-ar fi plăcut să lucrezi cu mine.

Luptându-mă cu pornirea de a-mi da ochii peste cap, îi strig:

— Inchide ușa după tine!

O lasă larg deschisă și trece agale prin dreptul peretelui meu de sticlă, făcându-mi cu ochiul din mers.

Capitolul opt

■ ■ ■

BEN

Mama îmi atrage mereu atenția că n-am pic de rațiune când vine vorba de femei.

Și am dovedit din nou că are dreptate.

De ce m-am purtat ca un măgar?

Dacă l-aș fi ascultat pe Mason și mi-aș fi ținut gura, acum Reese m-ar ajuta să mă descurc măcar cu o parte din tot rahatul ăsta. În schimb, m-am pricopsit cu June, o femeie de vreo cincizeci de ani, care poartă același pulover albastru în fiecare zi, mormăie tot timpul și m-a lecuit pe vecie de mâncat carne.

Au trecut doar două săptămâni de când m-am angajat la Warner și sunt îngropat în hârtoage. Numărul divorțurilor urâte și al bătăliilor pentru custodie din statul Florida nu face decât să-mi întărească hotărârea că trebuie să mă țin dracului departe de orice aduce a mariaj. Nu am plecat nici măcar o dată mai devreme de miezul nopții de la birou, de o săptămână încoace, și iată-mă aici într-o sâmbătă dimineată, târându-mă prin tranșee. Mă simt mai degrabă precum prostul satului, care ar fi trebuit să se mulțumească să-i dea afară în șuturi pe bețivii din clubul Penny's, decât ca tipul care a absolvit Facultatea de Drept printre primii din promoție.

O bătaie în ușă: îl văd pe Jack stând în prag, cu o cană de cafea într-o mână și cu o farfurie plină cu briose în cealaltă.

— Am auzit că ești mort după prăjiturile doamnei Cooke. Pune farfuria pe biroul meu și continuă:

— Să-i dea Dumnezeu sănătate, dar mi-aș dori să nu mai aducă dintr-astea la birou. Ea e de vină că m-am îngrașat.

Jack se bate pe burtă.

Doamna Cooke, secretara lui Jack, e o femeie masivă, de patruzeci și cinci de ani, cu păr șaten, scurt, cu o aluniță gigantică pe buza de sus și cu ochelari cu lentile groase ca fundul unei sticle. Transpiră abundant și probabil nu va apuca să împlinească șazeci de ani, dacă nu trece la o dietă mai sănătoasă. Dar, fir-ar să fie de treabă! Ce prăjituri ies din mâna ei! E aproape la fel de pricepută ca mama.

Ochii cenușii ai lui Jack studiază teancurile de dosare de pe biroul meu.

— Cum merge treaba? Văd că Natasha te ține ocupat.

— Așa-i.

Dau încet din cap.

Biroul meu a început să arate ca o arhivă și am degetele pline de tăieturi din cauza foilor de hârtie.

— Cine-ar fi crezut că pot exista atât de multe hârtoage într-o lume digitală?

— Și îți place să lucrezi aici?

Lăsând deoparte faptul că-mi vine să-mi trag un glonț în cap cel puțin o dată pe zi?

— Mă descurc.

Jack îmi zâmbește înțeleghător.

— Îmi aduc aminte de primul meu an ca avocat. A fost mai ceva ca-n iad. Voiam să-mi dau demisia. Dar nu-ți face griji, o să fie mai bine cu trecerea timpului. Ai rezolvat treaba pe jumătate, dacă ai în spate echipa potrivită, ca să te poți concentra pe ce este important.

Primul an. Grozav!

— O să țin minte treaba asta, îi spun eu râzând, tocmai în momentul când aud huruitul unei motociclete în dreptul geamului meu.

— Ce bine! A venit și ea, murmură Jack sorbind din cafea și se îndepărtează agale ca să arunce o privire afară, în parcarea firmei Warner.

— *Ea?* Care ea? întreb eu, mort de curiozitate.

Mă duc și eu la fereastră chiar la timp. O văd pe „ea” cum își dă jos casca, iar părul lung și blond i se revarsă pe umeri.

— Fir-aș al dracului! mă ia gura pe dinainte, în timp ce casc ochii la Reese.

Stă în șaua unei motociclete Harley Davidson, îmbrăcată într-o pereche de blugi și o geacă din piele, mulată pe corp. Chipul ei are o expresie calmă, ceea ce este o raritate, în vreme ce zgomotele motorului încetează. Pare să se simtă perfect în largul ei, de parcă s-ar fi născut călare pe motocicletă.

Și arată al naibii de sexy.

Simt privirea lui Jack ațintită pe obrazul meu și îmi dau seama că mi se scurg ochii după fiică-sa vitregă chiar de față cu el.

Înghit în sec și mă grăbesc să adaug:

— Sunt periculoase motocicletele astea.

Clătinând din cap, Jack mormăie:

— Știu. Să fi văzut ce rablă conducea înainte să o cumpere pe asta! Este cea mai bună motocicletă pentru femei de pe piață.

— Și o lași să conducă așa ceva?

Jack pufnește.

— Nu se pune problema s-o lași pe Reese să facă sau nu ceva. Fata asta urmează propriile reguli de când o știu. Măcar am reușit s-o conving să accepte niște norme elementare de siguranță personală. De obicei, se poartă mult mai frumos atunci când are impresia că ea decide.

Am băgat la cap.

Mă întreb dacă de asta îi dă Jack mână liberă în privința cazurilor de care se ocupă. În timp ce mă întorc agale la biroul meu,

Jack dă cu ochii de poza mea înrămată. Este preferata mamei: eu, la paisprezece ani, în echipamentul meu de fotbalist alb cu albastru, stând pe terenul de fotbal alături de ea, după ce am câștigat primul meu meci în calitate de fundaș.

— Mai joci fotbal? mă întreabă Jack.

Îmi cunoaște în mare cariera fotbalistică, despre care am discutat la interviul de angajare.

— Din când în când, pentru distracție. Îl mai ajut uneori pe fostul meu antrenor din liceu cu antrenamentele, dar nu mai pot alerga ca pe vremuri, cu tijele pe care le am înfipite în picior.

Oftez.

— A fost bine atât cât a fost.

Mai am colegi în aceeași situație ca a mea, care au fost puși pe tușă definitiv din pricina fracturilor și a ligamentelor rupte. Chiar și după ani de zile, tot nu se împacă bine cu situația, se gândesc „ce-ar fi fost dacă” și sunt deprimați din pricina slujbelor monotone și a garajului personal, unde încape o singură mașină. Încerc să nu gândesc ca ei. Altfel, aș fi mult mai deprimat decât toți. Pentru mine, nu exista îndoială. Având în vedere cotația mea și numărul vânătorilor de talente care îmi dădeau târcoale, eram un candidat sigur pentru Liga Națională de Fotbal. Nu a fost nevoie decât de un fault ca să-mi distrugă genunchiul. M-a scos imediat din joc. Și n-am mai putut să fac ceea ce iubeam.

Tata a pus punctul pe „i” când a zis că în viață semeni ceea ce alegi.

Și ce-i mai plăcea să-mi trântescă vorbele astea în față!

— Sunt convins că așa a fost, mă aprobă Jack, punând cu grijă poza înrămată la loc.

Se îndreaptă spre ieșire și scoate capul pe ușă exact în momentul când liftul își anunță sosirea.

— Reese?

Suntem singuri în birou, așa că numele ei reverberează în spațiul deschis. Fără îndoială că l-a auzit. Se aud pași apropiindu-se de noi. Stomacul meu face un triplu salt din pricina emoției

când ea apare în ușa biroului meu. În timpul săptămânii, poartă haine decente, în stil *office*. Astăzi e îmbrăcată cu o pereche de blugi rupți care îi îmbrățișează coapsele și se mulează pe fundul ăla rotund și frumos. Sub jacheta ei cu fermoarul descheiat se vede un tricou vechi cu Mötley Crüe, care îi stă întins pe sâni. Nu sunt sigur dacă și-a trecut peria prin păr. Poate că părul ciufulit i se trage de la drumul pe motocicletă. Nu contează. Îmi place cum arată.

Bineînțeles că nici nu catadicsește să arunce vreo privire în direcția mea, cu toate că sigur știe că mă aflu aici, stând în picioare și holbându-mă la ea. E biroul meu, la urma urmelor.

Nu mi-a adresat niciun cuvânt de două săptămâni încoace, din acea primă zi. S-a asigurat că este excesiv de ocupată cu dosarele lui Nelson, despre care a afirmat — dacă mă iau după spusele Natashei, care e extrem de supărată — că mai degrabă și-ar da vârfurile degetelor pe răzătoare decât să lucreze cu el.

— Ai primit mesajul meu? o întreabă Jack.

— De asta sunt aici, răspunde ea, mult mai blând și mai prietenos decât mi s-a adresat mie vreodată. Cu ce ai nevoie să te ajut?

— Cea mai bună asistentă juridică a mea trebuie să-l ajute pe cel mai nou avocat al meu să se pună pe picioare. Natasha mi-a spus că Nelson a pus monopol pe timpul tău. Ea și Ben se străduiesc din răputeri să țină pasul cu dosarele, așa că i-am spus Natashei că dreptul familial poate beneficia de ajutorul tău sută la sută în următoarele câteva săptămâni, dacă nu te deranjează.

Își întoarce ochii ageri spre mine, mijindu-i ușor și gândindu-se, în mod evident, că am avut un amestec în treaba asta. Strâng tare din buze, ca să nu cedez imboldului de a izbucni în râs. Dacă râd acum, mă va urî de moarte. Și *nu* vreau să mă urască de moarte. Mai degrabă aș vrea să găsesc o modalitate s-o fac să fie moartă după mine. Am impresia că lui Reese nici măcar nu-i plac majoritatea oamenilor, așa că s-ar putea să fie o adevărată provocare.

Jack o bate pe umăr, îndulcindu-și tonul, de parcă ar vrea să convingă o sălbăticiune să iasă din ascunziș.

— Ajută-l pe bietul băiat oricum poți. A ajuns să doarmă la birou.

Capitolul nouă

■ ■ ■

REESE

— Chiar ar trebui să încercați tarta cu lămâie verde, îmi sugerează chelnerița, punându-mi în față comanda mea obișnuită.

— Poate data viitoare.

Împung o nucă pecan cu furculița. Dacă o s-o țin tot așa, fundul o să înceapă să mi se reverse din șaua motocicletei Harley SuperLow noi-nouțe, pe care am găsit-o pe aleea din fața casei, când m-am întors din Cancún. A fost un cadou și pentru ziua mea, și cu ocazia absolvirii cursului, din partea lui Jack. După ce bătrânei mele motociclete Honda Shadow i-a plesnit o conductă de frână, a considerat că era nesigură și a trimis-o la fiare vechi, în timp ce eu eram plecată. A pus la bătaie un avans considerabil, iar eu am de plătit lunar o rată modestă, cu care acopăr creditul. Cred că toată povestea a făcut parte din planul lui de a mă transforma într-o femeie de douăzeci și unu de ani responsabilă. Și care conduce o motocicletă.

Am acceptat-o bucuroasă și nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie când am pornit motorul prima oară, ascultând pierdută zgomotul inconfundabil care îmi vibra în piept. Astăzi aveam de gând să mă delectez cu hurelul motorului tot drumul până în Florida Keys, dar am găsit mesajul pe care mi l-a lăsat Jack pe noptieră, solicitându-mi ajutorul la birou. După tot ce a făcut Jack pentru mine, este unul dintre puținii oameni pentru care las

totul baltă ca să le fac pe plac, așa că, bineînțeles, mi-am schimbat programul. Dacă aș fi știut că avocata-robot și Ben s-au bătut pe serviciile mele, poate că n-aș fi venit chiar imediat.

Faptul că Ben stătea cu brațele încrucișate la piept și rânjea cu gura până la urechi, faptul că mă știam prinsă la înghesuială cu siguranță mi-au stricat dispoziția. Știe foarte bine de ce lucrez la contracte juridice anoste de două săptămâni încoace. La drept vorbind, cred că ar fi mai puțin dureros să-mi înfig un cutit în ureche decât să ascult vocea nazală și târăganată a lui Nelson recitând monoton cutare clauză sau cutare amendament, bla, bla, bla... Dar, indiferent cât de chinuitoare a fost această situație pentru mine, mi-a făcut plăcere să știu că orgoliul umflat al lui Ben a primit o lovitură neașteptată.

Bineînțeles că am dat curs rugăminții lui Jack — exprimându-mi acordul printre dinți — și apoi le-am spus amândurora că o să mă întorc într-o oră, fiindcă am ceva urgent de făcut.

Asta a fost cu aproape trei ore în urmă.

Și tocmai de aia nu sunt deloc surprinsă când îl văd pe Ben apărând la masa mea, cu un zâmbet lățit pe toată fața, de parcă tocmai m-ar fi prins cu mâța în sac.

— Chestia asta pare *tare* urgentă.

— Se numește controlul calității alimentelor, mormăi eu în vreme ce el târăște un scaun metalic pe pavajul din piatră al terasei și ia loc la masa mea.

— Sper că ai sărit peste cafea, fiindcă are un gust de tot rahatul, mă avertizează Ben, gustând din paharul meu cu ciocolată caldă.

Deschid gura ca să ripostez, dar o închid repede la loc. Nu vreau să știu, de fapt, pe unde o fi umblat gura lui Ben. Și vorbește cu toată lumea așa sau doar cu mine?

— Jack mi-a spus că probabil te voi găsi aici.

— Sunt foarte previzibilă când vine vorba de mâncare.

Trag cu ochiul la cutia cu tarta cu lămâie verde pe care tocmai a pus-o pe masă și ridic din sprânceană.

— Ți-e foame?

— E pentru o prietenă însărcinată căreia vreau să-i fac o vizită mai târziu, dacă apuc să mai ies vreodată din birou.

Încearcă să mă facă să mă simt vinovată. Drăguț. Din nefericire pentru el, am crescut în preajma unui maestru al manipulării, așa că, în general, nu pun botul.

— Bravo ție! Ai grijă s-o faci fericită pe mămică.

Hohotul lui asurzitor răsună pe întreaga terasă, făcându-i pe clienți să întoarcă privirea.

— Abia aștept să-i spun faza asta.

Smulgându-mi furculița din mână, își îndeasă în gură o bucată din tarta mea.

— Mamă, ce bună e tarta asta! Data viitoare ar trebui să încerci tarta cu lămâi verzi, totuși.

— Urăsc lămâile verzi.

El clatină din cap și îmi spune pe un ton ușor exasperat:

— Nu-i adevărat, Reese. Vrei doar s-o faci pe dificila.

— Cine-a zis asta?

Își plimbă privirea de jur împrejur, zăbovind asupra unei mese la care sunt așezate câteva femei tinere.

— Vorbește Margarita pe care am ajuns să o port pe mine.

Îi smulg furculița din mână și trag farfuria mai aproape de mine, înconjurând-o cu mâna liberă de parcă aș vrea să o feresc de el.

— Chiar urăsc lămâile verzi. Seara aia a însemnat o schimbare pentru mine.

— În ce sens?

— Păi, acum știu sigur că urăsc lămâile verzi și schimbările.

Ben își dă capul pe spate, privește cerul azuriu cu zâmbetul pe buze și observă că mărul lui Adam îi iese în evidență. Are un gât gros și vânjos, dar nu precum al tipilor ăloră grețoși, fără gât. Din contră.

— Spune-mi — îmi zice el —, a meritat să treci prin chinul contractelor lui Nelson în ultimele două săptămâni, dat fiind că *toată lumea știe că nu-l suporti?*

— Îmi place foarte mult să lucrez cu Nelson, mint eu. Are o voce încântătoare.

Se lasă pe speteaza scaunului, relaxat, și mă privește în liniște o clipă.

— Mason m-a avertizat să nu te calc pe bătăături.

— Păi, vezi? Greierul Jiminy știe cum stă treaba.

— Mda, așa-i.

Sorbind ultima înghițitură din ciocolata mea caldă, îi spun pe un ton condescendent:

— E bine că n-ai nevoie de mine.

— Dar Jack e convins că am nevoie de tine, așa că...

Își întinde mâinile deasupra capului — iar mânecile tricoului său negru alunecă în jos, scoțând la iveală faptul că Ben petrece mult timp la sală — și zâmbește mândru nevoie mare.

— Se pare că mă vei ajuta, fie că-ți place, fie că nu.

Oftez profund în vreme ce privirea mea rătăcește pe terasa cafenelei, știind că sunt prinsă la mijloc. Jack nu intervine niciodată în munca mea, în sensul că nu-mi impune cu cine să lucrez. Spune tot timpul că e mulțumit dacă muncesc de mă spetesc și dacă mă țin departe de necazuri. Dacă mi-a cerut asta acum, înseamnă că pentru el este important.

— Uite cum stă treaba, începe Ben.

Își sprijină coatele pe masă și mă fixează cu privirea aia pătrunzătoare care probabil a vrăjit multe fete.

— Dacă-ți promit că nu voi mai pomeni niciodată nimic despre Cancún, putem s-o luăm de la început?

Își apleacă ușor fruntea, iar ochii lui mari și albaștri debordează de sinceritate.

— Ce vrei să fac? Să plâng? Să mă ploconesc în fața ta? Fac orice dorești. Te rog.

Îmi place latura asta a lui Ben. Sunt sigură că nu o scoate prea des la iveală și sunt la fel de sigură că și-a planificat cu grijă discursul. Chiar și așa, îmi place să-l ascult cum se milogeste de mine.

— Hai, orice! Vrei să mă ai și tu la mână cu o chestie jenantă?

Probabil că vede pe chipul meu o scânteie de interes — nu atât pentru a echilibra situația, cât pentru a-mi satisface curiozitatea, aflând ce anume l-ar putea stânjeni pe ticălosul ăsta —, pentru că se grăbește să-și scoată telefonul din buzunarul jeansilor.

— Poftim! Nu există nicio dovadă concretă că tu ai zăcut vreodată pe jos, cu *fundul* în sus.

Fără să știu la ce să mă aștept, iau iPhone-ul pe care mi-l întinde, excesiv de conștientă de faptul că degetele lui le ating în treacăt pe ale mele. În poză, văd un tip care se cocoată pe un fel de scenă, cu partea din spate a unui bikini roz înfiptă în fund; citesc câteva comentarii oripilate: „O, Doamne! Țsta e cumva...?”.

Mă strâmb, măresc imaginea și îl văd pe Ben dintr-un unghi cătuși de puțin măgulitor.

— Da. Amica mea îmi tot trimite poze de-astea. Cred că mi-a făcut vreo cincizeci. I s-au părut teribil de amuzante.

Ben ia repede telefonul din mâna mea, iar eu izbucnesc în hohote de râs.

— Trebuie să fac cunoștință cu amica ta. Deja îmi place de ea.

— Mda, probabil că te-ai înțelege bine cu Kacey. Semănați în multe privințe.

Face o pauză cât să-și îndese telefonul iar în buzunar, apoi, dintr-odată, își ia o mină serioasă.

— Sunt îngropat până la gât în treabă, Reese. Și June... ce mama dracului!

Își acoperă fața cu mâinile lui enorme, iar când le dă la o parte, pe chipul lui se citește frustrarea.

— Dacă mai stau în aceeași încăpere cu ea încă o oră, cred că o să-mi tai dracului venele. Nu pot să-mi petrec fiecare weekend la serviciu. Maică-mea are o plantație de citrice și o să fie nevoie

de mine la vremea culesului, iar eu pur și simplu am nevoie de ajutor. Te rog, ajută-mă!

Oftez din rărunchi. Poate că și-a învățat lecția. Poate... Gândurile mele se curmă brusc când o văd pe chelneriță conducând doi clienți la o masă din celălalt capăt al terasei. Recunosc mersul ăla arogant; cârlionții din jurul urechilor, care îi coboară până pe ceafă, sunt mai lungi, îndemnându-ți parcă degetele să se răsucească în jurul lor.

Valuri de emoție mă copleșesc în timp ce îl privesc pe Jared așezându-se la o masă. Poartă obișnuții lui blugi bleumarin care îi atârnă provocator pe șolduri. Sunt sigură că, dacă aș ridica tricoul ăla gri-deschis, aș vedea banda elastică a boxerilor marca Calvin Klein — nu vrea să poarte decât lenjerie marca CK. Pielea lui măslinie are o nuanță mai închisă decât de obicei, de parcă și-ar fi petrecut mai mult timp în aer liber, și brațele lui par mai mari decât...

— Reese, trezește-te! îl aud pe Ben strigând.

Apoi adaugă:

— Care-i treaba cu tipele care rămân cu gura căscată?

Reușesc să mă concentrez asupra lui Ben trei secunde, pe urmă Jared mă atrage iar ca un magnet.

Și îl sorb din priviri. Precum o nebună de legat, care ar avea nevoie de un cocktail de sedative și de o cameră cu pereți capitonați, mă uit la Jared pentru prima oară după aproape nouă luni. Își împletește degetele cu ale ei, îi duce mâna la buze sărutându-o cu blândețe și schițând din buze ceva ce pare a fi un „Te iubesc!”.

Obișnuia să facă asta cu mine.

— Rahat! bombăn eu.

Înghit în sec ca să-mi înăbuș amarul și gelozia care îmi urcă în gât. Îmi întorc fața de la el, încercând să-mi acopăr discret profilul cu mâna, în caz că Jared ar arunca din întâmplare o privire în direcția mea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ben, răsucindu-se pe scaun.

Mâna îmi zboară spre obrazul lui și-l plesnesc ușor, ca să-i întorc privirea spre mine.

— Nimic. Sunt gata de plecare.

Ochii lui de un albastru strălucitor scanează rapid mesele și se opresc exact acolo unde trebuie. Sau acolo unde nu trebuie, în funcție de punctul de vedere al celui pe care îl întrebi.

— Cine-s ăia?

— Care ăia?

S-o fac pe proasta nu a fost niciodată punctul meu forte.

— Roșcata focoasă și tipul ăla.

— Nu e chiar atât de focoasă! i-o trântesc eu și scrâșnesc din dinți, în vreme ce Ben rânjește.

Mi-a întins o cursă și am căzut în ea. Nu mă pot abține să-mi îndrept din nou atenția asupra mesei lor. Stomacul mi se strânge când o văd dându-și părul peste umăr. Chicotește în vreme ce el îi spune ceva, zâmbindu-i radios. Oricât de tare m-aș strădui, nu pot să-mi dezlipesc ochii de la el, în vreme ce durerea surdă provocată de trădarea lui îmi palpită în piept, amintindu-mi de ochii lui de un verde-palid...

Și, pe neașteptate, ochii ăia se ațintesc asupra mea.

Încremenesc precum o căprioară surprinsă de farurile unei mașini. Pe chipul lui Jared se perindă diverse expresii, de la indiferență la recunoaștere, apoi de la șoc la îngrijorare, când realizează că fosta lui soție se află la câteva mese distanță de el. Și în momentul în care Caroline își dă seama că nu se mai bucură de întreaga atenție a soțului ei, se întoarce să vadă ce poate fi mai important decât propria ei persoană.

Din fericire, reușesc să rup contactul vizual cu Jared înainte ca ochii ei să se oprească asupra mea și acum mă uit la Ben cu o privire din care îmi imaginez că răzbate panica.

— Continuă să te uiți la mine, *te rog*, îl implor eu.

— Chestia asta nu e deloc greu de făcut.

Presupun că a fost un compliment, dar, în momentul de față, nu mă încălzește cu nimic.

Rabat. Știam că soarta o să-mi joace o farsă cruntă într-o bună zi. Lumea e prea mică și prea lipsită de scrupule ca să poți evita așa ceva. Dar nu trebuia să mi se întâmple atât de curând și, mai ales, nu când arăt în halul ăsta: îmbrăcată în blugii mei decolorați și în tricoul meu jerpelit, gri ca blana de șobolan, încălțată cu cizmele mele negre și cu părul răvășit din pricina căștii de motocicletă. *Eu* trebuia să fiu tipa care arăta trăsnet.

Urechile încep să îmi ardă în vreme ce simt cum cei doi își întorc privirile de la mine ca să se uite din nou unul în ochii celui-lalt și să discute, fără îndoială, despre ce au de făcut mai departe. Ben sigur și-a dat seama de neliniștea în care mă zbat, deoarece întinde o mână peste masă și o cuprinde strâns pe a mea. Nici măcar nu încerc să mi-o retrag. Se apleacă ușor spre mine, șoptind:

— Ești bine?

— Nu.

Pe chipul lui se citește un amestec de surprindere și îngrijorare.

— Trebuie să rănesc pe cineva pentru tine?

În ciuda situației de față, simt cum inima mi se topește puțin. E destul de drăguț din partea lui Ben să-și asume rolul de protector. Presupun că a căpătat pornirea asta în anii lucrați ca bodyguard de club.

— Da, dar nu așa cum îți închipui tu.

Cu coada ochiului, văd că Jared se ridică de pe scaun și pornește spre mine, cu Caroline ținându-se scai de coada lui. Fir-ar să fie de treabă!

— Am venit aici la o întâlnire amoroasă, bine? i-o trântesc eu lui Ben fără să stau prea mult pe gânduri.

Chipul lui Ben încremenește preț de o secundă. Apoi, un zâmbet nici mai mult, nici mai puțin decât victorios i se lățește pe buze:

— *Tu* ai nevoie de ajutorul *meu*?

— Te rog, doar...

Nu mai apuc să-l implor, fiindcă Jared s-a și înființat la masa noastră.

— Reese, tu ești?

Accentul lui moale și cântat este la fel de atrăgător ca atunci când l-am cunoscut, când m-a ademenit în capcana lui. Caroline nu pierde nicio secundă și își petrece brațul uscățiv pe după al lui, poziționându-și fără pic de discreție mâna astfel încât inelele ei să-mi sară în ochi. În caz că nu știam că sunt căsătoriți. Mă silesc să respir încet ca să mă calmez și să-mi domolesc zbuciumul din piept.

— Bună, Jared.

Mi-ar plăcea ca vocea mea să sune indiferentă sau frivolă, dar nu pot să-mi alung blândețea din glas. Prezența lui Jared a avut întotdeauna un efect calmant asupra mea. Cu coada ochiului, văd cum sprâncenele lui Ben se arcuiesc, în vreme ce privirea lui Jared alunecă pe brațul meu, spre tatuajul care sare în ochi.

— Arăți atât de... diferit.

Îmi flutur câteva șuvițe de păr.

— Cerințele noii mele slujbe.

Tremurul din glas îmi dezmente tonul voit degajat. Urăsc chestia asta.

— Și ce-i cu tine în Miami? se interesează Jared.

— Locuiesc aici. M-am mutat acum nouă luni.

Imediat după ce mi-ai făcut inima bucăți.

— Hm, Lina nu a pomenit nimic de treaba asta.

Asta fiindcă te-ar fi torturat, dacă ar fi putut scăpa nepedepsită. Prietena mea dintr-o bucată are o latură agresivă, probabil mult mai rea decât a mea, care abia așteaptă să se dezlănțuie.

— Noi tocmai ne-am mutat aici de vreo... ăăă...

Se încruntă, aparent fâstâcit.

— De două săptămâni, îi termină Caroline propoziția, cu accentul ei sudist pronunțat și enervant de tărăgănat, adăugând: Într-un apartament grozav, pe malul apei.

Își sprijină obrazul de umărul lui.

— Nu-i așa, iubitel?

Replica asta pare să-l scoată din transă.

— Da, așa e.

Își mușcă buza.

— Am găsit o slujbă de sudor aici. Lucrez pe vapoare.

— Exact cum ți-ai dorit dintotdeauna, murmur eu, îndrăznind să-l privesc drept în ochi.

Sunt la fel de pătrunzători ca întotdeauna.

— Exact.

Pe buze îi apare un mic zâmbet discret. Jared nu a râs niciodată cu gura până la urechi. Nu ca Ben. Are o fire retrasă, preferă să stea deoparte și să privească, mai degrabă decât să preia conducerea.

Urmează o pauză îndelungată, răstimp în care Jared pur și simplu nu-și dezlipește privirea de la mine, iar eu scrâșnesc din dinți deoarece Caroline pare pornită să se muleze pe conturul trupului său. Momentul este peste măsură de stânjenitor. Singurul care pare să se simtă în largul său este Ben. După zâmbetul pe care îl afișează, pe nemernicul ăsta chiar îl distrează situația.

Întinde o mână.

— Salut! Eu sunt Ben.

Jared îi strânge mâna, dând ușor din cap.

— Jared.

— Fostul soț, nu?

Jared se strâmbă.

— Iar ea e Caroline.

Ben îi face cu ochiul și completează:

— Amanta.

Țuguindu-și ușor buzele, ea își dă părul după ureche și îl corectează:

— *Soția*. Eu și Jared suntem împreună de când aveam doisprezece ani.

De parcă asta ar justifica totul. Aud cât se poate de clar mesajul ascuns. Căsătoria mea cu el a fost o paranteză frivolă în viața lor fericită până la adânci bătrâneți.

— Mda.

N-am mai auzit până acum tonul ăsta caustic al lui Ben, dar e absolut inconfundabil. În mod evident, nu îi pasă dacă jignește pe cineva și este mai mult decât fericit să zgândăre lucrurile. Pe de-o parte, îmi vine să-l sărut. Pe de altă parte însă, îmi vine să-i ard un pumn drept în nas.

Din fericire, Ben schimbă subiectul și ritmul conversației cât ai bate din palme:

— E grozav localul ăsta de pe malul apei.

— Da, este.

Privirea lui Caroline se luminează și mă întreb dacă nu cumva joacă teatru, dacă este într-adevăr veselă și drăgălașă de felul ei.

— Îmi place la nebunie cafeaua lor. Vin aici în fiecare dimineață.

Știu asta deja, pentru că joia trecută am stat pe o bancă, în parc, și am așteptat aproape o oră ca ea să apară. Vine aici să-și bea cafeaua de dimineață, la opt și jumătate. Apoi merge patru cvartale spre vest, până la o clădire veche renovată, unde lucrează ca asistent administrativ pentru o firmă de asigurări. Știu asta fiindcă am urmărit-o de la cafenea până la locul ei de muncă.

Și sunt perfect conștientă că nu-i normal ce am făcut.

— Am impresia că sunteți *proaspăt* căsătoriți. Felicitări!

Lui Ben nu-i scapă nimic? Și se mai presupune că bărbații ca Ben *în niciun caz* nu bagă în seamă chestii dintr-astea. Îi arunc o privire ucigătoare, dar el mă ignoră, cu ochii ațintiți asupra fericitului cuplu.

— Da, în iulie. În Savannah. A fost cea mai frumoasă și *rafinată* nuntă, răspunde Caroline.

Un cuțit înfipt pe la spate, drept în inima mea. Și, de parcă nu ar fi fost destul, își strecoară degetul mare pe sub tricoul lui Jared, trasându-i cercuri pe piele ca în joacă, în vreme ce-i ridică mâneca, scoțând la iveală noul tatuaj al fostului meu soț: o siluetă învăluită într-o mantie, ținând în mână o lampă de sudură.

Exact pe locul unde fusese tatuat numele meu.

Închid ochii din pricina nodului dureros care mi se pune în gât și a durerii surde care îmi năpădește pieptul. Aș vrea să fi

purtat un tricou cu mâneci mai lungi sau geaca mea de motociclist. Ceva care să acopere tatuajul de care *nu* m-am descotorosit încă. N-am nici cea mai mică îndoială că a fost o mișcare absolut intenționată din partea ei. Caroline nu e atât de drăgălașă precum pretinde.

Nu mai suport. Am știut tot timpul că-mi va fi foarte greu când voi da cu ochii de Jared prima oară după cumplita noastră despărțire. Însă nu m-am așteptat să fiu atât de șocată în fața dovezii că el a depășit momentul, văzându-și mai departe de viață, iar eu n-am reușit să fac asta, rămânând pe loc din mai multe puncte de vedere.

Jared își drege glasul și își pune brațul pe umărul lui Caroline, ascunzându-și tatuajul de mine.

— Și pe unde mai lucrezi acum, Reese?

Încă încerc să-mi recapăt graiul, când hârșăitul scaunului lui Ben mă scoate din iadul meu de tăcere.

— Lucrează la firma mea de avocatură, răspunde Ben în locul meu.

Se ridică în picioare și îmi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic de pe scaun. Îl urmez orbește.

— Firmă de avocatură?

Jared mă privește sceptic pe când Ben mă cuprinde cu un braț pe după umăr. Acum, când Ben stă în picioare, diferența dintre cei doi este izbitoră. Întotdeauna am crezut că Jared e un tip bine făcut, dar constat că e pirpiriu în comparație cu Ben.

— Este una dintre cele mai deștepte fete pe care le-am cunoscut vreodată. Jumătate dintre avocați roiesc în jurul ei ca să țină pasul cu ea, inclusiv eu.

Își coboară ochii spre mine, privindu-mă cu zâmbetul lui parșiv și murmurând:

— Nu-i așa, iubito?

Îi zâmbesc forțat.

— De fapt, o să stea lipită de birou tot weekendul ca să mă ajute. Dar este absolut uimitoare. Nu se plânge *niciodată*. Nu-i așa?

Ben stă cu ochii pe mine, în expectativă.

M-a prins la ananghie și o știe. Oftez.

— Fac și eu ce pot.

Îmi face cu ochiul de parcă ar pecetlui pactul nostru tăcut. Și apoi, ticălosul naibii mă trage la pieptul lui, suficient de aproape încât să se aplece și să mă sărute drept pe buze. Nici măcar nu se sinchisește să fie cât de cât decent, dat fiind că suntem în mijlocul unei cafenele: limba lui se strecoară cu nonșalanță în gura mea.

În circumstanțe normale, ar fi fost o surpriză plăcută, în ciuda faptului că am încercat să mă amăgesc că se întâmplase doar din pricina tequilei. Ce-i drept, Ben sărută incredibil de bine. Dar în clipa de față încerc doar să-mi revin după prima replică puternică a cutremurului care mi-a zguduit lumea.

Nu știu ce dracu' simt.

Tot ce știu e că sunt ușor amețită, că Jared a rămas cu ochii pironiți pe mine, iar Caroline se uită la soțul ei cu o mutră ciudată, împietrită.

Ben își duce mâna liberă la buzunarul de la spate, unde are portofelul. Scoate din el o bancnotă de douăzeci și o azvârle pe masă ca să-mi plătească consumația.

Își ia cutia cu tarta de lămâie și spune:

— Mi-a părut bine de cunoștință. Trebuie să-mi duc fata înapoi la birou. Ne așteaptă un weekend *tare* lung.

Întorcându-mi spre ieșire trupul rigid, Ben își înfige o mână în buzunarul meu de la spate, apucându-mă zdravăn de fesa stângă. Mă strânge și adaugă cu glasul lui sonor și nesuferit:

— Știi, cred c-ar trebui să mă ajuți să-mi zugrăvesc biroul în roșu.

Rămân fără aer și obrajii îmi iau foc.

O să le scot mațele și lui Ben, și lui Mason, fiindcă este evident că Ben a aflat despre „incidentul” cu vopseaua roșie și despre căsnicia mea eșuată de la fratele meu vitreg, care, fără nicio îndoială,

căuta cu lumânarea o modalitate de a mă pune într-o lumină proastă.

Fluierând ușor, Ben mă ghidează spre ieșire. Nu îndrăznesc să întorc capul. Nu mă pot concentra decât asupra faptului că trebuie să pun un picior înaintea celuilalt și mă abțin cu greu să-i ard lui Ben un cot zdravăn în coaste, ca să se tăvălească de durere.

— Mersi că le-ai reamintit de asta! ŝuier eu printre dinți.

— Despre vopsea?

Ben pufnește.

— Tu chiar crezi că ei nu-și amintesc?

Își scoate mâna din buzunarul meu și mi-o pune din nou pe umăr.

— Voiam doar să știe că *mie*, unuia, nu-mi pasă dacă prietena mea este sărită de pe fix. Aș vrea totuși să aflu mai multe amănunte despre chestia asta într-o bună zi. Pun pariu că e o poveste grozavă.

— Ai profitat de situație. Primești zece bile negre pentru că ai fost nesimțit, bodogănesc eu în timp ce ne oprim la marginea trotuarului, așteptând să se schimbe culoarea semaforului.

— N-am făcut decât să te ajut să-l faci gelos pe fostul tău soț, așa că pentru puțin. Nu îmi place să joc rolul iubițelului. De obicei prefer să fiu neutru ca Elveția. Mi-am încălcat principiul pentru tine, așa că ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

— Și ai făcut tot ciroul ăsta numai din bunătatea inimii tale?

— Categorie am făcut-o pentru un organ de-al meu, mi se pare că îl aud șușotind.

Apoi îi surprind zâmbetul pieziș și vorbește mai tare:

— Exact. Nu interpreta totul, bine?

Își lasă brațul să alunece de pe umerii mei, apoi îmi apucă bărbia. Îmi ridică fața spre el și mă privește.

— Încă mai simți ceva pentru el?

— Nu.

E clar că nu mă crede, deoarece adaugă pe un ton mult mai blând:

— Știi că și el are o parte de vină, nu?

— Știu.

El oftează și, pentru prima oară, nu mai văd nicio urmă de amuzament pe chipul său.

— Nu ești proastă, Reese. Așa că nu fi ca găștele alea care tânjesc după un dobitoc. Mai ales după unul însurat.

Îl aud și totuși nu îl aud, agățându-mă de ceva ce a spus el mai devreme.

— Chiar crezi că l-am făcut gelos?

— Normal! Am văzut ce mutră au făcut și el, și târfulița aia de nevastă-sa. Unui tip care te-a avut nu are cum să-i pice bine când vede pe altcineva băgându-și limba în gura ta.

— Cred că ar trebui să le transmiți replica asta celor de la Hallmark.

Ben știe cum să gâdile orgoliul unei fete, trebuie să recunosc. Dacă nu aș fi atât de răvășită din pricină că Jared m-a șters definitiv de pe brațul lui, poate că aș putea să și zâmbesc.

Ben afișează din nou acel zâmbet șarmant care îi pune gropițele în evidență în timp ce mă privește îndelung.

— Și îți mulțumesc că nu m-ai mușcat de limbă.

Urmează o pauză, apoi ochii îi străfulgeră undeva în spatele meu.

— Țștia doi ies chiar acum de la terasă. Nu, nu te uita.

Își încleștează mai tare degetele pe bărbia mea, ca să mă împiedice să întorc capul.

— Vrei *cu adevărat* să-l scoți din sărite? întrebă Ben. Și pe ea? Îți garantez că tipei nu i-a plăcut deloc faptul că el a rămas cu gura căscată la tine.

Dorința de a o enerva pe Caroline e irezistibilă. Dau din cap o singură dată. Atât îi trebuie lui Ben. Își lasă cutia cu tarta de lămâie pe standul de ziare de lângă noi, îmi pune o mână pe ceafă și cealaltă pe fund și mă trage spre el, de data asta sărutându-mă

așa cum se face doar în spatele ușilor închise. Ne alegem cu câteva claxoane și fluierături din partea șoferilor care trec prin dreptul nostru.

Când Ben îmi dă în sfârșit drumul, îmi trebuie o clipă ca să-mi amintesc de ce m-a sărutat așa.

— Încă mai sunt cu ochii pe noi? șoptesc eu, cu respirația ușor întretăiată.

— Rahat! Nu erau ei. Ar trebui să fac un control la ochi.

Se încruntă preț de două secunde, apoi zâmbește poznaș și știu că am fost trasă pe sfoară.

Iau tarta de pe standul de ziare de lângă noi.

Și o izbesc cu toată puterea de pieptul lui lat.

— Cum se face că tu și Mason sunteți prieteni?

Ben ridică ochii din dosarul lui și se uită la mine. Privirea îi alunecă spre picioarele mele încălțate cu șosete, pe care le-am cocoțat pe biroul lui. Dacă e vreo aluzie, mă fac că nu o pricep. Dacă tot o să stau în biroul ăsta tot weekendul, am de gând să mă simt în largul meu.

— Ce vrei să spui?

Îi răspund dându-mi ochii peste cap.

— Știi foarte bine ce vreau să spun.

Se sprijină de speteaza scaunului și își întinde oasele, oferindu-mi o priveliște atrăgătoare asupra proeminențelor de pe pieptul și brațele lui.

— Ce pot să spun? Sunt un tip prietenos. Oamenii mă plac. În special tipele focoase, cu păr purpuriu.

— Ai întâlnit o mulțime dintr-astea în Cancún sau ai trecut și la alte categorii?

Grozav. Tocmai mă gândeam cât de drăguț e faptul că Ben s-a ținut de promisiune și nu a mai pomenit despre acel moment penibil, și acum uite că am adus eu vorba.

El mijeste ușor ochii, de parcă m-ar cântări, cugetând în sinea lui cât de mult e dispus să dezvăluie.

— Cred că majoritatea au fost blonde. Cu excepția celei din Spania. A, și a unei roșcate.

Beton! Nu mă surprinde deloc. Nici măcar o clipă nu mi-a trecut prin minte altceva decât că am fost ținta lui pentru o aventură de o noapte. Faptul că am vomitat pe el probabil că m-a salvat.

— Trebuie să fi fost cumplit de obosit după toată povestea, spun eu prefăcându-mă preocupată de starea lui.

El scoate la iveală gropițele alea dementiale.

— Două dintre ele erau prietene la cataramă, așa că... am fost obosit, după noaptea aia.

Mă străduiesc din răspuțeri să nu rămân cu gura căscată, deoarece am senzația că Ben nu s-ar obosi să inventeze asemenea chestii. Deși mă consider o fire aventuroasă — Jared, cel puțin, era absolut convins de treaba asta —, nu cred că aș putea să-i fac față unui tip ca Ben. A lucrat într-un club de striptease, la urma urmelor.

— Întotdeauna te-ai iubit pe tine atât de tare?

— Am avut un an mai ciudat în nouăș'nouă, dar am trecut repede peste el, îmi răspunde răsând și apoi își îndreaptă din nou atenția asupra ecranului computerului său.

Au trecut câteva ore bune de când ne-am întors de la întâlnirea accidentală și dezastruoasă cu Jared și Caroline, și de atunci am stat împreună cu Ben în biroul lui. Mi-am făcut de lucru ba revizuind un caz, ba luând notițe referitoare la următorii pași de parcurs și la datele importante de reținut, lucruri pe care, de obicei, le dau gata rapid, hârțogărie pe care le-o pot pasa lui June sau celorlalți asistenți, deoarece nu implică multă gândire sau interacțiuni pentru a fi completată. Pendulând între munca mea și conversația lejeră cu Ben, în cele din urmă am reușit să nu mă simt foarte abătută în legătură cu Jared.

Ben nu a făcut nici măcar o glumă despre cocktailurile Margarita. Nu a adus vorba nici despre faptul că m-a sărutat la colț de stradă — mulțumesc lui Dumnezeu că Jack nu se uita pe fereastră tocmai în acel moment!

E ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat.

Îi studiez chipul bronzat și frumos. Zâmbetul lui îmi provoacă o strângere de inimă. După ce am stat aici, cu el, atâta timp, îmi dau seama că Ben nu este un tip rău, așa cum am vrut eu să cred. Da, este în continuare tupeist și enervant la culme uneori, dar muncește din greu, pare să-l respecte cu adevărat pe Jack și se poartă amabil cu toată lumea. Până și cu tociarul de frate-meu.

Așa că s-ar putea ca Jack să fi făcut un lucru bun când ne-a pus să lucrăm împreună. Am destule chestii pe cap care mă țin ca pe jar, așa că numai efortul de a-l evita cu orice chip pe Ben la serviciu îmi lipsea! Iar de acum încolo nu voi mai fi nevoită să stau în biroul lui Nelson, gândindu-mă la tot felul de modalități de a-i face felul scăpând nepedepsită.

— Am avut dreptate, zic eu.

Mă întind după poza lui, care înfățișează un Ben mult mai tânăr aflat pe stadion, în echipament de fotbalist. O brunetă misionară — mama lui, presupun, cu toate că nu seamănă deloc cu ea — pozează lângă el, zâmbind mândră nevoie mare.

— Câți ani aveai aici?

— Paisprezece.

Pe bune? Aș fi crezut că avea cel puțin șaisprezece.

— Erai bine dezvoltat.

Și chipeș. Chiar și la acea vârstă, îmi dau seama fără doar și poate că toate fetele fluturau din gene când îl vedeau.

— Parcă ai spus că ai fost accidentat, nu?

Îmi amintesc că Ben a pomenit ceva despre asta în Cancún. Când dă afirmativ din cap, îl întreb:

— Ce te-a determinat să devii avocat?

— Sincer?

Face o pauză, bătând ritmic cu pixul în tabletă.

— Urma să intru în liga profesionistă. Era o chestie sigură. Apoi un dobitoc m-a izbit în genunchi. Lovitura a fost urâtă, nedemnă de un sportiv. Mingea îmi zburase din mâini cu cinci secunde bune înainte să fiu lovit. Tipul a vrut să mă scoată definitiv din joc. Nu făcea pentru prima oară așa ceva. Nici măcar nu ar fi trebuit să fie pe teren.

Se sprijină de spătarul scaunului și chipul îi este umbrat de o expresie posacă.

— NCAA¹-ul s-a implicat, suspendându-l pe tip pentru *un singur* afurisit de meci. M-am înfuriat la culme, dar nu prea aveam ce face. În momentul când NCAA ia o hotărâre, nimeni nu o poate schimba. Cu toate astea, am făcut o încercare. Am construit eu însumi un caz împotriva tipului: cu nume, date și martori, toate consemnate negru pe alb. Istoricul lui.

Remarc scânteia de pasiune din ochii lui Ben.

— Am făcut apel la suspendare. Pentru mine situația nu s-a schimbat cu nimic, exact așa cum m-am așteptat. Dar atunci când idiotul s-a luat de un alt jucător, în anul următor, datorită cazului pe care l-am construit împotriva lui a fost suspendat timp de un an.

Ben ridică din umeri.

— Eu nu am mai putut juca, dar m-am gândit că s-ar putea să mă pricep în domeniul dreptului sportiv. Știu toate dedesubturile acestei profesii, dincolo de joc în sine: cum să descoperi un tânăr talent, toate școlile de elită, termenii și cerințele contractelor standard și tot rahatul birocratic. M-am gândit că m-aș descurca bine, cu puțin noroc.

— Dar firma Warner nu are un departament de drept sportiv, Ben, îi zic eu încet și rar, nedorind să-l descurajez.

El zâmbește larg.

¹ Acronim pentru National Collegiate Athletic Association, organizație nord-americană care supervizează regulamentul competițiilor sportive între colegii și selecțiile atleților. (N. red.)

— Știu că nu are, Reese. Cel puțin nu încă. Mi s-a oferit o slujbă la o firmă de avocatură specializată în domeniul sportiv, pe Coasta de Vest, dar trebuie să rămân în Miami deocamdată, pentru mama. Iar Jack e dispus să mă lase să încerc să înființez un departament aici, după ce îmi voi fi îndeplinit obligațiile.

Ben își îndreaptă din nou atenția asupra a ceea ce are de făcut, iar eu simt că un mic zâmbet îmi înflorește pe buze. Jack întotdeauna caută să-i ajute pe ceilalți. Mă întreb dacă își asumă un risc cu Ben doar fiindcă tipul este bun prieten cu fiul lui, iar Mason nu prea are prieteni. Jack este genul de om care ar face așa ceva.

— Și ce ți-a mai spus Mason despre mine?

Chiar și din unghiul ăsta, văd că gropițele îi apar din nou din obraji.

— Că ești nebună de legat.

— Și?

Ben ridică privirea spre mine.

— Îmi place chestia asta.

— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, spun eu oftând din greu și mușcând dintr-un măr pe care Jack l-a lăsat aici mai devreme, înainte să plece. Sunt absolut normală, dar Mason îmi poartă pică încă de când am sărit pe neașteptate din debaraua lui și s-a speriat așa de rău, că a făcut în pantaloni.

Bineînțeles, am omis faptul că purtam un costum de clovn și țineam în mână un satâr care semăna foarte tare cu unul real. Și aveam opt ani. Detaliile astea m-ar face să par un pic cam instabilă.

Ben izbucnește în hohote de râs — un sunet plăcut și sincer, care îmi încălzește sufletul.

— Ai de gând să mă ajuți la treabă sau o să stai acolo toată ziua, cu mutra aia a ta seducătoare?

Îmi dau ochii peste cap, cu toate că în secret mă bucur de vorbele lui.

Nu-mi vine să cred.

La opt ore după ce ne-am afișat în văzul tuturor la cafenea, stau călare pe motocicletă mea, în față la Chick-fil-A, înfulecând un sendviș în timp ce mă holbez la un mesaj privat de la fostul meu soț, primit pe contul meu de Facebook.

Mi-a părut bine că te-am văzut azi. Ești mai frumoasă ca oricând.

Recitesc mesajul de cel puțin douăzeci de ori și o nostalgie amară mă macină pe dinăuntru. Jared întotdeauna mă saluta dimineața, amețit de somn, spunându-mi: „Bună, frumoaso!”, de îndată ce opream alarma. Prima dată când mi-a spus-o, mi s-a părut extrem de supărător, fiindcă nu mai auzisem expresia asta de pe vremea când aveam cinci ani și tata încă mai era lângă mine. Fiindcă am crescut cu o mamă care arată precum Annabelle — iar eu nu semănăm deloc cu ea, fiind copia fidelă a tatălui meu —, știu ce înseamnă să fii frumoasă și mai știu că eu nu sunt nici pe departe așa. Sigur că am *ceva* special. Ceva ce atrage *uneori* atenția *cuiiva*.

Dar Jared m-a făcut întotdeauna să mă simt frumoasă.

Mi-a pierit brusc pofta de mâncare. Împachetez restul sendvișului și îl îndes în poșetă, pentru mai târziu, apoi tastez cu mâini tremurânde:

Și mie mi-a părut bine să te văd.

Simplu.

Și total neadevărat. Chiar *m-am bucurat* să-l văd pe Jared astăzi? A fost cât de cât plăcut? Nici pe departe. Și totuși simt în mine ceva care vrea să mă convingă de contrariul. Oricât de mult aș vrea s-o fac pe afurisita, oricât de mult aș vrea să-l asaltez cu întrebări care încep cu „de ce?” — *De ce m-ai părăsit? De ce m-ai mințit? De ce mi-ai frânt inima?* —, mă pomenesc holbându-mă la ecran, așteptând să apară în conversația de pe Facebook micul semnal care anunță un nou mesaj. Sper să primesc răspuns.

Încă mai stau cu ochii lipiți de ecran când aud tocuri țacănind în spatele meu.

— Ai un foc?

Mă întorc și văd o pereche de ochi cafenii studiindu-mă din cap până în picioare, probabil la fel cum o studiez și eu pe posesoarea lor. Este frumoasă la modul foarte seducător, cu păr negru lung, drept și lucios, cu buze pline. Sâni ei sunt *mult* prea umflați și rotunzi ca să fie naturali.

— Îmi pare rău, dar nu fumez.

Îi scapă un oftat de exasperare și își lasă mâinile să cadă pe lângă trup. Ține o țigară între două degete.

— De ce dracu' nu mai fumează nimeni? se plânge ea.

— Pentru că nu-i deloc *cool*. Deja am inima neagră. Dacă îmi mai înnegresc și plămâni, înseamnă că mă omor cu mâna mea.

— Și eu la fel, mormăie ea în barbă, cercetându-mi motocicleta din priviri. E a ta?

— Ce m-a dat de gol?

Ea mă cercetează îndelung din ochi, făcând un semn din bărbie către motocicleta Harley parcată lângă a mea. E vopsită cu flăcări roșii și galbene și am admirat-o ceva mai devreme.

— E a prietenului meu. Trebuie să apară și el în curând. Hei! îi strigă ea unui tip care trece prin dreptul ei și ridică mâna în care ține țigara neaprinsă.

El pare mai mult decât fericit să pescuiască o brichetă din buzunar, pironindu-și ochii în decolteul tipei, cât timp ea își aprinde țigara de la flacăra.

— Mulțumesc, scumpete, spune ea cu voce joasă și răgușită, făcându-i cu ochiul, apoi îi suflă un rotocol de fum drept în față.

— Și acum fă pași, că mintenaș apare omul meu.

Ce scorpie! Într-un fel, îmi place de ea.

Telefonul meu ciripește din nou și nu mă pot abține să citesc mesajul.

Mi-a fost greu să te văd cu tipul ăla. E serioasă treaba?

— Chiar îți bați joc de mine? bombăn eu, cu ochii cât cepele.

Pe bune? Lui i-a fost greu să mă vadă *pe mine* cu altcineva? Și de ce mă întreabă despre Ben, la urma urmelor? Oare...

La dracu'! Probabil că Ben a avut dreptate.

— Vești proaste? mă întreabă femeia, între două pufăituri.

Mă încrunt.

— Nu. Nu cred.

Fac o pauză ca să procesez această răsturnare de situație și mă năpădește o ameteală ciudată.

— Cred că azi l-am făcut gelos pe fostul meu soț.

Dacă i-a fost greu, asta înseamnă că... încă mai ține la mine.

Și eu, care am luptat atât de mult să mă autoconving că nu-i mai pasă de mine!

În primele două săptămâni după ce am dat peste ei în duș, m-am amăgit singură. La început, am crezut că a fost un soi de neînțelegere, că n-am văzut ceea ce credeam că am văzut, că nu am auzit ceea ce credeam că am auzit. Și apoi, într-o dimineață, m-am trezit cu ochii umflați de plâns și epuizată emoțional, am constatat că ceața s-a risipit și am acceptat că totul s-a petrecut aievea. Din acel moment, gândurile mele s-au transformat în speranța disperată că Jared își va da repede seama de greșeala făcută, că a fost pur și simplu dezorientat, că s-a petrecut doar o singură dată și, probabil, din cauză că era beat. Foarte beat. La unsprezece dimineața, într-o zi de marți. Eram gata să cred orice ar fi avut drept rezultat întoarcerea lui în patru labe la mine, cerșind iertare.

Și știam că, dacă ar fi venit, l-aș fi *primit* înapoi. Oricât de independentă și de încăpățânată sunt, aș fi cedat într-o secundă. Fiindcă era singura modalitate de a pune capăt durerii atroce pe care o simțeam.

Când Lina a găsit în cutia ei de scrisori un bilet de la el, în care îmi cerea divorțul, năruindu-mi toate iluziile și dovedindu-mi cât de proastă fusesem, o amărăciune profundă a umplut golul sufletesc rămas în urma lui.

M-am agățat de acea amărăciune luni întregi, așteptând-o să se transforme în indiferență. Într-un fel, așa îmi dovedeam mie însămi că, din moment ce Jared nici nu mă dorește, nici nu are nevoie de mine, nici eu nu îl doresc și n-am nevoie de el, că nu m-a umilit, că nu fusesem prea oarbă ca să-mi dau seama de ceea ce se petrecea chiar sub nasul meu.

Dar acum am altceva de care să mă agăț: un soi de satisfacție bolnăvicioasă, știind că s-ar putea să mai aibă o umbră de afecțiune pentru mine în adâncul inimii. Speranța mea parcă a renăscut. Sau poate că mândria mea călcată în picioare a primit o doză de steroizi. Atât și nimic mai mult. Orice-ar fi, este o senzație de-a dreptul îmbătătoare.

— Încerci să-l faci să se întoarcă la tine? toarce ea în timp ce suflă un rotocol de fum pe nări și mă privește cu atenție.

— Nu... E însurat. Cu femeia cu care m-a înșelat.

Să se întoarcă la mine? Să fie posibil așa ceva?

— De ce mai vorbești cu el, atunci?

Stinge țigara sub călcâi, după ce a fumat-o în timp record.

— Nu știu.

N-o cunosc pe femeia asta și nici nu-mi pasă dacă mă judecă. Poate tocmai de aceea recunosc cu glas tare, fără să stau prea mult pe gânduri:

— Poate că totuși îl vreau înapoi.

Fac o pauză și adaug:

— Dar numai după ce-l voi face să sufere.

După ce îi voi zdrobi inima, după ce îl voi face să se simtă pierdut, după ce își va regreta alegerile. Și apoi, după ce va fi plâns și se va fi umilit și va fi suferit destul... poate că-l voi primi înapoi.

Să avem din nou ceea ce am avut cândva.

— Și atunci veți putea trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Nu îmi dau seama dacă e sarcastică sau nu. Dar atunci când masca ironică îi alunecă de pe chip pentru o clipă, scoțând la

iveală un soi de compasiune, îmi dă de înțeles că știe câte ceva despre genul meu de suferință.

— Am petrecut ani de zile așteptând pe cineva, sperând că e doar o chestiune de timp. Am fost o proastă.

— Eu nu l-am așteptat, o contrazic eu.

Ea ridică din umeri în vreme ce un tip înalt, îmbrăcat într-o geacă de piele și încălțat cu bocanci negri, greoi, iese din restaurant, venind spre noi.

— E iubitul tău? o întreb eu.

Un zâmbet blând îi străfulgeră chipul și îmi dau seama că tipa nu zâmbește așa foarte des.

— Eu și Finn suntem prieteni de ani de zile. A fost întotdeauna alături de mine. Tocmai am înțeles, într-un final, cât de mult înseamnă el pentru mine.

Când tipul ajunge în dreptul nostru, nu pierde vremea, năpus-tindu-se asupra ei pentru un sărut scurt pe care ea i-l dă trăgându-l jucăuș de barbă. Nu pare genul de bărbat de care m-aș aștepta să fie atrasă o fată care arată ca ea — ai zice că este dansatoare la bară sau damă de companie. Dar gusturile nu se discută.

— Cum te împaci cu ea? mă întreabă el.

Se uită la motocicletă mea cu un respect pe care doar un alt motociclist îl poate nutri.

— Mi-ar prinde bine ceva mai mulți cai-putere, dar îmi place la nebunie.

Când Jack m-a surprins oferindu-se să fie coplătitorul meu, își făcuse deja temele. Din câte am înțeles, am mai puține șanse să mor conducând modelul ăsta pentru „începători”.

— Mă gândeam să-i iau și iubitei mele una de-asta, recunoaște el, ca după aceea să rânjească cu gura până la urechi, adăugând: Dar îmi place s-o simt lipită de spinarea mea.

— Uau! O discuție între motocicliști. De-a dreptul emoționant, mormăie ironic femeia. Ești gata de plecare, puiule?

Își pune casca și îi dă în joacă o palmă peste fund, de parcă l-ar îndemna să plece. El se supune, petrecându-și un picior peste

șaua motocicletei. Ea se ține de umerii lui pentru echilibru și îi urmează exemplul, încălecând în spatele lui. Apoi își ațintește ochii pătrunzători asupra mea.

— Îți dau un sfat: dacă trebuie să lupți pentru un tip, atunci nu merită osteneala. Alege-l pe cel care te așteaptă.

Își încolăcește brațele în jurul taliei tipului ei, iar el pornește motorul.

Îi urmăresc plecând în trombă.

Stau întinsă pe patul meu, cu un braț sub cap, complet îmbrăcată, și mă holbez la telefonul meu. Cumpănesc care ar fi cel mai bun răspuns la întrebarea lui Jared despre Ben. În cele din urmă, îi scriu:

Nu m-am măritat cu el încă.

Umor. Când nu știi ce să faci, folosește-te întotdeauna de umor.

Și, cu toate astea, este destul de tăios.

În timp ce aștept răspunsul lui, pe care s-ar putea să nu-l primesc astă-seară — Jared a fost întotdeauna jalnic când venea vorba să răspundă la mesaje —, mă rostogolesc pe o parte, ca să-mi strecur o mână sub pat. Degetele mele apucă lemnul neted al micului meu cuțăr de comori — cutia care conține trecutul meu.

Aroma de cedru îmi gâdilă nările când deschid cutia și privesc stăruitor poza noastră de cununie ascunsă înăuntru. Costumul de un alb imaculat al sosiei lui Elvis, care ne-a oficiat căsătoria, nu poate eclipsa zâmbetul meu radios pe când stau lipită de Jared, cu rochia purpurie asortată cu nuanța părului meu. Datorită unghiului din care este făcută poza, diamantul din nasul meu strălucește. Jared este la fel de degajat și de sexy ca de obicei, îmbrăcat în jeanși decolorați și un tricou cu Kings of Leon, mulat pe corp,

care îi scoate în evidență trupul frumos sculptat, de parcă ar fi fost croit anume pentru el.

Pe vremuri, credeam că Jared a fost croit pentru mine și doar pentru mine.

Ne înțelegeam unul pe celălalt. Și, mai mult decât atât, el spunea că mă iubea așa cum sunt. În totalitate. O scorpie dimineța, la prima oră. Sarcastică aproape tot restul timpului, cu excepția momentelor când mă topeam toată, devenind blândă și abordabilă — aproape vulnerabilă — în brațele lui. Îi plăcea faptul că aveam o motocicletă, că știam să cânt la chitară și că urlam cât mă țineau bojocii melodiile lui Joni Mitchell și ale lui Eddie Vedder când făceam ouă jumări — de fapt, unul dintre puținele feluri de mâncare pe care știu să le pregătesc. Îi plăcea la nebunie părul meu purpuriu și faptul că aveam *piercing*-uri și că n-am ezitat nici măcar o secundă când am stabilit să ne facem tatuaje asortate. Îi plăcea că eram independentă și emotivă și „diferită” de celelalte fete.

Mie, la rândul meu, îmi plăcea că nu-i păsa de banii părinților lui și că alesese sudura fiindcă voia să lucreze cu metalul. Îmi plăcea că nu i se scurgeau ochii după alte fete când eram în preajma lui. Îmi plăcea că îmi spunea să-mi invit prietenele să iasă în oraș împreună cu noi. Îmi plăcea că nu rezista nici măcar o noapte departe de mine. Chiar a încercat o dată. A venit la Miami la o petrecere a burlacilor dată de un prieten și până la urmă s-a urcat în mașină chiar în aceeași seară și a condus toată noaptea ca să se ghemuiască lângă mine, în pat, la cinci dimineța.

Mi-a plăcut că m-a ales într-o secundă. Că mă *voia* în viața lui. Era singurul băiat care părea dispus să mi se dedice pe viață.

Îmi plăcea felul lui de a mă iubi.

Oftând din rărunchi, pun la loc poza și scot hârtia mototolită de dedesubt, biletul pe care Jared l-a lăsat la ușa Linei.

Reese,

Îmi pare rău că aflu așa. Eu și Caroline ne-am reîntâlnit din întâmplare... Încă o iubesc. Ceea ce a fost între noi va fi întotdeauna special pentru mine. Voi plăti toate taxele de divorț. Te rog, semnează documentele, ca să putem merge cu toții mai departe.

Îmi pare rău.

Jared

Nu m-am gândit niciodată că o simplă foaie de hârtie are puterea să tragă în țepă o ființă omenească. Biletul a venit la pachet cu o cerere de divorț valabilă în statul Florida, pe care trebuia doar să o completezi, și cu mici bilețele adezive colorate marcând locurile unde să semnez.

Știam că nu Jared le pusese acolo.

Am păstrat biletul ca să-mi reamintesc cât de tare m-a rănit Jared și cât de mult îmi doresc să nu mai am nimic de-a face cu el. Și totuși, acum, când s-a mutat în Miami, când mi-am adus aminte cum este să mă bucur din nou de atenția lui... nu mai știu dacă pot pur și simplu să-i întorc spatele. Și cu siguranță nu pot să mi-l scot din minte.

Oftez din greu și îmi verific din nou telefonul. Chiar merită, la urma urmelor? Probabil că femeia aia pe care am întâlnit-o la Chick-fil-A are dreptate. Sau, cel puțin, s-ar putea să aibă dreptate.

A trecut ceva vreme de când nu am mai deschis cutia asta. Scormonind mai adânc, dau de amintiri și mai vechi. Și mult mai dureroase.

O poză a unei fetițe cu cozi împletite, cu mâinile întinse cât se poate de mult ca să ajungă la mânerele motocicletei Harley a tatălui ei, prefăcându-se că o conduce. O scot și o studiez cu toată atenția, așa cum am făcut ani de zile, până când o bătaie ușoară în ușă mă face să tresar. Jack își strecoară capul pe ușă,

aplecându-l ușor, de parcă nu ar ști la ce reacție să se aștepte din partea mea.

— Cum a fost să lucrezi cu Ben azi?

Nu mă pot împiedica să zâmbesc. Își face griji că sunt furioasă pe el pentru că s-a folosit de prerogativele lui de șef și — nici mai mult, nici mai puțin — m-a pus să lucrez sâmbăta.

— Bine. Am rezolvat o mulțime de treburi. A rămas să mă întâlnesc mâine cu el, la birou.

— Și s-a comportat... decent?

Îmi înăbuș un hohot de râs. Știu la ce se referă Jack.

— N-ai de ce să-ți faci griji, Jack.

Cred că doar asta face Jack în privința mea: se îngrijorează.

Își face griji că această variantă nouă și îmbunătățită a lui Reese, la a cărei creare și-a adus contribuția, este doar temporară. Se teme că e doar o chestiune de timp până când o să-o iau iar pe arătură, ca să zic așa, sau că va trebui să mă scoată iarăși pe cauciuc din cine știe ce belea, sau că voi fugi ca să mă mărit din nou.

Umerii lui Jack se relaxează de parcă ar fi scăpat de o povară. Intră în camera mea și întinde mâna după poza pe care o țin.

— Obişnuiai să adormi cu ea, iar eu o ascundeam mereu, ca să nu dea de ea mama ta. Ar fi ars-o.

— Atunci, e bine că Annabelle nu a venit niciodată să mă învelească la culcare, bombăn eu ironic, cu toate că simt cum mi se răspândește o căldură în piept la auzul cuvintelor lui Jack.

De fapt, nu am realizat niciodată că nu eu am fost cea care ascundea poza. Și nici că numai Jack venea să mă învelească seara, la culcare.

El își drege glasul zgomotos și studiază poza încă o clipă, înainte de a mi-o înapoia.

— Tu chiar n-o să te mai recăsătorești niciodată, Jack? îl întreb eu punând poza la loc și împingând cutia sub pat.

— Ei...

O cută adâncă îi brăzdează fruntea.

— Două căsătorii îmi ajung.

— E din cauza lui Annabelle? Chiar te-a dat peste cap atât de tare?

— E din cauza multor lucruri, Reese's Pieces.

Zâmbește cu tristețe.

— Am trecut de mult peste durerea asta. Nu e deloc sănătos să te agăți de oamenii care nu doresc dragostea ta.

Oftează din rărunchi.

— Poate că lucrurile se vor schimba dacă voi întâlni femeia potrivită.

— Să știi că i-ai atras atenția doamnei Sexton, îl tachinez eu cu zâmbetul pe buze, știind că-mi pot permite s-o fac.

Jack este un tip volubil și tolerant.

Se strâmbă.

— Prefer pe cineva mai... rafinat.

În ciuda numelui de familie sugestiv, doamna Sexton, cu rădăcinile părului ei mereu nevopsite și cu o țigară care îi atârână tot timpul în colțul gurii, este cât se poate de departe de prototipul vecinei sexy și celibatate. A divorțat de două ori și are un accent dizgrațios, din cauza vocii nazale. De obicei, o găsești udându-și peluza. Poartă colanți verzi din spandex, o bustieră și șlapi. Faptul că a născut patru copii și are o operație clasică de cezariană care-i coboară de-a lungul abdomenului nu pare s-o descurajeze pe doamna în vârstă de cincizeci de ani să-și etaleze formele, care s-au cam înmuiat față de cum trebuie să fi fost în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Mă mir că nu s-au consemnat încă plângeri oficiale din partea comunității. Este un cartier cu locatari din pătura de sus a clasei mijlocii, care trăiesc în case respectabile, cu grădini amenajate de peisagiști.

Jack se apleacă să depună o sărutare pe creștetul meu.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Jack, mormăi eu, apoi strig după el: Jack?

Se oprește și se întoarce spre mine, întrebător.

— Crezi că merită să lupt pentru ceva ce-ți dorești?

— Sunt avocat, Reese. Nu fac altceva decât să lupt, îmi confirmă el zâmbind, pe urmă se încruntă. De ce mă întrebi?

— De curiozitate.

Zăbovește cu o mână pe clanță și mă studiază.

— Sper că n-ai probleme.

Îmi las capul pe pernă.

— Deocamdată nu.

Urmează o pauză, apoi un oftat de exasperare.

— Noapte bună, Reese.

— Noapte bună, Jack.

De îndată ce ușa se închide, mă rostogolesc pe-o parte și însfac laptopul, ca să fac ceva ce nu am mai făcut de luni de zile.

— Bunul și bătrânul nostru Facebook... Care îi ajută pe oameni să se pândească unii pe alții... balmăjesc eu, deschizând pagina de profil a lui Jared și scrâșnesc din dinți de nerăbdare.

Exact cum mă așteptam. Nenumărate poze cu flori și fundițe și o rochie gigantică, al dracului de albă, apar pe profilul lui personal. Toate au fost postate de Caroline. Pe bune? Nuntă la biserică? Jared e ateu. Trebuie să fie vreo cinci sute de persoane îngheșuite în biserica aia, să-l vadă pe ateu însurându-se. Jared urăște mulțimile.

El zâmbește în fiecare poză și arată atât de bine în smoching, că mi se inmozie picioarele... Și totuși...

Apare o nouă postare chiar în timp ce eu îi spionez profilul. Surprize, surprize! *Ea* lovește din nou!

Bărbatul meu puternic și sexy mă va proteja aici, mâine-dimineață!
Cu ce să mă îmbrac?

A postat un link către site-ul unui teren de *paintball*, aflat la nord de Miami.

Mi se strânge stomacul. Ador *paintball*-ul. Eu și Jared mergeam *tot timpul* să jucăm, de obicei târându-le după noi pe Lina și pe Nicki. Aveam până și propriul meu costum de camuflaj și o pușcă de *paintball* semiautomată.

Deschid linkul și aflu unde se vor duce: este o afacere de familie care funcționează de douăzeci și cinci de ani. Asta e întotdeauna un bonus. Înseamnă că proprietarii știu cum să se organizeze și probabil că au suficienți arbitri. Locul respectiv e un câmp uriaș aflat la nordul orașului, cu o zonă împădurită. Îmi plac mai mult astea decât terenurile din orașe, unde te înghesui într-o hală industrială. Asta înseamnă că vor veni, probabil, o mulțime de jucători. Cu costumele de protecție și cu măștile pe față, e greu să-ți dai seama de identitatea persoanelor...

Nu pot merge singură. Oi fi eu nebună, dar nici chiar așa. Nu, trebuie să merg cu cineva. Le trimit rapid un mesaj Linei și lui Nicki:

Paintball. Mâine. 9 dimineața. Veniți cu mine, nebunelor, da?

N-o să le spun de ce. Nu contează. Ne vom distra oricum.

Nicki răspunde imediat, simplu:

Da.

Lina răspunde abia după câteva minute, cu toate că știu că a citit mesajul:

Vin dacă pot să-l aduc cu mine pe tipul cu care mă văd.

După ce îi scriu că sunt de acord cu treaba asta — pentru că efectiv nu-mi pasă pe cine aduce, atâta vreme cât am ocazia s-o împrășc pe Caroline cu vopsea roșie în căpățână —, punem la punct detaliile și încheiem conversația noastră pe grup. Mă întind în pat și oftez.

Rahat.

Am uitat de Ben. Până când ne ducem acolo și ne întoarcem, facem duș, mâncăm și așa mai departe... a trecut toată ziua. Nu vreau să petrec sâmbăta într-un birou.

Caut numărul lui Ben, recunoscătoare că ne-am dat reciproc datele de contact:

Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta mâine. A intervenit ceva.

După aia, îmi închid telefonul.

Capitolul zece

■ ■ ■

BEN

— „A intervenit ceva”? Ce dracu' vrea să însemne asta? S-o creadă ea că mă lasă baltă! Avem foarte multe lucruri de făcut azi.

La naiba! Nici gând!

Stau întins pe pat și tastez iute:

Nu poți să mă lași baltă. Încă îmi ești datoare pentru ziua de azi și am nevoie de ajutorul tău.

Niciun răspuns. Nici măcar nu a citit mesajul. Probabil că și-a închis telefonul. Îl sun pe Mason. Răspunde la al doilea apel.

— Du-te și spune-i lui Reese să-și verifice dracului telefonul, îi cer eu imperios, cu o vagă urmă de iritare în glas.

Asta nu îmi stă în fire.

— Ăăă...

Mi-l imaginez făcându-și de lucru cu ochelarii.

— Nu sunt acasă momentan.

— Rahat, mormăi eu în barbă. Unde ești? La bibliotecă?

Mason e un tip previzibil. Este fie la firmă, fie acasă, fie la bibliotecă.

— Ce treabă ai cu Reese?

— Trebuia să mă ajute mâine, la birou, și încearcă să-mi dea țeapă.

Se aude un șuierat în receptor, apoi o voce feminină chicotește în fundal, iar eu verific din nou ecranul telefonului, ca să mă asigur că am format, într-adevăr, numărul lui Mason Warner. Nu am greșit numărul.

Nu poate fi adevărat! Recunosc răsul unei femei satisfăcute.

— Omule, nu cumva tocmai faci sex?

Se chinuie să-și dreagă glasul și îmi spune:

— Nu știu unde e acum, dar știu unde va fi mâine.

— În regulă, ciripește!

— Îți trimit linkul chiar acum. Ne întâlnim acolo la zece.

Capitolul unsprezece

REESE

Sunt pregătită s-o vânez pe târfa aia.

După ce am plătit taxele, am primit aprobarea pentru utilizarea armei mele pe teren, am ridicat echipamentul închiriat și am semnat declarația de asumare a riscului, am reușit să o scot pe Nicki din zona de înregistrare, cât timp o așteptăm pe Lina. Nu știu dacă Jared și Caroline au ajuns deja, dar nu vreau să dau nas în nas cu vreunul dintre ei înainte de a fi costumată complet.

— Bună idee ai avut cu *paintball*-ul! Chiar simțeam nevoia să mă detensioneze după săptămâna asta, afirmă Nicki, ridicându-și brațele deasupra capului.

Ține pușca închiriată la picioare.

Își destinde mușchii. Cu trupul ei solid, înveșmântat în pantaloni lungi și negri și o bluză pe gât, nu prea se potrivește cu aspectul pe care îl are, în mintea mea, o asistentă socială care ajută adolescenții cu probleme, dar pun pariu că se pricepe la munca ei mai bine decât majoritatea.

Eu am apelat la echipamentul meu obișnuit: pantaloni de camuflaj și o cămașă asortată, cu mâneci lungi. E o ținută lălăie și categoric neatrăgătoare, dar e vorba de *paintball*, la urma urmelor. Dacă vii aici ca să arăți bine, atunci ești o idioată. Și pleci cu vânătăi.

— Unde sunt Lina și tipul ei misterios? bombăn eu. O să se facă al naibii de cald dacă mai așteptăm mult.

Și nu plec de aici până când nu descarc cel puțin o șarjă de vopsea în Caroline.

— Bună întrebare. Lina nu întârzie niciodată, zice Nicki. Tu ești cea care întârzie întotdeauna. Nu-mi vine să cred că mă așteptai pe trepte când am parcat pe aleea ta.

— Încercam să fiu politicoasă.

Am hotărât să nu vin cu motocicleta aici. Ar fi fost prea bătător la ochi. Aș prefera ca Jared și Caroline să nu mă vadă decât atunci când va fi prea târziu ca să reacționeze.

— În plus, mi-ar prinde bine și mie să mă detensioneze puțin.

— Mda, ai avut o săptămână grea: tot universul te-a urât și așa mai departe, îmi spune ea, privindu-mă înțelegător.

Pe drum spre terenul de paintball, i-am povestit lui Nicki toată tărașenia cu Ben și i-am spus că Jared și Caroline s-au mutat aici, în oraș. Dintre cele două foarte bune prietene ale mele, cu Nicki îmi este cel mai ușor să vorbesc. Ea îmi pune întrebările potrivite, îmi intuiește sentimentele nerostite. Și e o ascultătoare mai bună decât Lina. Lina ți-o trânteste verde-n față, fără să încerce măcar să îndulcească tonul.

Bineînțeles că niciuna dintre ele nu știe că Jared și Caroline vor fi azi aici. Ar însemna să fiu puțin cam prea sinceră.

— Ei, ia te uită cine ne-a onorat în sfârșit cu prezența! exclamă Nicki, cu exasperare prefăcută.

Nu-mi scapă zâmbetul ei încordat și privirea pe care mi-o aruncă pe furiș, cu toate că nu pricep motivul.

În secunda în care mă răsucesc, îmi dau seama despre ce este vorba.

— Mason?

Mă încrunt, nedumerită.

— Ce cauți...?

Și, deodată, îmi pică fisa.

— Doamne!

Îmi scapă un icnet sonor în vreme ce Lina, prietena mea cea mai bună, face un pas înainte și își petrece brațul pe sub al lui, de parcă ar vrea să-l împiedice să o ia la goană.

— Nu uita că sunt prietena ta și că mă iubești, îmi amintește Lina așa, ca fapt divers.

Eu pur și simplu mă holbez la ea când anunță:

— Eu și Mason suntem un cuplu.

Ce? Cum adică? Mă uit când la ea, când la Mason, care stă cu ochii pe pușca de *paintball* pe care o țin în mână.

— Pe bune? Faci *sex* cu fratele meu vitreg?

Nu mă pot abține să mă cutremur.

— Am spus că ieșim împreună.

Îi arunc o privire ucigătoare lui Mason, care e roșu ca un rac fiert. Pentru mine, el nu e decât un pământalău cu ochelari cu lentile groase, căruia îi place la nebunie *Jeopardy* și mă boscorodește tot timpul fiindcă las urme de pastă de dinți în chiuvetă. Dacă Lina nu se culcă cu el, atunci s-ar putea să fie încă virgină. Sper ca ea să nu se aștepte să aibă parte de sex beton.

Mason și Lina? Dar... Dar...

— Poartă pijamale de moșneag! strig eu în gura mare, de parcă pijamaua lui în dungii, cu guler, încheiată cu nasturi și dotată cu buzunare ar explica totul.

Lina își dă după ureche părul scurt și blond, cu o mină calmă, debordând de stăpânire de sine, de parcă s-ar fi așteptat la reacția asta din partea mea.

— E deștept, simpatic și drăguț. Așa că nu fi scârbă!

Știu foarte bine că sunt o scârbă afurisită, așa că nu mă simt ofensată. În plus, încă sunt în stare de șoc. Cea mai bună prietenă a mea se întâlnește cu dușmanul meu din copilărie?

— Dar... cum așa?

Lina își încrucișează brațele la piept.

— Voiam să-ți spun ieri-seară, la cină, dar ne-ai lăsat baltă fiindcă erai mult prea ocupată cu serviciul.

Ochii cenușii ai Linei mă disecă, găsind exact momentul potrivit în care să mă facă să mă simt vinovată.

— Dar... cum așa? îngaim eu din nou.

— Mai ții minte când am venit la tine acasă să împrumutăm niște scule de la Jack?

Dau din cap. Asta s-a întâmplat în weekendul când Nicki și Lina s-au mutat. Aveau nevoie de un ciocan și de un burghiu. Eu învățam de zor pentru examenul meu final, de luna următoare, așa că n-am putut să le ajut.

— Mason s-a oferit să vină să ne ajute.

— Măcar Mason are habar cum se folosește un burghiu?

— Da, Mason știe cum să folosească un burghiu, răspunde frate-meu pe un ton iritat, vorbind în același timp cu Lina, care spune adevărul:

— Nu.

El îi aruncă o privire aspră. Ea ridică din umeri.

— Chiar nu știi, scumpule.

De parcă ar vrea să îndulcească lovitura pe care i-a dat-o în amorul-propriu, ea se apleacă și îl sărută pe obraz lăsându-mă cu gura larg căscată, ca un biban. Nicki e mult prea concentrată să-și înăbușe hohotul de râs ca să poată articula ceva.

— Oricum... și-a petrecut toată ziua *încercând* să ne ajute — Mason își dă ochii peste cap —, apoi eu l-am invitat să luăm masa în oraș, ca să-i mulțumesc. După aceea, am început să stăm de vorbă pe Facebook și...

— Al dracului Facebookul ăsta! Instigă la revoltă, mărâi cu.

— ... apoi el m-a invitat la cinema și la restaurant, încheie Lina. Nu ți-am spus imediat fiindcă mai întâi voiam să ne dăm seama dacă merită osteneala să avem de-a face cu criza ta de nervi inevitabilă.

— Și?

Mă uit la amândoi, iar din glasul meu răzbate o resemnare evidentă, fiindcă deja știu răspunsul, având în vedere că ne aflăm cu toții aici.

— Și poți să-ți împuști după placul inimii atât prietena cea mai bună, cât și fratele vitreg. Dar, după aia, niciun cuvânt! Ai priceput? mă ia Lina la rost.

De fapt, nu pot să trag în ei, fiindcă vor fi în echipa mea, dar...
Îmi ridic pușca de jos.

— Bine. Putem să mergem? Sau mai aveți și alte surprize pentru mine?

O pereche de brațe puternice mă cuprind, imobilizându-mi brațele la piept, și mă pomenesc ridicată în aer. Un miros proaspăt, masculin, îmi invadează nările.

— Deci de asta mi-ai tras clapa? mă întreabă o voce.

Capitolul doisprezece

■ ■ ■

BEN

— Bună dimineața, raza mea de soare!

Zâmbesc larg, o las jos pe Reese, care își întoarce brusc capul spre mine. Pe chipul ei se citește un amestec de surprindere și iritare.

— Ce cauți aici? mă întrebă.

Gesticulez spre blugii mei uzați și spre tricoul meu cenușiu, ca vai de el.

— Îți dau ocazia să te răzbuni pentru că am râs de tine.

Surprind o străfulgerare în ochii ei de nuanța caramelelor, de parcă se teme că voi intra în amănunte. Dau înapoi în vreme ce ea se îndreaptă cu pași mari și apăsați spre mine și mă întreb dacă nu cumva ar fi cazul să încetez să rânjesc ca prostul și să mă protejiez împotriva unei lovituri iminente în beregată.

— De fapt, de unde știai că voi fi aici? se interesează ea.

I-l arăt cu bărbia pe Mason.

— După ce mi-ai tras clapa cu mesajul ăla, aseară — cusut cu ață albă, fie vorba între noi —, l-am sunat pe Mason ca să-ți dea un șut în fund, să-ți revii. Era acasă la prietena ta și mi-a spus ce puneți la cale. Așa că...

Ridic din umeri și apoi îi arunc un zâmbet îngâmfat.

— Iată-mă aici. Mă gândeam că, după joc, ne putem întoarce împreună la birou.

Fără să aștept vreun răspuns din partea ei — fiindcă, la nevoie, aş fi în stare să salt pe umăr şi să car până la maşină ghemul ăsta mic de încăpăţănare —, îi strig lui Mason:

— Asta e fata cu care ai pus-o azi-noapte? Dacă da — dau din cap o dată, în semn de apreciere —, bravo ție!

Mason se înroşeşte şi încearcă să mascheze micul zâmbet triumfător care ameninţă să i se lătească pe toată faţa. Mă bucur pentru el. Tipul trebuie să facă sex în mod regulat. Şi fata — o recunosc pe prietena „coreeană” a lui Reese — e frumoasă.

— Salut! Nu ne-am văzut de multă vreme.

— Chiar îţi mai aduci aminte de mine? întrebă ea, pe un ton din care răzbate îndoiala.

— Nu uit un chip frumos, draguţo.

— Ce linguşitor! mormăie Reese, împungându-mă cu o privire ciudată. Ea este Lina şi ea este Nicki. Îţi precizez, fiindcă sunt sigură că nu-ţi aduci aminte de numele asociate chipurilor de *neuitat*.

Deschid gura să-i dau replica, dar ezit când mi se aprinde beculeţul. *Carevasăzică... așa arată Reese când este geloasă.*

— Nu cumva mi-ai dat nume false?

Reese face o grimasă în vreme ce fata din dreapta ei, cea care pun pariu că mi-ar da serios de furcă într-un concurs de *skandenberg*, izbucneşte în răs.

— Ai nimerit-o. Eram Îngerii lui Charlie în seara aia.

Reese însă nu zâmbeşte deloc.

— Trădătorilor! Sunteţi toţi nişte trădători!

Îşi trage masca pe faţă în grabă, se răsucesc pe călcăie şi păşeşte apăsător spre poarta de acces pe teren, de parcă ar fi într-o misiune de luptă.

În acest timp, îi urmăresc fundul drăgălaș și camuflat și sunt convins că cel puțin unul din gloanțele alea cu vopsea îmi este destinat.

— N-am mai făcut chestia asta de când aveam vreo cincisprezece ani, constat eu în timp ce toți cinci pornim pe cărarea din mijlocul terenului împădurit, cu ochii în patru după inamici.

Câteva echipe joacă astăzi concomitent, iar noi — echipa purpurie, așa cum ne-a etichetat Reese — vânăm pe oricine poartă banderolă roșie.

Ca să vezi, ce potrivire!

Am împușcat patru deja, fără să pierdem pe vreunul dintre ai noștri.

— Locul ăsta e grozav! se bucură Nicki. Ar putea organiza aici o serie întregă de lupte cu tema „Jocurile foamei”.

Are dreptate. Parcă ar fi o arenă de luptă: pădurea este suficient de deasă și tufișurile sunt destul de înalte încât să creeze un teren perfect pentru vânătoare. Au până și mici avanposturi presărate pe teren. Mi-ar fi plăcut să fi știut mai de mult de acest loc. Neapărat o să-i aduc pe Nate și pe ceilalți băieți aici, pentru o partidă de *paintball*. Poate și pe Kacey.

— Păcat că nu ai voie să te cațeri în copaci, șoptesc eu, clătănând din cap când o văd pe pe Reese cum își înfășoară brațele în jurul unei ramuri și începe să se salte.

Îi dau pușca mea lui Mason, o cuprind pe Reese de talie și o trag în jos chiar în momentul când e gata să-și treacă un picior pe după o ramură.

— Am impresia că-ți place să încalci regulile mai mult decât îmi place mie, îi zic.

Ea îmi răspunde răsucindu-se pe călcâie și împungându-mă cu pușca în piept.

— Nu sunt împotriva împușcării unui coechipier.

Izbucnesc în râs, împingându-i arma deoparte. Știu că spune adevărul.

— Vrei să fii eliminată din joc? Arbitrii mișună peste tot.

Câmpul de luptă fiind atât de întins, arbitrii folosesc ATV-uri.

— Pur și simplu încercam să văd mai bine...

Cuvintele ei sunt întrerupte de rafala unei arme semiautomate și bilele de vopsea explodează în jur.

— Adăpostiți-vă! strigă prietena lui Mason, iar îndemnul ei aduce ciudat de mult a ordin militar.

O ia la fugă spre o mică baracă aflată la cinci-șase metri distanță. O urmărim îndeaproape, plonjând înăuntru în vreme ce asaltul continuă. Urletul lui Mason, după ce dă colțul ca să se adăpostească, ne înștiințează că e prima victimă. Lina îl întoarce cu spatele la ea ca să se convingă și vedem cu toții pata mare și albastră de pe cămașa lui ecosez.

— Da, ești mort.

— Mă doare, se plânge el.

Aud o tuse prefăcută menită să mascheze cuvântul „Pămpălăule!” — e Reese, care se uită pe ferestruică. Nicki îi dă un mic ghiont în umăr.

— Ce mă fac acum? întreabă Mason, ignorându-și sora vitregă.

Cineva de afară răspunde în locul nostru.

— Tipule cu cămașă în pătrățele, știm că te-am nimerit! Nu trișa încercând să ștergi vopseaua de pe tine! zbiară vocea.

— Nu trișez! exclamă Mason plin de indignare. Eu nu trișez!

— Mda, cum zici tu, vine replica. Ieși afară, cu mâinile sus, să te vedem.

— Bântuie tot felul de țicniți pe-aici, mormăie Nicki, scoțând țeava puștii printr-o deschizătură în zid, ca să tragă câteva bile.

— O să vă aștept la ieșire, bodogănește Mason, scoțându-și banderola purpurie și ieșind cu capul ușor plecat.

Cred că era trist. În plus, faptul că era prima victimă dintr-un grup în care predominau fetele probabil că l-a cam atins în orgoliu.

— Nu-ți face probleme. Am eu grijă de domnișoare.

Îmi întind brațele și cuprind toate trei fetele pe după umeri, în vreme ce îl urmărim cu privirea pe Mason, care se târâște pe cărare, spre dușman, ținând banderola purpurie în sus, în semn de capitulare.

Chiar în acel moment se dezlănțuie cu toții, improșcându-l cu vopsea pe Mason exact când își ridică brațele, încercând să-și protejeze pieptul de lovituri. Sigur sunt dureroase, fiindcă trag de aproape.

— Ticăloșii naibii! țipă Lina cu glas ascutit, îmbrâncindu-mă la o parte.

O rupe la fugă din baracă. Nicki e pe urmele ei. Ambele țin puștile ridicate, trăgând rafală după rafală și scoțând strigăte de luptă demente, în vreme ce eu și Reese privim din adăpostul barăcii.

Când totul se termină, douăzeci de secunde mai târziu, toți cei patru adversari masculini — dar și Nicki, și Lina — sunt scoși din joc.

Iar Mason e acoperit de vopsea din cap până în picioare.

— Amărâțul de el! spun eu râzând. De bună seamă că ea îl place tare mult.

— Nu, așa e Lina, zice Reese. Mai devreme sau mai târziu, se dezlănțuie ca un kamikaze. Mă mir că a rezistat atât de mult.

— Duceți-vă și câștigați pentru noi! ne strigă Nicki, făcându-ne cu mâna. Vă așteptăm la poartă.

Reese oftează, înlăturându-mi brațul de pe umărul ei.

— Ei bine, n-o să fie un joc lung.

— Am putea sta ascunși aici, o vreme. Să ne regroupăm.

Zâmbesc văzându-i costumul drăgălaș de camuflaj. Pantaloni sunt mulați pe fund, făcându-l să pară și mai rotund, și mai atrăgător.

Masca ei se bâtaie în timp ce scutură din cap.

— Chiar dacă nu-ți văd fața, știu că te holbezi la mine.

Izbucnesc în râs, iar ea îmi dă un brânci.

— Sst! Suntem la *vânătoare*!

Reese se apleacă să tragă cu ochiul pe fereastră și mormăie:

— Faci prea mult zgomot!

— Bine. Atunci du-te tu să vânezi. Eu rămân aici, să admir peisajul.

Îmi scot masca și îmi ridic poalele cămășii, ca să-mi șterg sudoarea de pe față.

— N-ai voie să-ți scoți masca în timp ce ești pe teren. Și eu, care credeam că respecti cu sfințenie *regulile*, mă ia Reese peste picior, în timp ce își scoate și ea masca, dând la iveală obraji îmbujorați, acoperiți cu o peliculă fină de transpirație.

Părul ei jilav e strâns într-o coadă de cal zbârlită. Ochii îi poposesc preț de o secundă pe abdomenul meu dezvelit, apoi se opresc din nou asupra chipului meu și buzele ei capătă o expresie ciudată.

Nu pot să mă abțin:

— Ești cu gândul la ziua de ieri, așa-i?

Își dă ochii peste cap, dar nu-mi scapă micul zâmbet care îi arcuiește buzele.

— Nu. Dar tu?

— Numai la asta mă gândesc.

Nu mi-e rușine să recunosc. A fost amuzant să-mi fac puțin de cap împreună cu Reese. Mai ales în fața dobitocului ăluia. Cum de a fost atât de proastă încât să se mărite cu el? Ce naiba au tipele de pică în plasa tipilor bruneti, morocănoși și, pe deasupra, tatuați? A fost suficient să mă uit la el ca să-mi dau seama ce fel de om este. Și, cu toate că supusa lui soție stătea agățată de el

ca o lipitoare, am surprins privirea tăioasă pe care mi-a aruncat-o. Nu mă mir deloc. Nu-mi dau seama cum poate trăi cineva fără săruturile lui Reese, mai ales având-o alături pe fata aia de duzină cu care s-a însurat.

Reese... Ei bine... E numai foc și pară, dar doar până când buzele ei le găsesc pe ale tale, și atunci ești sigur că și-a înmuiat limba în cocaină, fiindcă nu te poți sătura de gura ei dulce.

Mă uit la chipul ei ce pare adâncit în gânduri și la pieptul care îi tresaltă mai repede decât cu câteva secunde în urmă. N-aș refuza o tăvăleală cu Reese, chiar aici și acum.

— Ei, drăcia dracului! bombăn eu, foindu-mă pe picioare.

— Ce este?

Oftez adânc.

— Nimic. Doar că urăsc să port apărătoare.

Simt vârful armei ei împungându-mă în scrot și bătând ușor în apărătoare.

— De ce porți așa ceva? Te temi că o să atenteze cineva la cea mai prețuită parte a trupului tău?

Îmi stă pe limbă să-i spun că mi-ar plăcea să atenteze ea la partea aia cea mai prețuită, dar fără armă. Apoi aud un glas feminin chicotind afară. Îmi pun iute masca la loc, mă ghemuiesc la pământ și mă înghesui lângă ea ca să privesc afară pe ferestruică.

Mă străduiesc din răputeri să-mi înăbuș râsul când văd un cuplu urcând dealul de vizavi de noi; femeia poartă o pereche de jeansi tăiați și transformați în pantaloni scurți și o cămașă înno-dată într-o parte.

— Daisy Duke¹ joacă *paintball*? Ce tâmpită! De ce nu i-a zis el cum să se îmbrace? O s-o doară al dracului de tare când o să încaseze bilele.

¹ Personaj feminin din serialul de televiziune nord-american *The Dukes of Hazard*. Ben face aluzie la costumația sumară a lui Daisy, în special la pantalonii foarte scurți. (N. red.)

Prietenul ei întoarce capul într-o parte și într-alta, să vadă dacă este lume în jur.

— Ai dreptate, îmi zice Reese și sesizez plăcerea diabolică din glasul ei.

Cuplul intră într-o baracă.

— Haide!

Fără să mai aștepte, Reese țâșnește afară din adăpost și o ia pe după colț, cu arma pregătită de atac.

— Sunt galbeni! șuier eu, încercând să nu vorbesc prea tare, în caz că sunt banderole roșii prin apropiere.

Ea nu mă aude sau nu vrea să mă audă. Înaintează în continuare precum un mic ninja, sărind în tăcere peste tufe și evitând crengile care ar putea să trosnească sub picioarele ei. Căpătând viteză, dar fără să mă deplasez nici pe departe la fel de grațios ca ea, o ajung din urmă la câteva secunde după ce se oprește în partea laterală a barăcii. Își apropie un deget de mască, în chip de avertisment.

Nu cred că e vreun motiv de îngrijorare, totuși. Din câte aud, sunt tare ocupați.

Și fac exact ce mă gândeam să fac eu cu Reese, cu doar cinci minute în urmă.

După felul în care Reese se strecoară pe după colț, e pe cale să-mi dovedească de ce a fost înțelept să-mi fac griji în privința asta.

Ei, drăcie, o ador!

Ridic arma la umăr și mă strecor alături de ea, în vreme ce bătaia ușoară și ritmică în perete se întetește. E evident că tipul își face de cap cu Daisy Duke, ceea ce-mi creează un... ăă... disconfort și mai mare. Nu pot să mă abțin. E normal ca bărbații să se excite când aud așa ceva.

Reese pare să tragă puțin de timp. Aș da orice să văd expresia ei acum, să știu ce-i trece prin cap. Dar își revine din transă și ridică o mână, făcând pe degete numărătoarea inversă.

Și apoi sărim amândoi în pragul ușii.

Măcar au fost suficient de isteți să-și lase măștile pe față.

Pantalonii scurți ai tipei zac pe jos, iar picioarele ei goale sunt încolăcite în jurul șoldurilor tipului pe când acesta pompează în ea, cu pantalonii atârându-i în vine. Una peste alta, o cantitate impresionantă de carne vulnerabilă aflată la vedere.

Cu un strigăt de luptă întârziat, deschidem focul, împrășcându-i cu vopsea din cap până în picioare. Eu mă concentrez mai ales asupra spinării tipului, dar Reese nu are nicio reținere: țintește spre fundul lui și spre coapsele ei, în vreme ce urletele și țipetele ascuțite de durere se iau la întrecere cu păcănitul armelor noastre.

Rămân fără muniție cu mult timp înainte de Reese, dar ea nu pare dispusă să renunțe. În cele din urmă, o înșfac de braț și o târăsc afară. O luăm la fugă în josul dealului, iar zbieretele lor — „Ticăloșilor!” — reverberează în toată pădurea. O trag după mine până când valea și baraca dispar din raza noastră vizuală și nu mai sunt în stare să alerg, fiindcă râd prea tare. Mă sprijin de un copac, încercând să-mi recapăt suflul.

— Nu-mi vine să cred că am făcut-o.

Vom fi eliminați din joc și probabil că nu ni se va mai permite accesul pe acest teren, dacă cei doi ne reclamă. Dar atunci ar trebui să recunoască ce făceau acolo și, cu toate că regulamentul nu interzice explicit relațiile sexuale pe terenul de *paintball*, cred că arbitrii nu vor vedea cu ochi buni escapada lor.

— E vina lor, ce mama naibii! mormăie ea, cu respirația la fel de întretăiată ca a mea. Ai văzut-o? Dacă ar fi fost copii prin preajmă? Ce găscă!

Îmi scapă un alt hohot asurzitor de râs.

— N-am mai auzit cuvântul ăsta de un car de vreme. Am impresia că spiritul ei aventuros te-a jignit.

— Nu e vorba de spirit aventuros. E vorba de lipsă de bun-simț, mârâie ea. Doar o idioată ar veni la *paintball* îmbrăcată așa.

Transpirația curge șiroaie pe mine din pricina arșitei și a măștii. Ard de nerăbdare să-mi dau masca jos, dar nu vreau să risc să-mi pierd vreun ochi.

— Haide. Hai să plecăm de aici până nu ne prinde vreun adversar adevărat.

Reese oftează.

— Mi-a ajuns cu joaca pe ziua de azi.

— Ce spui? Nici vorbă! Nu renunț până nu găsim steagul ăla sau până când sunt împușcat. Sunt competitiv din fire. Pe deasupra, de mult nu m-am mai distrat atât de tare.

În chip de răspuns, Reese îndreaptă arma spre scrotul meu. Și trage.

Stau cu brațele încrucișate la piept și mă uit la Reese, care scoate capul din vestiar, uitându-se pe furie în stânga și în dreapta, vine apoi glont spre mașina mea și își azvârle geanta cu haine murdare și arma în portbagaj. Își dă după ureche o șuviță din părul proaspăt spălat, își înalță capul și îmi aruncă o privire puțin timidă.

— O să supraviețuiești?

— Nu sunt sigur. Va trebui să mă supui unui test, mustăcesc eu trăgând-o spre mine, iar mirosul proaspăt de săpun îmi invadează nările stârnindu-mi o erecție, dovedindu-i astfel că, și după ce l-a lovit, penisul meu e încă în stare de vitejii.

Ea îmi zâmbește ușor și se îndepărtează de mine.

— Ar trebui să faci o plângere împotriva producătorului.

— Și ce să spun, mai exact? Că apărătorile lor moi nu rezistă când o tipă trage în ele cu o pușcă semiautomată, cu bile de vopsea, de la mică distanță?

Durerea înțepătoare mi-a trecut, de fapt, în mai puțin de câteva minute, dar — fir-ar să fie! — a fost criminală. Probabil că n-ar fi fost chiar atât de crunt, dacă nu aș fi fost deja al naibii de excitat și dacă testiculele mele n-ar fi început să se albăstrească. Și, cu toate

astea, am exagerat față de Reese, sperând că sentimentul de vinovăție o va determina să-și pună mâna la treabă și mă mângâie „acolo” în timpul călătoriei cu mașina înapoi la birou.

Ea ridică din umeri.

— Nu știi. Inventează și tu ceva. Doar ești avocat. Hai să mergem!

Plonjează pe scaunul din dreapta șoferului înainte de a apuca să-i răspund. Cinstit vorbind, mă așteptam s-o bag cu forța în mașina mea, ca s-o duc la Warner. Dar, absorbită mai întâi de joc, apoi de mesajele pe care le trimite prietenelor ei, spunându-le că am plecat, nu se opune. De fapt, chiar pare grăbită să dispară cât mai repede de aici.

— Ești bine? o întreb eu urcând la volan și pornind aerul condiționat.

Cu tot dușul rapid făcut în vestiar, deja am început să transpir în căldura asta.

— Ce s-a întâmplat? Te simți vinovată că ai stricat momentul magic al fericitului cuplu?

Ea strânge din buze și face o pauză înainte de a-mi răspunde.

— Nu. Credeam că o să mă simt mult mai bine. A fost...

Clatină din cap.

— N-are importanță. Hai să mergem, până nu mă răzgândesc în privința serviciului.

— N-ai voie!

Bag cheia în contact și pornesc motorul.

— Mi-e o foame de lup, o anunț eu.

— Și mie.

— Bine! O să ne oprim și o să-ți fac rost de niște copilași să-i înfuleci pe drum, căpcăună ce ești!

Sunt pe cale de a porni mașina, când văd o femeie roșcată și un tip înalt și brunet traversând parcare și apropiindu-se de noi cu pași mici și rigizi. Pantalonii scurți ai femeii sunt curați, dar

nu se poate spune același lucru și despre picioarele ei, mănjite cu vopsea uscată. E plină de vânătăi pe partea interioară a coapselor.

— Așteaptă o clipă.

Mijesc ochii, vrând să mă uit mai bine la fețele lor.

— Nu cumva sunt...?

— Dă-i bice! îmi cere Reese pe un ton poruncitor, punându-și ochelarii de soare și băgându-și capul între umeri.

În timp ce trecem prin dreptul lor, Reese se întoarce cu spattele la ei și, simultan, dau cu ochii de tatuajul mare de pe umărul tipului, care înainte fusese acoperit de mâneca lungă a cămășii.

— Nu pot să cred!

Izbucnesc în hohote puternice de râs.

— Tocmai le-ai copt-o fostului tău soț și noii lui neveste?

Reese nu-mi răspunde, dar își face de lucru cu radioul, schimbând postul. Vocea inconfundabilă a lui Chris Cornell răsună în difuzoare.

— Fir-aș al naibii! chicotesc eu. O să mă străduiesc să nu te calc pe bătăturei *niciodată*.

O las să savureze momentul în tăcere și, în timp ce ies pe autostradă, piesele puzzle-ului încep să se potrivească una câte una. Reese sigur știa că cei doi urmau să vină aici. Și trebuie să-și fi dat seama cine e idioata care își făcuse apariția pe teren îmbrăcată așa. În cele din urmă, o întreb:

— De unde ai știut?

Nu cred c-o să primesc vreun răspuns. Într-un târziu, Reese oftează adânc și recunoaște:

— De pe Facebook. El mi-a trimis un mesaj aseară. Ai avut dreptate. Era gelos pe tine. Și după aia *ea* a postat că o să vină la *paintball* aici și... Nu m-am putut abține.

Un mic zâmbet viclean îi înflorește pe buze și își pleacă fruntea.

— Fă-mi o favoare: nu spune nimănui despre treaba asta.

Risc să întreb:

— Cred c-a fost dureros să-i vezi în postura aia, nu?

Trebuie s-o fi durut. Mie, unuia, mi s-a părut tare amuzant să surprind doi oameni făcând sex, dar pentru Reese nu erau doi oarecare. Unul era cel pe care îl iubise. După felul cum strâmbă din gură acum, sunt aproape sigur că încă ține la el.

La capătul unei pauze lungi, spune, cu glas scăzut:

— Nu-i pentru prima dată când îi văd așa, dar tot m-a durut sufletul.

Cu toate că-mi place sarcasmul ei obișnuit, trebuie să recunosc: acum, când o văd atât de abătută, îmi vine să trag mașina pe dreapta și s-o îmbrățișez ori s-o sărut sau... La naiba... Încă puțin, și o iau de mână. Dar tocmai atunci începe să sune Bluetooth-ul meu, întrerupând muzica.

Pe ecran apare numele „Mami”, scris cu litere gigantice.

Rahat!

Reese se uită când la afișaj, când la mine.

— Nu-i răspunzi?

— O sun când ajungem la birou.

Cu o mișcare la fel de rapidă precum a unei vipere ce se repede asupra prăzii, mâna lui Reese țâșnește brusc și apasă butonul verde de preluare a apelului, de pe volan.

Scot un geamăt de iritare:

— Ești o pacoste...

— Alo?

Vocea firavă a mamei se aude clar și răspicat în difuzoarele mașinii.

— Bună, mamă!

Îi arunc o privire exasperată pasagerei mele, a cărei proastă dispoziție a fost înlocuită subit de un zâmbet larg.

— Cu cine vorbeai?

Trag adânc aer în piept. Tocmai de-aia nu am vrut să-i răspund. Singura iubită a mea pe care a cunoscut-o mama a fost Brittany Jo, o tipă cu care am ieșit în clasa a zecea timp de două săptămâni și am căzut în capcană, prezentându-i-o după un meci

de fotbal. Singurul motiv pentru care îmi mai amintesc numele fetei este că mama m-a tot întrebat de ea cel puțin șase luni după ce ne-am despărțit — și ne-am despărțit fiindcă Brittany m-a prins făcând sex cu sora ei geamănă, la o petrecere.

Ce naiba! Eram beat și ele arătau exact la fel, cu excepția hainelor — un amănunt pe care ar fi trebuit *totuși* să-l remarc. Dar sora ei nu a scos nicio vorbă când am tras-o după mine în antreul ăla întunecos.

— Cu o prietenă, răspund eu șovăitor.

— Bună ziua, doamnă Morris! ciripește Reese inocentă, fluturându-și genele către mine. Numele meu este Reese.

Urmează o pauză de una, două, trei secunde și apoi mama zice:

— O, bună, draga mea!

O, *la dracu!* Mi-e cunoscută această inflexiune. Înseamnă că mama s-a entuziasmat la gândul că e posibil ca o femeie să-l fi prins pe puiul ei în mreje. O să caute modele de lenjerie și veselă după ce terminăm conversația sau o să facă știu eu ce naiba fac mamele atunci când li se pare că se întrevede o nuntă la orizont.

— E doar o prietenă, mamă, îi repet eu. Am fost pe un teren de *paintball* împreună cu alți câțiva prieteni și acum mergem să mâncăm ceva, după care ne ducem la serviciu.

Ca măsură de precauție, adaug:

— Ea nu putea să conducă. Motocicleta ei s-a stricat.

Poate că asta va pune capăt fanteziilor mamei.

— Ei bine, ar trebui să treceți pe aici, mai întâi! Oricum am nevoie de tine, Ben. Vreau să vezi ce e în neregulă cu tractorul. Scoate un zgomot ciudat și nu vreau să-l chem pe Bert decât dacă nu am încotro. Știi câți bani îmi cere.

Să trecem pe acolo? O iubesc pe mama, dar plantația ei nu e chiar la doi pași. Tocmai ăsta e șarmul locului.

— Nu poate aștepta până duminica viitoare? Am o groază de treburi.

— Ba da. Cu toate că aş putea fi gata cu masa până când ajungeți aici...

Judecând după voce, este profund dezamăgită.

— Ar fi grozav, mami, dar...

Reese mă întrerupe:

— Ne face plăcere să venim, doamnă Morris. Ne vedem curând.

— Minunat! se bucură mama.

Mda, minunat! Sunt aproape sigur că am auzit clopote de nuntă răsunând în vocea ei.

Muzica lui Dead Mau5 răsună în toată mașina când se încheie convorbirea. Reese se controlează preț de cinci secunde, după care izbucnește în râs:

— Îi spui „mami”? Ce, ai zece ani?

— Locuiește la o sută cincizeci de kilometri distanță. Acum ești obligată să-ți petreci următoarele două ore împreună cu mine, în mașină.

Reese se foiește pe scaun și închide ochii.

— Trezește-mă când ajungem.

Capitolul treisprezece

■ ■ ■

REESE

— Nu mă așteptam la asta, șoptesc eu în vreme ce Volkswagenul Jetta al lui Ben trece pe lângă indicatorul uriaș ce anunță „Plantația Bernard Morris” și înaintează de-a lungul celei mai lungi alei pe care am văzut-o vreodată, străjuită de stejari suficient de maiestuoși încât să alcătuiască o boltă precum acoperișul unui tunel.

Cu lichenii care atârnă de pe ramurile copacilor, seamănă oarecum cu un decor de film. Unul dintre acele locuri de vis încărcate de magie, la care sigur a trudit o întreagă echipă de producție.

— Pare a fi mai mult decât este în realitate, mă previne el.

— Pare o casă uriașă în mijlocul unei plantații de portocali, îi dau eu replica, la vederea casei de dimensiuni impresionante.

Două niveluri de verande o cuprind de jur împrejur și etalează coloane solide. Ferestrele flancate de obloane negre ne privesc cercetător. Steagul Confederației atârnă inert într-un colț, asemenea unei santinele ce stă nemișcată la post, pândind sosirea noastră.

— *Este* o casă gigantică, într-adevăr, mă aprobă el. Străbunicii mamei mele, clanul Bernard, s-au mutat aici din Louisiana și, fiindcă voiau să se simtă și aici ca acasă, și-au construit o casă tipică pentru o plantație, exact ca aia pe care o părăsiseră. Pare

cam nelalocul ei aici, dar a fost grozav să cresc într-o asemenea casă. Însă cere multă muncă de întreținere.

Pe măsură ce ne apropiem, înțeleg la ce se referă. Fațada are mare nevoie de zugrăveală, țiglele au început să se desprindă, iar veranda din fața casei e ușor înclinată spre stânga. Și totuși casa este frumoasă și captivantă. Pun pariu că are multe povești de istorisit — atât vesele, cât și sfâșietoare.

Ben oprește motorul și se întoarce pe jumătate spre mine, privindu-mă cu o mină serioasă, pe care rar am văzut-o la el.

— Ești agitat fiindcă o să-ți întâlnesc mama, așa-i?

Am știut încă din secunda în care nu a răspuns la apelul mamei lui. Fiindcă Ben expiră zgomotos pe gură, nu pot să mă abțin și izbucnesc în râs.

— Nu-mi spune că mama ta e convinsă că ești un discipol virgin al lui Iisus.

— Sunt sigur că și-a dat seama de contrariul când m-a prins cu fata vecinilor în hambar, îmi răspunde el cu un zâmbet ironic. Dar te rog să nu-mi faci necazuri.

Ochii îi zboară spre ușa din față. În prag apare o femeie misionă, cu o rochie înflorată și cu șorț. O recunosc pe femeia din fotografia de pe biroul lui Ben, deși e mai în vârstă.

Îi urmez exemplul și cobor din mașină. Aud un chelălăit lung și apoi văd un ogar coborând treptele verandei. Se clatină pe picioare și aproape că-și târăște burta pe pământ.

— Cu ce-oi fi hrănind căteaua asta, mamă? Bună, Quincy!

Ben se lasă pe vine, așa încât căteaua să-și pună labele din față pe genunchii lui. O apucă de urechi și o scarpină, mormăindu-i că e o „fată bună”. După ce o salută (în felul lui bizar) și îi dă drumul, căteaua își îndreaptă atenția asupra mea, fiind ceva mai precaută atunci când mă aplec și întind mâna spre ea. După ce mă adulmecă de câteva ori și acceptă să o mângâi ușurel, se întoarce și pleacă legănându-se spre casă și spre mama lui Ben, care mă privește cu interes.

Mă întreb ce-o să zică această femeie despre mine. Mă întreb de ce îmi pasă. La urma urmelor, nu mi-a păsat când am intrat de bunăvoie în această capcană.

Nu am prea avut iubiți pe ai căror părinți să-i fi cunoscut. De fapt, s-a întâmplat numai o dată: cu părinții lui Jared, imediat după ce am fugit ca să ne căsătorim. Având în vedere că fiul lor nu avusese curajul să le spună că a rupt relația cu Caroline — viitoarea noră pe care o aleseseră ei —, aș zice că întâlnirea aia a decurs exact așa cum m-am așteptat: o explozie catastrofală.

Încerc cât de discret posibil să-mi netezesc cu degetele părul, pe care l-am lăsat să se usuce în vânt după dușul rapid de mai devreme. Dar nu prea am ce face în privința jeansilor și a tricoului.

— Ei, cine se agită acum? mi-o servește Ben peste umăr, cu un zâmbet parșiv, în vreme ce privesc cum se îndreaptă agale spre mama lui.

Este îmbrăcat într-un tricou Dolphin și în jeansi uzați, așa că nu sunt singura prost îmbrăcată. Dar diferența dintre noi este că Ben arată totuși *bine*.

— Au trecut săptămâni întregi de când nu ne-am văzut! îi reproșează mama lui Ben, deși în vorbele ei nu e niciun dram de ranchiună.

El îi răspunde cuprinzându-i trupul firav în brațe și învărtind-o pe sus, spre deliciul ei, manifestat prin țipete și hohote de râs. E greu de crezut că o femeie atât de micuță a dat naștere unui om atât de mare. Nu are mai mult de un metru cincizeci.

— Benjamin Morris! Dă-mi drumul, că fac alt atac de cord!

Lui îi piere imediat zâmbetul și se conformează. Ea își netezește ușor fusta, apoi se întoarce spre mine, privindu-mă cu ochi la fel de albaștri și de blânzi ca ai lui Ben.

— Iar tu trebuie să fii Reese.

Îmi întinde ferm o mână micuță, iar eu i-o strâng imediat.

— Aveți o casă frumoasă, doamnă Morris, îi zic eu.

Ea flutură din mână.

— Te rog, spune-mi Wilma! Iar casa stă să se prăbușească. Uneori îmi doresc s-o lovească un fulger și să ardă până-n temelii, fiindcă tre' să muncim prea mult la ea! Haideți înăuntru. Am pregătit ceai și sendvișuri.

Își bate fiul pe burtă.

— Preferatele lui Benjamin.

Ben mă surprinde strângând din buze ca să nu izbucnesc în râs. Își petrece un braț pe după umărul meu, întrebându-mă:

— Ce mai e acum?

— Ești băiețelul mămicii! îi șoptesc eu, făcându-l să rânjească până la urechi.

Wilma aruncă pe furiș o privire în spate și zâmbește radios.

Și acum îmi pică fisa. Îmi dau seama de ce era Ben atât de agitat. Nu pentru că eu aș putea să-l tachinez de față cu „mami”, ci fiindcă e posibil ca ea să-și facă o idee greșită în privința noastră.

Ben a afirmat sus și tare că nu are de gând să se implice într-o relație serioasă niciodată. Și dacă lângă mine ar fi fost oricine altcineva în afară de Ben, brațul lui așezat pe umărul meu i-ar fi putut induce pe oameni în eroare, crezând că suntem un cuplu. Dar fiind vorba de *Ben*, nici măcar nu mă obolesc să-i dau brațul la o parte.

În plus, trebuie să recunosc că mă simt bine așa.

Dincolo de casă se întind cât vezi cu ochii șiruri de pomi pe terenul vălurit. Trecem pe lângă un hambar vopsit într-un galben precum mierea — evident, construit mult mai târziu decât casa. Ușile mari din față sunt închise, flancate de ferestre mici. La una din acestea, în întunecimea dinăuntru am impresia că disting un chip care mă cercetează atent din priviri. Dar dispare atât de repede, încât nu sunt sigură că l-am văzut cu adevărat.

— Putem mânca pe verandă, la soare, propune Wilma, conducându-ne în casă.

Interiorul este demodat, dar într-un fel pitoresc, cu dușumele tocite și cu tapet înflorat, îngălbenit de vreme — unele îmbinări

au început să se umfle — până la tavanul înalt care se arcuiește în formă de coroană.

— Ben mi-a spus că pământul ăsta aparține familiei voastre de generații întregi, zic eu și îmi plimb degetele pe lemnul unei măsuțe de cafea.

Oriunde mă uit, găsesc o piesă rustică de mobilier. Fiecare este diferită, sugerând faptul că nu a fost produsă în serie, dar toate au *ceva* care sugerează că fac parte dintr-un set.

— De peste o sută de ani, îmi confirmă ea. Am trăit mult timp aici.

Simt cum mâna lui Ben îmi mângâie ușor spatele și intrăm într-o cameră decorată cu mobilier din lemn alb și cu sticlă. Ferestrele panoramice au vedere spre plantația imensă a familiei, de a cărei întindere nu mi-am putut da seama prea bine pe aleea de la intrare. Nu mă pot împiedica să fac ochii mari în vreme ce admir masa frumoasă, din lemn de stejar, încărcată cu tot felul de pâini, cărnuri și salate. Pe de o parte, fiindcă stomacul îmi ghiorăie de foame și pe de altă parte, din pricina cantității. Este suficientă mâncare pentru zece persoane. Și nu am niciun dubiu că este sută la sută mâncare gătită în casă și făcută anume pentru fiul ei.

— Unde îți sunt bunele maniere, Benjamin?

Wilma îl plesnește ușor peste mână, ca să i-o îndepărteze de platoul cu sandwichuri.

— Așteapt-o pe Reese, mai întâi.

— Ea mă place exact așa cum sunt, îi dă el replica zâmbind, strângând-o din nou în brațe și sărutând-o pe frunte.

Ce gest dragălaș!

Nu-l credeam în stare de așa ceva.

În timp ce mâncăm, o ascult în liniște pe Wilma vorbind despre recolta următoare: ne împărtășește îngrijorările fermierilor referitoare la răspândirea bolilor și la clima nefavorabilă, precum și la costurile ridicate practicate de companiile de ambalare a produselor și la necesitatea iminentă de a reduce numărul angajaților. Ne spune că trebuie înlocuită toată instalația sanitară din

casă. În tot acest timp, îi caut nod în papură. Induceri în eroare, afirmații duplicitare, subiecte egoiste. Lucruri care să-mi amintească de Annabelle. Dar nu găsesc nimic.

Mama lui Ben este o femeie drăguță în adevăratul sens al cuvântului și, în mod evident, își iubește fiul.

Așa cum orice mamă ar trebui să-și iubească fiul.

Când ducem farfuriile murdare în bucătărie, simt că burta stă să-mi explodeze și am senzația că locuiesc în casa familiei Morris de când lumea.

— Reese, ai mai văzut vreodată o plantație de portocali? mă întreabă ea, dându-și după ureche un cârlionț șaten.

— Nu.

Wilma îl bate ușor pe spate.

— Ce-ar fi s-o duci puțin pe afară?

Mă aștept ca el s-o refuze, să insiste că trebuie să ne întoarcem la birou. În schimb, se mulțumește să dea din cap și să-și petreacă un braț pe după umerii mei. Ridic ochii la țanc și îi surprind zâmbetul enigmatic. Ne îndreptăm din nou spre foaier.

— De unde provine toată mobila asta? îndrăznesc eu să întreb.

Wilma îi aruncă o privire lui Ben și ochii ei albaștri scapără când îmi răspunde:

— Sunt piese frumoase, nu?

— Da, confirm eu, trecându-mi mâna peste piciorul sculptat al unei măsuțe.

— Tatăl lui Ben a confecționat tot mobilierul ăsta. E tâmplar.

— Serios?

Ben n-a suflat o vorbă despre tatăl lui și, având în vedere că nicio figură paternă nu și-a făcut încă apariția, am presupus că el nu face parte din peisaj. În plus, în vreme ce îmi cerșea ajutorul la birou, Ben a spus că trebuie să-și ajute mama cu plantația de portocali, fiindcă e singură.

Dar Wilma tocmai a folosit timpul prezent; drept urmare, evident că tatăl lui este pe undeva prin preajmă. Altfel, de ce

ar păstra Wilma o casă plină cu atâtea amintiri? Îl împung pe Ben în coaste, întrebându-l:

— Ai moștenit talentul tatălui tău?

— Nu, n-aș zice. Haide.

Îmi cuprinde gâtul în îndoitura brațului, prefăcându-se că mă strangulează, și îi simt tricoul moale pe obraz.

— Hai să mergem, MacKay!

— N-o mai face pe durul cu ea! Doar nu-i vreunul din frații tăi.

Luându-i fața între palme, Wilma se înalță pe vârfuri, ca să-l sărute pe obraz.

— Ei, și acum duceți-vă să vă distrați. Eu vă pun niște mâncare la pachet, ca să nu vă mai bateți capul cu gătitul.

Îmi înăbuș un chicot. Ben nu-și bate deloc capul în privința gătitului. L-am văzut în fiecare zi trecând prin dreptul biroului meu ducând o pungă de la Subway. Mai are puțin și cumpără franciza Subway. Dar biata femeie nu bănuiește nimic... Când Wilma dispăre pe hol, îi șoptesc:

— Mama ta are habar cum este drăgălașul ei Ben *cu adevărat*?

Cu un zâmbet arogant, el mă conduce spre ușa de la intrarea principală.

— Ce vrei să spui?

— Că stai mai mult cu pantalonii în vine.

— Nu și în ultima vreme.

Ochii lui coboară pe trupul meu, stârnind pe neașteptate un freamăt în mine. Mă conduce spre hambar.

— Și chestia asta n-are nimic de-a face cu faptul că îmi place sau nu să iau la pachet mâncarea pregătită de mama.

— Mi se pare corect.

Îmi înfig unghiile în coastele lui până când își mai slăbește strânsoarea.

— Așadar, ai un frate?

Ben știe mult prea multe despre mine, iar eu nu știu aproape nimic despre el, din câte îmi dau seama.

— Trei frați. Jake, Rob și Josh.

Patru băieți Morris.

— Și seamănă toți cu tine?

Îmi imaginez automat patru bărbați blonzi uriași, stând la masă, cu rânjete și cu guri spurcate, toți hotărâți să-și scoată mama din sărite.

— Cum adică, să-mi semene?

— Masivi, aroganți, afemeiați.

El râde în barbă.

— Ei bine, semănăm unii cu alții. Dar eu sunt de departe cel mai arătos, se înțelege.

— Firește.

Doamne, Dumnezeule, patru bărbați care arată ca Ben?

— Rob este căsătorit, Josh este divorțat. Ambii au copii. Jake este cuplat cu prietena lui de câțiva ani. Așteaptă un copil.

— Deci tu ești singurul care are o problemă cu relațiile stabile?

El izbucnește în râs.

— Cred că da. Am și o soră mai mare. Elsie.

— Lasă-mă să ghicesc... Tu ești mezinul?

Zâmbetul lui larg răspunde în locul lui. E de înțeles.

— Și profiți cât poți de mult de treaba asta, nu?

— Poți să mă condamni?

În obrajii lui Ben apar gropițe.

— Presupun că nu.

Când trecem prin dreptul hambarului, am impresia că surprind din nou o mișcare în spatele ferestrei. De parcă cineva ne-ar pândi din umbră.

— Hei, Ben, e cineva înăuntru?

— Tatăl meu, probabil.

Ben mă ia de mână și mă trage pe după hambar.

— Și nu iese de acolo?

Mi se pare ciudat că tatăl lui nu a venit să-l salute. Asta doar dacă nu cumva mama lui este o psihopată, în genul Betty Crocker, care își ține soțul în lanțuri, în hambar, fiindcă — să

zicem — suferă de o boală incurabilă. Sunt sigură că am mai văzut o scenă ca asta undeva.

— Mai târziu, pe seară. Îi place să stea acolo.

Ben smulge o prelată de pe un obiect ascuns sub ea și toate motivele mele de îngrijorare în privința tatălui lui Ben se risipesc în vânt la vederea anvelopelor groase și a barelor laterale de susținere vopsite în roșu și galben.

— Da, mă mărit cu tine, îmi iese mie porumbelul din gură, în timp ce mă duc glonț spre locul șoferului mașinii de teren.

— Hoo-paa...

Un braț mă cuprinde strâns de talie ca să mă țină în loc, iar Ben mă trage spre el.

— Crezi că am de gând să-ți dau cheile, pur și simplu? Este foarte rapidă.

— Sunt sigură!

Simt cum mă anim din nou. În vreme ce alte fetițe stăteau la coadă, în parcul de distracții, ca să se învârtă în carusel, eu eram aia care ciocnea carturile pe pistă. Nu am fost niciodată ceea ce se poate numi o fată tipică. Nici nu mai știu de câte ori am venit acasă cu pete de iarbă pe haine și cu noroi în păr.

— Nu știu dacă pot să am încredere în tine. Ești capabilă să razi jumătate din plantație și să ne omori pe amândoi.

— Sunt o șoferiță foarte responsabilă!

— Asta le-ai spus și polițiștilor când te-au prins concurând la curse ilegale?

— Nu erau curse ilegale și nu am fost pusă sub *nicio* acuzație!

— Mason zicea altcva, mă contrazice Ben.

Cum de știe Mason...

— Naiba să-l ia!

Lina trebuie să-i fi spus. *Schimbare de plan.* Îmi unduiesc trupul și mă înghesui în el.

Un hohot sonor de râs îmi întrerupe încercarea ostentativă de seducție.

— Recunosc că sunt un idiot, dar nu am de gând să-ți pic în plasă.

Mă învârte în loc și îmi arde cu putere o palmă la fund, apoi urcă pe locul șoferului, cu mișcări neașteptat de fluide pentru un om cu un gabarit atât de mare.

— Urcă.

Mă conformez, dar nu fără să bombăn, planificând etapele unei tactici de diversiune și asediere.

— Ar fi cazul să te ții bine. Mașina asta e bătrână și nărăvașă.

Răsuces-te cheia în contact și motorul prinde viață cu un hureit răgușit. Tot trupul meu vibrează odată cu bancheta din față. Mașina icnește când Ben o bagă în viteza întâi, pufăind și trepidând ușor înainte de a porni în salturi prin iarba înaltă.

Ben conduce pe o potecă nisipoasă, printr-o mare de copaci, apoi accelerează, prinzând o viteză surprinzătoare, care mă bine-dispune. E prea prea mult zgomot ca să vorbim, așa că sunt fericită să stau pe scaunul de alături, privind copacii care trec în zbor pe lângă noi și norul de praf iscat în urmă. Din cauza hârtoapelor, capul mi se bătaie când într-o parte, când într-alta. Ne continuăm drumul pe alee, apoi parcurgem altele, până când sunt sigură că am intrat în labirintul unei plantații de portocali. Nu-mi dau seama cum de știe Ben pe unde s-o ia.

Probabil că ne-am îndepărtat aproape un kilometru de casă, când Ben cotește atât de brusc la dreapta, încât smucitura m-ar fi aruncat drept la pieptul lui, dacă nu aș fi purtat centura de siguranță. El oprește în vârful unei creste și, dintr-odată, în fața ochilor noștri se întinde o mare de pomi de la alte câteva ferme, iar dincolo de ele se vede, în depărtare, o apă albastră.

Îmi scapă o exclamație și admir vrăjită priveliștea, fără să mai dau atenție drumului, până când Ben oprește pe o porțiune nisipoasă, lângă un camion agricol galben, cu un cauciuc dezumflat. O gaură imensă, mâncată de rugină, se cascadează într-o parte a motorului. Ben oprește motorul și coborâm din mașină.

— Incredibil, nu? mă întreabă el și îi simt privirea ațintită asupra mea.

Eu rămân locului, încremenită, privind extaziată peisajul. Se îndreaptă agale spre cel mai apropiat pom și cuprinde în mână cu blândețe sfera mică și verde de pe o ramură.

— Ar trebui să vezi locul ăsta primăvara, cu toți portocalii înfloriți, și să inspiri aerul înmiresmat. E ceva deosebit.

Aruncând o privire peste umăr, îmi surprinde zâmbetul din colțul gurii, așa că adaugă repede:

— Și nu mai râde de mine până când nu vezi priveliștea asta cu ochii tăi și simți aroma.

— Sună bine, recunosc eu, încă uimită că un asemenea loc există atât de aproape de unde locuiesc. Te pricepi bine la cultivarea citricelor?

Strecurându-și cu nonșalanță mâinile în buzunarele jeansilor, Ben se întoarce cu fața la mine și vine agale înapoi.

— Am crescut aici și am ajutat-o cu toții pe mama, așa că mă pricep destul de bine.

Lovind cu vârful pantofului smocurile de iarbă care încearcă în zadar să prindă rădăcini în nisip, îmi explică:

— Bunicul meu obișnuia să spună că locul ăsta e perfect pentru cultivarea portocalilor. Solul, soarele, nopțile calde și faptul că e aproape de ocean — toate fac ca ținutul ăsta să fie cel mai potrivit pentru fermele de portocali.

Ben culege un băț de pe jos și dă încet ocol camionului, ba lovind cu bățul carcasa metalică, ba înfigându-l în jurul roților și uitându-se cu atenție la pământul din jurul lui.

— Mama are optzeci și șase de acri de livadă, majoritatea arbori de grepfrut și portocali Navelina. Și câțiva mandarini. Sezonul recoltei începe în octombrie și durează până în mai. Nu avem hambare, nici depozite frigorifice. Primim comenzile, culegem fructele și le trimitem la ambalare. Simplu. Sunt aici în majoritatea weekendurilor la vremea recoltei, ca să dau o mână de ajutor. Așa, reducem costurile cu mâna de lucru.

Bineînțeles că vine aici. Oricum s-ar purta atunci când e departe de casă, Ben este un fiu foarte bun și, cu toate că l-am tachinat spunându-i că e băiatu' lu' mami, această latură a lui m-a înduioșat.

Azvrârle bățul din mână și mormăie:

— Hm... În mod normal dau de cel puțin un șarpe cu clopoței pe aici.

Mă înfior în vreme ce Ben coboară ușa din spate a mașinii de teren, care scoate un scârțâit puternic în chip de protest. Mă surprinde că nu a rămas înțepenită, având în vedere că tot ce ține de mașină e atât de vechi și de uzat.

— A fost al bunicului meu.

El se așază pe ușa din spate, apoi întinde mâinile și-mi face semn să vin lângă el. Mă supun, lăsându-l să mă apuce de talie și să mă salte lângă el, de parcă aș fi un fulg.

— Eu și Jake ne petreceam toată ziua luându-ne la întrecere cu mașinile pe aici și apoi ne furișam din camerele noastre și stăteam toată noaptea cu prietenii, bând la lumina stelelor. Ce vremuri!

Ben se lasă pe spate până când se întinde de tot pe podeaua camionetei, cu picioarele atârându-i peste marginea ei. Își pune mâinile sub cap și mișcarea asta îi ridică tricoul suficient cât să-i expună mușchii fermi deasupra taliei pantalonilor. Nu știu când naiba are timp Ben să-și lucreze mușchii, dar se pare că încă face mișcare intens.

Poate că și eu ar trebui să fac mai mult efort, având în vedere că se poartă de parcă e disperat să mă vadă goală din nou.

Dar de ce mă gândesc eu cum să-l impresionez pe Ben? Nu sunt nici pe departe pregătită pentru o nouă relație, iar atunci când o să fiu pregătită, în mod cert nu va fi cu unul ca el. Ce aș obține de la Ben ar fi exact ceea ce căutam în Cancún. O mică distracție. Amuzantă. Nevinovată. Cu un termen-limită prestabil și fără așteptări.

— Te vezi des cu frații și cu sora ta? întreb eu încercând să-mi abat atenția de la astfel de gânduri în vreme ce-i admir bustul.

Tricoul stă mulat pe curbele pieptului său.

— Nu, și e aiurea, având în vedere cât de apropiați eram în copilărie. Mă despart doar șapte ani de Josh. Între mine și Jake sunt unsprezece luni. El a plecat în Mississippi, să lucreze în cazinouri. Mai vorbesc cu el din când în când, dar nu l-am văzut de...

Se încruntă, adâncit în gânduri.

— De trei ani, cred.

E ceva normal? Mă gândesc că nu, mai ales după ce am cunoscut-o pe mama lui Ben. Cred că reuniunile de familie sunt o prioritate pentru ea.

— Și ceilalți?

— Elsie s-a mutat în San Diego, fiindcă a făcut facultatea acolo și nu s-a mai întors niciodată. Vorbim la telefon cam o dată pe lună.

Se simte o undă de regret în tonul lui.

— Rob și Josh locuiesc amândoi în Chicago. Nu i-am văzut de ani de zile, dar îmi trimit poze cu copiii lor.

— E ciudat, nu? intervin eu și arunc o privire în direcția casei, deși nu o pot vedea de aici, apoi continui: Aș fi crezut că mama ta ține mult la sărbătorile petrecute în familie.

Probabil că un Crăciun cu Wilma ar fi exact ca în filme: toată casa decorată cu vâsc și mirosind a turtă dulce.

— Mda, pe vremuri se făcea mare tam-tam pe tema asta, spune el oftând și simt o mângâiere ușoară pe ceafă. S-a dus totul pe apa sâmbetei din cauza tatei. Acum niciunul nu mai vine pe aici.

Am impresia că Ben ar vrea să mai adauge ceva, dar până la urmă se răzgândește.

— Nu vin nici măcar s-o vadă pe mama ta?

— S-a dus ea în California acum vreo doi ani, să o viziteze pe Elsie. Și anul trecut, de Paște, s-a dus într-un weekend să-l vadă pe Rob. A suferit un mic atac de cord în timp ce era acolo.

A avut un noroc chior. Bine că nu s-a întâmplat aici, unde ar fi fost singură.

Ben închide ochii.

— Cu toții îi duc dorul, dar nu suficient încât să se întoarcă aici.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Știu că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar dacă Ben nu vrea să-mi spună, va găsi o modalitate să ocolească adevărul.

— Ei... dramă familială. Taică-miu e un nemernic și nu se poartă bine deloc cu mama. Pe vremuri, se purta urât *de tot* cu ea. O înșela și alte chestii de-astea. Acum a ajuns un amărât de bețiv bătrân, care urăște pe toată lumea.

Ben oftează din rărunchi.

— Urăsc scandalurile. Mă țin departe de ele.

— Preferi neutralitatea. Ca Elveția.

— Da, ai nimerit-o. Ca Elveția, șoptește el și pare foarte liniștit așa, stând cu ochii închiși.

Însă nicio umbră de zâmbet nu-i atinge buzele și asta nu-i stă în fire. Cred că e trist de-adevăratelea.

— Dar tu? mă întrebă el. Ai frați sau surori? În afară de Mason, bineînțeles.

— Nu.

Annabelle a declarat că nu vrea să-și strice trupul și mai mult decât atunci când m-a născut pe mine.

— Care-i treaba cu tine și cu Mason? Nu-mi dau seama dacă jucați teatru sau chiar vă urâți reciproc.

— Uneori chiar pare că ne urâm, nu?

Și eu mi-am pus deseori această întrebare.

— Știu că-l scot din minți fiindcă nu-mi pun haina pe umeraș și las pete de cafea pe masă. Dar nu sunt sigură dacă așa e el, obsedat de ordine și curățenie, sau dacă e altceva la mijloc.

Ben râde în barbă și mărturisește:

— Mda, și mie îmi place să-l zgândăr până-l scot din sărite. Intru în biroul lui și încep să-i mut toate lucrurile de colo colo.

— Tu faci chestia asta? Și el dă vina pe mine de două săptămâni încoace!

Întind mâna și-i lovesc cu palma fâșia dezvelită de abdomen, chiar deasupra pantalonilor. Pot să jur că se aștepta la mișcarea asta, fiindcă brațul cu care îmi atingea spatele se încovoiaie ca un cârlig în jurul taliei mele și mă trage spre el, cu toată opoziția mea, până când ajung să stau întinsă pe podeaua camionetei, cu capul sprijinit în scobitura cotului său.

El râde ușor.

— Ține-ți mâinile acasă, altfel o să-i spun lui mami că încerci să mă siluiești.

— N-o să te creadă, i-o trântesc eu, zvârcolindu-mă ca să mă desprind din strânsoare.

Când îmi dau seama că Ben n-o să-mi dea drumul, capitulez și mă cuibăresc la pieptul lui. Rămânem în tăcere câteva minute, în vreme ce soarele apune și greierii cântă. Știu că mulți oameni nu suportă creaturile astea, dar mie îmi place țârăitul lor melodios.

— Și cum erăți în copilărie? Vă împăcați bine? se interesează Ben.

— O, Mason mă ura *categoric* pe vremea aia. Îmi aduc aminte de ziua când ne-am mutat în casa lui Jack. Abia îl întâlnisem de câteva ori și mi se părea tare tăcut. Proasta de mine! Mă gândeam că lucrurile vor sta cu totul altfel. Mi se părea grozav că urma să am un frate...

Zâmbesc când mi-l amintesc pe Mason la nouă ani: un puști sfrijit cu ochelari și cu o claie de păr negru, ciufulit. Partea amuzantă este că nu s-a schimbat deloc, în afară de faptul că din copil a devenit bărbat.

— Jack a spus că Mason era supărat foc pentru că el „îi luase locul” mamei lui — de fapt, ea murise din cauza unui anevrism cerebral cu câțiva ani înainte —, și de aceea stătea ascuns în camera lui toată ziua.

Dau din umeri și mă cuprinde o tristețe ciudată când îmi aduc aminte de ziua când mi-am dat seama că Mason nu va fi

niciodată precum frații mai mari pe care îi vezi la televizor, cei care te îmbrățișează strâns și îi alungă pe puștii răutăcioși cei care te necăjesc.

— Într-o dimineață, pe când aveam vreo opt ani, m-am hotărât să pun cei trei pești siamezi ai lui într-un singur acvariu. Nu credeam că efectiv *o să se omoare între ei*. Dar când ne-am întors de la școală și Mason s-a dus în camera lui... mai avea un singur pește.

— Deci ai făcut și tu parte din tagma copiilor răutăcioși.

Îl simt clătînând dezaprobat din cap, dar când ridic privirea spre el, văd un zâmbet amuzat.

Cuibărindu-mă mai bine la pieptul lui, povestesc mai departe:

— Mason a fost *atât* de furios pe mine, încât s-a dus la școală a doua zi și i-a spus lui Chase Butler, un cretin cu gura spartă, că tatăl meu m-a abandonat ca pe un pui de pisică maidaneză, într-un popas pentru camioane. Ei bine, imediat ce am intrat în cantină, Chase i-a pus pe toți să scandeze în cor „MacKay Maidaneza”. Am știut imediat de ce. Și după aia, nici eu n-am mai ținut cine știe ce la Mason. Porecla asta a rămas lipită de mine ca scaiul, tot gimnaziul. Copiii pot fi nesuferiți.

— Hm, despre asta vorbea el, atunci... rostește Ben cu glas scăzut. E adevărat ce-a zis despre tatăl tău?

Tac câteva clipe, alegându-mi cu grijă cuvintele. Nu discut subiectul ăsta cu oricine, iar dacă Ben începe să mă tachineze...

— Da. Adică tatăl meu m-a lăsat într-un bistrou, dar nu-mi amintesc ca acea zi să fi fost înspăimântătoare sau rea. Îmi amintesc doar că am făcut un drum lung cu camioneta lui și am fugărit niște pui și porci la o fermă oarecare. Și am râs mult. Dacă te iei după ce zice Annabelle, ai crede că tata e un om îngrozitor și că eu eram într-un mare pericol. Se pare că ei s-au certat, apoi tata a plecat luându-mă în camioneta lui și spunându-i că o păra-sea și că nu avea să mă mai aducă niciodată înapoi. Așa că Annabelle a sunat la poliție, anunțând răpirea mea. Tatăl meu avea cazier — o încăierare idioată într-un bar, în urma căreia un tip a

ajuns în spital —, deci, dacă se mai adăuga și o acuzație de răpire, nu ar fi ieșit bine deloc pentru el. Întotdeauna am crezut că de asta m-a lăsat acolo, adaug eu blând, mai mult în chip de confirmare pentru mine însămi — e singura variantă care are sens.

Tăcerea se așterne peste noi în vreme ce ascult bătăile puternice ale inimii lui Ben lângă urechea mea, scaldându-mă în lumina soarelui de după-amiază și sperând să alung tristețea care mi se strecoară în suflet ori de câte ori mă gândesc la tatăl meu și la faptul că m-a abandonat acolo, ca pe un pui de pisică pe care nu-l mai voia în viața lui.

— În fine, cred că lucrurile merg destul de bine între tine și Jack acum, spune Ben într-un târziu, plimbându-și ușor degetele pe brațul meu.

Zâmbesc.

— Mda, e un tip grozav.

Am știut dintotdeauna că Jack este un om bun, care ține cu adevărat la mine. Cred că de asta m-a durut al dracului de tare când mi-a întors spatele, cu mulți ani în urmă. Și tot din pricina asta am știut că Annabelle trebuie să-l fi rănit crunt. De aceea relația mea cu ea s-a dus și mai tare de răpă după divorțul lor.

— Mason e băiat bun. Știu că uneori pare cam ciudat, dar te poți baza pe el. Iar acum, când face sex, poate că va fi și el un pic mai relaxat.

Scot un geamăt și mă strâmb.

— Abia reușisem să uit. Mersi că mi-ai reamintit.

Mă lipesc de pieptul lui Ben și îi inspir aroma — săpun, detergent de rufe și transpirație inodoră, din cauza căldurii teribile —, încercând să blochez imaginea care, dintr-odată, nu-mi mai dă pace.

— Crezi că a fost virgin înainte să se cupleze cu ea?

Ben chicotește.

— Nu, sunt aproape sigur că nu. Cred că și-a gădilat scula prima dată la o petrecere din anul întâi de facultate.

Informația asta mă face să mă înfior din nou.

— Iisuse Hristoase, Ben! Wilma știe ce gură spurcată ai când vorbești cu fetele?

— Mama m-ar usca în bătaie dacă m-ar auzi vorbind așa cu o fată, recunoaște el cât se poate de serios. Și, fie că mă crezi sau nu, mă autocenzurez.

— *Nu cred.*

Dacă asemenea vorbe îi ies pe gură, mă cutremur când mă gândesc ce se ascunde în mintea lui perversă.

Râzând din nou, Ben îmi răsuțește o șuviță de păr între degete.

— Ia povestește-mi care-i treaba cu vopseaua roșie.

Schimbarea bruscă de subiect mă face să tresar, dar îmi revin în câteva clipe.

— Este o culoare agresivă. Unii ar spune că-i de-a dreptul satanică.

— Vopseaua aia roșie era a ta?

Oftez.

— Oh, Doamne, chiar trebuie să scoatem la lumină toate secretele mele într-o zi așa de frumoasă și de însorită?

De fapt, chiar nu-mi pasă dacă Ben mă crede nebună. Având în vedere că tocmai l-am atras într-o capcană, făcându-l să-i împuște cu bile de vopsea pe fostul meu soț și pe actuala lui soție, am reușit să-i fac o impresie destul de proastă. Și, totuși, iată-ne aici. Chestia asta îmi dă de înțeles fie că Ben nu este un tip cu prejudecăți, fie că este suficient de excitat ca să facă sex cu fete țacănite. Poate chiar ambele variantele.

— Ea s-a mutat în apartamentul meu, Ben. Mi-a împachetat lucrurile în cutii și mi le-a lăsat la ușă.

Cealaltă mână a lui Ben își croiește drum până la cureaua mea, de care se agată cu un deget în vreme ce stă întins pe spate, liniștit. Mă ascultă în vreme ce-i povestesc cum am intrat în fiecare cameră în parte, în acea zi, și nu am găsit decât miros de înălbitor și semnele existenței ei acolo. Ale existenței lor *comune*. Perne roșii decorative așezate ordonat pe canapea, înlocuind

pernele mele imense și uzate, de culoarea antracitului. Pe pereți, acolo unde fuseseră pozele mele cu camionete vechi și ruginite, atârnav tablouri în culori vibrante, înfățișând peisaje toscane.

Fiecare obiect nou era ca o lamă de cuțit care mi se înfigea în inimă. Nu mai existam în viața lui Jared. Abia trecuseră două săptămâni de la vestea aia cumplită. Totul părea să fi fost făcut fără niciun pic de trudă. Îmi aduc aminte că mă țineam cu mâinile de piept, făcându-mi curaj să mă îndrept spre dormitor și, când m-am apropiat mai tare, mirosul de zugrăveală proaspătă a început să-mi gâdile nările. Știam că era cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată și că rezultatul urma să fie, în mod garantat, un dezastru care avea să mă distrugă. Dar trebuia să văd cu ochii mei. Era ca și cum m-aș fi aruncat cu capul înainte în fața unui tren. Și când am deschis ușa...

Trenul m-a izbit.

Atmosfera din dormitorul nostru era total diferită. Total nepotrivită. De la mobila mutată până la așternutul cu maci și la poza care își bătea joc de mine, atârnată deasupra tăbliei metalice a patului. Tăblia de care mă agățasem de atâtea ori atunci când Jared stătea sub mine, privindu-mă cu ochii lui verzi aprinși de dorință, în vreme ce-mi spunea că mă iubește.

Chiar dacă simțeam cum mi se înfige un cuțit în piept, nu-mi puteam lua ochii de la poza imensă, alb-negru, cu ei doi stând întinși pe pat, cu așternuturile acoperindu-le strategic nuditatea, cu membrele încolăcite unul în jurul trupului celuilalt. Am știut că poza era făcută înainte ca eu și Jared să fim împreună, deoarece încă nu avea numele meu tatuat pe umărul stâng.

Pereții proaspăt zugrăviți în stacojiu amplificau senzația de intimitate pe care o emana fotografia, până într-acolo încât aproape că-i vedeam în pat, în carne și oase. Am deschis șifonierul. Acolo unde altădată hainele mele atârnaseră la întâmplare, o nouă garderobă stătea așezată ordonat.

Scrâșnind din dinți, am deschis violent sertarul de sus al comodei, dând cu ochii de chiloții și de sutienele ei puse frumos alături de boxerii lui Jared.

Era oficial. Târfa *se mutase* aici.

Lacrimile au început să-mi șiroiască pe obraji. Am trântit sertarul, încercând să nu urlu. Trebuia să fi avut măcar decența să aștepte să plec! Trebuia să fi avut măcar bunul-simț să nu se fi atins dracului de lucrurile mele! Pe când zăceam ghemuită în apartamentul învecinat, al Linei, deplângând pierderea iubirii vieții mele, Caroline juca rolul iubitei hoațe, degetele ei viclene pângărindu-mi lucrurile, în vreme ce mi le împacheta rapid. În vreme ce lua locul meu în viața lui.

În acel moment, când am dat cu ochii de haine, de pat, de toate nimicurile ei „feminine”, explozia de furie care s-a declanșat în mine a avut o singură țintă. Era genul de furie care nu ascultă de rațiune și nu ține cont de consecințe. Tot ce-mi doream era să-mi alin inima, care se zbătea în agonie, să-mi consolez mândria rănită.

Și cutia aia ademenitoare cu vopsea care zăcea într-un colț era antidotul perfect.

După ce îi spun lui Ben o parte din micile detalii, urmează o pauză lungă. De ce i-oi fi povestit lui, chiar nu știu. Dar, îmi dau seama că această confesiune m-a făcut să mă simt mai bine. A fost o ușurare. Știe exact cine sunt și de ce sunt capabilă.

Ben își strânge ușor brațele în jurul meu, lipindu-mă de el, și oftează.

— Îl mai iubești?

— Nu știu. Probabil că da, răspund eu sincer. Crede-mă, știu că este o tâmpenie, așa că nu trebuie să-mi reamintești treaba asta.

Încă mai simt căscându-se un gol în pieptul meu ori de câte ori mă gândesc la Jared, ori de câte ori mă pomenesc verificând telefonul, ca să văd dacă a răspuns la ultimul meu mesaj. L-am iubit pe tipul ăla brunet atât de mult, încât, chiar și atunci când lucrurile mergeau bine între noi, tot mă durea. L-am iubit mai

mult decât am crezut vreodată că e posibil și, probabil, mai mult decât e sănătos să iubești pe cineva. Obişnuiam să râd de fetele care nu se pot dezlipi de brațul iubitului în public, care chicotesc, gânguresc și își flutură genele.

Dar, când l-am întâlnit pe Jared, am devenit și eu ca ele.

— Ei bine, dacă vrei să știi părerea mea, cred că e un idiot, declară Ben.

— Să știi că nu fac sex cu tine.

— Ei, haide! Fără minciuni, fără angajamente. Fără teama de a te îndrăgosti. O să fie pur și simplu cea mai grozavă zi din viața ta, petrecută cu un tip *simpatic* care, din întâmplare, mai e și frumos de pică.

Nu pot să-mi înăbuș hohotul de râs.

— Ești un ticălos arogant!

— Ai dreptate. Putem măcar să ne prostim puțin împreună?

Se ridică și își încovoiaie trupul puternic astfel încât gura lui ademenitoare ajunge la urechea mea.

— Știu că vrei.

Mă trec fiori din creștet până în tălpi la auzul vocii lui profunde. Îmi stă pe limbă să-l contrazic — o minciună pe care o accept în mod tacit —, dar tocmai atunci începe să-mi sune telefonul. Ben se lasă să cadă pe spate cu un gemăt dezamăgit, iar eu scot telefonul din buzunar și îl ridic în dreptul ochilor ca să văd cine mă sună.

— De ce naiba mă sună ea?

— Annabelle Lecter? citește Ben numele afișat pe ecran.

— Femeia asta devorează inimile bărbaților. Așa că porecla i se potrivește¹.

Apăs butonul de respingere a apelului și îndes telefonul la loc în buzunar. Pentru că țin o ureche lipită de pieptul lui Ben, hohotul lui de râs e și mai sonor. Mă întreb ce vrea Annabelle.

¹ Aluzie la numele personajului Hannibal Lecter, psihiatrul canibal din filmul *Tăcerea mieilor*. (N. red.)

Am plecat din Jacksonville acum nouă luni și până azi ea nu a făcut nici măcar cel mai mic efort să mă caute. Nu este un comportament normal pentru o mamă. Dar nu mă miră, fiindcă e vorba de Annabelle.

— Deci nu sunteți cele mai bune prietene? mă întrebă Ben amuzat.

Deocamdată încercarea lui de a mi se strecura în chiloți a fost amânată.

— N-am mai vorbit cu ea de când m-am mutat în Miami și Jack m-a pus să o sun ca s-o anunț.

— Și asta când s-a întâmplat?

— Se împlinește un an, în ianuarie.

Ben hohotește.

— Cum se poate? Eu vorbesc cu mama absolut în fiecare zi.

— Asta pentru că maică-ta e June Cleaver¹, iar a mea e Joan Crawford².

Nu încapе îndoială de unde am moștenit temperamentul. Multe farfurii și-au luat zborul prin casă când pe Annabelle o apucau accesele de furie. Dar își ascunde această latură a personalității, fiindcă nu vrea ca lumea s-o cunoască altfel decât ca pe o femeie rafinată, din înalta societate.

— S-a lăsat cu scandal? întrebă Ben.

Oftez.

— Am senzația că întreaga mea viață a fost un scandal imens cu ea. Annabelle a vrut o fată care să-și facă debutul la un bal în înalta societate și s-a ales cu...

Fac un gest spre mine.

— O fiică plină de *piercing*-uri și uneori cu părul purpuriu, care conduce o motocicletă și poate să descrie interiorul unei dube de poliție în detaliu, termină el fraza în locul meu.

¹ Personaj feminin din serialul de televiziune american *Leave It to Beaver*. Este considerată arhetipul gospodinei din suburbiile americane din anii 50. (N. red.)

² Joan Crawford (1904–1977) a fost o vedetă nord-americană cunoscută pentru relațiile sale de familie disfuncționale. (N. red.)

— Annabelle poartă Gucci și mănâncă vită în sos tartar. Merge la operă și colecționează vinuri.

El dă încet din cap, ca și cum înțelege.

— Probabil ai fost o adolescentă al naibii de rebelă.

— Noi două am fost la cuțite cu mult înainte de adolescența mea. Annabelle nu a fost croită să fie mamă. Nu o interesează decât aparențele, banii și propria persoană.

Închid ochii și oftez, dorindu-mi să schimb subiectul.

— Mă simt atât de relaxată aici! Locul ăsta este o combinație între *Forrest Gump* și *Anne de la Green Gables*.

— Nu-mi amintesc ca Tom Hanks să fi cules portocale.

— Nu, adică... e vorba de casa asta și de pomii bătrâni și de aerul de țară... Taci din gură. Știi ce vreau să spun.

Ben se joacă din nou cu părul meu.

— Mda. Chiar acum începe sezonul culesului. În curând, comenzile vor începe să curgă și ne vom pune pe treabă. Primim comenzi din toată țara. De când am înființat site-ul și am actualizat sistemul online, cu câțiva ani în urmă, afacerile au început să ne meargă bine.

Oftează.

— Dar controlul calității, prelevarea de mostre și culesul... verificatul pomilor, ca să depistăm vreo boală sau alte probleme, toate astea sunt prea mult, mai ales pentru o femeie de cincizeci și unu de ani care a fost nevoită să se îngrijească singură după un atac de cord. Tare îmi doresc să vândă totul și să se despartă de ticălosul ăla de doi bani!

— Nu vrea să divorțeze?

— Nu. Locul ăsta e viața ei. Ar vrea să fi îngropată aici, dacă i s-ar permite. Și se simte legată de cele câteva cuvinte pe care le-a rostit în biserică, demult, așa că îl lasă să stea aici în continuare.

— Cred că li se spune „jurăminte”, Ben, îi reamintesc eu.

Îmi mișc capul până când bărbia mea se sprijină pe pieptul lui, astfel încât îi pot privi chipul.

— Spune-le cum vrei. Sunt doar niște cuvinte care îi atrag pe oameni în capcană, făcându-i să creadă că trebuie să fie nefericiți tot restul vieții.

Nu toți sunt nefericiți.

— Așadar, am impresia că nu vei ajunge la altar prea curând, îl iau eu peste picior.

El închide din nou ochii și un zâmbet îi scoate la iveală o gropiță într-un obraz.

— Ce credeai?

— Ai avut vreodată o prietenă, Ben?

A ținut vreodată pe cineva în brațe toată noaptea, râzând și împărtășindu-i cele mai ascunse secrete? A lăsat vreodată o fată să-i plângă pe umăr sau a ținut-o strâns în brațe, atunci când viața i-a dat lui o palmă? I-a încredințat vreodată totul, dorindu-și să fie o persoană în care ea să aibă încredere? S-a uitat vreodată cu nerăbdare la ceas, abia așteptând să o revadă?

— Odată, timp de două săptămâni, în liceu.

Nu, probabil că nu a simțit toate astea.

— Păi, chiar că ai făcut eforturi, îl tachinez eu.

— Relațiile de durată nu sunt pe gustul meu.

Spune lucrurilor pe nume cu atâta simplitate! De parcă ar zice: „Broccoliul nu e pe gustul meu”.

— Mare păcat, Ben. Sper totuși să existe pe undeva o femeie destul de nebună care să te transforme, într-o bună zi, într-un soț nătâng și fericit.

Deschide un ochi și se uită la mine îndelung, cugetând.

— Mda, dar dacă e malefică, așa ca tine? N-aș vrea să o supăr și să mă pomenesc împușcat în fund.

Mă ciupește de șold pe când îmi spune treaba asta, de parcă ar vrea să-mi dea de știre că glumește.

— Ce amuzant ești!

Știu că Ben nu o să uite cu una, cu două incidentul de astăzi cu bilele de *paintball*, dar în clipa de față nu vreau să mi se reamintească

de cele câteva secunde de dinainte de a deschide focul, când îi auzeam făcând dragoste, când știam că Jared e înăuntrul ei.

Durerea surdă din piept reapare. Am nevoie de o diversivitate eficientă.

— Că tot veni vorba de chestii malefice...

Scot din buzunar cheia pe care am șterpelit-o din contactul mașinii de teren și i-o flutur pe sub nas.

— O să ai de făcut o plimbare lungă pe jos, dacă te las aici, îl ameninț.

— Nu se poate...

Râzând în timp ce încercă să-mi smulgă cheile din mână, le pun repede la loc în buzunar.

— Pe bune? Încă nu mă cunoști?

De parcă ar vrea să-și întărească spusele, Ben mă întinde pe spate pe podeaua camionetei, țintuindu-mi cu ușurință brațele deasupra capului cu o singură mână, în mai puțin de câteva secunde.

— Oh, așteaptă. Pentru orice eventualitate...

Se foieste, fortându-mă să-mi petrec coapsele în jurul soldurilor lui.

— Nu vreau să-mi rănești bijuteriile a doua oară pe ziua de azi. Cel puțin, nu înainte să profiți din plin de ele.

— Nu m-aș coborî la un asemenea nivel, exclam eu, prefăcându-mă ofensată.

— Chiar așa?

Își arcuiește sever o sprânceană blondă.

Îi zâmbesc dulce. Ca să spun drept, tocmai îmi pregătesc genunchiul de atac.

Simțindu-se increzător în sine — știu asta fiindcă se uită la mine cu un rânjel care ar putea fermeca jumătate dintre femeile de la birou, făcându-le să-și dea imediat chiloții jos, fie ele căsătorite sau nu —, mâna lui liberă coboară. Simt o smucitură ușoară în timp ce degetele lui se afundă în buzunarul meu și încep să scotocească. Aș putea încerca să-l dau jos de pe mine, dar, având

în vedere poziția mea, cred cu toată tăria că el chiar speră s-o fac. Așa că rămân nemișcată, iar el trage de timp, căutând tacticos prin buzunar până când scoate, în cele din urmă, cheile argintii și atarnă brelocul de vârful unui deget, legănându-le în fața ochilor mei.

— Știi ceva? Ai putea totuși să te dai jos de pe mine, îi amintesc eu.

Oftând, își mută ușor greutatea și își strecoară brațul liber sub capul meu, în chip de pernă.

— Aș putea, consimte el, cercetându-mi cu ochii lui minunat de albaștri ochii, nasul, gura.

Apoi se apleacă și mă sărută. Fără nicio ezitare, de parcă e imposibil să nu doresc să simt limba lui Ben în gura mea. O face să alunece pe lângă a mea într-un dans lin, bine exersat. Problema e că în acest moment, în mijlocul pustiului, când lumea reală e atât de departe de noi și pe plantație e liniște deplină, chiar îmi doresc acest sărut. Acum îmi dau seama de ce Ben era atât de nerăbdător să-mi facă „turul plantației”, în loc să mă ducă înapoi la birou.

Se retrage ca să mă privească îndelung, cu un zâmbet atotștiutor.

— Ți dai seama că niște prieteni obișnuiți și colegi de serviciu nu fac așa ceva, da?

— Îmi place să adaptez regulile.

El dă drumul încheieturilor mele, eliberându-și astfel mâna ca să o furișeze spre partea de jos a tricoului meu, ridicând materialul. Are un scop clar în minte, pentru că degetele lui desfac copcile sutienului fără ezitare și îl împing deoparte în doar câteva secunde.

— Oh, mulțumesc lui Dumnezeu! geme el.

Ben coboară capul și îmi apucă inelul din sfârc cu gura.

Când mâna mea ajunge sub tricoul lui moale și îi simt spatele încordat, când îi simt limba răsucindu-se în jurul inelului și gâdilându-mă, spun aceleași cuvinte în sinea mea: *Da, mulțumesc lui Dumnezeu.*

El își ridică puțin trupul și duce mâna să-mi desfacă nasturele și fermoarul jeansilor cu o mișcare rapidă și nonșalantă.

— Nu am făcut încă inventarul complet al *piercing*-urilor tale.

Când e clar că nu o să-i răspund, râznetul acela larg i se întinde pe toată fața și știu ce are de gând chiar înainte de a simți cum trage pentru prima oară de jeansii mei. Sunt prea strâmți ca să-și poată strecura mâna înăuntru. Nu pierde vremea, se lasă să alunece din camionetă și stă în fața mea, cu o concentrare extremă întipărită pe chip. Mă apucă zdravăn de jeansi și începe să-i tragă în jos, smucindu-i puțin câte puțin.

Și tocmai atunci se aude huruitul neașteptat al unui motor, urmat de un scrâșnet de frâne.

— Cine-i? întreb eu în timp ce Ben întoarce iute capul în stânga, atras de zgomot.

Mă copleșește dezamăgirea și simt cum în pânțele mele capătă contur o durere surdă.

Își dă capul pe spate, îndreptându-și privirea spre cer.

— Cine crezi că poate fi?

Scoate un geamăt profund plimbându-și privirea peste pieptul meu gol. Se apleacă să-mi dea o ultimă sărutare castă, apoi se îndepărtează de mine, lăsându-mă să-mi închei pantalonii, să-mi pun sutienul și tricoul. Lângă noi oprește o camionetă roșie cu o dungă albă, groasă, de jur împrejur, pe mijloc.

Wilma sare din mașină cu destul de multă ușurință pentru o persoană de vârsta ei.

— Benjamin James Morris, ai adus-o pe tânăra asta în arșiță fără să iei nimic de băut?

Scărpinându-și ceafa alene, el mormăie:

— Da, așa e. Îmi pare rău.

Strâng tare din buze. Având în vedere de ce m-a adus Ben aici, în arșiță, cred că nu i-a stat deloc capul la ceva rece de băut.

— Am impresia uneori că nu te-am crescut eu.

Ocolește mașina pe cealaltă parte, deschide portiera din dreapta șoferului și trage de pe banchetă o ladă frigorifică. Ben ajunge lângă ea într-o clipă, luându-i greutatea din mâini.

— Mami, știi că nu ar trebui să ridici lucruri grele.

— Of, mai taci din gură! Nu sunt invalidă. N-o să mă omoare un biet atac de cord.

Privirea aspră, de dezaprobare, pe care i-o aruncă Ben o face să-i zâmbească și mai larg. Acum îmi dau seama de unde a moștenit Ben farmecul irezistibil. Dar simt și teama lui apăsătoare la auzul cuvintelor rostite de Wilma. Îmi dau seama că dispariția acestei femei ar lăsa un gol de proporții în viețile multor oameni.

— Nu știi ce-ți place să bei, Reese, așa că am adus apă, ceai indulcit și Cola. Am pregătit și o mică gustare. Niște biscuiți și marmeladă făcută în casă. Preferata lui Ben.

— Desigur, îl tachinez eu înălțându-mă pe vârfuri și ciupindu-l de obraz, când Ben pune lada pe ușa din spate a camionetei lui. Mulțumim tare mult.

— De unde ai știut unde să ne găsești? întrebă Ben, servindu-se din lada frigorifică.

Un zâmbet atotștiutor înflorește pe buzele Wilmei.

— E locul tău preferat din toată plantația. Chiar credeai că nu știam că tu și Jake erați cei care lăsaus cutiile goale de bere împrăștiate pe aici?

Wilma se uită la mine și clatină din cap.

— Știi, Ben și fratele lui se strecurau pe furiș aici, noaptea — crezând că eu nu aveam habar —, și apoi încercau să mă convingă că muncitorii de pe plantație băuseră în timpul serviciului. O, dar nu mă lăsaus niciodată să-i iau la întrebări sau să-i concediez fără vreo dovadă solidă. Viitorul meu fotbalist-avocat era tare îngrijorat că muncitorii m-ar fi dat în judecată pentru treaba asta.

Ben are bunul-simț s-o facă pe spășitul, în timp ce bea o gură zdravănă de apă.

— A, și de asta ai venit aici, mamă?

Ea îi aruncă o privire plină de subînțeles, dar după aceea spune:

— Chiar am nevoie să te uiți la tractorul ăla înainte de a pleca.

— Sigur că da, aprobă el, scoțând telefonul ca să verifice cât e ceasul și oftează din rărunchi. Nu mi-am dat seama cât de târziu s-a făcut.

— Ei, dar poate rămâneți măcar la masă.

Remarc speranța din glasul ei. Îi place foarte mult că-și are fiul aici. Pun pariu că i-ar plăcea să-i aibă și pe ceilalți copii aici.

— Mda, îmi pare rău, mami. Dar în perioada asta tocmai deprind dedesubturile meseriei. Deja am pierdut o mulțime de timp astăzi...

După tonul lui și după privirea lui sinceră, îmi dau seama că este dezamăgit. Nu prea l-am ajutat în privința asta, având în vedere schimbarea de planuri pe care i-am impus-o azi-dimineață, în numele răzbunării.

— Ne-ar face plăcere să rămânem, îl intrerup eu, înghiontindu-l ușor în coaste. Oricum o să te am pe cap toată săptămâna. Ne așteaptă un program lung de lucru.

El mă studiază cu atenție, cu o privire enigmatică.

Apoi îmi face cu ochiul.

Capitolul paisprezece

■ ■ ■

BEN

— Îți voi reaminti de treaba asta data viitoare când vei face mișto de mine fiindcă iau acasă mâncarea gătită de mama.

Îi dau în joacă o palmă peste fund când Reese trece pe lângă mine, pe verandă, cu brațele încărcate de mâncare.

— Nu-i adevărat. Am făcut mișto de tine fiindcă ești băiețelul mamei și chestia asta rămâne validă, rostește ea răspicat, scoțând limba la mine.

De la gestul meu îndrăzneț de mai devreme, din livada de portocali, ardeam de nerăbdare să pun din nou mâinile pe ea. Sunt pe punctul de a o fugări pe scări, când mama își face apariția aducând o cutie cu gemuri făcute în casă și alte provizii.

— Astea sunt pentru Reese, precizează ea, împungându-mă cu cutia în piept. Cară-le tu, dragule.

— Au rămas suficiente și pentru mine? întreb eu, numărând opt borcane.

Primesc o palmă peste ceafă pentru replica asta — nu știu cum de mama, înaltă de un metru și cincizeci și cinci de centimetri, reușește să ajungă până la înălțimea mea de un metru nouăzeci, atunci când vrea.

Cu brațele eliberate de povară, mama o întâmpină pe Reese la capătul verandei.

— Să mai treci pe aici, da? Ne-ar face plăcere să te revedem.

Dând la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Reese, mama o prinde de umeri și se apleacă să o sărute pe obraz.

Nu am văzut-o pe Reese așa de stânjenită decât de două ori până acum: în ziua când am dat amândoi nas în nas, în biroul ei, și ieri, când ne-am întâlnit din întâmplare cu fostul ei soț. Acum însă ea se uită la mine cu niște ochi mari, întrebători, stând țepănă ca un par. Asta nu o descurajează pe mama, care o mângâie pe spate și adaugă:

— Când spun „noi” mă refer și la Ben, desigur.

La naiba! De ce a spus asta? E adevărat, dar chiar și așa...

Ochii ei de nuanța caramelelor mă privesc, iar în ei se aprinde o scânteie diabolică.

— Doar dacă Ben mă lasă să conduc mașina de teren, data viitoare.

— Vai, Ben! Nu ai lăsat-o să conducă? mă ceartă mama, iar pe frunte îi apare o cută.

Bineînțeles că Reese plusează, bosumflându-se suficient cât să capete o înfățișare tristă, dar fără exagerare.

— L-am implorat, dar a spus ceva de genul că femeile nu au ce căuta la volan.

Rămân cu gura căscată, în vreme ce Reese o ia repede la fugă izbucnind în râs, și eu mă aleg cu încă o palmă peste ceafă.

— Cred că ți-ai găsit o fată pe măsura ta, murmură mama și apoi adaugă: Îmi place de ea.

— Spui asta pentru că ți-a făcut pe plac și s-a uitat cu tine la albumul cu pozele mele de când eram bebeluș.

— Și poți fi sigur că data viitoare voi scoate la iveală și pozele tale caraghioase de mai târziu, îmi dă ea replica zâmbind.

Nu ar trebui s-o las să-și facă iluzii.

— E doar o prietenă, mamă, îi reamintesc eu.

— Da, te-am auzit zicând asta, fiule.

Vocea ei e senină și delicată.

— Vorbesc serios. Nu te apuca să planifici vreo ceremonie cu pastorul tău. Reese este fiica vitregă a șefului meu și dacă el se

prinde că între noi e ceva mai mult decât o simplă relație de prietenie, am zburat de la firma Warner. Nu vrei să fiu dat afară, nu? Voi sfârși rezolvând litigii de pescuit în Alaska.

Îi prind în brațe trupul fragil, amintindu-mi de faptul că și-a petrecut o grămadă de timp ducându-mă cu mașina la antrenamentele de fotbal, înainte de răsăritul soarelui, în vreme ce se lupta din greu să mențină gospodăria pe linia de plutire, având de crescut cinci copii adolescenți. Femeia asta a făcut atât de multe pentru mine.

— Și *atunci* cine va veni aici să aibă grijă de tine?

Sunt al dracului de sigur că nu frații mei. S-au spălat cu toții pe mâini.

— Nu-ți face griji în privința mea. Prefer să te văd pe tine fericit.

— *Sunt* fericit.

— Cu o nevastă, precizează ea, cu asprime în glas.

— Ei bine, pot să-ți garantez că Reese nu are de gând să devină din nou nevastă prea curând.

— Din nou? repetă mama, ridicând o sprânceană.

— Mda.

Îi arunc o privire și adaug:

— Până când soțul ei a înșelat-o.

Mama scoate un *ff-ff* consternat. Urmează o pauză, după care îmi șoptește ironic:

— Nu păreai prea îngrijorat că ți-ai putea pierde slujba când erați în livadă, mai adineauri.

Deschid gura, dar ea mi-o închide la loc:

— Of, Benjamin, te-am privit cum fugăreai fetele de când aveai șase ani, așa că nu minți. Îmi imaginez ce ai făcut în toți anii cât ai lucrat în clubul ăla. Dar fata asta e diferită, nu?

— Nu.

Clopotele. Afurisitele alea de clopote de nuntă răsună în capul ei. Știu sigur.

— Sunt mama ta, Ben. Știu când mă minți.

Tace o clipă.

— N-ai mai fost atât de relaxat acasă de ani de zile.

Oftez. Are dreptate. De obicei, când intru pe aleea spre casă, mă gândesc doar că acum locul e pustiu și că muri *mă distram* mult aici. Dar astăzi l-am privit prin Reese, care s-au luminat când l-au văzut.

O văd stând cu fundul în sus, pe când încarcă mârș bancheta din spate a mașinii, și râd pe înfundate, străfuri o amintire din Cancún.

— N-ai decât să crezi ce vrei, mamă, dar nu-ți face prea multe speranțe.

— Nu știu de ce ești atât de încăpățânat când vine vorba de așezi și tu la casa ta.

— Știi de ce, îi reamintesc eu blând, aplecându-mă și pe frunte. Pe weekendul viitor!

Pe la jumătatea drumului spre mașină, îmi aduc aminte că m-a sunat.

— Tractorul trebuie reglat cum se cuvine, atâta tot. Nu lăsa pe Bert să-ți împuie capul cu tot felul de prostii.

Tractorul ăla are vârsta mea. După ce ani de zile i-am spus pe bunicul și apoi pe Josh meșterind la el, am învățat că e o bază.

— În regulă. Mulțumesc, fiule.

— N-ai pentru ce.

Mama nu ar trebui să aibă de-a face cu nimic din toate acestea. Grămada aia jalnică de carne care se ascunde în vechiul frigider ar trebui să fie suficient de bărbat ca să se ocupe de aceste lucruri. Din nefericire, și-a dat arama pe față cu ani buni în urmă.

Ajungând la Reese, pun cutia cu gemuri pe bancheta din spate.

— Ar putea să le vândă, îmi sugerează Reese în șoaptă când un borcan la vedere. Ar putea avea micul ei magazin de piață de desfacere pentru fermieri sau cam așa ceva.

— Mda, ar putea. Multe plantații au magazine chiar pe proprietățile lor, în ziua de azi. S-a gândit la așa ceva, dar ar însemna și mai multă muncă, iar ea este singură-singurică.

Reese cade pe gânduri, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Mare păcat. Hambarul ăla ar fi un loc numai bun pentru afacerea ei.

Arată cu mâna spre clădirea veche.

Mă străduiesc din răputeri să nu mă las stăpânit de tremurul nervos care amenință să mă cuprindă. Am aceeași reacție de fiecare dată când mă gândesc să intru din nou acolo.

— Este plin de fierăstraie și de tot felul de rahaturi. Uneltele de lucru ale tatălui meu.

Ea dă încet din cap și aud întrebarea nerostită.

De ce nu a venit să mănânce cu noi? De ce nu a ieșit să ne salute?

Deja i-am spus mai multe decât altora.

— Ar fi cazul să plecăm.

Arătând spre bancheta din spate, adaug:

— Și ne facem că tu ieși cu tine toate astea. Poate că o să-ți dau și ție un borcan, dacă te porți *foarte* frumos cu mine pe drumul de întoarcere.

Îi mângâi trupul cu privirea. Nici măcar nu pot să mă gândesc la după-amiaza petrecută în livadă. E o adevărată tortură. De fapt, cea mai mare parte a zilei a fost o tortură pentru mine. Dar și teribil de amuzantă.

Un zâmbet poznaș îi flutură pe chip.

— Wilma! Ben îmi spune că nu împarte nimic cu mine, dacă nu...

O îmbrățișez din spate, ținând-o strâns lipită de mine, în vreme ce îi înăbuș țipetele cu palma.

— Ce obraznicătură ești!

Mă pomenesc cu o limbă umedă pe mână. Izbucnesc în râs.

— După ce s-a întâmplat în Cancún, crezi că un strop de salivă o să mă îngreșeze?

Dinții ascuțiți care se înfig în degetul meu arătător, o clipă mai târziu, mă fac să sar ca ars și să verific dacă nu cumva mi-a dat sângele. O înjurătură îmi stă pe limbă și sunt gata-gata să o scuip printre dinții strânși.

— Nu ar face una ca asta, draga mea. În caz că o face, să mă sune imediat. Ai numărul meu de telefon acum, îi strigă mama din verandă.

Cum? Au făcut schimb de numere de telefon? Ah, la naiba. Tocmai sunt pe punctul de a o întreba pe Reese când i-a dat mama numărul ei de telefon, dar îmi răsună în urechi zgomotul ușilor care se deschid alunecând pe rotile. Mi se zbârlește instantaneu părul de pe ceafă. Mă întorc și-l văd pe tatăl meu ieșind împleticit din hambar, ținând în singura lui mână o sticlă de whisky Wild Turkey. Atelierul întunecat și plin de igrasie e un fundal potrivit. Rămășițele celui alt braț etalate cu mândrie — un ciot care începe imediat deasupra cotului — îi atârnă la vedere din tricoul bleumarin vechi.

În mod normal, își dă osteneala să-și acopere ciotul cu o mânecă lungă, chiar și în timpul celor mai călduroase zile din Florida; drept urmare, știi că a făcut-o intenționat. Un memento special pentru mine.

— Joshua, vino să o saluți pe Reese! îi strigă mama.

Sper ca Reese să nu sesizeze tensiunea din glasul ei. Mamei mele îi este teamă că vom sări la bătaie, dar nu are motiv să se îngrijoreze. Nu mai simt nimic pentru omul acesta: nici ură și, în mod cert, nici dragoste. Toate aceste sentimente s-au risipit cu mult timp în urmă. Nu-mi mai pasă de el.

Joshua Morris Senior face încet câțiva pași, ținându-se drept, o salută pe Reese cu o înclinare a capului, lăsându-și privirea să plutească pe deasupra ei, ca apoi să-și îndrepte atenția spre mine.

— Bună ziua, domnule Morris. Sunt o colegă de serviciu de-a lui Ben, îi explică Reese.

După voce, pare relaxată, dar după ochii ei ageri, care îl privesc iscoditor, știi că nu se simte deloc în largul ei. Oi semăna cu

cu tata, dar nu am privirea lui rece și dură. Aproape ezitând, Reese adaugă:

— Jack Warner este tatăl meu vitreg.

Un zâmbet viclean se strecoară încet pe chipul tatălui meu:

— Trași din greu să-ți asiguri ascensiunea în vârful ierarhiei, Ben? rostește el bolborosit.

— Joshua!

Strigătul ascuțit de surprindere al mamei îi distrage atenția de la noi.

— Vasele mele murdare sunt în hambar, Wilma, mormăie el aproape incoerent, cu capul atârând într-o parte.

Apoi se întoarce și o pornește spre casă, urcând scările cu pași impleticiți și dispărând înăuntru.

Chipul mamei e plin de tristețe și de stânjenală.

— Îmi pare rău, Reese. Ben și Joshua tocmai... El... probabil că a avut o zi proastă.

Mama se bălbăie în căutarea unei scuze potrivite, cu toate că nicio iotă din explicațiile ei nu ar avea sens nici măcar pentru cineva cu o jumătate de creier. Nu pot să-mi înăbuș hohotul de râs sarcastic. Mda. O zi tare proastă, holbându-se la uneltele lui și sugând dintr-o sticlă de whisky, urând pe toată lumea și „viața asta de rahat”. Mama ne face cu mâna și îl urmează în casă, dar mai întâi schițează din buze, fără glas, un „te iubesc”.

Abia după ce suntem amândoi instalați în Volkswagenul meu Jetta și pornesc motorul, Reese îmi vorbește:

— Carevasăzică, ai un tată fermecător.

M-am întrebat cum va reacționa la felul în care s-a dat el în spectacol.

— Te-am avertizat.

Pare să cântărească lucrurile o clipă.

— De obicei, Annabelle bea patru pahare de martini până la prânz. Dar când bea, nu are „probleme”, îmi explică ea desenând ghilimele în aer, iar după o clipă mă întreabă: Cum și-a pierdut brațul?

— A avut un accident în atelierul lui, acum nouă ani.

Chiar nu vreau să intru în amănunte față de Reese. Are propriile ei probleme familiale, iar dacă le pun și eu pe ale mele la bătaie, va ieși un talmeș-balmeș și vom fi copleșiți de tot felul de sentimente, și atunci adio, distracției!

Ea lasă să-i scape un fluierat.

— Un tâmplar să-și piardă brațul? Urâtă lovitură!

— Mda.

Bag mașina în viteza întâi și pornesc pe alee, la umbra stejariilor în care obișnuiam să mă cațăr în copilărie, pe când eram deja complet deziluzionat de mariajul părinților mei.

— Categoric, i-a picat tare greu.

— Chiar nu-mi vine să cred că mă lași să le iau pe toate fără să-ți fac o felație.

Ochii lui Reese strălucesc de plăcere în timp ce examinează încă o dată conținutul cutiei, de data asta stând pe veranda ei.

— Ce-ar fi să nu mai facem glume pe tema asta când Jack e în casă?

Cadillacul lui model Escalade e parcat pe alee. Prin urmare, știu că este acasă. Țasta e ultimul lucru pe care vreau să-l audă. În plus, felul cum Reese a rostit „felație” m-a dat pe spate.

— Consider-o o răsplată binemeritată pentru toate orele în care mă vei suporta săptămâna asta.

— Știi cui îi place dulceața de zmeură?

Își arcuiește o sprânceană întrebător, ridicând un borcan roșu la vedere.

Mustăcesc, știind deja în ce direcție a luat-o mintea ei de drăcușor.

— Lasă-mă să ghicesc...

— Poate c-o să mănânc dulceață direct din borcan, în fața lui, cu o lingură.

Ea zâmbește diabolic, iar eu îmi înăbuș un hohot de râs.

— Acum Mason îți oferă plăcere prietenei tale celei mai bune, așa că poate ar trebui să încercați să cădeți la pace.

Reese se strâmbă.

— Corect! Uitasem de chestia asta. Ți mulțumesc că mi-ai reamintit... din nou.

Mi-e teamă să mai zăbovesc pe aici, așa că dau înapoi câțiva pași.

— Ar fi bine să plec, ca să nu-i dau lui Jack ocazia să mă concedieze.

Dacă nu plec acum, sunt în stare să fac vreo prostie. De exemplu, să o sărut, fiindcă numai la asta m-am gândit pe tot drumul de întoarcere. La naiba, trebuie să fac sex! Au trecut săptămâni întregi. E un nou record pentru mine.

— Nu și dacă vii cu așa ceva.

Reese face un semn spre folia de staniol în care este împachetat restul de friptură de la masă.

— De fapt, s-ar putea chiar să mă transforme în sclava ta, dacă va fi convins că așa va obține mai multă mâncare gătită de Wilma, fiindcă, dacă nu gătește Mason, singura ustensilă de gătit folosită pe aici e cuptorul cu microunde.

— Mason gătește pentru voi?

Reese dă ochii peste cap.

— Câteodată. Tofu și alge de mare și...

Chipul i se schimonosește de dezgust.

— Eu nu mănânc așa ceva.

Întinde mâna în spate, după mânerul ușii, mai trage puțin de timp, după care îmi spune:

— Mulțumesc că ai venit cu mine astăzi ca să-i împușcăm pe fostul meu soț și pe nevastă-sa.

— Oricând, cu plăcere.

— M-am distrat azi.

Se încruntă de parcă afirmația asta o surprinde.

— A fost distractiv, *intr-adevăr*, recunosc eu schițând un zâmbet.

Nu îmi aduc aminte când am mai petrecut o zi întreagă cu o fată fără să mă culc cu ea.

Ea clatină din cap, dar, până la urmă, zâmbește.

— Unde te duci acum?

— Să fac un duș rece, recunosc eu făcând câțiva pași înapoi, fără tragere de inimă, și îndepărtându-mă de ea.

Niciodată n-am fost mai încântat la gândul masturbării.

— Pe mâine!

Îmi face cu ochiul și îmi spune pe un ton voit lasciv, înainte de a deschide ușa și a intra:

— Să te gândești la mine.

Și... sunt din nou tare ca piatra.

De parcă nu m-aș fi gândit oricum la ea.

Capitolul cincisprezece

■ ■ ■

REESE

— Am venit cu provizii din districtul Indian River.

Așez cutia pe blatul din bucătărie, în fața lui Jack.

Cu ziarul într-o mână, cu bețișoarele pentru mâncare chinezească într-alta, el aruncă mai întâi o privire în interiorul cutiei, apoi se uită la mine pe deasupra lentilelor bifocale.

— Ai plătit pentru toate astea, nu?

— *Să plătesc?*

După o pauză pentru efect, îi fac cu ochiul.

— Au fost un cadou. E și niște mâncare gătită acolo.

Asta îi stârnește interesul. Jack poate să facă o mulțime de lucruri, dar gătitul nu se numără printre ele. Își eliberează o mână și o întinde, ca să apuce un borcan.

— Și ce-ai căutat astăzi în districtul Indian River?

Se încruntă când citește eticheta și adaugă:

— „La ferma Bernard *Morris*”.

Judecând după mutra lui bănuitoare, a făcut deja legătura.

— Ei, știi, doar i-am dat o mână de ajutor unui prieten.

Nu mai adaug nimic. Mă întind după sticla de cacao cu lapte din frigider, simțind cum ochii lui îmi sfredelesc ceafa.

— Mason și Lina sunt aici?

Oftând, Jack renunță la întrebarea care știu sigur că-i stă pe vârful limbii și răspunde la a mea.

— Au ieșit la cină și apoi se duc la film. Par să se înțeleagă bine. Fata a reușit să-l ducă la cumpărături de haine și alte chestii.

— Nu te ambala prea tare. Lina va descoperi destul de curând cât de ciudat e fiul tău și va fugi de-i vor sfârâi călcâiele.

El izbucnește în râs.

— Păi, dacă-i prietena *ta* cea mai bună, înseamnă că este *extrem* de tolerantă.

Făcând o pauză, răstimp în care se uită cum îmi umplu paharul — acum beau direct din sticlă doar când este Mason prin preajmă —, întreabă:

— Ai mai vorbit cu maică-ta, în ultima vreme?

— Nu. De ce?

Își împinge paharul deoparte.

— A sunat la birou, azi după-amiază, te căuta. Ți-a transmis să o suni îndată ce ajungi acasă.

Mă privește cu atenție.

— Părea să fie important.

— Hm.

Mai întâi m-a sunat pe mine pe mobil, apoi pe Jack? Dacă am vorbi despre o femeie obișnuită, ar fi un motiv de îngrijorare. Dar ceea ce este important în lumea lui Annabelle nu este deloc la fel de important pentru lumea obișnuită. Însă recunosc că sunt intrigată.

— Chiar așa: hm...

Gura lui se strâmbă disprețuitor:

— Te rog să o suni. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. N-am chef să primesc apeluri telefonice zilnice de la fosta mea soție.

Odată ce Annabelle își pune ceva în cap, e precum câinele care nu mai dă drumul osului.

Tocmai de aceea pun mâna imediat pe telefon.

— Ei, hai să vedem ce vrea mama mea scumpă.

Vocea ei amăgitor de suavă — încă seducătoare, la cei patruzeci de ani ai ei — îmi susură în urechi la al doilea apel.

— Reese?

— Da.

— Nu ai avut telefonul la tine azi?

— Ba da.

O pauză.

— Deci nu ai vrut să răspunzi.

— Și eu mă bucur să te aud. A trecut ceva vreme. Tot mai m-am întors acasă și Jack mi-a spus că l-ai sunat.

— Mă mir că ți-a transmis mesajul.

O durere ascuțită mă pocnește în falcă și îmi dau seama că scrâșnesc din dinți. Dintotdeauna am avut problema asta când mă aflam în preajma lui Annabelle. La un moment dat, chiar am purtat gutieră noaptea, pentru că scrâșneam din dinți în somn. Abia după ce am plecat de acasă am reușit să scap de obiceiul ăsta. Probabil că are deja câteva pahare de martini la bord în seara asta. Uneori e greu să-ți dai seama, fiindcă rezistă destul de bine la băutură.

— De ce ai nevoie? o întreb. Hai să vorbim cinstit, despre asta e vorba.

Ea oftează.

— Organizez împreună cu Ian un bal caritabil în noiembrie și credem că ar da foarte bine dacă întreaga noastră familie ar fi prezentă.

Așadar, e o chestie de politică. Presupun că a găsit pe cineva care să i se potrivească mănușă, la fel de preocupat ca și ea de propria înfățișare și de păstrarea aparențelor.

— O să-ți trimit o rochie potrivită pentru ocazie. Te-ai mai îngrășat? Și sper că părul tău nu mai are culoarea aia oribilă. Va trebui să rezolvi și problema asta, dacă n-ai făcut-o până acum.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu îi răspund.

— Am și un însoțitor perfect pentru tine. Este...

— Nu.

Am mai trecut prin așa ceva. Când aveam șaisprezece ani, m-a obligat să mă duc la o petrecere de Crăciun, într-un club *country* îmbăcsit, cu unul dintre fiii partenerului de afaceri din

firma de avocatură a lui Barry. Tipul avea douăzeci și patru de ani, era student la Medicină și aspira să devină medic ginecolog. N-aveți decât să ziceți că sunt sexistă, dar, în zilele noastre, când femeile au drepturi egale cu ale bărbaților în privința alegerii carierei de medic, mă întreb de ce aleg bărbații să scormonească prin vaginele femeilor cât e ziua de lungă, în chip de meserie. Firește că am profitat de ocazie și l-am descusut pe tot parcursul întâlniri despre intențiile și motivele lui, spre oroarea nețărmurită a lui Annabelle.

— Ei bine, nu prea am încredere că vei aduce un însoțitor potrivit. Uite cu cine te-ai măritat.

— Nu vin, Annabelle.

— Cum adică nu vii?

Vaietul ăla specific îi scapă, în cele din urmă. A băut, e clar.

Nu i-am spus niciodată *nu* lui Annabelle, oricât de mult am dorit s-o fac. Sigur că da, am făcut tărăboi, am făcut-o pe fata bogată și răsfățată, am depus mari eforturi ca să stric și mai tare relația noastră până la finalul serii, dar niciodată nu am refuzat-o categoric. Probabil nu am crezut că refuzul e o opțiune.

Iar acum, când i-am spus *nu*, nu are habar cum să gestioneze situația.

— E imposibil. Va fi multă publicitate pe seama acestui eveniment și toți vor sta cu ochii pe noi și pe mine, pe valorile noastre familiale.

Annabelle și valorile familiale? Țsta e un oximoron.

— Sunt sigură că te vei descurca la fel de bine și fără mine.

— După tot ce am făcut pentru tine...

— Am să mă mai gândesc și o să-ți dau de știre.

Nu am să mă duc nici în ruptul capului, dar mi-am ales momentul nepotrivit să mă cert cu ea. Femeia asta e maestră când vine vorba să pozeze în eroină rănită. Când e beată, e de zece ori mai rău. Nu pot purta o discuție cu ea chiar acum. Oricum, locuiesc la patru ore distanță de ea. *Baftă, Annabelle!*

— Trebuie să închid.

— Bine.

Conversația se încheie cu un declic, iar eu rămân perplexă, holbându-mă la ecran.

— Ceva important? mă întreabă Jack, prefăcându-se dezinteresat.

— Da. O veste zguduitoare. Annabelle dă o petrecere și vrea să mă duc acolo ca să pozeze în mamă respectabilă și iubitoare.

— Nu ești obligată să faci ceva dacă nu vrei, Reesie.

Zâmbesc.

— Știu. Mulțumesc, Jack. Sunt obosită. Hai să încheiem seara aici.

Iau cele două borcane cu gem de zmeură din cutie.

— Dacă îl vezi pe Greierul Jiminy astă-seară, spune-i că am pentru el ceva ce-i place și că sunt dispusă să negociez începând de mâine-dimineată.

Jack mă urmărește cu privirea când trec prin dreptul lui, clătinând din cap.

— Parcă aveți de gând să vă comportați ca niște adulți, nu?

— În curând.

Întinsă pe pat, mă pomenesc că stau cu ochii în tavan timp de o oră, încercând să mă descotorosesc de durerea care mă cuprinde atunci când mă gândesc la Jared și la ce am văzut în baraca de pe terenul de *paintball*. Dar astăzi — în cele câteva ore din crângul de portocali, petrecute cu Ben — am avut și clipe când m-am simțit sigură pe picioare, de parcă aș fi coborât din caruselul emoțional în care mă învârtisem până atunci. Era magie pură în aerul de acolo, în pereții acelei case mari și bătrâne. Am simțit-o. Magia care a protejat viața unor generații întregi, de la început până la sfârșit; magia care a privit cum dragostea a înflorit, ca apoi să moară; care a ascultat suspinele unei inimi sfâșiate și, în cele din urmă, noi hohote de râs. Și, aproape la fel ca familia pe

care o adăpostește, deși ușor atinsă de ruină, încă mai stă mândră pe picioare, urându-le bun-venit în viața ei noilor sosiți.

Influențată de energia tainică și de confortul casei, precum și de întinderea imensă a plantației de portocali, am constatat că eram capabilă să trag adânc aer în piept, umplându-mi plămâni cu aer proaspăt, după luni întregi în care am respirat superficial un aer stătut și total nesatisfăcător.

Sau poate că nu a fost vorba nici de magie, nici de aerul proaspăt. Poate că a fost doar datorită companiei.

Sub impulsul momentului, înșfac telefonul și caut opțiunea de apelare rapidă.

— Ți s-a făcut deja dor de mine? răspunde Ben, amețit de somn.

Simt că gura mea schițează automat un zâmbet.

— Cum a fost dușul?

El oftează adânc.

— Rapid și productiv. Aproape că ațipisem.

Îmi apare imediat în minte o imagine: Ben tolănit în pat. Gol. Nu e bine deloc. Altădată, aceste fantezii erau rezervate unui singur băiat.

— Care-i treaba? întreabă Ben.

— Nimic... Doar că...

Ezit.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru ziua de azi.

— Mi-ai mulțumit deja.

Îi simt zâmbetul în glas.

— Așa e.

O să creadă că sunt idioată.

O pauză ușor stânjenitoare planează asupra conversației noastre, apoi Ben mă întreabă:

— Cu ce ești îmbrăcată?

Mă strâmb, exasperată. E o replică atât de ieftină! Îmi vine totuși să râd, fiindcă o aud din gura lui Ben.

— Cu absolut nimic. Noapte bună!

Închei apelul înainte ca el să apuce să-mi răspundă.

O cafea Starbucks gigantică, încă fierbinte, și o portocală mă așteaptă pe birou luni dimineața, alături de un bilet:

O cafea catran pentru o inimă de catran.

Zâmbesc.

Apoi o bătaie în ușă îmi atrage atenția.

Și fac ochii cât cepele.

E Mason. Și totuși, nu e Mason. Fiindcă el este un tocilar care poartă cămașa încheiată până la gât, cravate subțiri, ochelari groși și are o frizură plicticoasă. Tipul din fața mea s-a transformat într-un individ care poate fi considerat cel puțin drăguț. Buclele lui rebele au fost netezite, iar cămașa lui nouă și modernă și pantalonii nu-l mai fac să pară atât de deșirat. Și ochelarii i-au dispărut, scoțând la iveală ochii mari, măslinii. Nu l-am văzut niciodată fără ochelarii lui cu lentile groase.

— Și cum ți-ai petrecut restul zilei? Pe lângă faptul că ai fost răpit de extraterestri, desigur, îl întreb eu savurând aroma bogată a cafelei negre și privindu-l suspicioasă.

Obrajii lui Mason se îmbujorează.

— A fost grozav. Pot să vorbesc cu tine o clipă?

Mason era mai mult decât fericit să se supună regulii mele matinale: „Stați dracului departe de mine dimineața!”.

— Trebuie să fie ceva important. Ia loc și spune-mi ce i-au făcut *iubitului* meu frate.

El închide ușa și se îndreaptă cu pași mari spre biroul meu, inspectând din priviri scaunul înainte de a se așeza. Își împreunează brațele în poală, agitat. Ochii lui îmi cercetează biroul.

— Ai, probabil, jumătate din cazurile firmei pe biroul tău.

— Cu asta mă aleg, dacă sunt deșteaptă și eficientă. Hai, fă pași! Ba cu tine, ba cu Ben pe-aici, lumea o să înceapă să creadă că dimineața intrarea e liberă în biroul meu.

Am văzut-o deja pe avocata-robot trecând de două ori prin dreptul biroului meu, aplecând capul precum o porumbiță, într-o parte și-ntr-alta, încercând să găsească un unghi bun, care să-i permită să vadă la ce caz lucrez.

— Jack m-a întrebat ce este între tine și Ben, mă anunță frate-miu vitreg.

Simt neliniștea în stomac. Dacă Mason a vrut vreodată să se răzbune pe mine, acum ar fi momentul potrivit.

— Și ce-ai avut de spus?

El ridică din umeri.

— I-am spus că sunteți doar prieteni, atâta tot.

— Hm... Bine.

— Este o minciună?

— Nu, chiar suntem *doar* prieteni. Unii care poate că-și fac puțin de cap, dar... Jack nu a cerut detalii.

Mica lui cută de pe frunte îmi dă de înțeles că nu mă crede.

— Atunci e bine, fiindcă Ben nu e genul de tip cu care vrei să ai de-a face. Mie îmi place. E un prieten bun, dar nu-i stă în fire să se implice într-o relație și nu vreau să sufere nimeni.

— Nimeni... adică eu?

Lui Mason chiar îi pasă de mine?

Mason se foiește pe scaun, ducându-și automat mâinile la ochelarii inexistenți.

— Știu că nu ți-a fost deloc ușor... cu toată... chestia aia.

Oricât de ciudat ar fi, trebuie să recunosc că noua versiune a lui Mason răpit de extraterestri este oarecum simpatică. Dau din cap o dată, dar îmi pun lacăt la gură de teamă să nu spun ceva care să strice momentul ăsta demn de *Zona crepusculară*.

— Așadar...

Face o pauză și bate darabana cu degetele pe brațele scaunului.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că are un motiv să se poarte frumos cu mine.

— Ce vrei, Mason?

Dregându-și glasul, trece în sfârșit la subiect.

— Auzi, ce-i place Linei să facă? Mă refer la distracție.

— De ce nu o întrebi chiar tu? Doar sunteți împreună de aproape *trei luni*.

El dă din umeri.

— Pentru că vreau să-i fac o surpriză. Așa că... ajută-mă.

— Ați putea merge în Vegas să vă căsătoriți. Asta da, surpriză.

El oftează exasperat, dar după aceea văd o străfulgerare în ochii lui când îi pironeste din nou asupra mea. Tristețe, milă — nu sunt sigură. Strâng din buze. Și ajung la concluzia că, atâta vreme cât Lina este fericită cu Mason, trebuie să fiu mai prietenoasă cu el.

— Îi plac avioanele. Du-o la muzeul ăla al avioanelor.

El dă încet din cap.

— Mișto!

Face o pauză, apoi mijeste ochii.

— Hei, să nu mă minți, bine? Dacă mă pomenesc că vede avioanele și o apucă o criză de isterie, n-o să fie deloc amuzant.

Izbucnesc în râs.

— Nu, dacă aș fi făcut mișto de tine, ți-aș fi spus s-o duci la muzeul fluturilor.

Ridică din sprâncene.

— Fluturi? Credeam că tuturor le plac fluturii.

— Nu și Linei. Trupurile alea micuțe o înspăimântă.

— Aha. În regulă. Mulțumesc.

Dă să se ridice, dar mai zăbovește.

— Și să știi că-mi pare rău că te-am numit „odraslă de demon” atunci când Jack și mama ta s-au despărțit.

Acum pricep. Lina i-a intrat pe sub piele. Despre asta trebuie să fie vorba. Se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— A, și chestia aia roșie, cu care ai scris „ămirc”¹ pe ecranul computerului meu, e...?

— Gem de zmeură.

— Mda.

¹ Cuvântul „crimă” scris invers. (N. tr.)

Un zâmbet i se întinde lent pe chip.

— Îmi place la nebunie gemul de zmeură.

— Știu.

Sub impulsul momentului, întind mâna în sertar și scot un borcan. Îl azvârl spre el și mă uit cum jonglează stângaci cu el o dată, de două ori, de trei ori, și aproape că-l prinde în mâinile lui slăbănoage, înainte ca acesta să cadă la podea.

Îl ridică, zâmbind strâmb:

— Hei, aproape l-am prins.

— Să știi că Ben îți mută de colo colo lucrurile prin birou, nu eu.

Mason își dă ochii peste cap, ceea ce nu-i stă deloc în fire.

— Mersi că m-ai anunțat.

În secunda în care iese din biroul meu, o sun pe Lina.

— Tu și Mason complotați să mă ucideți sau este chiar atât de bun la pat?

— A doua variantă. Dar, dacă nu te porți frumos cu el, o să-i pun la dispoziție suficientă muniție să te doboare definitiv, vine răspunsul inexpresiv și neșovăitor, de parcă Lina ar fi așteptat să o sun.

— Chestia asta poate aduce mari prejudicii.

— Este valabilă în ambele direcții. I-am spus că nu am de gând să stau pe post de tampon între voi doi, așa că trebuie să începeți să vă comportați ca doi frați normali.

— Ți-e ușor să vorbești. Ești singură la părinți.

O bătaie în peretele de sticlă îmi distrage atenția. Ben stă dincolo de geam, arătându-mi tricoul roșu pe care îl poartă. Zâmbeste cu toată fața. Înșfac portocala și o azvârl în geam, în dreptul capului său. Schițează din buze „Bine țintit”, îmi face cu ochiul și se îndepărtează agale, cu tot cu zâmbetul lui care mă înfurie atât de tare și care totuși mă face să râd.

Încă mai chicotesc în sinea mea când Natasha își strecoară capul pe ușa biroului meu.

Ești liberă azi la prânz?

Stau cu ochii pironiți pe telefon ca să mă dumiresc dacă am înțeles corect mesajul primit de la Jared. *Rahat*. Ce să fac? Întind mâna spre receptorul telefonului de pe birou, vrând să o sun pe Lina pentru a doua oară în această dimineață, dar îl pun în furcă imediat. Nu are niciun sens să o sun nici pe ea, nici pe Nicki. Știu prea bine care va fi răspunsul lor.

Tot, toc, toc... Pixul din mâna mea lovește ritmic de teancul de dosare în timp ce îmi storc creierii căutând o soluție. Am atâta treabă de făcut pentru Ben, încât chiar că ar trebui să lucrez până și în pauza de masă...

Cafenea. La prânz?

Răspunsul lui afirmativ apare în mai puțin de câteva secunde.

— Ar trebui să încercați tarta cu lămâie verde, îmi sugerează chelnerița, punându-mi în față o felie de tartă cu ciocolată și nuci pecan.

Aș putea să jur, după cum te tot îmbie chelnerițele de aici, că sunt toate băgate în afacerea cu tarte cu lămâie. Îi arunc un zâmbet încordat și o rog să-mi aducă nota de plată. Stau cu ochii ațintiți asupra ușii de la intrare. Jared întârzie întotdeauna, asta e de notorietate, dar e ridicol să întârzie o jumătate de oră, mai ales fără să trimită un mesaj.

Încep să cred că mi-a tras clapa, când aud o voce gravă spunându-mi:

— Tot nu vrei să comanzi ceva nou?

Ies imediat din transă, încetez automat să-mi mai plâng singură de milă și aterizez direct în acel loc unde cărările cerului se întretaie cu cele ale iadului, unde irisurile lui verzi ca iarba îmi opresc inima în loc preț de una, două, trei secunde, înainte de a

porni într-un galop nebunesc, în ciuda eforturilor mele disperate de a nu simți nimic pentru el.

— Îmi ajunge ceea ce cunosc.

El îmi zâmbește în chip de răspuns.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

Îmi țin respirația și îl urmăresc cum își trage un scaun liber lângă masă și ia loc.

— Nicio problemă. Dar trebuie să mă întorc cât de curând la muncă.

Deja plănuisem să mă folosesc de muncă drept pretext pentru a o șterge rapid, la nevoie. Și acum, stând față în față cu el, mă gândesc că probabil asta o să fac. Simt din nou durerea crescând în mine precum o bulă, numai că de data asta este amestecată cu nedumerire, teamă și... da, expectativă.

El tresare de durere când se așază pe scaun și se foiește ca să-și găsească locul.

— Am fost ieri la un nenorocit de teren de *paintball*, în nordul orașului, și am încasat o lovitură de la mică distanță, drept în fund.

Mai degrabă treizeci de lovituri, ca să fim exacti. Strâng din buze ca să-mi stăpânesc zâmbetul triumfător.

— Ar trebui să te duci și tu, într-o zi, mă sfătuiește el. Cred că ți-ar plăcea.

— E bine de știut, reușesc să spun fără să-mi tremure glasul.

Singurul lucru care mă împiedică să izbucnesc în hohote de râs este faptul că derulez în minte imaginile de dinaintea atacului, când eram gata să fac stânga-mprejur și s-o iau la fugă, în timp ce îi ascultam făcând chestia *aia*. Mulțumesc lui Dumnezeu că purtam mască, altfel Ben mi-ar fi văzut ochii înlăcrimați.

Urmează o pauză îndelungată, în vreme ce Jared studiază persoanele așezate la celelalte mese, bătând ușor darabana cu degetele. E un tic nervos de-al lui.

— E destul de ciudat, nu? recunoaște el, chicotind încet.

Un alt semn că este agitat.

— Nu la fel de ciudat ca ultima oară.

Privirea îmi zboară fără să vreau spre brațul lui, unde tatuajul înfățișând silueta înveșmântată în mantie se ițește din mâneca tricoului.

Urmărindu-mi privirea, Jared își freacă pielea tatuată, scu-zându-se timid:

— Îmi pare rău că ai aflat așa.

Oftez și mă întreb dacă se referă la tatuaj sau la faptul că m-a înșelat. Sau la amândouă.

Ochii lui rătăcesc pe părul meu.

— Arăți *foarte* bine, Reese. Nu că n-ai fi arătat bine și înainte. Numai că acum pari mai... matură. Mai responsabilă.

Simt cum obraji îmi ard și studiez cu toată atenția farfuria din fața mea, deși pofta de mâncare mi-a pierit cu desăvârșire.

— E un pic cam plictisitor pentru gustul meu.

— Tu nu vei fi *niciodată* plictisitoare.

Îi arunc repede o privire și surprind strălucirea din ochii lui. Flirtează cu mine? Se uită la mine și nu-mi vine să cred că, într-o vreme, am sărutat chipul acela minunat. Într-un final, oftează.

— Am dat-o în bară cu relația noastră, Reese, și îmi pare tare rău.

Simt un gust metalic; îmi mușc limba ca să-mi țin gura, fiindcă știu că voi ceda emoțiilor și probabil voi intra în defensivă. Trebuie să rămân calmă.

— Am iubit-o pe Caroline încă de când aveam șase ani. Când s-a despărțit de mine, pe nepusă masă, am fost distrus. Și apoi, ca din senin, ai apărut tu, o săptămână mai târziu. Erai *total* opusul ei.

— Asta chiar că-i adevărat, mormăi eu sarcastic.

Zâmbetul lui adorabil îl face și mai atrăgător.

— Bineînțeles.

Dar surâsul dispare repede.

— Eram în convalescență. Voiam atât de tare să dispară dragostea pentru ea, să nu mă mai gândesc la ea, să depășesc momentul, încât am grăbit lucrurile între noi. Și, până să mă dezmeticesc,

ne-am și căsătorit. Iar apoi, la o lună după ce am fost în Vegas, Caroline m-a sunat plângând. Nu mai vorbisem cu ea de când ne despărțiserăm, așa că ea n-avea habar de relația noastră. Presupun că părinții mei i-au sunat pe ai ei după ce te-am dus să-i cunoști și i-au spus.

Îmi dau ochii peste cap gândindu-mă la acea zi dezastruoasă. Pot să jur că mama lui îmi făcea farmece în timp ce stăteam la masă, în sufrageria lor.

— Oricum, m-a sunat plângând și a recunoscut că, de fapt, a avut nevoie de o pauză ca să-și pună gândurile în ordine, dar că a crezut mereu că vom fi din nou împreună. Am căzut de acord să ne întâlnim într-o seară, la cină, și...

Jared ridică din umeri.

— Lucrurile s-au precipitat și nu știam cum să le pun capăt. M-au năpădit dintr-odată atâtea sentimente vechi. Mă simțeam confuz. Apoi tu ne-ai surprins în duș și...

Închid ochii strâns ca să alung amintirea momentului când el a avut orgasm exact când deschideam ușa cabinei de duș. De aia nu mă auziseră când am intrat. Dar e vorba de ceva și mai important aici.

— Mă înșelai la o lună după ce ne-am căsătorit?

Abia dacă-mi aud propriul glas — e atât de firav! —, în timp ce adevărul iese la iveală. Cum aș putea să o numesc căsnicie? A fost o minciună.

— Nu! După acea primă noapte, i-am spus că nu ne mai putem vedea și nu ne-am văzut timp de o lună. Dar după aia a venit la petrecerea de aniversare a căsătoriei părinților mei.

Cea la care refuzasem eu să particip.

Dacă m-aș fi dus acolo, am mai sta acum față în față la masă, discutând despre căsnicia noastră ratată?

Își coboară privirea spre mâinile lui.

— Întotdeauna a fost atât de dulce și de dragăstoasă și...

Îmi dreg glasul și-mi înăbuș un râs amar. Caroline l-a prostit.

— ... se potrivește atât de bine cu familia mea și...

Da, familia lui a fost distrusă când Jared m-a dus pe mine acasă.

— ... și va fi o mamă bună într-o zi.

Repetă ca un papagal propaganda părinților lui, dar cu cât vorbește mai mult, cu atât mă simt mai pustiită. Dacă asta își dorea de la o soție, atunci căsnicia noastră nu a avut nicio șansă, încă din capul locului. Dulce... Drăgăstoasă... Să se potrivească bine cu familia lui... O mamă bună într-o zi...

Niciuna dintre aceste etichete nu mi se potrivește, indiferent dacă pe Caroline o caracterizează sau nu.

Am senzația că acum el țintește cu arma de *paintball* inima mea, trăgând fără milă. Nu am venit aici ca să ascult așa ceva. Încep să-mi împing scaunul înapoi, vrând să mă ridic, când aud cuvintele:

— Dar îmi este dor de tine, Reese.

Rămân cu gura căscată. Elogiul lui Caroline are un final neașteptat.

Privirea lui încărcată de emoție mă mistuie ca o vâlvătaie.

— Eram o pereche grozavă, așa-i?

Se întinde ca să mă apuce de mână.

Imaginea încă vie a lui și Caroline făcând dragoste în baracă se înfășoară strâns în jurul stomacului meu și îl sugrumă, reamintindu-mi să nu mă las pradă nostalgiei, să nu cad din nou în capcana vorbelor lui amăgitoare. Vreau să-i strig: „Da, așa-i! Eram o pereche grozavă, dar tu ai stricat totul!”. Ar trebui să-i străpung mâna cu furculița. În schimb, accept contactul fizic încă o clipă, reușesc să-mi închid gura, care a rămas căscată, apoi îmi smulg mâna de sub a lui și înfig furculița în tartă. Nici măcar n-am gustat din ea, dar cel puțin chelnerii n-or s-o mai poată servi nimănui, fiindcă are atâtea găuri.

El așteaptă în liniște, iar eu trag adânc aer în piept, de trei ori la rând, ca să mă calmez.

— Ea știe că ești aici, cu mine, chiar în clipa asta?

Arunc o privire rapidă spre terasă, în căutarea hoștei ticăloase de soți, pe care mă aștept s-o văd ascunsă după vreo plantă.

O cută i se adâncește pe frunte.

— Ce? Crezi că ne pândește de undeva?

— Nu, doar o femeie nebună ar face *așa ceva*.

El tace, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Nu, nu știe. Nici măcar nu vorbește cu mine.

— A, da? V-ați certat? Plouă în Paradis?

Conștiința mea începe să râdă: un răs diabolic, triumfător mă zguduie pe dinăuntru.

— Mda. Pentru o chestie idioată care s-a petrecut la *paintball*, murmură el absent, aplecându-și capul într-o parte. Nu mai jubila!

— Mă străduiesc din răspuțeri, răspund eu pe un ton inexpressiv.

El își împreunează mâinile.

— Ne-am certat destul de mult, de fapt. O cunosc de optsprezece ani și, cu toate astea, din secunda în care a rostit jurămintele de nuntă, parcă s-a transformat în cu totul altă femeie și încearcă să mă schimbe și pe mine.

Își frământă buzele preț de o clipă, studiindu-mă cu atenție.

— Dar tu nu erai așa, nu?

Ne cunoșteam de doar șase săptămâni atunci când ne-am căsătorit. Nu, nu voiam să-l schimb. L-am acceptat pe Jared așa cum era. Îi susțin privirea — una înfierbântată, cum am mai văzut de multe ori la el, deși niciodată atunci când ne aflam într-un loc public —, dar nu zic nimic.

— Ia povestește-mi despre avocatul cu care te vezi. De cât timp durează treaba asta?

— De câteva luni, îl mint eu.

Jared dă încet din cap, întinde mâna după ceașca mea și începe s-o împingă ușurel înainte și înapoi.

— Mă gândeam să ieșim într-o zi cu toții, la cină.

Acum chiar că-mi scapă un răs amar. Știu că Jared poate fi destul de greu de cap uneori — de exemplu, când m-a lăsat să intru în apartament ca să-mi iau lucrurile, a fost un exemplu grăitor că uneori nu gândește deloc —, dar acum chiar a întrecut măsura

Să mestec mâncare și să port o conversație fără s-o înjunghii pe Caroline în gât mi se pare imposibil.

Mă cercetează cu ochii lui verzi scânteietori.

— Ar fi aiurea?

— Cam da.

El dă din umeri.

— Ei bine, atunci... poate ceva de băut sau ceva mai nonconformist, la început. Chiar și numai noi doi. Vreau mult să fim prieteni, Reese. Cel puțin prieteni.

Cel puțin? Ce mama dracului am mai putea fi? E căsătorit! Chiar face ceea ce cred eu că face? Se zbate între mine și Caroline ca un pește pe uscat, de parcă ar vrea să împace și capra, și varza? Dacă aș fi un străin privind această scenă, aș arăta cu degetul și aș râde de amândoi, mai ales de idioata blondă, pentru simplul fapt că stă de vorbă cu dobitocul ăsta. Da, așa aș face dacă aș fi un străin, și nu idioata blondă care până nu demult îl iubea fără speranță pe așa-numitul dobitoc, care i-a zdrobit inima și azvârlit-o în șanț.

— O să mă mai gândesc, spun eu și mă ridic.

El mă urmează imediat și ne pomenim că stăm față în față, într-o postură deloc confortabilă. Să plecăm pur și simplu? Să ne îmbrățișăm? Să-i ard un pumn în testicule, în speranța că, poate, așa va începe să-și folosească masa aia de materie cenușie care îi umple capul?

— Ai un nou număr de telefon, nu?

Își scoate mobilul din buzunar. Ezit.

— Da, un număr de Miami.

Se încruntă și mormăie:

— Ce ciudat! Aveam numărul tău de telefon. Nu știu unde a dispărut.

Cred că știu eu. Au ajuns în raiul contactelor șterse, grație noii și drăgălașei tale soții.

— Uite, îl notez din nou. Hai, spune.

Stau pe gânduri. Chiar fac treaba asta? Chiar îi dau numărul meu de telefon? I-l dictez.

— Grozav. Ei bine...

Se încruntă și apoi, făcând un pas în față, îmi cuprinde trupul într-o îmbrățișare care nu este reciprocă.

— Sper să ne vedem curând, spune Jared.

Mă atinge ușor cu buzele pe obraz și pe urmă se îndepărtează. Îl urmăresc cum pleacă agale, fluierând vesel.

Și expir aerul pe care l-am ținut în piept.

Nu știu ce să cred despre toată povestea asta. Jared nu este fericit cu Caroline. După ce am fost captivă luni de zile într-un vârtej nebun de durere, mi-e imposibil să nu simt plăcere aflând asta. Acum, hodoronc-tronc, vine să-mi spună că-mi duce lipsa. Să-mi demonstreze că încă mai simte ceva pentru mine. Dacă mi-aș fi dorit vreodată ca Jared...

să simtă durere.

să sufere.

să mă iubească din nou...

Acum ar fi ocazia perfectă.

Dar mai întâi, am nevoie ca Elveția să-mi facă jocul.

Capitolul șaisprezece

■ ■ ■

BEN

— Ia te uită, ce baștan ai ajuns!

La naiba... La auzul vocii ei catifelate, tot sângele mi se scurge în penis. Nu pot să-mi controlez reacția. Mercy a avut dintotdeauna acest efect asupra mea. Și efectul e chiar mai pronunțat de la petrecerea mea de adio din clubul Penny's. Regula lui Cain — „Nu aveți voie să faceți sex cu dansatoarele” — a zburat pe fereastră în noaptea aia, datorită ei și datorită lui Hannah. Simultan. Nici măcar nu le-am sugerat să o facă, dar bineînțeles că nu eram prost să ratez o asemenea șansă.

Însă mutra pe care o face Mason când se întoarce și dă cu ochii de blonda platinată din biroul meu este *aproape* la fel de distractivă. Din palidă, fața lui devine într-o secundă roșie ca un rac fiert, iar ochii bietului băiat îi ies din orbite în timp ce își plimbă privirea de la fața la sânii ei, pe urmă la perete și din nou la sânii ei, înainte să se răsucească și să se holbeze la mine cu ochi rugători.

— El e bunul meu prieten, Mason. Mason, ea este Mercy.

Ea îi întinde mâna, chicotind. După o strângere de mâini destul de stângace, el balmăjește ceva în legătură cu niște fotocopii și iese valvârtej din încăpere.

Mă ridic și ocolesc biroul ca s-o îmbrățișez strâns pe dansatoarea blondă, iar parfumul ei floral — un pic cam prea puternic — mă învăluie.

— Bună, iubito.

Nu am considerat-o niciodată mai mult decât o simplă prietenă, cu excepția celor câteva „beneficii” asupra cărora am păstrat secretul cu sfințenie, și asta cât mai departe de Penny's. Îl respect pe Cain, îi respect și regulile... până la un anumit punct. Dacă mi-ar fi trecut prin cap că ea își dorește mai mult de la mine, n-aș fi permis niciodată să se întâmple.

Dar încep să-mi fac griji că s-a schimbat, în această privință. Am început să primesc mesaje de la Mercy aproape zilnic, rugându-mă s-o vizitez la club.

Ochii ei albaștri și mari studiază biroul și nesfârșitele teancuri de dosare. Privirea îi rătăcește asupra pieptului meu, în timp ce degetele ei își fac de lucru cu gulerul cămășii mele.

— Arăți mult mai matur.

E îmbrăcată mai decent decât de obicei, dar rochia ei scurtă și strâmtă nu prea marchează cu ce își câștigă existența. Rotunjimile voluptuoase, chipul ei, aerul pe care îl emană — toate strigă în gura mare: „Mă dezbrac pentru bani!”.

Și, judecând după nenumăratele ocheade aruncate în biroul meu, se pare că toată lumea din clădire aude strigătul ăsta. Bazându-mă pe spusele lui Mason referitoare la faptul că Jack își face griji în privința vieții mele păcătoase de la fostul meu loc de muncă, apariția ei în acest birou probabil că nu va fi de bine pentru mine. Cu toate astea, nu pot s-o dau afară. Nu pot decât să sper că va pleca în curând. O întreb:

— Ce cauți aici?

Îi scapă un mic chicot drăgălaș.

— Eram prin zonă și m-am gândit să-ți fac o vizită. Penny's nu mai e la fel fără tine.

O mână delicată îmi mângâie pieptul și apoi coboară cu iușeală, iar unghiile îmi zgârie ușor abdomenul până când degetele

ajung la curea. Lui Mercy i-a plăcut dintotdeauna să mă tachineze astfel. Îi place să știe că poate obține o reacție instantanee de la mine.

— Vino încoace, mă îmbie ea.

Închid ușa, profitând astfel de ocazie ca să mă îndepărtez înainte ca mâna ei să ajungă și mai jos. O conduc spre scaunul liber, apoi mă prăbușesc în al meu, punând astfel biroul drept pavază între noi doi.

— Rămăsese că vii să mă vizitezi la Penny's, weekendul trecut, spune ea îmbufnându-se ușor.

— Am fost ocupat la birou tot weekendul.

Cinstit vorbind, prins între muncă și Reese, nu m-am gândit nici măcar o clipă la clubul Penny's. Sâmbătă seara eram epuizat. Nici nu-mi vine să cred că n-am mai pus piciorul în club de peste trei săptămâni. E un record.

— Nu mai e deloc amuzant acum.

Zâmbetul ei devine șovăitor.

— Nu știu ce s-a întâmplat, Ben. Charlie a dispărut, China a fost dată afară...

Face o grimasă.

— Pe Cain nu l-am văzut niciodată așa de amărât.

— Mda, nici eu nu știu ce se petrece acolo.

E o minciună. Știu mai multe amănunte decât majoritatea celor de acolo, având în vedere că Nate — unul dintre cei mai buni prieteni ai mei și, totodată, șeful personalului de pază al clubului, m-a sunat săptămâna trecută să mă pună la curent cu noutățile. Se pare că bunul meu prieten și proprietarul clubului, Cain, s-a îndrăgostit de o dansatoare la bară care are mai multe secrete decât a fost el în stare să afle prin metodele lui clandestine, pe care se presupune că nu ar trebui să le cunosc. Ea a fugit în toiul nopții, iar el a ajuns o epavă. Nu l-am văzut niciodată pe Cain altfel decât calm și sobru.

Cu un oftat, Mercy își încrucișează și își descrușișează picioarele lungi, fără dresuri, distrăgându-mi complet atenția atunci

când întrezăresc o clipă dantela chiloșeilor ei negri. Cel puțin astăzi îi poartă. Ce naiba, au trecut deja trei săptămâni de când nu am mai făcut sex! E o perioadă neobișnuit de lungă pentru mine. Și acum stau față în față cu o fată căreia chiar îi place să presteze dansuri erotice în poală. Nu pricep cum dracului a putut comunitatea Amish să producă așa un exemplar. Trebuie să vizitez locurile alea, ca să mă conving că Mercy nu este doar un accident.

După alte zece minute de conversație politicoasă, Mercy se ridică brusc.

— Ei, trebuie să mă întorc la muncă. Am vrut doar să te văd în biroul tău.

Se apleacă și îmi depune o sărutare pe jumătate indecentă chiar pe buze.

— Luăm împreună cina, mai târziu? mă invită ea.

Cina este o denumire codificată pentru sex? Nu am ieșit încă dată la masă împreună. Scoțând un oftat prelung și cufundându-mi privirea în decolteul ei adânc, îi răspund:

— Mda, să văd dacă pot să scap devreme diseară.

Nu pot să mă abțin.

Doar atunci când face un pas în lateral o observ pe Reese, care stă în pragul biroului meu, ținând la piept cel puțin o duzină de dosare galbene, cu o expresie sardonică în timp ce îmi măsoară musafira din ochi.

Întorcându-se spre ușă, Mercy îi aruncă lui Reese un zâmbet rigid. Mercy o fi drăgălașă, dar nu și idioată — își dă seama că Reese o judecă după privirea tăioasă pe care aceasta din urmă i-o aruncă și apoi iese agale, fredonând ușor.

Reese dă năvală în biroul meu și îmi trânteste dosarele în poală fără pic de menajamente. Sunt aproape sigur că a intenționat să-mi zdrobească penisul cu ele.

— Așadar, ieși cu Bombonica asta? După ce m-ai dus la tine acasă și am făcut cunoștință cu mama ta, eram convinsă că te-ai îndrăgostit de mine.

Pare atât de dezinteresată, încât știu că nu e cazul să-mi fac griji că într-adevăr credea asta.

Îmi mușc limba și mă gândesc cum să-i răspund. Să-i dai replica lui Reese e cu dus și întors. Chiar îmi pasă dacă pe gură îmi iese ceva care o să mă facă să par idiot, deși de obicei nu dau doi bani pe treaba asta. În cele din urmă, îi spun:

— Ești în siguranță, promit.

Îmi iau dosarele din poală și le pun pe birou.

— Așadar, ce ai găsit?

— Am adăugat niște notițe cu idei pe care e bine să le urmărești și despre niște cazuri de stabilire a precedentelor penale, care o să fie utile atunci când avocata-robot va pleda în instanță. De asemenea, ți-am rezolvat și cazul Kensington. Pentru puțin!

Nu-mi pot împiedica privirea să alunece pe formele ei. Prezența lui Mercy aici, ceva mai devreme, nu a făcut decât să scoată în evidență și mai tare cât de atractivă este Reese prin naturalețea ei. Cât de *reală*. Fără silicoane. Un trup ferm, dar fără exagerări. Aș da orice să o văd din nou dezbrăcată. Dacă mama nu ar fi apărut la momentul nepotrivit, aș fi întins-o pe podeaua camionetei în treizeci de secunde.

Reese scoate o foaie de hârtie din dosarul de deasupra și mi-o trănțește pe masă.

— Bunul doctor a fost demascată. Vezi?

Bate cu un deget în hârtie.

— Compania soției lui a donat o sută de mii de dolari pentru campania de strângere de fonduri destinate clinicii lui private, acum șase luni.

Concentrându-mi din nou atenția asupra cazului, citesc în fugă dovada de plată a impozitului.

— Rahat! Ai dreptate.

Informația e suficientă ca să discredităm martorul expert, care încearcă să-l zugrăvească pe clientul nostru drept un tată abuziv din punct de vedere psihologic, pentru ca fosta soție a doctorului

să câștige custodia exclusivă a ficei lor de trei ani și să primească toate cheltuielile de întreținere.

— Fără mărturia ticălosului ăstuia, lupta pentru custodie e moartă în fașă.

— Erin Brockovich, unde dracu' ai găsit chestia asta?

Ea ridică din umeri.

— N-a fost chiar așa de greu.

Cazul ăsta ne-a pus pe mine și pe Natasha în încurcătură. Am crezut c-o să căutăm în neștire o chichiță legală care să ne ajute să câștigăm procesul. Ridic ochii din hârtii și văd zâmbetul îngâmfat al lui Reese. Mă gândesc serios s-o duc în sala de vizavi, și să-i mulțumesc așa cum mi-aș dori *cu adevărat*. Sala cu jaluzele și lacăt. Jack este plecat din oraș, la o conferință. În afară de Natasha, nimeni altcineva nu ne-ar căuta ca să ne întrupă „munca”.

La naiba, gândurile astea nu ajută cu nimic „situația” actuală, pe care încerc s-o ascund sub birou!

Azvârl pixul pe birou și mă sprijin de speteaza scaunului.

— Știi că ești grozavă, nu?

— Prefer cuvântul „spectaculoasă”.

Își dă o șuviță de păr după ureche.

— Uite, știu că ți-am promis că voi rămâne până seara târziu, dar am avut o zi ciudată și nu mă simt prea bine. O să trag mai întâi un pui de somn acasă și o să lucrez după aia.

E, într-adevăr, un pic cam palidă.

— Mda, o să-ți prindă bine.

— Deci ai nevoie să te mai ajut cu ceva, înainte să plec?

Ochii îi alunecă spre poala mea și adaugă sec:

— În afară de problema pe care o să ți-o rezolve Bombonica, mai târziu.

Tonul ei este un pic mușcător.

— Ești geloasă?

La gândul ăsta, îmi vine să zâmbesc ca un idiot. Îmi duc mâinile la ceafă și recunosc:

— Aș prefera mai degrabă ajutorul *tău* în privința asta.

E adevărat.

Reese cade pe gânduri strâmbând din buze și îmi studiază încet trupul cu privirea ei de pasăre de pradă. De obicei este mult mai discretă atunci când mă evaluează și preferă să o facă doar când crede că nu-mi dau seama. Vocea îi coboară cu câteva octave când spune:

— OK. În sala de conferințe?

Ce?

Sprâncenele mi se arcuiesc brusc a mirare. *Rahat*. Nu mă așteptam la una ca asta. Ochii mei mari cât cepele cercetează cu disperare biroul, de teamă că ar putea să ne vadă sau să ne audă cineva, având în vedere că ușa nici măcar nu este închisă. Vorbește serios? Nu îmi dau seama! Tot ce știu este că o să trec prin chinurile iadului dacă nu va duce „treaba” până la capăt.

Izbucnește într-un râs răutăcios.

— Doamnă Cooke! zbiară ea în vreme ce asistenta lui Jack trece prin dreptul ușii mele.

Doamna Cooke se întoarce din drum și își bagă capul pe ușă, cu răsuflarea tăiată și tamponându-și fruntea transpirată cu o batistă.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Ben tocmai îmi spunea că în weekend a mâncat toate brioușele pe care le-ați adus și se întreabă cum de vă ies atât de pufoase.

Privirea femeii cumsecade se luminează și se oprește asupra mea.

— O, dragul de tine! O să-ți dau rețeta pentru mama ta. Ai un pix și o hârtie la îndemână?

Măinile ei încep să fluture în aer și chicotește, scoțând sunete caraghioase, precum Betty Rubble¹. Intră legănându-se în biroul meu și își face loc pe scaunul liber — mai bine zis, se înghesuie în el —, în vreme ce eu îi arunc o privire ucigătoare lui Reese.

— Ți-am fost de folos? mă întreabă Reese micos.

¹ Soția lui Barney și prietena Wilmei din *The Flintstones*. (N. red.)

Zâmbesc.

— Da, sigur că da.

Ca o găleată cu gheață.

— Bine. Poate că, până la urmă, n-o să mai ai nevoie de Bombonica.

Și iese țanțoșă din birou.

Tocmai sunt pe cale să mă cufund într-o uitare totală, când aud o bătaie în ușă.

— Da, mormăi eu ametit.

Deschid un ochi și văd cifrele roșii, strălucitoare ale ceasului digital. Două noaptea. Sunt al dracului de extenuat.

Ușa se crapă și în lumina becurilor de pe hol își fac apariția un păr blond platinat și o rochie albastră, strâmtă și scânteietoare.

— Bună, mă salută Mercy, aplecându-se ca să închidă ușa cu fundul. Travis m-a lăsat să intru.

Mă rostogolesc pe spate și mormăi:

— Drăguț din partea lui.

Locuiesc în casa asta împreună cu alți cinci tipi, de aproape șase ani. Cineva este întotdeauna acasă și până acum *nu* au lăsat-o pe Mercy să intre. Probabil că ar trebui să stabilesc noi reguli, având în vedere situația.

Pășind în felul ei exersat — încet și grațios, ca o felină —, ajunge la marginea patului meu. Am început să dorm cu draperiile trase în lături, pentru că lumina matinală mă ajută să mă acomodez cu noul meu program. Acum, luminile stradale pătrund în cameră și îi pot întrezări silueta.

— Mi-ai spus că o să mă suni.

— Am fost ocupat la birou.

De fapt, am uitat cu totul de Mercy. După ce doamna Cooke mi-a scris rețeta de briose pufoase, — pe care chiar am de gând să i-o dau mamei —, am petrecut ore în șir înotând printre dosarele pe care le adusese Reese. Privirea lui Mercy alunecă pe

pieptul și pe stomacul meu dezgolit, iar o sprânceană i se ridică ușor pe măsură ce își îndreaptă atenția mai jos, spre locul unde începe deja să se înalțe un mic „cort” pe sub cearșaf. N-am ce să fac. Ridică brațele și degetele ei apucă ușor bretelele rochiei, împingând materialul în jos până când rochia aterizează pe podea, într-o grămadă scânteietoare. Lucrând șase zile pe săptămână la Penny's, am văzut-o pe Mercy goală de atâtea ori, încât aș putea să-i gădesc toți pistruii pe întuneric.

— Mă gândeam că, poate... — spune ea și dă cearșaful la o parte, se cocoată în pat, petrecându-și un picior peste trupul meu, astfel încât să mă încalce... — rămân aici peste noapte și...

Mercy se apleacă, sprijinindu-și brațele de o parte și de alta a pernei mele, iar sânii ei falși, cupa D, îmi apasă pieptul...

— Să-mi fac plinul cu Ben.

Nu mă pot abține să râd. Mercy are un fel aparte de a vorbi. Nu zice niciodată nimic pe șleau, nu rostește vorbe murdare, dar sensul lor e cât se poate de clar. Mintea mea trece peste partea cu „rămân peste noapte” și sare direct la partea în care ea se lasă în jos, de-a lungul trupului meu, până când părul ei lung îmi mângâie pântecul și căldura gurii ei mă învăluie.

Și apoi, cu un geamăt profund, creierul meu se deconectează cu totul de lumea înconjurătoare.

— Ești bine? îl aud pe Mason întrebându-mă din pragul ușii.

— O să primesc un șut în fund și probabil că-l merit, mormăi eu cu ochii lipiți de telefon.

Vrei să mergem împreună la Storm și Dan, weekendul ăsta?

Știam că nu ar fi trebuit să permit ce se întâmplase aseară. Dar cum ai reacționa când o dansatoare trăsnet își face apariția în dormitorul tău, în toiul nopții? Niciun tip nu ar refuza așa ceva. Oricine ai fi, nu contează. Și dacă mi-ai zice că ai refuza? Atunci ori minți de îngheață apele, ori ești homosexual.

Până acum Mercy nu rămăsese niciodată la mine peste noapte. M-am trezit devreme și am plecat înainte să facă ea ochi de dimineață, așa că cel puțin nu am avut parte de o despărțire stânjenitoare. Și acum îmi trimite un mesaj în care mă invită să mergem împreună la o nuntă. Mda, e nunta lui Storm și a lui Dan, dar... Chestia asta îmi spune că, *in mod categoric*, Mercy se așteaptă la ceva mai mult din partea mea. Nu m-ar ajuta cu nimic dacă i-aș spune că vreau să fim doar prieteni. Ar da din căpșorul ei frumos, spunând „Știu, Ben”, și în clipa următoare mi-ar înhăța penisul. Dacă nu aduc pe altcineva cu mine în chip de parteneră, nici nu se vor termina de servit cocktailurile, că mă voi trezi în baie, cu pantalonii în vine.

Rahat! Asta înseamnă că trebuie să fac rost de o parteneră. Dar cine? Pe cine să duc acolo? Nu pot lua cu mine o tipă cu care m-am culcat în trecut. Aș fi în aceeași situație în care mă aflu cu Mercy. E vorba de o nuntă. Fetele o iau razna la nunți. Se calcă în picioare să prindă buchetul miresei. Mie îmi trebuie cineva care nu vrea *nimic* de la mine. Îmi trebuie...

— Pe unde umblă soră-ta azi? îl întreb pe nepusă masă pe Mason.

Am stat cu ochii pe biroul lui Reese toată dimineața, dar nu am văzut niciun semn de viață. Mi-a promis că va veni să mă ajute. În plus, oricât de tare urăsc să recunosc, se simte că nu mi-am luat doza matinală de Reese pe ziua de azi.

— Sora mea vitregă, mă corectează el. E acasă, bolnavă la pat.

— Serios?

Rahat. Ieri mi-a spus, într-adevăr, că intenționa să plece mai devreme, să tragă un pui de somn.

Mason dă din cap.

— Și a luat un teanc de dosare cu ea, inclusiv unul de-al meu, din greșală. Mă duc chiar acum să-l recuperez.

Adaugă, mormăind în barbă:

— Din casa aia plină de microbi.

Bineînțeles că Mason se ferește de bolnavi ca de ciumă.

— Mă duc eu. Nu mi-e frică.

— Ben, crede-mă, nu vrei...

— E în regulă. Pe deasupra, pe mine mă place mai mult.

Un gând îi face ochii să scilipească și am impresia că surprind o umbră de zâmbet pe chipul lui. Dar dispare foarte rapid. Își pescuiește cheile din buzunar și mi le aruncă pe birou.

— Ia-le cu tine. Probabil că nu-ți va răspunde la ușă.

Îmi mâzgălește adresa pe o foaie de hârtie.

— Am nevoie de dosarele alea azi, până la prânz. Poți să-i iei, în drum, și niște medicamente de răceală? I-am promis lui Jack că îi cumpăr eu.

— Ce să fie?

El ridică din umeri și răspunde:

— Tylenol... Nyquil... Valium.

— În regulă.

Iau cheile și biletul cu adresa. Și aștept. Și aștept. În cele din urmă, mă dau bătut.

— Nu ai de gând să mă avertizezi să nu încerc nimic cu sora ta?

— Soră-mea vitregă, mă corectează el tăios, dar după aceea un zâmbet se strecoară din nou pe chipul său. Nu. Nu sunt îngrijorat în privința asta.

Mason pleacă, punându-mi în vedere:

— Să vii până la douăsprezece. Am nevoie de dosar înainte de ora aia.

Deci am la dispoziție două ore ca s-o conving pe Reese să vină cu mine la nuntă.

Capitolul șaptesprezece

■ ■ ■

REESE

— De ce naiba nu e niciun medicament în casa asta?

— Știi doar că medicamentele nu fac decât să-ți distrugă sistemul imunitar, bubuie vocea Linei în *speaker*, răspândindu-se în toată camera. De asta îți spun să iei ginseng în fiecare zi.

— Tu și Greierul Jiminy să vă luați de mână! bombăn eu cu ochii pironiți pe peretele din fața mea.

Capul meu e sprijinit pe trei perne, astfel încât aproape că stau în capul oaselor. Nu pot să respir altfel. Deja am data iama în dulăpiorul cu medicamente din baia lui Mason. E plin ochi cu vitamine și suplimente de nutriție, însă nu am găsit nimic cu adevărat de folos. Nici al lui Jack nu m-a ajutat, având în vedere crezul lui conform căruia un *shot* de votcă pe zi alungă toate bolile. Singurul lucru cât de cât folositor pe care l-am găsit a fost un mic tub de unguent decongestionant în caz de răceală, Vicks, pe care l-am folosit deja pe piept, pe spate, până și pe buza superioară.

— Dar Greierul Jiminy se îmbolnăvește vreodată? Fiindcă eu nu mă îmbolnăvesc, declară Lina.

— Sunt convinsă că niciunul dintre voi nu e de rasă umană. De aia probabil că v-ați și găsit unul pe altul, bodogănesc eu, înfofolită în halatul meu jerpelit, dar confortabil, ca într-un cocon care nu reușește să mă apere de fiorii ce îmi scutură corpul.

Am crezut că de vină era doar tulburarea provocată de întâlnirea mea cu Jared. Am plecat de la birou cu brațul plin de dosare, plănuiind să trag un pui de somn și să recuperez orele de muncă seara. Puteam la fel de bine să fi lăsat toate dosarele la birou, fiindcă am adormit buștean în secunda în care am pus capul pe pernă și m-am trezit abia după treisprezece ore. Acum nu mă pot opri din tremurat și capul stă să-mi explodeze din pricina presiunii din sinusuri. Tot ce vreau e să iau niște medicamente, dar, în afară de câteva pastile care au expirat acum zece ani — pe care mă gândesc destul de serios să le înghit —, în toată casa nu există nimic de folos.

— Am văzut niște ghimbir în sertarul lui Mason. Să-l înghit?

Da, Mason are propriul lui sertar în frigider. Și va face o criză când va descoperi că am scotocit prin el.

Lina scoate un oftat sonor de exasperare, care îmi oferă răspunsul înainte de a-l formula în cuvinte.

— Ghimbirul trebuie luat *înainte* de a te îmbolnăvi. Dacă tot ai de gând să folosești un remediu la îndemână, ia niște usturoi.

— Asta e o altă chestie coreeană de-a ta?

— Nu, e un tratament naturist ciudat.

Din cauza tonului inexpresiv, Lina dă uneori impresia că vorbește de sus, mai ales celor care nu o cunosc.

— De obicei bag usturoiul într-o bucățică de pâine, ca să fie mai ușor de mâncat.

— Nu există pâine în casă, doar rondelele din orez expandat ale lui Mason, iar astea mă fac să vomit, mormăi eu.

Pot să jur că aud prin difuzor cum își dă ochii peste cap.

— Am uitat cât de agasantă poți fi când ești bolnavă.

— Poți să-mi aduci totuși ceva?

— Abia peste câteva ore. Am întâlniri cu clienții toată ziua.

Ai încercat să dai de Nicki?

— Azi e plecată din oraș.

— Atunci roagă-l pe Jack sau pe Mason.

— Jack este la tribunal și Mason nu ar pune piciorul pe aici decât îmbrăcat într-un costum antiradiații. Să nu fii surprinsă dacă vei avea un coleg de cameră timp de o săptămână.

Dau drumul unui șir de văicăreli și de gemete guturale, ca să-mi amplific proasta dispoziție. Când tac în cele din urmă — am început să mă calc singură pe nervi —, Lina îmi spune:

— Păi, la mine la muncă e un tip care cred că ți-ar plăcea.

— Dumnezeule, Lina! *Nu-i* momentul potrivit pentru așa ceva.

Lina continuă, ignorându-mă complet. Ea și Nicki sunt campioane la ignorat.

— Mă gândeam să mergem la o întâlnire dublă, sâmbătă. Tu cu el și eu cu Mason.

— Nu.

— Din cauza lui Ben, nu-i așa? Sunteți împreună?

Oftez.

— Nu. Nu e absolut nimic între Ben și mine.

Nimic real. Deși mă atrage oarecum ideea de a-l pune s-o facă pe falsul meu iubit.

— Chiar așa? Absolut nimic?

Din vorbele ei răzbate o îndoială profundă.

— Absolut nimic, Lina. Am rămas aceeași scorpie înverșunată, iar Ben e în stare să șteargă putina la auzul cuvântului „întâlnire”. În plus, nu e genul meu! Știi asta.

Lina știe ce fel de bărbați mă atrag. Tipi capricioși, călare pe motociclete, cu tatuaje; zvelți, bruneți și cu părul ciufulit. Pune alături un fost jucător de fotbal masiv, blond și rânjit, care știe totul despre portocale, și o să vezi imediat cine nu are nicio șansă.

— Știu, dar fii sinceră: nu ți se pare totuși atrăgător? Mie da. Nicki e de aceeași părere. Până și Mason a recunoscut că l-ar considera pe Ben un tip sexy, dacă ar fi homosexual.

De parcă nu-mi era destul de greu să mi-l imaginez pe Mason cu Lina...

Trebuie să duc o adevărată luptă cu mine însămi ca să țin ochii deschiși, așa că nu îmi mai pasă. Poate că o să adorm vorbind.

— Mda, e atrăgător, răspund eu fără tragere de inimă. E al dracului de sexy, de fapt. Sărută uimitor de bine și el știe treaba asta. E cam slobod la gură, dar se poate rezolva, dacă i-o lipești cu leucoplast.

— Și? A scuturat pânzele alea de păianjen pe care *nu are voie* să le atingă?

Bineînțeles că Mason i-a povestit Linei despre politica firmei, care interzice legăturile amoroase între angajați, așa că nu prea știu ce vrea să audă de la mine.

— Ne-am făcut puțin de cap, dar pânzele de păianjen sunt în continuare în deplină siguranță.

Aș minți dacă aș spune că nu am o perspectivă diferită asupra situației după weekendul care tocmai s-a încheiat. M-a deranjat când l-am văzut ieri cu dansatoarea aia, și nu pentru că am vreo reacție feministă profundă la vederea unei femei care își vinde trupul. M-a interesat mai degrabă de câte ori s-a culcat cu ea, dacă încă se mai culcă cu ea și cum aș putea *să-l împiedic* să se mai culce cu ea.

— Ai grijă să nu faci ceva care să ducă la concedierea ta sau a lui. Mason e teribil de îngrijorat în privința asta. Îi place de Ben, dar știe ce-i poate pielea.

— Jack nu m-ar concedia niciodată.

— Reese...

— N-o să-l concedieze nici pe Ben din cauza mea, bodogănesc eu plină de iritare și adaug: Dar îți mulțumesc că ai o părere atât de favorabilă despre cea mai bună prietenă a ta.

— Vorbesc serios. Nu vreau să te acrești dacă lucrurile nu mai merg bine.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Sunt acră deja. În plus, cred că glumești. Nu vreau să am o relație cu Ben! E ca o râie de care nu poți să scapi!

— Bine, în regulă. Știi, sora lui Nicki organizează petreceri cu prezentări de jucării sexuale. Ar trebui să comanzi câte ceva de la ea.

Oftez.

— Cea mai bună prietenă a mea îmi sugerează să folosesc un vibrator la vârsta de douăzeci și unu de ani? Mă consideri un caz pierdut. Minunat!

— Sunt întru totul de acord cu ea, mă tachinează pe neașteptate o voce masculină cunoscută, răsunând de foarte aproape.

Deschid brusc ochii și dau de o pereche de irisuri albastre și de un rânjet enorm planând deasupra mea. Așa că fac ceea ce orice fată normală, pe jumătate doborâtă de răceală, ar face când s-ar pomeni nitam-nisam cu un tip în dormitorul ei. Tip și pumnul meu zboară spre nasul lui.

— Dumnezeu, Reese!

Ben sare înapoi ca ars, ridicând o mână ca să se protejeze de un alt atac iminent, iar cu cealaltă își pipăie fața.

— Rahat, bombăn când observ o dâră subțire de sânge care i se prelinge dintr-o nară.

Își privește uluit degetele însângerate.

— Ce-a fost în mintea ta?

— Reese? se aude vocea îngrijorată a Linei.

— Reese e bine, mersi. Avocatul teribil de sexy căruia vrea să-i lipească gura cu leucoplast nu se simte prea bine, bodegănește Ben.

Fantastic! A auzit toată discuția. Obrajii îmi ard. Înșfac un șervețel din cutia de pe noptieră și i-l îndes în mână. Îl întreb înțepat:

— Ce cauți în dormitorul meu, furișându-te ca un hoț?

Tamponându-și nara, Ben mormăie:

— Am venit să iau un dosar pentru Mason.

Verificând șervețelul, pe care pata de sânge continuă să se întindă, adaugă:

— De ce ești atât de violentă?

Îmi dau ochii peste cap.

— Mi-ai adus, din întâmplare, medicamente pentru răceală?
Mason știe că am nevoie de ele.

— Așa îți ceri tu scuze?

— Vrei să-mi cer scuze pentru că ai intrat prin efracție în casă, te-ai furișat în dormitorul meu și m-ai speriat de moarte?

Ben ridică cheile lui Mason la vedere. Mă trântesc la loc pe maldărul de perne, fiindcă mica sperietură pe care am tras-o mi-a răpit până și ultima picătură de energie.

Lina își drege glasul, ca să-mi aducă aminte că încă mai este la telefon.

— Trebuie să mă duc la o întrevedere cu un client. Te sun mai târziu. Distracție plăcută, Ben! Reese e mult mai agreabilă când este bolnavă.

Închide telefonul și Ben strâmbă din nas.

Mă simt puțin vinovată.

— Ți-am spart nasul?

— Nu. Cred că sunt în regulă.

După o pauză, adaugă:

— Mason mi-a spus că ești bolnavă.

Închid ochii.

— Nu știu. Poate că am Ebola sau ciumă. E prea devreme ca să-mi dau seama. Sunt sigură că e foarte contagios.

Când îndrăznesc să mă uit din nou la Ben, văd cum îi alunecă privirea pe trupul meu și știu ce vede: păr nepieptănat, o față șifonată, ochi injectați, pantaloni de trening gri și lăbărtați, un tricou supradimensionat cu sigla formației Depeche Mode, care îmi ajunge până la jumătatea coapselor. Este tricoul lui Jared și l-am furat în timpul incidentului cu vopseaua roșie. Ben zâmbeste enigmatic.

— Ce este? îl reped eu, foarte conștientă cât de neatrăgătoare sunt acum și teribil de enervată că fratele meu vitreg l-a

trimis pe colegul meu de muncă sexy și nesuferit să mă vadă în halul ăsta.

— Ești pregătit pentru mine acum? îl întreb eu malițios, trăgându-mi pătura până sub gât.

El izbucnește în râs și aruncă șervețelul în coșul de gunoi.

— Lasă-mă să iau dosarul și poți să te întorci la discuția ta despre vibratoare și pânze de păianjen.

Obrajii mi se încing din nou și îl blestem în gând pe Mason.

— Dă-mi dosarele de colo.

Îi fac leneș un semn spre podea și mă uit cum se apleacă, admirându-l în tăcere.

Simt privirea lui Ben ațintită asupra mea cât timp caut prin teancul de dosare. Găsindu-l pe cel de care are nevoie fratele meu vitreg, îi trântesc un bilețel autocolant pe prima pagină și mâzgălesc în grabă pe el: „Tocmai ți-am lins dosarul”.

Răzbunarea e dulce, Mason. Credeam că știi.

Ben chicotește:

— Nu prea-mi place zâmbetul tău răutăcios.

— Nu te teme. Nu tu ești ținta.

Închid dosarul și îl arunc pe jos, la picioarele lui Ben. Încrunțându-mă, îmi trag pătura peste cap. Asta nu face decât să-mi îngreuneze respirația. Atunci când sunt bolnavă mă simt precum un animal rănit, în căutarea unui cotlon liniștit în care să se cuibărească și să moară. Mason știa prea bine asta, și totuși l-a trimis pe Ben aici. O să-i succesc gâtul sfrijit când o să dau cu ochii de el.

— Ai grijă să încui ușa de la intrare.

Aud pașii lui Ben răsunând pe podea. Trag cu ochiul o clipă mai târziu și îl văd umblând teleleu prin camera mea și trecându-și degetele peste vechea mea chitară electrică Yamaha, de culoare albastră.

— Hm, deci n-ai mințit când ai zis că știi să cânti, șoptește el.

O am de la cincisprezece ani, când am șterpelit o sută de parai din geanta lui Annabelle și m-am dus direct la un magazin de amanet. Am dat dovadă de inteligență: am așteptat până când ea a venit acasă împleticindu-se, după o noapte petrecută la clubul *country* Fair Oakes, fiindcă știam că avea să creadă că-și cumpărase o sticlă de vin exorbitant de scumpă în seara aia. Un puști pe nume Len a stat cu mine în fiecare după-amiază, pe una din băncile de la marginea terenului de sport al unei școli publice, și m-a învățat cum să cânt la chitară. Aveam talent înăscut și cântam după ureche, așa că am reușit să interpretez melodiile formației Led Zeppelin în mai puțin de un an.

Zâmbesc fără să vreau când îmi aduc aminte de comentariul făcut de Ben în Cancún.

— Da, îmi dau seama cât de sexy par din pricina asta.

— Așa-i, mormăie Ben, adăugând cu un zâmbet în glas: Poate că nu și în momentul de față, totuși.

— Ține-ți gura!

Răscolește din priviri restul lucrurilor mele, se uită la camionetele mele de epocă și la albumele de pe perete, la fotoliul meu uriaș din puf, în care îmi place la nebunie să stau când ciupesc absentă corzile chitarei, la micuța motocicletă de jucărie de pe raftul din bibliotecă, la o garderobă plină cu haine atârdate la nimereală pe umerase. Tot ce mă reprezintă. Tot ceea ce m-a ajutat să transform această cameră de oaspeți din casa lui Jack, în așa fel încât să mă simt ca acasă. Toate acele lucruri pe care pentru scurt timp am crezut că ar trebui să le arunc, fiindcă mâinile nenorocitei de Caroline le pângăriseră.

— Ești o ciudată, domnișoară MacKay. Încă încerc să te descifrez. Motociclete, camionete vechi și ruginite și Depeche Mode.

Face o pauză.

— Îți place griul, nu-i așa?

— E culoarea mea preferată.

Îl privesc cu circumspecție pe Ben, care se apropie de mine și apoi se întinde pe pat, iar salteaua se afundă și scârțâie sub greutatea lui. Un zgomot ciudat, pe jumătate geamăt, pe jumătate mârâit, îmi scapă din gâtlee când el își strecoară o mână sub spina mea.

— Vino încoace. Și nu mă mai lovi.

În ciuda bombănelilor și protestelor mele, mă ia pe sus și mă lipește de pieptul lui vânjos în câteva secunde.

— Să nu te plângi dacă te îmbolnăvești și tu, îl avertizez, încruntându-mă.

Apoi închid ochii și nu pot să mă împotrivesc pornirii de a ofta când degetele lui încep să-mi mângâie părul. Dacă asta consideră Ben preludiu... foarte bine. În ciuda sinusurilor infundate, încă pot simți mirosul proaspăt și masculin al apei lui de colonie. Îmi reamintește de weekendul trecut. Îmi reamintește, de asemenea, că am o mustață de unguent Vicks destul de neatrăgătoare, în legătură cu care nu m-a tachinat... încă.

— Știi ceva?

Își drege glasul.

— Vreau să-ți cer o favoare, având în vedere că ai făcut pe dracu-n patru ca să te îmbolnăvești subit și să eviți să lucrezi cu mine toată săptămâna... Îți mai aduci aminte că te-am ajutat cu fostul tău soț?

— M-ai ajutat lingându-mi amigdalele, da. Parcă îmi amintesc ceva.

— Și apoi m-ai păcălit ca să devin complicele tău. Nu uita asta. Ei bine, am și eu de făcut o *chestie* sâmbătă și mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Ce *chestie*?

— Păi, un fel de petrecere. Acasă la niște prieteni de-ai mei. Trebuie să par indisponibil.

Îmi pică fisa.

— Elveția vrea să renunțe la neutralitate?

— Da.

Hm. Oare universul cooperează cu mine măcar o dată în viață? Chestia asta ar putea fi în favoarea mea. Dacă Ben e chiar atât de disperat...

— Nu știu ce să zic, încep eu, pe un ton voit precaut.

— Ei, haide, Reese! Te-am ajutat și eu. Te rog.

Îmi înăbuș zâmbetul sprijinindu-mi bărbia de pieptul lui. Îmi place când Ben se milogeste de mine.

— Am nevoie să plachezi o anumită intervenție.

Grozav! Argou fotbalistic.

— De ce tocmai eu?

— Pentru că tu nu vei interpreta greșit.

— Mda, nu ai de ce să te temi în privința asta. Știu ce-ți poate pielea, mormăi eu. Dar probabil că voi fi moartă până sâmbătă.

— Și dacă ți-aș aduce ceva care să te țină în viață?

— Dezvoltă ideea.

Aplecându-se în față ca să mă rostogolească de pe trupul lui, Ben coboară din pat. Tocmai mă obișnuisem să-l simt aproape de mine. Absența lui bruscă îmi dă o senzație ciudată de disconfort.

— Unde te duci? îl întreb urmărindu-l cu privirea.

O secundă mai târziu își face din nou apariția lângă patul meu, ținând în mâini o pungă de la farmacie și un bol din polistiren.

— O jumătate de farmacie și o supă de pui în schimbul unei întâlniri false.

Mâna îmi țâșnește după pungă, dar nu suficient de rapid, fiindcă Ben a și ridicat-o, încât să nu ajung până la ea, lăsând-o să se lege în aer.

— Batem palma?

— Nu joci cinstit.

— Joc mai cinstit decât tine.

Asta e șansa mea.

— O jumătate de farmacie *plus* îndatoririle unui iubit fals pentru o noapte, în schimbul unei întâlniri false la *evenimentul* tău.

Zâmbetul i se șterge de pe buze.

— Cum adică? Iubit fals? De ce?

— Nu contează de ce. Tot ce contează este când, și am să te anunț eu.

Nările îi freamătă și Ben inspiră profund.

— Pui ceva la cale, nu-i așa?

Tac, iar el îmi cântărește oferta, cu ochii lipiți de gura mea.

— Te referi la serviciile complete ale unui iubit fals?

— Puțin probabil.

Dar nu se știe. Relația mea cu acest tip se poate schimba de la o clipă la alta.

Schițează un zâmbet care parcă vrea să spună „Mai vedem noi!”, dar surâsul îi pălește imediat, făcând loc unui chip înnegurat.

— Risc cumva să fiu concediat din cauza asta?

— Va fi micul nostru secret.

El pune supa pe noptieră și îmi azvârle punga în brațe.

— Vin să te iau sâmbătă, la cinci. Să porți o rochie. Una roșie.

Mă strâmb. Lui Ben se pare că îi plac glumele trăgănite la nesfârșit.

Ezită o clipă, apoi se apleacă să mă sărute pe creștet.

— Fă-te bine și sună-mă dacă mai ai nevoie de ceva.

Se îndreaptă spre ușă, starea lui de spirit pendulând între nemulțumire și încântare.

— Îmbrățișează-l pe Mason din partea mea și după aia asigură-l că erupția de pe corpul meu este extrem de contagioasă.

Hohotul puternic al lui Ben răsună în hol și încep să inspectez conținutul pungii de la farmacie. Cred că a cumpărat toate pastilele de tuse și de răceală de pe raft.

Și prezervative.

Ambalajele au fețe zâmbitoare.

Nu pot să mă abțin. În ciuda faptului că mă simt oribil, izbucnesc în hohote de râs nestăpânite.

Capitolul optsprezece

■ ■ ■

BEN

Nu sunt obișnuit ca Reese să fie tăcută. Acum stă în mașina mea, pe scaunul din dreapta, privindu-mă pe deasupra ochelariilor de soare coborâți pe nas în vreme ce soarele aflat la asfințit bate în parbriz. Ai zice că și-a înghițit limba.

Bineînțeles că asta nu mă împiedică să-mi plimb privirea pe trupul ei — din nou — și să-i admir rochia albă. În afară de „scurt și strâmt”, nu cunosc numele stilurilor în modă și nu știu ce naiba poartă Reese acum, dar îmi place. Partea de sus a rochiei îți dă senzația că sânii ei sunt mai mari decât în mod normal și, cu toate că nu îi văd fundul din cauza materialului, sunt al dracului de sigur că îmi amintesc bine ce se ascunde acolo. Una peste alta, fiind un tip cu o imaginație sănătoasă, nu pot să-mi iau ochii de la ea.

Și nu doar pentru că este uluitor de frumoasă, ci pentru că mi-a fost *dor* să o revăd. Nu am văzut-o de când am vizitat-o acasă, cu patru zile în urmă, când era *tare* bolnavă. Sunt fericit că a venit cu mine. Nu eram sigur că o să mă însoțească.

Își drege glasul și ridică din sprâncene, ceea ce îmi dă de înțeles că s-a săturat să mi se tot scurgă ochii după ea.

— Sigur ți-e tare cald îmbrăcat așa.

— Mda, mormăi eu coborând din mașină, în arșița după-amiezii târzii, și îmi spun pentru a zecea oară pe ziua de azi că trebuie să port cravata până la sfârșitul ceremoniei.

— Îmi pare rău, dar nu am nimic roșu în garderoba mea, îmi explică ea mustăcînd ușor când coboară din mașină, netezindu-și rochia.

— Absolut nimic?

Ridică din umeri și pornește înaintea mea, așa că picioarele ei îmi oferă o priveliște pe cinste. Mă întreb dacă inelul din sfîrc este singurul pe care îl ascunde sub haine.

— Nimic la care să ai acces, îmi aruncă ea peste umăr.

— Hm. Și eu, care credeam că avocatul al dracului de sexy mai are o șansă!

Aproape că mi-a dat sângele în ziua aia, când mi-am mușcat limba ca să nu izbucnesc în hohote de rîs când am auzit-o, fără să vreau, pălăvrăgînd la telefon cu prietena ei. Și după aceea, când au început să vorbească despre vibratoare... Am mai fost eu cu tipe cărora le plăcea să-și scoată jucăriile din sertar când le vizitam. Întîlnirile alea au fost memorabile.

Privirea pe care mi-o aruncă Reese peste umăr, îmbujorată, mă face să ridic mîna în chip de capitulare. Mi-am învățat lecția: știu că Reese poate reacționa dur și că nu-i place să fie pusă într-o situație stînjenoasă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să-mi calc însoțitoarea pe nervi.

— Mai zi-mi o dată, ce fel de petrecere spuneai că este? mă întrebă Reese studiînd din priviri două dansatoare de la Penny's care merg înaintea noastră pe alee, ambele în rochii atît de mulate, încît pînă și un manechin de plastic s-ar excita.

Nu am vrut cu niciun chip să-i spun adevărul, fiindcă nu ar fi fost în ruptul capului de acord să mă însoțească.

— Genul de petrecere la care te distrezi.

O iau cu delicatețe de braț și o conduc spre conacul cu vedere la plajă. Dumnezeu știe dacă va încerca sau nu să fugă. Deocamdată își potrivește ușor pașii după ai mei.

— Cu să fim bine înțeleși, sunt doar o cunoștință ocazională sau noua ta prietenă?

— O cunoștință ocazională. Nimeni dintre cunoscuții mei nu ar crede altceva.

Îi arunc zâmbetul meu de cuceritor și adaug:

— Una extrem de drăgăstoasă. Altfel, nu te-aș fi adus aici.

O surprind dându-și ochii peste cap când o luăm pe după colțul casei. Reese încremenește precum o pisică sperioasă care a dat de apă când vede scaunele pliante îmbrăcate în huse albe și bolta din flori.

— Ce mama dracului? M-ai adus la o nuntă? întrebă ea printre dinți, iar eu o cuprind cu brațul.

— Nu înjura! Aduce ghinion.

După felul în care își înfinge unghiile în brațul meu, încep să regret că m-am bazat pe elementul-surpriză.

— Sunt îmbrăcată *in alb*, Ben!

— Și arăți foarte bine, o asigur eu, dar ea a închis ochii și clatină din cap, de parcă ar spune: „Doamne, cât de idiot poți fi!”

— Nu se poartă alb la nunți! E ca și cum i-ai face concurență miresei!

— O, la naiba! Nu ai cum să concurezi cu ea.

Rabat. Oftez și încerc s-o dreg:

— Adică...

Până și eu îmi dau seama că am făcut o gafă, iar privirea amenințătoare pe care mi-o aruncă Reese îmi întărește această convingere.

— Nu asta am vrut să spun. Știi prea bine ce vreau să zic. Haide.

O împing ușor, îndemnând-o să înainteze.

— Hai să bem ceva. Trebuie să fi scos băutura bună.

După cum o cunosc eu pe Storm, barul are cele mai bune băuturi pentru oaspeți.

— Spune-mi, te rog, că-i cunoști pe oamenii ăștia, Ben, și că ei știu că te însoțesc. Am senzația că am dat buzna neinvitată la o nuntă.

— Relaxează-te. Storm și Dan sunt doi dintre cei mai apropiați prieteni ai mei. Da, știu că vii.

Când am sunat aseară, să-i spun lui Storm că voi aduce pe cineva, bineînțeles că m-a perpelit puțin la foc mic și m-a certat că am așteptat până în al unsprezecelea ceas ca s-o anunț, dar după aia a chicotit, spunând că e nerăbdătoare să-mi cunoască însoțitoarea. E o tipă minunată.

Reese ridică din sprânceana ei perfect conturată.

— Numele ei este Storm¹?

Mă așteptam să întrebe asta.

— Da, este fostul ei nume de scenă. Mai ții minte femeia însărcinată a cărei tartă cu lămâie ai făcut-o zob săptămâna trecută? Ea se căsătorește azi.

Salutându-l pe barman, comand două *shot*-uri de tequila și o sticlă de Corona.

— Fără tequila, refuză ea, scuturând din cap.

— Ei, haide. Vei avea nevoie de un *shot* ca să te înțelegi cu mine.

Lucrurile ar merge mult mai bine dacă aș reuși să-i scot lui Reese parul din fund.

— De ce? Ne căsătorim și noi?

Ador felul în care trânteste câte o glumă, ca să-și mascheze iritarea.

— Iubito, singura modalitate ca o verighetă să ajungă pe degetul meu ar fi să zac mort într-un sicriu.

— S-ar putea să sfârșești curând într-un sicriu, mormăie Reese, apoi îi comandă barmanului: Un Jim Beam, te rog. Fără gheață. Mulțumesc.

¹ Furtună. (N. tr.)

— Dumnezeuule! Cânti la chitară... Conduci o Harley... Beî bourbon... Ești sigură că îți plac bărbații? o tachinez eu în vreme ce barmanul îi toarnă băutura în pahar.

— În momentul de față, nu, mi-o trăneste ea și ia o dușcă zdravănă.

Cel puțin nu s-a îndepărtat de mine deocamdată. Asta e bine, fiindcă îi lasă mai puțin spațiu de manevră lui Mercy — pe care o zăresc cu coada ochiului stând ceva mai încolo, împreună cu partenera ei de fărădelegi, Hannah. Dar asta nu înseamnă că Mercy va renunța cu una, cu două.

— Tipa aia în albastru nu cumva e Bombonica?

Reese se încruntă și studiază rochia albastră, extrem de scurtă, a dansatoarei la bară.

— Mda. Vrei să vă fac din nou cunoștință?

Aplecându-mă la urechea ei — miroase iar a cășune cu frișcă —, îi șoptesc:

— Cea din stânga e mai degrabă genul tău.

Nici nu-mi ies bine cuvintele pe gură și simt cotul ascuțit al lui Reese înfigându-se în coastele mele.

O studiază pe Mercy din priviri, mijind ușor ochii, netezindu-și rochia cu degetele, trăgând-o într-o parte și într-alta. În mod normal este atât de dură, încât faptul că acum se simte stânjenită este o schimbare plăcută, care o umanizează.

— Chiar îți plac silicoane alea? mă întrebă, într-un final.

— Au anumite avantaje, recunosc eu, dar mă grăbesc să adaug: Fetele de genul ăsta devin plecticoase destul de repede, totuși. Și prefer sânii tăi. Dar cred că trebuie să-mi reamintesc cum arată.

Și nu mint deloc.

— O altă replică demnă de Hallmark.

Își îndreaptă ochii spre mine, de parcă mi-ar cântări vorbele, să afle cât de adevărate sunt. Când buzele ei se întredeschid, sunt tentat să pun la încercare această întâlnire falsă și să-i închid gura cu o sărutare — pe care știu foarte bine că o va savura —, dar nu apuc să o fac, fiindcă o mână cunoscută mă bate pe umăr.

— Credeam că zaci mort prin vreun șanț, răsună vocea profundă și bubuitoare a lui Nate.

E amuzant să fii de față când cineva dă cu ochii pentru prima oară de trupul uriaș al lui Nate. Reese face ochii cât cepele și îl studiază din cap până-n picioare pe șeful personalului de pază de la clubul Penny's. O înțeleg. Tipul este alcătuit din aproape o sută cincizeci de kilograme de mușchi. Nate a fost cel care m-a așezat pe un scaun rigid din plastic și m-a bombardat cu întrebări înainte de a-mi permite să am un interviu cu Cain, pentru postul de bodyguard. La vederea aceluia trup — e mai mare decât oricare atacant cu care am jucat fotbal în facultate —, mi-a pierit graiul și n-am fost în stare să răspund decât cu „da” sau „nu”.

Ne strângem mâinile.

— Știu, omule. Slujba asta mă omoară cu zile. Curba de învățare este foarte abruptă.

Obişnuiam să-l văd în fiecare seară, dar, în afară de câteva convorbiri telefonice scurte și câteva mesaje, nu am mai stat de vorbă cu el de săptămâni întregi. Unul dintre puținele dezavantaje ale maturizării.

— Nate, ți-o prezint pe Reese.

O trag lângă mine, îmbrățișând-o strâns.

— Ea este prietena mea.

— Prietena?

Nate izbucnește în râs.

— Presupun că nu-l cunoști pe Ben foarte bine.

Ea răspunde pe nerăsuflăte:

— M-a mințit și a folosit niște narcotice ca să mă oblighe să vin aici, deci cred că am pus laba pe el.

Nate își dă capul pe spate și îi scapă un hohot răsunător de râs, atrăgând privirile curioșilor.

— Și unde v-ați întâlnit?

Ea își înclină capul într-o parte și mă țintuiește din priviri cu un zâmbet malefic.

— Lucrez la Warner.

— Ești avocată?

— Da. În curând voi deveni parteneră de afaceri în cadrul firmei. De fapt, sunt mentorul lui Ben.

Probabil că ar trebui să mă deranjeze faptul că îl minte de la obraz pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, dar, de fapt, sunt mai degrabă amuzat. Este foarte convingătoare.

Nate rânjește din nou cu gura până la urechi. Se pare că este tot numai un zâmbet pe lângă Reese.

— Și cum se descurcă băiețelul nostru? se interesează Nate.

— Are un ritm de lucru cam lent. Nu știu sigur dacă o s-o scoată la capăt.

Ei, mă bucur să aflu că Reese a început să se simtă în largul ei.

Nate râde din nou, iar eu îmi ridic brațele în chip de capitulare tocmai când un vârtej roșcat trece prin dreptul meu, atrăgându-mi atenția.

— Bine, gata! Aveți toată noaptea la dispoziție. Nu are rost vă obosiți prea tare încă de acum, râzând pe socoteala mea. Kacey! zbir eu, făcându-i semn cu mâna, singurei fete cu care mi-a trecut vreodată prin cap să am o relație serioasă, dacă nu ar fi aproape măritată cu Trent.

— Ce este? întreabă ea răstit și se repede spre mine.

Dar se domolește imediat și mă sărută pe obraz, după aia îmi smulge sticla de bere din mână și trage o dușcă zdravănă.

— Ești supersexy.

Pe chipul ei minunat înflorește un surâs larg. Încă nu mă pot sătura de zâmbetele ei. Erau atât de puține și de forțate atunci când am întâlnit-o pentru prima oară!

— Acum nu-i momentul potrivit să flirtezi cu mine. Trebuie să mă întorc la mireasă. Așteaptă până când vine Trent și te bumbăcește, bine?

Izbucnesc în râs și ea îmi dă berea înapoi. Îmi amintesc de o noapte de acum câțiva ani, când eu și Trent ne-am îmbătat, iar eu, ca un ticălos, i-am povestit ce s-a petrecut între mine și Kacey

în vestiarul sălii de sport, cu multă vreme în urmă. Am vrut doar să-i complimentez iubita grozavă.

Trent are un croșeu de dreapta năucitor când e nervos.

Kacey o privește pe Reese cu ochii ei albaștri și mă întrebă:

— Și ea cine este?

— Reese. Ostatica nunții.

Reese îi întinde prompt o mână amăgitor de delicată.

— Și noua ta prietenă de nădejde, adaug. Fiindcă vă place să vă luați de mine, presupun că o să vă înțelegeți bine.

Prin inteligența ascuțită și temperamentul ei, Reese îmi amintește *destul de mult* de Kacey, deci fie se vor împrieteni rapid, fie se vor încăiera. Ambele variante ar fi distractive.

Chipul lui Kacey se luminează.

— Sună chiar bine. Am o grămadă de poze compromițătoare cu Ben. O să ne împrietenim un pic mai târziu, spre disperarea lui.

— Perfect!

Știam eu că noaptea asta se va întoarce împotriva mea și mă va mușca de fund.

Cu o mișcare iute ca fulgerul — a petrecut ore întregi la sală practicând kickboxing —, Kacey întinde mâna și mă ciupește de sfârc, prin cămașă, apoi șterge putina, izbucnind într-un hohot de râs răutăcios care plutește în aer.

— O să ajung cât de curând la spital, bombăn eu masându-mi pieptul.

Din spatele nostru răsună acordurile unei viori, semn că trebuie să ne așezăm. Nate se apleacă spre mine, șoptindu-mi în așa fel încât să nu-l audă Reese:

— Mercy era tare nerăbdătoare să te vadă astăzi.

— La dracu! mormăi eu clătinând din cap și apoi oftez adânc.

Doar știe că nu are motiv să aștepte mai mult de la mine.

Nate mă privește sever și albul ochilor contrastează izbitor cu pielea lui neagră ca abanosul. Îmi dă de înțeles că scuza asta nu ține.

— Ei bine, se pare că nu știe, așa că ar fi bine să lămurești rahatul ăsta odată. Chiar dacă nu mai lucrezi pentru Cain, nu înseamnă că nu pot să-ți tăbăcesc fundul.

Nu glumește deloc. Atât Nate, cât și Cain au mare grijă să se asigure că bărbații nu profită de dansatoarele de la Penny's. Fie că sunt prietenul lor cel mai bun sau nu, fie că sunt bine-intenționați sau nu, o să mă aleg cu ambii ochi învinetți pentru treaba asta, chiar dacă nu *eu* mi-am făcut apariția nepoftit în dormitorul lui Mercy.

— Am priceput, omule. Crede-mă, s-a terminat totul între noi. Lui Nate îi scapă cuvântul „dobitoc” în timp ce se îndepărtează și râde gutural.

— Prietena ta arată de parcă e gata să-ți facă felul, îmi spune Reese, iar spiritul ei de observație este la fel de ascuțit ca întotdeauna.

Mă întâmpină o mulțime de saluturi și de zâmbete din partea unor cunoscuți. Aproape toți angajații clubului Penny's — oricine o cunoaște pe Storm, de fapt — sunt prezenți.

— Tocmai de aia ești tu aici, îi explic lui Reese. Ca să te asigur că nu-mi face felul.

Ea mă lasă să-mi împletesc degetele cu ale ei și o conduc spre colțul din dreapta, unde văd două locuri libere în ultimul rând, cât mai departe de Mercy.

— Problema e cu fata care a venit la mine la birou.

— Bombonica?

— Da, o cheamă Mercy. Am nevoie ca relația dintre mine și ea să fie platonice, iar tu mă vei ajuta. Dar n-o să fii răutăcioasă cu ea, bine?

— *Moi?* se scandalizează Reese făcând-o pe inocenta și ducând o mână la piept în vreme ce studiază mulțimea, iar apoi își pironeste privirea în ceafa lui Mercy.

— Vorbesc serios, Reese. Îmi este prietenă, dar cred că și-a făcut o idee greșită.

Privirea aspră a lui Reese este plină de suspiciune. Mă întrebă cu ironie:

— Și de ce și-a făcut o idee greșită, Ben?

Îi arunc o privire.

— Mi-e cam greu să o refuz când se aruncă pe mine.

Clătinând din cap, îmi spune în șoaptă:

— Nici măcar nu încerci să ascunzi ce pramatie ești, nu-i așa?

Îi răspund printr-o simplă ridicare din umeri.

— Adevărul e că m-ai salvat dintr-o situație dificilă cu fostul meu soț, săptămâna trecută, zice ea oftând.

Mi-e clar că vrea să pară absolut neimpresionată.

— Nu poți să spui că ți-a displicut, îi reamintesc eu zâmbind.

Nu i-a displicut nici după-amiaza petrecută acasă la mama.

— Dumnezeuule, cât de arogant ești!

Un zâmbet mic de tot îi îndulcește tonul. Cu un oftat adânc, întinde mâna și mi-o pune pe obraz. Îmi trage fața mai aproape de a ei, până când îi simt respirația fierbinte în ureche. Buzele ei îmi ating în treacăt lobul urechii și mă întrebă, cu glas scăzut:

— Sunt destul de drăgăstoasă?

— Hm...

Îmi dreg glasul și simt un fior pe șira spinării.

— Mda, merge.

Merge atât de bine, încât îmi provoacă o ditamai erecția chiar înainte ca mireasa să ajungă la altar. Incidentul cu doamna Cooke, de zilele trecute, îmi sugerează că înainte de sfârșitul nopții voi regreta că i-am cerut lui Reese favoarea asta. Fetei îi place să mă tortureze.

Întinzând un deget, îmi răsuțește o șuviță de păr de la ceafă, stă cu gura lipită în continuare de urechea mea și râde încetișor:

— Ce ar zice mama ta de chestia asta?

Îi cuprind umerii cu brațul, în vreme ce Dan și Trent, ambii în smoching, se așază la locurile lor, sub arcadă.

— Ea m-a învățat să mă port frumos cu fetele. Dar nu mi-a specificat și cum anume.

Cred că mama știe foarte bine cum procedez.

Îndepărtându-se de mine, Reese mă privește cu o expresie indescifrabilă.

Ridic din umeri.

— Ce este?

— Ești un om ciudat, Benjamin Morris, îmi răspunde ea într-un final, cu toate că afirmația asta nu îmi spune nimic despre ce gândește cu adevărat.

Dar când risc și o trag mai aproape de mine ca să o sărut rapid pe buze, nu se ferește. Și nici nu mă împunge în coaste.

— Bombonica nu se uită, îmi confirmă ea, fără să arunce vreo privire ca să se convingă.

— Chiar așa? De unde știi?

Fără să mai pierd timpul, îi fur din nou o sărutare. Nici de data asta nu se ferește.

Ochii ei se îngustează ușor când mă îndepărtez de ea. Categorie mi-o va plăti cu vârf și îndesat până la încheierea serii.

Capitolul nouăsprezece

■ ■ ■

REESE

— Îmi plac prietenii tăi, strig eu ținându-mi pantofii într-o mână, în vreme ce degetele mele de la picioare se desfată în nisipul răcoros și ud al plajei.

— Mai mult decât mă placi pe mine?

— Da, normal.

Mă întorc și încep să merg cu spatele, în vreme ce sorb din priviri zâmbetul pe care mi-l aruncă Ben în chip de răspuns, perfect vizibil în lumina lunii pline. Poate că de vină e domnul Jim Beam, dar mi se pare că astă-seară Ben este mai fermecător decât de obicei. Tocmai de-aia toată seara mi-am verificat coafura în oglindă și m-am simțit ca băgată în priză. Chiar și acum, când cămașa lui e șifonată și nu mai are de mult cravată, tipul ăsta masiv arată grozav. Sunt bucuroasă că nu poartă costum tot timpul la serviciu. Mi-ar distrage prea mult atenția.

— Chiar așa? De aia ai stat lipită de mine toată seara? mă întreabă ridicând din sprâncene, de parcă ar ști un mic secret.

Izbucnesc în râs.

— Păi, cum altfel? Mi-ai trasat o sarcină și mie îmi place să mă achit cu brio de îndatoririle mele.

În clipa când am pășit pe după colțul casei și am dat de scena unei nunți, singurul lucru care m-a împiedicat să-l strâng de gât

a fost faptul că mâinile mele nu i-ar putea cuprinde gâtul, așa că nu aș fi avut nicio șansă. Dar m-am adaptat repede la situație și i-am cunoscut pe câțiva dintre prietenii lui — despre care pot să spun că îmi plac cu adevărat.

În special roșcata aia, Kacey, domnișoara de onoare. Are un simț pervers al umorului. S-a ținut de promisiune și a petrecut un sfert de oră căutând prin telefonul ei ca să-mi arate „cele mai tari dintre cele mai tari” poze de la petrecerea de adio a lui Ben. De fapt, s-au dovedit a fi cele mai „nasoale dintre cele mai nasoale”. Mai erau câteva pe care nu a vrut să mi le arate, deci cred că în ele apăreau dansatoare la bară. Kacey bănuiește probabil că, din moment ce sunt prietena lui Ben, m-ar deranja să-l văd „molestat” de alte femei. Când am dat din întâmplare de o poză în care Bombonica stătea în poala lui, am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos — o senzație destul de neplăcută — și i-am dat dreptate lui Kacey.

Când Ben s-a aplecat și m-a sărutat pentru prima oară înainte de ceremonie, aș fi putut să-l refuz. Aș fi putut să-l resping, să spun *nu*. Dar nu am făcut-o. Am acceptat. A fost o decizie pe care am luat-o uimitor de ușor, mai ales după ce am surprins privirile pe care i le arunca Mercy pe furiș. Știam că, dacă m-aș fi îndepărtat mai mult de treizeci de centimetri de Ben, când m-aș fi întors aș fi găsit-o agățată de el, încercând să-l ademenească, probabil cu vaginul ei uluitor sau cu orice altceva poate o dansatoare la bară să-l seducă pe un tip ca Ben.

Așa că, în schimb, m-am agățat eu de el.

Și l-am lăsat să-mi fure sărutări.

Știa că poate să-mi intre pe sub piele așa, dar, pe de altă parte, știe — deși eu n-o să recunosc niciodată — că, în secret, mă bucur de ele.

— Crezi că a funcționat stratagema?

— Încă am pantalonii pe mine, deci da! M-ai salvat dintr-o situație penibilă astă-seară.

— *Doar* astă-seară?

Oftez exasperată.

Din cinci pași rapizi, ajunge la mine și mă cuprinde în brațe. Îmi scapă un chițait când mă rotește prin aer, de parcă aș fi un fulg. Sunt cu atât mai uimită cu cât Ben plusează, alegând momentul perfect să depună o sărutare pe buzele mele, exact când picioarele mele ating pământul.

Reușesc să mă desprind de buzele lui, dar nu și din îmbrățișare.

— Știi că Mercy nu are ochi la spate, da?

— Nu, nu se numără printre talentele ei.

— Ticălosule!

Se mulțumește să-mi zâmbească strâmb.

— Care-i problema? Nu mă pot abține. E amuzant. Te distrezi și tu, nu?

— Mda, recunosc eu cu jumătate de gură, urmărindu-i din priviri conturul ferm al bărbiei, în vreme ce mâinile mele se așază pe bicepșii lui.

Ce bine ar fi să nu fie atât de chipeș! Dar, dacă mă gândesc bine, atunci nu aș fi fost de acord să vin cu el aici, așa că...

— Rămânem prieteni?

— Da.

— Și nu vei încerca să te măriți cu mine fiindcă te-am sărutat de câteva ori, da?

— Doar de *câteva* ori?

Simt că sprâncenele mi s-au ridicat până la jumătatea frunții.

— Ești precum băiețelul din vecini care aleargă de colo colo sărutând fetele și făcându-le să plângă.

— Astăzi am sărutat doar una, mă corectează el, apoi se apleacă și îmi fură încă o sărutare — cel puțin a douăzecea în seara asta. Și nu te văd plângând.

Nu-mi dau seama ce anume mă atrage la Ben. Este cât se poate de agasant, dar, oricât de idiot ar suna, o mică parte din mine se simte flatată fiindcă mă găsește ispititoare, mai ales având în

vedere că ar putea fi cu o dansatoare la bară chiar în clipa asta; una despre care trebuie să recunosc că e foarte frumoasă, cu silicoanele ei cu tot. Una dintre acele fete care te fac să te întrebi dacă ai vrea să fi lesbiană pentru o noapte, ca să vezi de ce se face atâta tam-tam pe seama lor.

Pe de altă parte, Bombonica îi oferă totul pe tavă, fără să-î facă să „muncească”. Probabil că de asta nu mai e atras de ea.

— Păi, având în vedere că încerc să mă răzbun pe fostul meu soț, nu cred că mai am timp și pentru o a doua relație nesănătoasă. Dar mulțumesc că-ți faci griji pentru mine.

Hohotul lui de râs răsună pe plaja pustie.

— Bun. Nu am nevoie de încă o femeie obsedată de persoana mea.

Replica asta mă face să pufnesc în râs, dar apoi îmi trece un nou gând prin minte.

— Așadar, când ai luat ultima oară o „mostră” de Bombonică?

Încrețindu-și fruntea de parcă s-ar fi gândit intens, îmi răspunde:

— Luni. Sau să fi fost marți? Nu știu. Zilele au cam început să se amestece în capul meu.

— Adică ai făcut sex când iubirea vieții tale era pe patul de moarte, luptându-se cu o boală cumplită și cu o moarte iminentă? exclam eu.

De fapt, sunt șocată că mi-a răspuns atât de sincer. Un tip obișnuit ar minți pe față în astfel de cazuri. Sunt și mai șocată că s-a culcat cu ea cu doar câteva zile în urmă, după ce am făcut prostioare împreună, la ferma mamei lui. Știam că se culcase cu ea, fiindcă — hai să fim cinstiți — doar e vorba de Ben. Dar mă gândeam că e ceva de domeniul trecutului.

— Știi că ești un măgar nesimțit? îi reproșez eu și simt o acreală urcând pe neașteptate din stomac.

El ridică din umeri și declară:

— Nu a fost vina mea.

Aproape că mă împiedic.

— Am auzit *bine*?

— Ce-i?

Ochii lui albaștri mă privesc cu toată seriozitatea.

— Eram pe jumătate adormit, în camera mea, când ea și-a făcut pur și simplu apariția și s-a dezbrăcat. Apoi s-a cățarat pe mine și mi-a făcut o fela...

— Bine, am înțeles! Ți tai eu macaroana, plesnindu-l peste piept. Mă simt din ce în ce mai iritată.

— Hei, tu m-ai întrebat! Iar mie îmi place să spun adevărul, așa că...

— Bine, mă bucur că ai păstrat măcar una dintre valorile cercetașilor. Dar zău că ar trebui să mai sari peste detaliile care nu sunt neapărat necesare.

El se scarpină la ceafă, cu un zâmbet viclean.

— După tine, ce ar fi trebuit să fac?

— *Normal* că trebuia să te culci cu ea, admit eu în bătaie de joc, eliberându-mă din strânsoarea lui și aplecându-mă după sticla de Jim Beam pe care el a șterpelit-o mai devreme de la bar și a lăsat-o să cadă pe nisip, înainte de a mă lua în brațe.

Având în vedere că am fost un oaspete invitat în ultima clipă la nunta unei fete însărcinate — și m-am prezentat în rochie albă —, am fost cuminte toată seara, acceptând doar un pahar cu o băutură slabă și nimic altceva. Dar acum, în timp ce trag o dușcă zdravănă, mă consolez cu ideea că situația e pe cale de a se schimba odată cu această mică plimbare „romantică” alături de iubitul meu fals și ușuratic.

— Hei, de ce te-ai indispus așa, dintr-odată? întreabă Ben.

— Zău că nu știu. Poate sunt o prostănață pupăcioasă, care a uitat că prietenul ei este un afemeiat care probabil s-a culcat cu fiecare femeie de aici. Fiindcă nu mi-a fost învățătură de minte faptul că am fost o nevastă oarbă, care nu și-a dat seama că bărbatul ei o înșela de *luni* de zile.

Îmi mușc limba înainte ca alte gânduri ascunse să prindă glas împotriva voinței mele, dar e prea târziu. Răul a fost deja făcut.

Realizez asta după cum mă privește Ben, ca un câțelandru cu ochi umbriți de tristețe.

— Hai să mergem înapoi la recepție, bodogănesc eu, ocotindu-l.

Dar nu mă bagă în seamă. Cuprinzându-mă strâns de talie, își apleacă fruntea și o apasă pe a mea într-un mod foarte amical și totuși intim. Nu îl credeam în stare să reacționeze așa. Apropierea de el este pe cât de reconfortantă, pe atât de ametitoare.

— Ea este singura fată de la club cu care m-am cuplat. Ei bine, continuă el strâmbându-se, și cu Hannah, dar doar o singură noapte și a durat cam un minut. Ea s-a dat mai mult la Mercy în seara aia.

Doamne, Dumnezeu!

— Și îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta când ți-am cerut să mă ajuti.

După ce diger detaliile destul de explicite, pe care nu era nevoie să le știu, oftez:

— Cred că mi-e greu să trec peste mizeria asta.

Cu o strălucire machiavelică în ochi, Ben se apleacă spre mine pentru încă o sărutare. Numai că de data asta nu se îndepărtează imediat, ci în schimb mă convinge să deschid gura. Într-o clipită, capul meu stă sprijinit în palma lui și limba lui se împletește cu a mea, dar eu nu-l refuz. Se pricepe bine de tot la sărutat.

Și este atât de ușor! Foarte simplu și fără nicio urmă de suferință, fiindcă știm amândoi că este o relație pur fizică și că niciunul dintre noi nu își dorește mai mult. Și cumva am senzația că suntem prieteni. Ben este mai degrabă genul de puști cu care m-am jucat în lada cu nisip, care m-a văzut trecând prin fazele mele cel mai ciudate și cele mai stânjenitoare de-a lungul anilor. Pe deasupra, mă face să râd.

Un puști care acum își face cunoscute intențiile înghesuindu-se în coapsa mea.

Pe neașteptate, se îndepărtează puțin.

— Chiar ești geloasă pe Mercy?

Urmează o pauză, apoi ochii îi sclipesc, îmi dă drumul și începe să-și descheie cămașa, dezvelindu-și bustul vânjos. Nu sunt sigură ce vrea să facă, dar apoi cămașa îi atârnă descheiată și își duce mâinile la cureaua pantalonilor, în vreme ce în obraji îi apar gropițe adânci.

— Să știi că nu ai de ce. Sunt mai mult decât dornic să...

— Nu!

Mâinile lui se opresc și un zâmbet i se întinde pe buze.

— Ești sigură că nu vrei?

Ne holbăm unul la altul în vreme ce valurile clipocesc pe țărm, iar eu mă întreb de ce ezităm. Sunt sigură că și el se întreabă același lucru. Apoi văd cum i se aprinde o flacără în priviri, de parcă tocmai și-a dat seama că e pe punctul de a face sex cu mine.

Așa că mă întorc și o rup la fugă.

— Unde te duci? zbiară el după mine.

Luminile din casa prietenilor săi strălucesc ceva mai departe, drept în fața mea. Aruncând o privire peste umăr, îl văd cum aleargă după mine, părând de un calm imperturbabil. Nu prea se forțează. Eu nu sunt o alergătoare rapidă, așa că probabil mă va prinde înainte să ajung la casă.

La dracu! Și pe urmă?

A doua încercare de exorcism vaginal, chiar aici și acum? Contrar părerii generale, să te tăvălești goală pe nisipul zgrunțuros nu este nici romantic, nici confortabil.

Casele sunt aliniate în stânga mea —, clădiri uriașe, cu verande mari și frumoase, cu grădini decorate de peisagiști și cu ferestre luminate. Toate, în afară de prima... a doua... — număr eu din priviri —... a cincea de la casa lui Dan și a lui Storm. Sunt aprinse

câteva lumini în curte, în lateral și în fața casei, dar luminile din spate sunt stinse și casa este cufundată în întuneric.

Și apoi îmi trăsnește ceva prin minte. O idee venită de nicăieri, din mulțimea de idei năstrușnice pe care îmi este imposibil să le ignor, după cum se pare. Mai ales când beau alcool.

Alerg până când ajung în fața casei, sar peste gardul scund, fără ca picioarele mele desculțe să facă zgomot pe iarba moale.

— Reese!

Șoapta ascuțită a lui Ben sfâșie tăcerea nopții.

— Da?

O clipă mai târziu, glasul lui se aude mai aproape.

— Dumnezeu! Spune-mi, te rog, că nu ai de gând să jefuiești pe cineva.

Mă întorc și îl văd stând chiar în fața casei, cuprins de panică.

— Nu sunt hoată!

— Atunci, ce cauți aici?

Întind mâna la spate, îmi deschii fermoarul și îmi las rochia să alunece, scoțând la iveală secretul pe care l-am ținut ascuns sub materialul alb și gros.

Lui Ben îi scapă o exclamație înăbușită când dă cu ochii de lenjeria mea intimă roșie. De fapt, pe vremuri adoram această culoare și mai ales acest set de lenjerie, care era unul din preferatele lui Jared. Îmi amintesc cum am stat cu ochii lipiți de el două ore, în timp ce zăcea aruncat în lada de gunoi, înainte de a-l recupera. Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, atunci când m-am mutat la Miami. Sutienul ăsta face minuni.

— Știi, dincolo, se întinde un ocean care nu este proprietatea nimănui.

— E prea rece, protestează Ben.

Mă lupt cu o stare subită de nerăbdare în timp ce îmi scot sutienu, care zboară și el.

— Nu te-ai furișat niciodată în piscina cuiva?

Acoperindu-și mâna cu gura, fără să-și dezlipească ochii de pieptul meu dezgolit, el mormăie:

— Nu în casa unor multimiliardari din Miami.

— O casă de multimiliardari nepăzită și fără pancarte care interzic accesul. După mine, chiar te invită să intri.

Trag adânc aer în piept ca să mă calmez și mă descotorosesc de chiloți, iar ochii lui Ben se dezlipesc de pieptul meu și plonjează mai jos.

— Știam eu că ești pămpălău.

Suprafața netedă a apei din piscină abia se vâlurește când mă cufund în apă, fără zgomot.

El strânge din buze o clipă, de parcă ar încerca să decidă care va fi următoarea lui mișcare.

— Nu sunt pămpălău. Dar nu-mi arde să fiu arestat în seara asta.

— Oh! Apa asta îți dă o senzație *atât* de plăcută pe piele! îl tachinez eu pe un ton voit seducător, încercând să reduc la minimum clipocitul apei în vreme ce înot spre partea mai adâncă a bazinului.

— Ei, drăcia dracului! exclamă el din spatele meu.

Și *trei... doi...* urmează un foșnet care anunță că Ben escaladează gardul viu, azvârlind cămașa de pe el.

— La naiba, Reese. Mason avea dreptate. Ești o *adevărată* pacoste.

Ignor comentariul și îl privesc în tăcere, bucurându-mă de fizicul lui, pe când își scoate încălțările și șosetele, urmate de pantaloni și boxeri.

Bun. Trebuie să recunosc: Ben are de ce să se laude. Trebuie să recunosc și că sunt pe cale să fac o chestie de-a dreptul idioată cu el. Și acel buton de alarmă din interiorul meu, care ar trebui să intre în funcțiune și să mă avertizeze — cred că se numește *morală* sau *conștiință* —, pur și simplu a stat degeaba, detectându-se cu spectacolul până acum.

Ben alunecă ușor în bazin pe cealaltă parte, mult mai puțin zgomotos decât m-aș fi așteptat de la cineva cu gabaritul lui. Și când începe să-și croiască drum prin apă, spre mine, acele trupuri moarte de fluturi care zac în stomacul meu — cei pe care Jared i-a zdrobit cu multă vreme în urmă — se trezesc la viață și încep să bată din nou nebunește din aripi.

Ben mă face să mă simt bine. Mă face să mă simt importantă. Poate chiar *vreau* să se întâmple.

Dar nu am de gând să mă las cucerită *prea* ușor. Cu un mic chiot, îmi iau avânt împingându-mă în peretele bazinului și traversez piscina. Reușesc să fac treaba asta de încă două ori, dar curând, în jocul ăsta de-a șoarecele și pisica mă trezesc, deoarece nu am cum să mă lupt cu brațele lungi și puternice ale lui Ben care mă țin prizonieră ca într-o cușcă, lipită cu spatele de peretele bazinului. Simt cum răsuflarea fierbinte a prădătorului meu îmi încălzește obrajii, iar pieptul lui lat, apăsător de al meu, mă țintuiește în loc. Ne aflăm pe panta dinspre capătul adânc al piscinei, iar apa îmi ajunge mai sus de clavicule.

— Mă simt ca un puști de șaisprezece ani. Mulțumesc.

— Mi-a plăcut să am șaisprezece ani, așa că pentru puțin.

Îmi este greu să-mi controlez glasul. Nu știu dacă e de încântare sau de neliniște.

Ben hohotește, dându-mi la o parte părul de pe umeri.

— De ce? Fiindcă puteai fi judecată doar în calitate de minoră?

— Niciuna dintre acuzațiile alea nu a rămas în picioare.

Ce pacoste am fost pentru Barry! Și pentru Jack. Ar trebui, probabil, să le cer scuze amândurora pentru că au albit prematur din cauza mea.

Sprijinindu-și un braț pe marginea bazinului, Ben îmi șterge o dâră de apă de pe obraz cu vârful degetului.

— Dacă vom fi prinși astă-seară, eu am cel mai mult de pierdut. Îți pasă măcar?

— Relaxază-te! E doar un delict de gradul al doilea și aici nu au semne de avertizare împotriva violării proprietății. Putem învoca o interpretare eronată și scăpăm fără nicio problemă. Doar dacă nu cumva ai vreo armă la tine; în cazul ăsta, e o infracțiune. Cum de nu știi toate astea pe de rost?

— Cum de le știi tu pe de rost?

Dau exagerat de mult ochii peste cap și apoi îi dezvălui micul meu secret.

— Proprietarii casei sunt *la nuntă*. Ți-aduci aminte de tipul ăla, versiunea mai în vârstă a actorului din *The Situation*?

Îl urmăresc scormonindu-și memoria. E clar că habar nu are.

— Și de femeia cu buze uriașe și cu ditamai buclele blonde?

Lui Ben îi apare o gropiță în obraz și îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Mda, am văzut-o.

Bineînțeles că a văzut-o.

— Pe bune? Asta e casa lor? Întreabă el.

— Da. Și gemenii care dădeau târcoale mesei cu deserturi sunt ai lor.

Ben face o pauză.

— Și dacă se întorc acasă chiar acum? Dacă au alarme silențioase? N-ai mai auzit până acum de așa ceva?

— Crede-mă pe cuvânt. Copiii și nevasta se tot interesează de bufet, tipul stă de vorbă cu fiecare dansatoare de la nuntă, așa că n-o să vină acasă prea curând. Și...

Degetul meu mângâie umărul lui Ben, apoi coboară pe pieptul lui, ca să se joace cu sfârcul...

— Am auzit-o pe nevastă bătându-l la cap să rămână treaz, deoarece compania de securitate vine la nouă dimineața să instaleze sistemul de alarmă în jurul bazinului.

Îi arunc un zâmbet de superioritate și completez:

— Fîndcă acum nu funcționează.

Pe chipul lui se citește ușurarea.

— Hm... Deci nu ne paște niciun pericol să fim prinși. Asta vrei să spui, de fapt?

— Da.

Pieptul îi tresare de ușurare și se îngheșuie și mai tare în mine, adulmecându-mă în joacă.

— Ei, în cazul ăsta se schimbă situația.

— Așadar... apa e destul de caldă, nu? Mai bună decât cea din ocean? îl tachinez eu.

El râde pe înfundate, străduindu-se să nu facă prea mult zgomot.

— Mda. Altfel, *noi doi* am avea o problemă cât se poate de serioasă aici.

Și, după cum îl simt pe Ben lipit de mine, cu siguranță nu avem nicio problemă acum. Pe urmă mâinile lui plonjează sub apă și se înfășoară în jurul coapselor mele. Mă ridică mai mult, așezându-mi picioarele în jurul șaoldurilor lui, și apoi face un pas înainte ca să putem sta sprijiniți de peretele bazinului. Își eliberează o mână și trage ușor de *piercing*-ul din sfârcul meu, ceea ce îmi săgetează trupul cu un fior excitat.

— Ți-am spus cât de bucuros sunt că l-ai păstrat? Nu ai voie să-l scoți.

— Jack nu știe de el, așa că mi-am zis că este în regulă.

Ben își lasă capul să coboare în scobitura gâtului meu și geme.

— Hai să nu vorbim despre tipul care îmi va da un picior în fund și mă va concedia dacă află vreodată de treaba asta.

— S-a făcut.

O mână mă prinde pe după gât și buzele lui îmi găsesc clavicula. Îmi sprijin capul de marginea bazinului, iar respirația îmi devine rapidă și întretăiată. A trecut multă vreme de când nu m-am simțit așa!

— Și dacă tot a venit vorba de *piercing*-uri ascunse...

De parcă i-ar fi frică să nu piardă din nou ocazia, Ben lasă o mână să-i alunece pe pieptul meu, pe stomac și apoi mai jos. Scap un geamăt când el începe să mă pipăie pe dinăuntru.

Încă un lucru la care Ben este extrem de talentat.

— Ești dezamăgit? Nu am avut curajul să-mi fac un *piercing* acolo, recunosc eu străduindu-mă să par netulburată.

Cu cealaltă mână îmi ridică bărbia cu forța, spre ochii ăia albaștri și strălucitori ai lui.

— Nimic din ce găsesc nu mă dezamăgește, Reese.

Strecurându-și mâna liberă între șalele mele și peretele bazi-nului, el mă strivește cu trupul lui și cu o sărutare care mă scoate din minți și îmi anulează gândurile.

Cu o singură excepție.

— Ai un prezervativ la tine? îi șoptesc eu, întrebându-mă dacă prezervativele au efect în piscină și știind că trebuie să-și pună unul cât de curând.

El râde ușor, iar eu îi simt erecția pulsând lipită de trupul meu.

— Crezi că plec *vreodată* fără un...

Vorbele îi sunt curmate de o lumină orbitoare care se îndreaptă brusc asupra noastră, venind din casă. Ne întoarcem la unison și zărim o doamnă în vârstă stând lângă ușa glisantă. Trupul ei mic și fragil e înfășurat într-un halat de casă roz, are părul pus pe bigudiuri, poartă ochelari cu lentile bifocale și ține o armă îndreptată spre noi.

— Ah, ce rahat! bombăne Ben. Presupun că bunicuța nu a fost invitată la nuntă.

— Stați pe loc și nu mișcați! zbiară ea cu o voce subțire, uitându-se chiorăș la noi.

Mâinile îi tremură din pricina fricii, a mâniei sau a bătrâneții, dar trebuie să recunosc că sunt foarte îngrijorată de faptul că unul dintre noi va încasa din greșeală un glonț din cauza asta.

— Lăsați-ne să ne îmbrăcăm și dispărem într-o clipită, îi propune Ben, dar se pare că bătrâna nici nu vrea să audă, judecând după cum clatină din cap.

— De ce oți fi crezând voi, tinerii, că e în regulă să vă impe-recheați în piscina în care înoată nepoții mei?

Își frământă buza de jos, de parcă proteza nu i-ar sta ferm în gură, și ne anunță:

— Poliția e pe drum!

Fruntea lui Ben se lipește de a mea, în timp ce trânteste o înjurătură în barbă.

Capitolul douăzeci

■ ■ ■

BEN

— Puteți să mă lăsați și pe mine acasă în drumul vostru? îi întreabă Dan pe agenții de poliție, care dau să plece.

Unul dintre ei mă salută alene, mustăcînd în timp ce trece prin dreptul meu. Îl recunosc, e un client fidel al clubului Penny's. Dar faptul că ne cunoaștem nu e suficient ca să scăpăm basma curată astă-seară.

L-am sunat pe Dan și l-am rugat să-i intercepteze pe polițiști, în cazul în care Reese s-ar fi înșelat și ei ar fi găsit un motiv să ne ducă pe sus la secție. Sunt aproape convins că Reese are dreptate și că nu putem fi acuzați de violarea unei proprietăți private. Dar nu sunt sigur sută la sută în legătură cu acuzația de expunere indecentă și nici nu mi-aș dori să ajung în cătușe.

Cred că știu cum a reușit Reese să evite un cazier până acum: e o mincinoasă foarte convingătoare. Când bunicuța ne-a anunțat că polițiștii sunt pe drum și Reese a văzut ce mutră am făcut, a început imediat să bocească, jurând că Sarah — mă depășește cum naiba i-a reținut numele; sau poate că toată cascadoria asta a fost premeditată, ceea ce, având în vedere reputația lui Reese, nu ar fi deloc de mirare — ne-a asigurat că putem veni să înotăm acolo la ora aia. Bătrâna a fost sceptică, dar cel puțin m-a lăsat să-mi scot telefonul din buzunar ca să-l sun pe Dan.

În tot acest timp, noi stăteam în continuare în piscină, fiindcă bunicuța nu ne-a lăsat să ieșim din apă. A spus că nu are încredere în noi, fiindcă putem s-o luăm oricând la fugă. Sunt convinsă că avea dreptate, însă, dat fiind că ținea lanterna îndreptată asupra noastră, cutra bătrână sigur a văzut multe.

Dacă aș fi știut că ne amenința cu arma de jucărie a nepotului ei de unsprezece ani, aș fi tras-o pe Reese afară din bazin și aș fi luat-o la sănătoasa.

Dan a sosit la câteva minute după polițiști, însoțindu-i pe proprietarii chercheliți și pe copiii lor. După toate aparențele, Sarah a coborât valvârtej din mașină, a intrat împleticindu-se în casă și s-a prăbușit pe canapea pierzându-și cunoștința, deci nu a putut confirma povestea lui Reese. Din fericire, Jim, sora ei, era ceva mai lucid. Ne-a adus repede câte un prosop și și-a expediat mama în casă, împreună cu copiii, susținând sus și tare că voia lui într-adevăr ne-a invitat să folosim piscina. Cred că toți cei de față știau că era o minciună gogonată, dar nimeni, nici măcar poliția, nu voia să-și bată capul cu așa ceva în seara asta. Văzând că nu am provocat niciun prejudiciu și că „expunerea indecentă în public” a avut loc pe o proprietate privată, în timpul nopții, și nu a ofensat pe nimeni în afară de bunicuța, polițiștii s-au mulțumit să ne dea un avertisment.

Și toată tevatura asta s-a întâmplat fiindcă nu sunt în stare să gândesc rațional atunci când o fată despuiată se află prin preajma mea.

— Acum pot să mă întorc la mireasa mea? mă întrebă Dan iritat.

— Îmi pare rău, omule, mormăi eu, încheindu-mi cămașa. O s-o încasez mai târziu pentru treaba asta!

— Mulțumesc, Dan, spune Reese cu voce foarte sfioasă.

Dan expiră profund și apoi se îmbunează.

— E-n regulă.

Trecându-și o mână prin părul blond, tuns scurt, Dan îi face morală:

— Dar să-ți fie învățătură de minte, domnișoară. Asta pățești când umbli cu un tip ca Ben.

Aruncând pe furiș o privire către Reese, văd că strânge din buze, de parcă abia se abține să râdă. Se mulțumește să dea din cap aprobator.

Jack a văzut că m-ai adus dimineată acasă cu mașina.

Mesajul lui Reese nu putea veni într-un moment mai potrivit. Sau, mai degrabă, mai nepotrivit.

— Ben! O clipă! mă strigă Jack tocmai când măresc pasul, trecând pe lângă biroul lui, sperând să trec neobservat.

— Rahat! mormăi eu.

Răsuflu prelung, îmi pun telefonul la loc în buzunar și mă întorc din drum ca să intru în biroul spațios al lui Jack. Speram să nu fie nimeni aici, sâmbătă după-amiaza. Ar fi trebuit să fiu mai precaut.

Jack îmi face semn să mă așez pe un scaun, față în față cu el.

— Ia loc, te rog.

Pare la fel de prost dispus ca și mine. Cearcănele lui sunt mai pronunțate decât de obicei. Tipul are cincizeci și ceva de ani și petrece la birou mai multe ore decât orice alt angajat. Nu vreau să fiu la fel când voi ajunge la vârsta lui. Mă întrebă pe un ton degajat:

— Cum te-ai distrat aseară?

Oftez fără să vreau și simt o strângere de inimă din pricina regretului care mă macină. Reese ar fi putut să-mi împărtășească ce i-a spus, de fapt, lui Jack. Acum pot fi prins oricând cu minciuna. Adică, în afară de faptul că *aproape* am făcut sex cu fica lui vitregă, în piscină, și *aproape* am dat de bucluc fiindcă ne-a prins poliția, nu s-a întâmplat nimic. Când ne-am întors la recepție, Dan le spusese tuturor că Ben a făcut „o altă tâmpenie”. Nu au pierdut prilejul să mă ia peste picior. Singurul avantaj a fost că

Mercy a auzit despre incident și probabil a presupus că, din moment ce mă dau la orice tipă care îmi iese în cale, de data asta Reese fusese fericita câștigătoare.

Am mai stat ceva vreme în „bârlogul” lui Dan, cu gașca obișnuită, până când oaspeții au început să se risipească. Aveam de gând să merg direct acasă, după ce berile pe care le băusem aveau să-și piardă efectul. Am fi plecat, dacă n-am fi ațipit amândoi câteva ore pe canapea, Reese cuibărită lângă mine și cu obrazul sprijinit pe pieptul meu. O chestie drăgălașă. Dacă Nate și Ginger n-ar fi dormit la celălalt capăt al canapelei modulare, poate aș fi trezit-o pe Reese pentru a ne continua activitatea din punctul în care ne-a întrerupt bunicuța.

Una peste alta, a fost o noapte destul de inocentă pentru mine. Dar am senzația că, indiferent ce aș spune acum, o să par oricum un băiețel prins cu degetul în borcanul cu dulceață. Așa că spun doar atât:

— Bine.

Scaunul lui Jack se balansează înainte și înapoi în vreme ce se foiește să-și găsească locul. Și apoi începe să chicotească.

— Uneori uit cum e să fii la vârsta ta.

Prefer să-mi pun lacăt la gură, ca să văd încotro se îndreaptă conversația asta. Sper să nu se ajungă la un slip roz.

— Îmi aduc aminte ziua în care mama lui Reese, Annabelle, a intrat în biroul meu, vrând să divorțeze de primul ei soț. M-a cucerit imediat. O femeie fascinant de frumoasă. Când a început să flirteze cu mine, am fost pur și simplu uluit. O femeie care arăta ca ea să fie interesată de unul ca *ăsta*?

Face un gest spre el însuși.

— Dar așa părea să fie, drept care ne-am căsătorit, un an mai târziu.

Un hohot de răs batjocoritor îi scapă lui Jack. Se ridică și începe să măsoare încăperea cu piciorul, învârtind absent un glob pământesc, în trecere.

— Evident că lucrurile nu au decurs bine pentru noi. M-am întors mai devreme dintr-o călătorie de afaceri și, trecând pe aici ca să iau niște dosare, am dat peste partenerul meu călare pe soția mea.

Îmi arată din cap biroul impresionant din fața mea.

— Chiar *aici*, precizează el.

Mă îndrept de spate și mă pomenesc privind biroul într-o nouă lumină.

— Și încă îl mai folosești?

— Cinci generații din familia Warner au stat la biroul ăsta, murmură el, îndreptându-se spre vechea piesă de mobilier și bătând darabana cu încheieturile degetelor pe mahonul neted, bine lustruit, de parcă ar vrea să-și sublinieze punctul de vedere. N-am vrut să o las pe diavolița aia împielită să strice tradiția. În rest, a stricat aproape totul.

Respiră anevoios, de parcă simplul fapt că vorbește despre subiectul ăsta îl epuizează fizic.

— Am divorțat imediat după aceea. Barry mă ajutase să-mi dublez clientela de când a intrat în firmă, și a trebuit să pun la bătaie tot ce aveam drept garanție, ca să răscumpăr partea lui de afacere.

Jack clatină din cap.

— Tata mă avertizase să nu îl iau ca partener cu drepturi egale, chiar dacă eu și Barry fuseserăm cei mai buni prieteni, încă de la vârsta de doi ani. Ar fi trebuit să-l ascult.

Se așază din nou și continuă:

— Oricât de dureroasă a fost acea experiență, singurul lucru pe care îl regret este că am lăsat-o pe Annabelle să-mi taie orice legătură cu Reese de când fata avea doisprezece ani. Eu și prima mea nevastă ne-am dorit întotdeauna o fată, dar, după ce l-a născut pe Mason, a pierdut sarcină după sarcină. Apoi a murit. Renunțasem cu totul la ideea asta, până când Reese a intrat în viața mea. O cunosc pe fata asta de când avea șase ani. M-am gândit deseori la ea, dar...

Clatină din cap.

— Am avut multe de pierdut odată cu divorțul, dar cel mai greu mi-a fost să pierd legătura cu Reese.

Asta-i genul de rahat cu care nu vreau să am vreodată de-a face. Când eviți să te implici într-o relație care presupune semănături, metale prețioase și o combinație de ADN-uri, nu există victime colaterale.

Dar de ce îmi povestește Jack toate astea? Vom ajunge la partea în care îmi va spune că o să fiu pus pe tușă, fiindcă am încercat să o pângăresc pe fiica lui vitregă, cu care a reluat legătura într-un final și pe care o iubește foarte mult; că trei ani de studii la Facultatea de Drept se vor duce pe apa sâmbetei, fiindcă am judecat cu penisul, și nu cu capul?

— Probabil te întrebi de ce îți spun toate astea.

Răspund ridicând din umeri și simt cum mi se strânge inima.

El începe să râdă.

— Nu pretind că Reese e o fată drăgălașă. Era o adevărată teroristă când avea șase ani. Și acum are accese de nebunie, cu toate că pare să se fi domolit puțin, de când am adus-o din Jacksonville.

Nu prea s-a potolit, dacă judec după incidentul din seara trecută, de la piscină.

— Îi place foarte mult vopseaua roșie, îndrăznesc eu să aduc subiectul în discuție.

Jack râde mai tare.

— Ar fi trebuit s-o vezi, plină de vopsea din cap până-n picioare, ca într-o scenă din *Dexter*¹, în sala de interogatoriu a poliției. Mă bucur că m-a chemat atunci, chiar dacă a făcut-o doar ca s-o scot pe cauțiune. Am fost surprins, de fapt. L-am sunat pe Barry în drum spre Jacksonville, fiindcă nu-mi venea să cred că Annabelle nu-i forțase mâna să o ajute, astfel încât reputația

¹ Serial american de televiziune care are drept subiect viața personajului Dexter Morgan, medic legist și criminal în serie. (N. red.)

ei să nu fie pătată din cauza fiicei cu cazier. Așa am aflat că divorțaseră de doi ani. Am stat de vorbă pe îndelete.

Privirea lui Jack zboară pe fereastră, de parcă ar vrea să ajungă trecutul din urmă.

— Mi-am zis că drumul ăla până la Jacksonville era șansa mea de a-mi îndrepta greșeala.

Pe frunte îi apare o cută adâncă.

— Reese este vicleană. La fel ca mama ei. Poate fi destul de egoistă și de răzbunătoare. Din nou, în privința asta seamănă cu maică-sa. Are o fire pasională și asta îi aduce necazuri, de cele mai multe ori. Am petrecut mult timp stând de vorbă cu ea despre responsabilitate, autocontrol și consecințe, în timp ce încercam să o tratez ca pe un om matur și lucid. De asta i-am luat o motocicletă Harley.

După o pauză, Jack continuă:

— Tatăl ei conducea o motocicletă. Ți-a spus?

Clatin din cap.

— Vorbea mereu despre faptul că voia să aibă o motocicletă, la fel ca el. De când avea șase ani.

Hm... Misterul lui Reese începe să se dezvăluie.

— Ținea mult la tatăl ei?

Jack hohotește.

— Până în pânzele albe. Se pare că au petrecut *mult* timp împreună înainte ca el să o părăsească. I-a frânt inima bieteii fetițe.

Oftează din rărunchi.

— Chiar și la un an după ce s-au mutat la mine, tot mai întreba în fiecare seară unde era tatăl ei, când avea să se întoarcă, de ce nu venea după ea. Chestia asta mi-a frânt *mie* inima.

— Mda, a pomenit ceva despre el zilele trecute.

Jack se întoarce și mă privește îndelung, cu o sprânceană arcuită.

— Chiar așa? De obicei nu prea face asta.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

Jack ridică din umeri.

— A abandonat-o într-un bistrou dintr-un popas pentru camionagii. Din câte știu, nu a mai încercat să ia legătura cu Annabelle niciodată, dar ea este destul de rezervată cu orice are legătură cu prima ei căsătorie.

Face o pauză de o clipă.

— Indiferent ce a fost între ei, nu cred că Annabelle și-a revenit vreodată după treaba asta și s-a transformat într-o femeie acră. Când am auzit ce i s-a întâmplat lui Reese, în capul meu a răsunat un avertisment. Nu vreau ca ea să sfârșească precum mama ei, frângând inima vreunui fraier, pentru că un idiot i-a frânt ei inima mai întâi. Așa dau oamenii de necaz.

— Cu siguranță îi place să intre în bucluc, aprob eu, cu glas moale.

El își schimonosește gura și adaugă:

— Și nu mă îndoiesc că te-a depășit ce a pus ea la cale ieri-noapte, din moment ce ai avut îndrăzneala s-o lași în fața ușii mele, la șase dimineața.

Această schimbare bruscă de subiect mă face să tresar. Odată cu ea, în minte îmi răsare silueta zveltă și despuiată a lui Reese și îmi bag capul între umeri, de teamă ca nu cumva Jack să-mi citească gândurile destrăbălate care îmi trec prin minte.

— Știi care e politica mea în privința legăturilor amoroase în companie. Am stabilit-o cu un motiv. Am pierdut mai mulți angajați buni din pricina încurcăturilor sentimentale. Ți-am spus toate astea ca să te ajut să înțelegi că Reese e o tânără sensibilă și pasională care în sfârșit a pornit pe drumul cel bun. Nu vreau să cedeze nervos din pricina unei amărâte de relații cu unul dintre avocații mei.

— Nu vreau să mă implic într-o relație, îl asigur eu.

Replica asta îl face să-mi arunce o privire severă.

— Ei, în cazul ăsta, îți garantez că nu sunt de acord cu nimic *altceva* ce ai avea de gând în privința ei, Ben. Îmi imaginez

experiențele amoroase cu care ești obișnuit, având în vedere fostul tău loc de muncă.

Deschid gura să-l contrazic, să-i explic că nu doar aș fi fost dat afară, dar și cotohogit dacă șeful meu, Cain, ar fi auzit că m-am încurcat cu vreo dansatoare cât timp am lucrat la club, dar Jack ridică mâna, oprindu-mă.

— Slujba ta în firma Warner este sigură, deocamdată. Reese mi-a spus că sunteți doar prieteni și, pentru moment, n-am motiv să cred altceva.

— Am înțeles, domnule.

— Până și Mason mi-a confirmat-o. Și amândoi știm cât de habotnic este Mason în privința respectării regulilor.

— Da. Sigur că da.

Tipul e ca un robot preprogramat. Devine teribil de agitat când trebuie să acționeze împotriva propriilor principii.

Jack se scarpină în barbă și cugetă cu glas tare:

— Reese seamănă cu un cal sălbatic care a început să se obișnuiască în sfârșit cu oamenii. Te va tolera, poate chiar se va apropia de tine, în mod sigur te va vrăji, dar nu vei ști niciodată ce are de gând să facă în clipa următoare. Are probleme adânc înrădăcinate cu încrederea în ceilalți.

— A avut suficientă încredere într-un tip încât să se mărite cu el, îi reamintesc eu.

— Da, după șase săptămâni... Și uite unde a ajuns din cauza nebuniei ăsteia, mormăie el. Nu s-a măritat din cauza încrederii, ci din cauza nevoii de a fi iubită. Din cauza faptului că, o dată, cineva a ales-o *pe ea*, a pus-o *pe ea* pe primul loc. Toți cei care ar fi trebuit să o considere o prioritate au ratat, doborând-o la pământ și lăsând-o de fiecare dată să găsească singură o modalitate de a se pune din nou pe picioare. Tatăl ei, Annabelle, eu... Și păcăliciul ăla cu care s-a măritat.

Mă întreb dacă Jack știe că așa-zisul păcălici locuiește acum în Miami și că Reese și-a pus în cap să se răzbune pe el. Judecând după faptul că m-a prins la înghesuială, obligându-mă să mă

prefac că sunt prietenul ei, nu cred că s-a răzbunat suficient. Sunt cât se poate de sigur că nu vreau să aflu ce altceva și-a pus în gând.

— Biata fată a avut parte numai de respingere.

Luând din nou loc, Jack își acoperă fața cu mâinile și mă avertizează pe un ton calm:

— Dacă între voi doi va fi vreodată ceva și apoi vă veți despărți, eu o voi alege pe ea. Nu-mi pasă cât de bun ești ca avocat și nici de prietenia ta cu Mason. Ea va fi prioritatea mea. E clar?

— Am priceput.

Jack îmi va da un șut în fund dacă o s-o rănesc cât de puțin. Din fericire, ea pare interesată de mine pentru un singur lucru, pe care eu pot să i-l ofer.

Dând încet din cap, Jack se lasă pe spătarul scaunului.

— Aș vrea ca această conversație să rămână între noi. Lui Reese nu-i pică bine dacă i se spune că nu are voie să facă ceva și nici nu vreau ca ea să simtă nevoia de a se revolta împotriva mea.

— Nu voi pomeni niciodată despre discuția asta.

— Bine. Și acum, șterge-o de aici.

Cu un salut scurt, sar în picioare, acceptând bucuros condiția care îmi îngăduie să scap din biroul lui Jack.

Capitolul douăzeci și unu

■ ■ ■

REESE

E atât de concentrat asupra unui dosar împrăștiat pe birou, încât nu observă că aștept rezemată de tocul ușii. Iar eu stau pur și simplu acolo, urmărindu-l. Ben nu poate să facă nici măcar doi pași fără micul lui zâmbet infatuat, dar, când se concentrează asupra unui lucru, de obicei se încruntă și buza de jos îi atârână ușor. Este o altă ipostază fermecătoare a lui. Aproape că nu vreau să-l întrerup.

— Am terminat astea pentru tine.

Ochii lui albaștri se uită la mine, alunecându-mi pe trup înainte de a se întoarce la chipul meu, de parcă nu se poate abține să mă măsoare din cap până-n picioare. Și chiar cred că-i este imposibil. Dar, la urma urmei, de când am văzut tot ce se ascunde sub hainele lui, profit și eu de *orice* ocazie ca să-l măsoar din priviri când trece prin dreptul biroului meu. De obicei, după aia, mă aleg cu pulsul ridicat și cu atenția vraște. E incredibil: Ben a ajuns să-mi submineze grav capacitatea de concentrare.

El își lasă pixul pe birou, se sprijină de speteaza scaunului și oftează.

— Salut, Reese.

Zâmbetul ăla îngâmfat este prezent, dar în spatele lui se întrezărește și altceva. Același lucru care i-a zăbovit pe buze de

fiecare dată când ne-am intersectat, săptămâna asta. Cred că e circumspecție.

Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, bănuiesc că Jack i-a zis ceva despre faptul că m-a condus acasă duminică dimineață. Când i-am trimis lui Ben un mesaj în legătură cu treaba asta, a negat că ar fi avut loc vreo discuție cu Jack. Iar după aia m-a întrebat ce port.

Intru și îi pun dosarul pe birou.

— Toate paginile sunt marcate. Am pregătit și documentele suplimentare pe care le are de semnat clientul tău.

— Ai avut ceva treabă.

Ben, pentru care flirtul este o a doua natură, îmi vorbește pe un ton repezit. Îl vreau înapoi pe Ben cel jucăuș. Și cred că vreau să mă sărute din nou.

— Ești obosit?

— Mda. Munca asta nu se termină niciodată.

Mă furișez pe scaunul din fața lui și îmi sprijin picioarele de birou.

— Cum pot să te ajut?

Nu îmi scapă privirea rapidă pe care o aruncă spre stânga, acolo unde se află biroul lui Jack. Se apleacă spre mine și își coboară glasul atât de mult, încât mi se adresează cu o voce doar ceva mai sonoră decât o șoaptă. Nu cred că Ben e în stare să vorbească șoptit.

— Uite ce-i, te-am văzut complet goală de două ori până acum. Faptul că te afli aici îmi provoacă o erecție pe care nu voi fi în stare s-o ascund până ce voi fi convocat la o ședință, ceea ce e pe cale să se întâmple. Trebuie să-ți miști fundul frumos afară din biroul meu, ca să mă pot concentra.

Îmi las picioarele să alunece de pe birou și le trântesc cu zgomot de podea.

— Cum vrei tu.

Un amestec ciudat de tulburare și dezamăgire îmi străbate tot corpul.

Înseamnă că Jack l-a amenințat.

Este doar vina mea. Ar fi trebuit să-i spun lui Ben să mă lase la colțul străzii. Jack întotdeauna se trezește dis-de-dimineată și știam că e posibil să fie pe banda de alergat la acea oră — banda de alergat din încăperea de deasupra garajului, cu vedere la alee.

Mă ridic și mă îndrept spre ușă. Când pun mâna pe clantă, oftatul lui Ben răsună în toată încăperea.

— Știi, pur și simplu nu pot risca să-mi pierd slujba pentru treaba asta.

Mă răsucesc și îi arunc o privire.

— Pentru care treabă? Suntem doar prieteni, nu?

Țăcăne din pix și mă privește îndelung. Apoi îmi zâmbeste.

— Da, doar prieteni.

Ridic un deget.

— Dar nu uita, falsul meu iubit, că înțelegerea noastră rămâne valabilă.

Nu am mai stat de vorbă cu Jared din ziua în care ne-am întâlnit la cafenea, cu mai mult de o săptămână în urmă. Aud vocea aceea micuță strigând în capul meu: „Lasă-l să plece!” iar și iar, dar o parte din mine — partea care mă face să deschid Facebookul și să titez numele lui de îndată ce fac ochi dimineata — încă nu este pregătită să o facă. Și nu înțeleg de ce. Din cauza mândriei? Pentru satisfacția răzbunării? Sau pentru că știu că viața nu e tocmai roz în paradisul pe care mi l-a furat Caroline? Fiindcă îmi vreau paradisul înapoi?

— Mda...

Acel singur cuvânt pe care îl pronunță Ben este însoțit de o altă privire furișată înspre biroul lui Jack. Apoi clatină din cap, încruntându-se.

— Ai grijă ca nu cumva falsul tău iubit să fie dat afară din cauza ta.

— Poftim.

Pun pe biroul lui una dintre brișele doamnei Cooke, în timp ce stomacul meu face un mic salt acrobatic la vederea brațelor lui Ben, care ies și mai bine în evidență din tricoul mulat, de un albastru metalizat. Cel mai mult îmi place cum îi stă îmbrăcat în albastru. Îi pune ochii în valoare.

— Se termină ca pâinea caldă, îi zic eu.

Ben se uită la prăjitură, apoi la mine și explică:

— Se termină fiindcă am mâncat deja trei.

Întinde o mână gigantică, ia brișă și spune, cu un zâmbet crispat:

— Dar îți mulțumesc. O mănânc bucuros și pe asta.

— O să-ți crească o burtă ca a lui Jack, dacă n-o iei mai ușor cu brișele astea.

Mușcând din prăjitură, mă privește curios.

— Mă vei mai iubi și când nu voi mai arăta ca acum?

— Categorie nu.

Mă întorc să plec, iar chicotul lui mă face să zâmbesc.

Următoarea lui replică mă surprinde în pragul ușii.

— Știi, te porți extrem de frumos cu mine. Nu îți stă în fire. Oamenii au început să observe. Suspectează că lui Rancor i-a picat cu tronc cineva.

Arunc o privire peste umăr și Ben îmi face cu ochiul.

— Dar noi nu vrem asta, nu?

Nu-mi dau seama dacă doar mă tachinează sau dacă oamenii din firmă chiar comentează fiindcă am remarcat ceva schimbat la mine. Mai mult ca sigur, noi doi nu vrem să apară genul ăsta de zvonuri.

— Dar tu știi adevărul, nu?

Întrebarea mea sună aproape a avertisment.

Rânjind cu gura până la urechi, ridică brișă la vedere și spune:

— Nu ai de ce să-ți faci griji în privința mea, Reese. Mulțumesc pentru brișă.

Nu realizasem că îmi țineam respirația. Presupun că asta făceam, deoarece expir aerul, oftând prelung. Dar, ca să fiu sigură, adaug pe un ton suficient de ridicat încât să mă audă jumătate din companie:

— Sper să te îneci cu chestia aia și să mori. O zi plăcută!

Lui Reese MacKay nu „îi pică cu tronc” nimeni!

Hohotul de râs al lui Ben mă urmărește când trec pe lângă câțiva funcționari care mă petrec cu priviri pline de curiozitate, în timp ce mă îndrept spre biroul meu.

Viața la birou a luat o întorsătură teribil de plicticoasă. Nu că mi-ar fi plăcut vreodată foarte mult, dar în ultimele săptămâni am perceput-o diferit. Mai animată. Acum, biroul meu este gol și anost, dar nu din lipsa dosarelor sau a paharelor de cafea, ci pentru că un anumit tip blond, de un metru nouăzeci, are foarte mare grijă să nu rămână singur cu mine în vreo încăpere din firmă. Încă mai sunt concentrată sută la sută asupra cazurilor Natashei și asupra cazurilor lui, dar el a început să apeleze și la ceilalți asistenți juridici, care nu sunt nici pe jumătate la fel de rapizi sau de eficienți ca mine.

Pentru o vreme, am fost îngrijorată că el chiar dă crezare „zvonurilor” care susțin că simt ceva pentru el și că mă evită anume fiindcă nu vrea să le dea apă la moară. Dar îi surprind ochii albaștri ațintiți asupra mea *tot timpul*. Și nu se jenează deloc. Știu asta fiindcă îmi face cu ochiul ori de câte ori privirile noastre se întâlnesc.

Nici măcar nu pot să-l prind singur, să bem o cafea în biroul lui, fiindcă este tot timpul într-o întrunire cu Natasha.

Și acum încep să devin paranoică și să cred că e ceva între el și avocata-robot, cu toate că ea este logodită și sunt aproape sigură că nu ar accepta o partidă ocazională de sex. Probabil că este la fel de militantă în pat ca în toate celelalte privințe și mă îndoiesc că lui Ben îi place așa ceva.

Sper că nu.

Doar dacă nu cumva Natasha este genul de femeie care leagă bărbații fedeleș și îi biciuiește. Lui Ben s-ar putea să-i placă.

Urâsc asta.

Nici măcar nu-mi doresc să fie altceva între mine și el. Pur și simplu nu vreau să aibă o asemenea relație cu nimeni altcineva.

Așa că acum mă trezesc căutând orice pretext ca să mă opresc în biroul lui Ben. Tocmai de aia stau la coadă ca să cumpăr o cafea îngrozitoare — de tot răsul, de fapt — și niște fursecuri.

— Te-am mai văzut pe aici. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama cine ești.

Oamenii spun că accentul sudist, târăgănat, este plăcut și relaxant. Auzindu-l la nouă dimineața, din sursa asta, l-aș descrie mai degrabă drept zgomotul unghiilor care zgârie o tablă.

Arunc o privire peste umăr, dau de mutra acră a lui Caroline și mă întreb de ce a ajuns așa de târziu. În cele patru ocazii când am așteptat-o pe banca de afară, a intrat înăuntru exact la opt și jumătate, cu o precizie de ceasornic. Dar, după felul încruntat în care mă privește, încep să cred că astăzi ea m-a pândit pe mine.

— Îmi pare rău, dar eu nu te-am remarcat, i-o trântesc eu.

Achit nota de plată și mă îndepărtez de teighea.

— Să ai o zi *minunată!* îi urez cu o voce cât mai enervantă și mai pitigăiată, în drumul meu spre ușă.

Mă înșfacă furioasă de braț.

— Chiar crezi că nu știu ce faci? îmi șuieră Caroline la ureche.

Arunc o privire spre mâna ei și ea îmi dă drumul imediat, de parcă aș fi leproasă.

— A fost o întrebare-capcană? Mă duc la muncă. Nu e tocmai o indeletnicire dubioasă.

Mă sfredelește cu o privire de gheață.

— Cam prea multe coincidențe, nu crezi?

— În afară de faptul că avem același gust la bărbați și la cafea, nu văd multe coincidențe, îi răspund.

Ea stă atât de aproape de mine, încât îi simt respirația. Miroase a pepene roșu. Aroma gumei pe care o mestecă. *Urăsc* pepenele roșu.

Mijește ochii.

— Cum de a ajuns din nou numărul tău de telefon în mobilul lui Jared?

Mă străduiesc să-mi ascund surprinderea. Jared are o obsesie cu telefonul: nu suportă să se uite cineva în el. Sau poate că Jared încerca să mă țină *pe mine* departe de telefon pentru că îi trimitea mesaje fostei lui iubite.

Următoarele ei cuvinte mă lămuresc.

— Așa se întâmplă când cunoști pe cineva de când aveai șase ani. Totul devine previzibil, până și parolele.

— Și care-i problema? Nu ai încredere în el?

Mă îndoiesc că Jared s-ar bucura să afle că are o soție geloasă, care îi cotrobăie prin lucruri. Și ea chiar este geloasă de-a binelea. Simt o tresărire de bucurie în adâncul ființei mele.

— Nu-l vei recâștiga *niciodată*, mă avertizează ea, cu un soi de încredere în sine ce nu poate fi disimulată. Jared a fost îndrăgostit de mine toată viața. Era atât de distrus când ne-am despărțit, încât s-ar fi mulțumit cu oricine. De ce crezi că s-a însurat cu o motociclistă psihopată? Ai fost o greșală pe care o regretă zi de zi. E *al meu* și va fi al meu totdeauna.

Un val de emoție izbucnește în mine: un amestec periculos de mânie, umilință și durere care îmi arde colțurile ochilor, de-mi vine să-i torn cafeaua opărită drept în creștetul capului. Nu am uitat nicio secundă mutra pe care a făcut-o atunci când am tras deoparte perdeaua dușului, în acea zi. Pot să jur că aștepta cu nerăbdare momentul, deoarece s-a uitat imediat în ochii mei, iar ai ei străluceau triumfător.

Și acum îmi aruncă mănua în mijlocul unei cafenele, când suntem înconjurate de produse de patiserie și de străini. Îi surprind un ușor tremur al mâinii și cred că-i este puțin frică de mine. După ce a văzut perechea de foarfeci înfiptă drept în ochii

ei, în poza aia care o înfățișa împreună cu Jared, ar fi cazul să se teamă. Ar trebui să se teamă c-o n-o lovesc chiar aici, în mijlocul mulțimii. Poate speră că exact asta voi face. Într-adevăr, asta vreau să fac. Știe că sunt iute la mânie. Ar putea să depună plângere împotriva mea și să scape astfel de mine. Ar avea o mulțime de martori aici.

Deșteaptă fată!

— Și atunci, de ce ești atât de îngrijorată că are numărul meu de telefon? o întreb eu, forțându-mă să vorbesc calm, și simt cum strivesc fursecul din mâna mea.

— Nu sunt, bolborosește ea, evident surprinsă cu garda jos. Pur și simplu vreau să-ți aduc la cunoștință că știu și că mă amuz pe seama ta. Toate prietenele mele râd de tine. Ești *jalnică*.

Mda, categoric mă provoacă.

Îmi mușc limba ca să nu cedez tentației de a o întreba ce-i mai fac picioarele, după episodul de sâmbătă. Nu are sens să-i ofer pe tavă o informație care m-ar costa un ordin de restricție.

— Ei bine, mă bucur că Jared a trecut de la o nebună la alta. O zi minunată! exclam eu cu exuberanță prefăcută, îi întorc spațele și ies din cafenea scrâșnind din dinți.

Scot telefonul și aleg opțiunea de apelare rapidă.

— Reese? Ești bine? mă întreabă Jack imediat.

Mă încrunt.

— Mda...

Un oftat de ușurare se aude din receptor.

— Bun, în regulă. Mă gândeam că... Asta fiindcă m-ai sunat, îmi spune el râzând ușor. De obicei, la ora asta te ascunzi în biroul tău ca într-un bârlog, urând pe toată lumea câteva ore.

— O, da, sunt bine.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Mai ții minte că ai pomenit ceva despre o mică petrecere pentru Ben și Mason?

În mod oficial, evenimentul a avut loc săptămâna trecută. Ben și Mason au primit rezultatele examenului de admitere în barou și amândoi l-au trecut. Acum sunt avocați începători.

— Îmi aduc aminte. De ce întrebi?

Rotițele minții mele diabolice se învârt din ce în ce mai repede.

— Vreau să plănuiesc ceva pentru vinerea asta.

— Ei bine, doamna Cooke deja a...

Îl întrerup.

— Nu, Jack. N-o să facem treaba asta în subsolul unei biserici.

O să găsec un local ca lumea.

Un bar fără fițe, cu atmosferă relaxată. Teren neutru. Un loc unde pot să mă duc și de unde pot să plec de parcă nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie.

Și să-mi reamintesc cât de mult îmi duce dorul fostul meu soț.

De îndată ce termin convorbirea cu Jack, îi trimit un mesaj lui Jared.

Voi fi la The Grill vineri seara, în jurul orei opt, cu niște prieteni. O întâlnire amicală.

După o clipă, adaug:

Ar fi cazul să-ți schimb parolă telefonului. După spusele iubitei tale soții, cu care tocmai m-am întâlnit din pură întâmplare, ești foarte previzibil.

Capitolul douăzeci și doi

■ ■ ■

BEN

Mulțumesc lui Dumnezeu că e vineri!

Aici, zilele par identice. Cred că am împins ușa biroului un pic cam tare, fiindcă se trânteste și cel puțin douăzeci de capete se ȳtesc din birouri, precum țintele alea mișcătoare de bâlci. Le fac cu mâna, în chip de scuză, și arunc un alt losar pe birou.

La naiba! Ce n-aș da s-o am pe Reese lângă mine toată ziua și toată noaptea! Îmi place să lucrez cu ea. De fapt, îmi place *al dracului* de tare să lucrez cu ea. E suficient s-o am în preajmă ca totul să devină mai distractiv.

Tocmai de-aia am fost nevoit s-o evit toată săptămâna. Și e tare nasol.

Jack are dreptate: fata asta are darul de a te vrăji. Idioții ca mine sunt sortiți pierzării.

Pe când ocolesc biroul ca să mă așez, găsesc tronând pe scaunul meu o pungă roșie de cadou, din care ies capetele unui șervețel alb. După ce săptămâni întregi am stat ascuns prin birouri și am executat ordinele Natashei, rezultatele examenului de admitere în barou au fost afișate săptămâna asta. Eu și Mason am luat examenul. În sfârșit, sunt un avocat adevărat. Presupun că punga asta e un soi de felicitare.

O răscolesc plin de curiozitate și găsesc un bilet împăturit:

Felicitări pentru că ai devenit oficial un avocat-robot!

Ca și cum porecla n-ar trăda identitatea expeditorului, știu după scrisul mâzgălit că e de la Reese. Fata asta scrie mai urât decât orice doctor pe care l-am întâlnit vreodată. Din cauză că se grăbește tot timpul, probabil. Scormonesc mai adânc și dau de un tricou roșu-aprins, pe care stă scris: „Cineva a vomitat pe mine în Cancún și nu am nimic altceva de îmbrăcat decât tricoul ăsta roșu și urât”.

Cred că tot etajul aude hohotele mele de râs.

Ei, drăcie, ce simț al umorului are! Îl ador.

Și sunt dezamăgit când în biroul ei nu găsesc decât silueta de carton a lui Rancor, iar computerul ei este închis. Nu-i mare scofală. Pot să-i mulțumesc la mica petrecere de după program, dată în cinstea mea și a lui Mason.

Cu toate astea, nu vreau să aștept atât de mult.

— Bună alegere! urlu eu ca să acopăr orchestra care cântă live, în vreme ce privirea îmi rătăcește prin mulțimea din localul The Grill, zăbovind asupra câtorva brunete care m-au remarcat deja.

Și, după semnele pe care mi le fac cu mâna și cu ochiul, nu se jenează deloc să-și arate interesul.

— Reese a aranjat totul, recunoaște Mason destul de surprins, ciocnindu-și halba de bere de a mea. Noroc! Să bem în cinstea noastră, pentru că am devenit avocați adevărați.

— Dar unde-i obrăznicătura aia mică? mă interesez eu.

Tot personalul juridic, inclusiv Jack, a venit astă-seară aici ca să ne sărbătorească. Avem un spațiu rezervat numai pentru noi, separat printr-un cordon, unde sunt amplasate câteva mese și un bufet cu platouri. Am tot făcut turul meselor în ultimele trei ore, uitându-mă de mult prea multe ori la ceasul de perete și la ușă.

— Cu Lina și Nicki. Lina tocmai mi-a trimis un mesaj, vor ajunge în curând.

— Cum merge treaba? Din cauza ei ți-ai schimbat lookul și arăți de parcă ai fi scos din *Can't Buy Me Love*¹?

Se știe că Mason nu a avut niciodată simțul modei, dar acum are haine noi, își aranjează altfel părul, poartă până și lentile de contact. Obişnuiam să-l luăm peste picior din pricina ochelarilor cu lentile groase de tociar, dar el refuza să îi schimbe.

Roșește și ridică din umeri.

— Am simțit nevoia să încerc ceva nou și ea m-a ajutat.

Sexul face într-adevăr minuni pentru băiatul ăsta.

— Și lucrurile merg bine între voi?

Un zâmbet viclean i se lățește pe chip.

— E bine. E...

Zâmbetul îi pierde de pe buze și Mason rămâne dând din cap.

Și apoi spune:

— E complicat.

— Doar nu *te-ai îndrăgostit* de ea, nu?

— Nu! Adică, îmi place de ea. *Tare mult*. Dar...

Vocea i se frânge și rămâne cu ochii ațintiți pe berea lui.

— Dar ce? Să știi că mie, unuia, nu-mi stă în fire să vorbesc despre relații, așa că ar fi bine să nu fie o discuție prea profundă, îl avertizez eu.

— Este cea mai bună prietenă a lui Reese, așa că...

Mason ezită, de parcă ar avea o rețineră să-și continue fraza.

— Mă aștept să descopăr că e ceva foarte în neregulă cu ea.

Nu pare prea încântat când încep să râd.

— Credeam că tu și Reese încercați să ieșiți din rahatul în care v-ați băgat singuri, îi zic eu.

I-am văzut stând mai mult de vorbă. Reese chiar s-a oferit să-l ajute să revizuiască niște scrisori legale, care ar fi trebuit expediate spre clienți, zilele trecute.

— Cred că da, admite el dând din umeri. Încetul cu încetul.

¹ Comedie romantică (1987) pentru adolescenți, despre un tociar care îi oferă 1000 de dolari unei majorete ca să pretindă că e iubita lui timp de o lună. (N. red.)

— Ei bine, din câte zice Jack, Reese nu are de gând să plece din nou din viețile voastre. Niciodată. Și pariez că ea o să invingă, dacă o să vă războiți.

El ridică din umeri și mai trage o dușcă din halbă. Iar eu zâmbesc în sinea mea. Mason nu rezistă la băutură. Va chicoti ca o fetișcană când va ajunge la fundul halbei. Și dacă tot a venit vorba despre beție, ar trebui s-o iau și eu mai încet. Altfel, sunt în stare să fac vreo chestie idioată și nedemnă de un profesionist. Ei bine... așa sunt. Probabil că nu este momentul potrivit pentru așa ceva. Mai târziu, la mine acasă, unde băieții dau o mică petrecere pentru mine, voi putea fi eu însumi.

— Ben, ce este între tine și Reese? mă întreabă Mason pe neașteptate.

— Ți-am mai spus. Nimic.

— Ben...

Se apleacă spre mine și coboară glasul.

— Nu vreau să te văd concediat.

Își încrețește fruntea.

— Știu că nu prea sunt pe aceeași lungime de undă cu ceilalți angajați din companie, dar tu m-ai ajutat întotdeauna să simt că fac parte din grup. Mi-ai fost mereu un prieten bun. Încerc să am grijă de tine.

Mi se pare ciudat că Mason îmi spune chestia asta acum. Când am început Facultatea de Drept, *eu* aveam senzația că locul meu nu era acolo. Trecerea de la absolventul de liceu încă privit ca un fundaș-vedetă, chiar dacă nu mai juca fotbal, la un anonim căruia îi lipseau chemarea academică și rafinementul cu care toți ceilalți păreau înzestrați a fost dură. Deși am avut note bune la bacalaureat și la admitere, scrisori de recomandare și toate celelalte, pentru o vreme am crezut că am făcut o greșală înscriindu-mă la Facultatea de Drept.

Îi pun o mână pe umăr și o blondă platinată din spatele lui Mason îmi atrage atenția.

— Nu-ți face probleme. N-o să fiu concediat.

Se stărnește rumoare în mulțime când Mercy și Hannah își croiesc drum spre mine și toți bărbații întorc capul după ele, urmărindu-le din priviri.

— Ei, drăcia dracului! bombăn eu.

Este imposibil să le văd pe cele două împreună fără să mă duc cu gândul la petrecerea mea de adio. O să fie o noapte al dracului de lungă. Sper din tot sufletul ca Reese să-și facă apariția cât mai curând.

— Tipele astea sunt cele despre care povesteai?

Degetul arătător al lui Mason i se îndreaptă automat spre nas — acolo unde ar fi stat ochelarii, dacă i-ar mai fi purtat — și prietenul meu se holbează la ele cu ochii cât cepele.

— Da, rânjesc eu cu gura până la urechi.

Să-i relatez lui Mason detaliile picante ale acelei nopți a fost aproape la fel de amuzant ca experiența în sine. Tipul se agăța de fiecare cuvânt, de parcă i-aș fi dezvăluit secretul Sfântului Graal.

— Ben!

Nici nu apuc bine să pun bine paharul jos că Mercy se și repede asupra mea, înlănțuindu-mi gâtul cu brațele și sărutându-mă drept pe gură.

— Felicitări!

Știu că se bucură cu adevărat pentru mine, așa că nu pot s-o împing la o parte. Aș fi răutăcios.

Cu toate astea, încerc să o dezlipesc blând de mine.

— Ți-l aduci aminte pe bunul meu prieten, Mason?

— Desigur.

Ochii i se luminează. Mă uit la ea rânjind, fiindcă știu ce urmează. Lucrul cel mai potrivit ar fi să dea mâna cu el și să-l salute. Având în vedere că Mercy l-a mai întâlnit o dată, se apleacă și îl sărută lung pe obraz, făcându-l să se înroșească instantaneu.

— Hei, Ben, nu te deranjează că am venit aici, nu? toarcă Hannah, aflată chiar lângă mine.

Ea este mult mai rezervată decât Mercy.

— Am încercat să mă îmbrac decent, ca să nu ies prea mult *in evidență* printre prietenii tăi avocați. Crezi că ei își dau seama cu ce mă ocup?

Replica ei mă face să izbucnesc în râs. Hannah este una dintre fetele care ar putea intra aici îmbrăcată într-un sac de cartofi, iar lumea tot s-ar prinde în ce domeniu lucrează. Spre deosebire de Mercy însă, Hannah se rușinează puțin de slujba ei și abia așteaptă să termine cursurile de asistenți medicali. Ce norocoși vor fi pacienții ei!

Îi cuprind umerii și o trag spre mine, într-o îmbrățișare prietenească.

— Habar n-au. Ești în regulă.

— Bine. Voiam doar să te felicităm și să-ți spunem că ne este dor de tine.

Ea se apleacă spre mine, să-mi dea o sărutare respectabilă, pe obraz. Știu sigur că noaptea aceea nu a însemnat pentru ea nimic altceva decât că niște prieteni au luat-o pe arătură din pricina *shot*-urilor de votcă și s-au distrat pe cinste. Hannah este îndrăgostită de barmanița-șefă de la Penny's, Ginger, de ani de zile.

— Ia-ți ceva de băut, îi sugerez eu mustăcînd și făcându-i un semn spre bar, în vreme ce o caut din ochi pe Reese.

Sunt asaltat de priviri invidioase din partea fiecărui avocat de la Warner. Presimt că luni voi primi tot felul de telefoane și de invitații. Sunt obișnuit cu asta. Kent și băieții m-au tot implorat să le aduc pe fetele de la Penny's, pentru un spectacol privat.

Astăzi le-am făcut pe plac.

Spre deosebire de valurile provocate de cele două dansatoare, mulțimea se desparte în două, precum Marea Roșie, în momentul când silueta impunătoare a lui Nate se îndreaptă spre mine ca să-mi strângă mâna.

— Ginger nu a putut să vină, dar mi-a spus să-ți dau o palmă peste ceafă din partea ei.

— Spune-i să nu mai încerce să ne asmută pe unul împotriva celuilalt.

Pe chipul lui se întinde un zâmbet.

— Nu pot să stau mult. Astăzi eu mă ocup de club, deși se pare că jumătate dintre dansatoare se duc mai târziu la o petrecere, acasă la măgarul ăla pe care îl știm prea bine.

Gluma lui mă face să râd.

— Unde este Cain?

— E plecat din oraș.

Mă uit mirat la el, dar nu aflu nimic altceva. Nate este cât se poate de loial și, indiferent ce ar face Cain, el nu scapă o vorbă nimănui. Sper să fie ceva în legătură cu Charlie. Ceva de bine. Cain merită să fie fericit.

Acestea fiind spuse, Nate se îndreaptă spre celălalt capăt al barului, unde stă așezat la o masă un cunoscut de-al său, iar din spatele lui apare un tip mult mai mic de statură.

— E bine să ai așa un prieten de partea ta, murmură Jack urmărindu-l pe Nate din priviri pentru o clipă și apoi își întoarce atenția asupra lui Mercy și a lui Hannah, care îl flanchează pe Mason.

Hannah își flutură genele, iar Mercy își face de lucru cu gulerul cămășii lui.

— Dacă l-ai întreba pe fiul tău chiar acum, ți-ar spune că e bine să ai două fete ca alea de partea ta, glumesc eu.

— Da, răspunde Jack, zâmbind între două guri de bere. Ar fi plăcut să-l văd lucrând ceva mai puțin și bucurându-se de viață ceva mai mult.

Ezită și adaugă:

— Dar nu sunt sigur că vreau să se distreze *chiar* atât de mult.

— Mason trebuie s-o ia încet, aprob eu râzând.

Aruncând o privire în jur, Jack mă întreabă:

— Ai văzut-o pe năbădăioasa aia de fiică-mea? Ea a organizat totul, iar acum nu este aici. Unde o fi?

Bună întrebare. Într-un fel, aș vrea ca ea să stea lipită de mine, ca să contracareze avansurile lui Mercy. O altă parte din mine își dorește ca Reese să stea izolată în celălalt capăt al barului, astfel

încât să nu dau de bucluc cu Jack. Încep să cred că e doar o chestiune de timp până se va întâmpla.

— Vorbeam de lup! exclamă Jack și chipul i se luminează.

Nu mă pot împiedica să tresar când îl aud. Apoi biata mea inimă face un salt mortal când mă întorc și dau cu ochii de o blondă stând în prag, îmbrăcată într-o rochie roșie, sexy și cu un zâmbet periculos pe buze.

— Oh, drăcia dracului, șoptesc eu în barbă.

Categoric pune la cale ceva.

Capitolul douăzeci și trei

■ ■ ■

REESE

— Și am uitat să vă spun ceva, fetelor, strig eu către Lina și Nicki, în vreme ce ne facem loc cu coatele prin mulțime.

De obicei, The Grill este aglomerat vineri seara. Barul ăsta e chiar pe plajă, are acoperiș din frunze de bambus false, spații deschise și o mulțime de televizoare cu plasmă. Astă-seară, barul e plin de angajații de la Warner.

Chiar prea mulți. Și nu au plecat încă. Le-am spus că petrecerea angajaților este de la cinci la șapte. Este ora opt și ei încă mai zăbovesc pe aici.

— Te-ai măritat din nou, îmi dă replica Lina pe un ton sec, de parcă s-ar fi așteptat să audă un asemenea anunț.

— Nu chiar, mormăi eu.

O să se înfurie.

S-ar putea să mă înfurii și eu.

— Unde sunt avocații ăia despre care tot vorbești? mă întrebă Nicki, care arată uluitor, ca întotdeauna, de data asta într-o rochie mov cu corset. Și chiar ești convinsă că mă vor crede când le voi spune că și eu sunt avocată?

— Au deja câteva pahare la bord. E suficient să le rostești rar și apăsât cuvântul „depoziție”, fluturând din gene, și o să creadă orice. Dar trebuie să vă mărturisesc, fetelor...

— Uau! Ce bine arată părul tău!

Niște degete străine și nepoftite îmi ating ceafa, mângâindu-mi șuvițele în nuanța cireșelor amare, pe care mi le-am făcut la salon. Părul meu cu o singură nuanță de blond mă plictisea de moarte și m-am gândit că, după standardele companiei, culoarea asta e aproape respectabilă.

— Arată foarte șic. Îmi place! strigă Natasha gesticulând frenetic, ceea ce mă face să presupun că e beată.

Fără să aștepte răspunsul meu, Natasha întreabă:

— Cine sunt prietenele tale?

Le întinde mâna. Sprânceana stângă perfect conturată a Linei se arcuiește.

— Lina, ea e avocata-robot. Avocată-robot, ea e Lina.

Natasha m-a auzit numind-o așa de atâtea ori, încât nu cred că o mai deranjează. E prea ocupată să caște gura la tatuajul lui Nicki, care îi acoperă tot antebrațul.

— Te-a durut?

Întinde mâna și începe să pipăie brațul lui Nicki.

— Te obișnuiești, răspunde Nicki politicoș, dar zâmbește forțat.

Urăște să fie atinsă astfel.

Privindu-le cu înțeles, schițez din buze: „Hai să mergem”.

— Așadar, unde rămăsesem?

Văd capul blond al lui Ben pe deasupra celorlalte capete și stând alături de Jack. Îmi zâmbește, deși surâsul lui este cam crispat. Cu toate astea, nu se sfiește să-și plimbe privirea pe pieptul meu și se arată mulțumit de rochia mea roșie, fără bretele, pe care am cumpărat-o azi. Este mulată pe corp și scurtă, dar partea de jos e evazată ca un clopoțel și îmi scoate picioarele în evidență. Puțin cam formală pentru seara asta — mai ales în combinație cu pantofi cu toc —, dar, fiindcă am ales să-mi las părul desfăcut pe umeri și să nu port nicio bijuterie, cred că arăt trăsnet. Am de gând să scot la iveală femeia fatală din mine, așa cum face Nicki.

Privesc în trecere chipurile oamenilor și mă apropii de bar. Jared mi-a trimis un mesaj în care mă anunță că va fi aici, dar nu îl văd deocamdată.

Jack se întoarce și mă descoperă chiar în spatele lui.

— Bună, Reesie!

Mă cuprinde cu un braț pe după umeri și mă sărută pe obraz. Mă aplec, lăsându-mă învăluită de afecțiunea sa, și am senzația că sunt din nou fetița lui iubită. Apoi privirea îi alunecă spre părul meu și se încruntă.

— Ai schimbat ceva.

Jack e bărbat în sensul clasic al cuvântului. Răsfirându-mi câteva șuvițe, îi zic cu un zâmbet timid:

— Cel puțin nu l-am vopsit pe tot în nuanța asta.

— Hm... Da.

După o clipă, completează:

— Arată bine. Nu e o culoare prea turbată.

Aruncă o privire peste umărul meu, către prietenele mele, și le salută zâbind:

— Mă bucur să vă revăd, domnișoarelor. Cum este cu noul apartament și cu noile voastre slujbe?

— Apartamentul e în regulă. Slujbele, nu prea.

Lina nu irosește vorbele. Dacă poate spune ceva în șapte cuvinte, atunci chiar se rezumă la șapte cuvinte. Unii ar zice că e nesuferită sau prea dură.

Însă mie mi se pare fermecătoare.

— Ei, nu-i rău. După ce obții autorizația de expert contabil, poți să lucrezi pentru mine, bine? propune Jack.

Sunt aproape sigură că nu glumește, ceea ce este grozav, fiindcă mi-ar plăcea la nebunie să lucrez cu Lina.

— Eu sunt pe picior de plecare, Reese. Îți mulțumesc că ai organizat petrecerea.

Jack se apleacă spre mine și adaugă cu glas scăzut:

— Ai dreptate. E mai reușită decât o petrecere aranjată în subsolul bisericii, de către doamna Cooke.

Ridic din umeri.

— Măcar atât să fac și eu pentru iubitul meu frate vitreg.

— Corect. Încearcă să nu-l torturezi prea mult în seara asta.

— Asta e treaba ei.

Fac un semn cu degetul spre Lina.

Clătinând din cap, Jack se îndepărtează de noi, lăsându-mă să-l înfrunt de una singură pe Ben, care ajunge imediat în dreptul nostru, petrecându-și câte un braț pe după umerii Linei și ai lui Nicki.

— Mă bucur să vă revăd pe amândouă. Vă mulțumesc că ați venit la petrecerea mea.

Simt o mică împunsătură de gelozie și mă întreb dacă Ben s-ar fi dat la vreuna dintre ele dacă nu aș fi fost de față. Când ești prietenă cu o târfă masculină cu care îți faci de cap din când în când, există și dezavantaje — cum ar fi vocea aia micuță, din străfundurile minții mele, care îmi spune că Ben s-ar culca și cu prietenele mele.

— Am venit aici pentru el, îl corectează Lina un pic cam prea apăsător, cu ochii cenușii ațintiți asupra lui Mason.

Fate-mi vitreg e lângă Ben și — chiar mai important — între Bombonica și prietena acesteia, care stau agățate de el.

— Bună.

Mason nu ezită și se dezlipește de admiratoarele care se gudură pe lângă el, ca să i se alătore Linei. Tonul lui coboară cu o octavă, devenind ciudat de blând și mai puțin robotic.

— Ați găsit ușor drumul până aici? se interesează el.

Se apleacă s-o sărute pe obraz.

Nu știu dacă mă voi obișnui vreodată să-i văd împreună.

Încă sunt cu ochii pe ei când Ben îmi atrage atenția, trăgându-mă de vârful unei șuvițe.

— Îmi place părul tău. Îmi place *la nebunie* și rochia asta roșie.

Strângându-mă la pieptul lui — pentru un martor neavizat, gestul asta ar putea fi considerat o îmbrățișare de felicitare —, îmi șușotește:

— Ce pui la cale?

— Ce vrei să spui? Îi întreb eu cu inocență prefăcută.

Starea de bine care mă inundă când mă aflu în brațele lui se ciocnește cu tensiunea pe care o simt știind că Jared trebuie să apară dintr-o clipă într-alta.

Simt că râsul lui îmi vibrează în tot corpul.

— Știu că e de rău. Numai că n-am idee dacă *eu* trebuie să fiu atent sau dacă ai vreo altă victimă în vizor.

Ridic mâna și îi dau un bobârnac peste nas. Mă desprind de el fără tragere de inimă. Dacă nu aș fi avut altă misiune astă-seară, poate că n-aș fi vrut să mă desprind deloc de el. Mă simt atât de bine în brațele lui Ben!

Chipul i se luminează când mă privește de la înălțimea lui impresionantă.

— Îți mulțumesc că ai organizat petrecerea asta pentru mine.

— Și pentru Mason, îi reamintesc eu.

Îmi aruncă zâmbetul lui ghiduș.

— Pe cine crezi că păcălești? Ai făcut toate astea pentru mine.

— Ai de gând să devii sentimental?

— Nu...

Schițează un surâs melancolic.

— Dar mi-ar plăcea să te sărut, fiindcă ești atât de amabilă! O trăsătură care nu te caracterizează.

Un mic junghi de vinovăție îmi strânge inima. După aceea îmi reamintesc că asta e stilul lui Ben. Nu-i pasă, de fapt, de ce am organizat petrecerea.

— Ei bine, atunci poate că situația se va întoarce în favoarea noastră. S-ar putea să apelez la iubitul meu fals, astă-seară.

— Ce naiba, Reese! Nu poți să-mi faci una ca asta tocmai acum!

— Ba o fac. Ai promis.

— Și tu mi-ai promis că nu o să fiu concediat din cauza ta. Se uită în jur.

— Jumătate din firmă este aici, inclusiv Jack.

— Relaxează-te, îl sfătuiesc. Jack e pe picior de plecare.

— Și eu la fel.

Trage o dușcă zdravănă din berea lui și simt cum se aprinde o scânteie de panică în mine. *Ben pleacă?*

— Amicii mei dau o mică petrecere în cinstea mea, acasă. Tu și prietenele tale sunteți mai mult decât bine-venite, dar nu mai spuneți nimănui. Nu vreau să mă pomenesc cu o adunătură de avocați pe cap.

Imediat mă cuprinde un val de ușurare și îmi dau seama cât de mult vreau să-mi petrec seara cu Ben, indiferent dacă Jared își va face sau nu apariția.

— Și cum rămâne cu Mason?

Ben râde.

— Nu-mi fac griji pentru Mace. Știe foarte bine ce am de gând să fac.

Privirea lui coboară și poposește pe gura mea.

— Nu am comandat modelul de iubit fals cu „servicii” complete, îi reamintesc eu înghiontindu-l zdravăn în stomac și simt cum inima mea o ia razna.

Ben nici măcar nu tresare. Stratul lui gros de mușchi e ca un scut protector.

— Asta nu înseamnă că nu vei beneficia de ele.

Îmi face cu ochiul, apoi adaugă cu seriozitate:

— Dar nu aici.

— Ei bine...

Cad pe gânduri și o surprind pe Bombonica aruncând într-o doară o privire peste umăr, prefăcându-se că nu ne bagă în seamă.

— Poți măcar să nu te lingi cu altcineva cât timp ești aici? Altfel, voi pica drept o idioată care a fost înșelată a doua oară.

Adaug un „te rog” duios.

— Speram ca Mason să-i distragă atenția lui Mercy, dar sosirea prietenei tale mi-a cam stricat ploile.

După o pauză, îmi șoptește:

— Așteaptă-mă o secundă.

Mă ciupește ușor.

Își face drum prin mulțime ca să stea de vorbă cu doi avocați din departamentul de Litigii, care nu se pot abține să se uite în direcția noastră. Presupun că sunt cu ochii pe cele două dansatoare, deoarece înfloresc la față când îl urmează pe Ben.

— Hei, Reese! mă strigă Nicki, ținând un pahar lipit de buze, fără să-și dezlipească privirea de o persoană aflată în cealaltă parte a încăperii. Ai uitat să-mi spui ceva?

Nici nu trebuie să mă uit, pentru că știu despre ce vorbește. Dându-mi cu aparentă degajare părul pe spate, arunc o privire peste umăr: îi văd pe Jared și pe Caroline stând la masă, cu un grup de persoane. Piciorul lui Jared bate în ritmul muzicii pe care trupa o interpretează pe scenă. Când mă întorc să mă uit la prietenele mele și nu par panicată, așa cum probabil se așteptau ele, mă întâmpină două chipuri încruntate.

— Ce ai mai făcut acum, Reese? îmi reproșează Nicki oftând, cu o milisecundă înainte ca Lina să mă întrebe:

— Știi că vor fi aici?

Are tonul acela aspru, ca de fiecare dată când o dezamăgesc. Mason a rămas pur și simplu perplex.

— Am bănuț ceva.

— Cine este aici? întreabă Mason, dar nimeni nu îi răspunde. Lina se răsucește ușor pe călcâie și se întoarce cu fața spre bar.

— Și cum ai aflat, mai exact?

— E o poveste lungă și nu vrei să devii complice la chestia asta, nu-i așa? Mergi pe mâna mea, o sfătuiesc eu.

Ea oftează.

— Mereu merg pe mâna ta. Chiar și atunci când ești rea, rea de tot. Ești rea în seara asta, Reese?

O mângâie ușurel pe creștet, ignorând întrebarea.

— Ce fată bună și înțelegătoare!

— Și cu Ben cum rămâne? întreabă Nicki.

— Ce să rămână cu mine? se aude vocea lui profundă în spațiile mele.

Tresar surprinsă. Îi simt căldura mâinii pe care o pune pe talia mea. Aplecându-se, Ben îmi șușotește la ureche:

— Problema a fost rezolvată. Băieții ăia de la Litigii sunt în al nouălea cer.

Întind mâna, ca să-l bat prietenește pe piept, înclinându-mi capul într-o parte.

— Bun băiat mai e iubitul meu fals!

O grimasă îi schimonosește chipul, iar mâna lui dispare de pe spatele meu.

— Cincisprezece minute, îmi reamintește el cu glas scăzut.

Cu coada ochiului, văd că Jared m-a găsit din priviri și stă cu ochii pe mine. Nu mă întorc. Nu vreau să pară că mă uit la el sau că-mi pasă vreun pic dacă este sau nu aici.

— Bine, dar mai întâi am ceva de făcut. Îmi comanzi o băutură, te rog?

— Unde te duci? vrea să știe Ben.

Arunc o privire trupei de pe scenă. Solistul anunță că urmează o scurtă pauză.

— Să stau de vorbă cu ei.

Când am dat telefon la The Grill ca să fac rezervare, am aflat că au o formație care cântă aici vineri seara. Am știut imediat, fără urmă de îndoială, că va fi o noapte de pomină.

Ben rânjește.

— Vrei să-mi faci o dedicație muzicală?

Mă apropii periculos de mult de el. Poate că nu ar trebui să fac asta — în caz că Jack încă mai e prin preajmă, înconjurat de avocații firmei Warner —, dar simt ochii lui Jared ațintiți asupra mea și ideea de a-l întărâta îmi dă târcoale. Îi șoptesc:

— Ce-ai zice dacă aș face ceva și mai spectaculos?

Lui Ben îi pică fața, face un pas mic și țeapăn înapoi, privind-i pe cei din jur.

Zâmbind cu gura până la urechi, ajung pe scenă dintr-un salt, cu rochia mea roșie cu tot. Când vrei să pari posedat de diavol,

trebuie să-ți joci rolul până la capăt. Mă concentrez asupra solistului. Pe el trebuie să-l îmbrobodesc.

Și uite-așa mă pomenesc punându-mi cureaua unei chitare pe umăr, cinci minute mai târziu. Îmi pare rău că nu am adus-o pe a mea. E tare veche și prăpădită, însă îi știu toate trucurile și secretele. Trebuie să mă mulțumesc cu asta.

Bat ușor în microfon și îmi dreg glasul. Luminile de scenă nu sunt suficient de puternice ca să ascundă chipurile publicului, așa că văd o mare de capete întorcându-se spre mine. Sunt un pic agitată, atâta tot. Niciodată nu am fost genul care are trac în fața mulțimii. Poate că, dacă aș fi avut trac, nu aș fi făcut atâtea prostii. Acum cel puțin fac ceva la care mă pricep foarte bine, ceva ce nu am mai făcut de când eu și Jared eram împreună.

— A trecut mult timp de când am urcat pe scenă.

Doar atât spun, apoi fac un semn trupei, ridicând mâna. Fiecare angajat de la Warner se holbează cu gura căscată când formația cântă primele note din *Call Me*, cântecul Serenei Ryder. Cu excepția lui Ben, desigur. El stă pur și simplu ținut locului, cu brațele încrucișate la piept. Se uită la mine plin de curiozitate.

Și încep să cânt.

Controlându-mi respirația, emit notele din profunzimea diafragmei, lăsându-le să-mi zboare lin de pe buze, și cânt în timp ce degetele mele alunecă de-a lungul coardelor, ciupindu-le și apăsându-le. Este un cântec care se potrivește perfect cu vocea mea guturală. Faptul că sunt din nou pe scenă, dând frâu liber emoțiilor prin intermediul cuvintelor altcuiva, permițându-mi să spun tot ce am pe suflet fără să fiu judecată îmi provoacă un val de emoție în tot corpul. Dintotdeauna mi-a plăcut să cânt, chiar și când eram atât de mică, încât nu puteam duce o melodie până la capăt. Acesta a fost singurul lucru bun pe care Annabelle l-a făcut pentru mine: m-a înscris la cursuri de canto. A făcut-o pentru că toate celelalte neveste din lumea mondenă își trimiseseră fetele la cor. Dar pe mine nu mă atrăgea ideea de a cânta într-un cor. În schimb, am intrat într-o formație. Eram destul de buni,

dar nu am rezistat. Toboșarul și basistul, care erau frați, se certau prea mult.

În prima seară când m-am ridicat în picioare și am cântat pentru Jared, într-un bar jegos din Jacksonville, mi-a declarat că și-a dat seama că voia să mă ia de nevastă. Mi-a spus că vocea mea guturală i-a dat fiori pe șira spinării, care apoi i-au învăluit inima cu totul. Jared se pricepe la vorbe.

Acum îi văd zâmbetul misterios și observ că îmi acordă întreaga lui atenție.

Caroline îl studiază îndeaproape și, după felul în care îi freacă-mătă nările, situația nu îi place câtuși de puțin.

În interiorul ființei mele explodează artificii strălucitoare, absolut magnifice, care mă umplu de satisfacție.

O tăcere deplină plutește în aer două secunde după ultimul acord al melodiei, apoi urmează un ropot furtunos de aplauze. Zâmbesc radios. Îmi las privirea să alunece asupra lui Jared o milisecundă, suficient cât să văd strălucirea familiară din ochii lui, apoi mi-o fixează asupra lui Ben, care își face loc prin mulțime și vine să mă coboare de pe scenă, înlănțuindu-mi talia cu brațele lui puternice.

Bun băiat, iubitul ăsta fals al meu.

— De ce ții cu tot dinadinsul să mă vezi concediat? mă întreabă Ben cu voce spartă, în vreme ce se apleacă spre mine.

Nu prea aproape, dar în mod sigur suficient de aproape ca, după barometrul lui Jack, să fie un gest drăgăstos deplasat. Sper că a plecat înainte ca eu să atrag atenția asupra mea, acolo sus, pe scenă.

— Cred că mai degrabă tu o să-ți provoci propria concediere, îi spun eu.

Fac un pas înapoi. Chiar nu îmi doresc ca Ben să devină o victimă colaterală a acestui război și, dacă Jack e încă pe aici și ne vede...

— Unde este băutura mea?

— La Lina, murmură el și pieptul i se umflă când dă cu ochii de decolteul meu. Și ai face bine s-o dai peste cap, fiindcă plecăm chiar acum.

O, Doamne! În mod evident, Ben și-a făcut planuri cu mine. Probabil că este un lucru bun. Îmi susține strategia: Venit. Impresionat. Plecat. Nu vreau să pierd vremea prea mult pe aici și să fiu nevoită să dau ochii cu amândoi odată. E în avantajul meu să mă retrag cât sunt în culmea gloriei.

— Mă întorc într-o secundă, da?

Îmi trag peste cap cureaua chitarei și i-o înapoiez solistului, care dă din cap spre mine și apoi sare pe scenă. Îl împung ușor în braț pe Ben și mă îndrept spre toaleta doamnelor, simțind arsura privirii lui. Sau poate că e privirea lui Jared.

Sau a amândurora.

Dar în clipa când ies din cabina de toaletă văd o pereche de ochi cu totul diferiți. Unii plini de ură și teamă. Nenorocita aia roșcată mă așteaptă lângă chiuvetă, cu mâinile în șolduri.

— Ce cauți aici? se rățoiește ea la mine.

Cât de previzibilă este! Deschid robinetul.

— În clipa asta, să mă spăl pe mâini. Vrei să știi și ce am făcut adineauri acolo, înăuntru? Ar fi un pic cam ciudat.

Dacă rolurile s-ar fi inversat, până acum i-aș fi ars deja un pumn.

— Te-am avertizat!

Caroline îmi vără un deget manichiurat în față, atât de aproape de nas, încât mă lupt cu dorința imperioasă de a-l pocni.

— Stai departe de el!

Îi arunc cea mai nedumerită privire de care sunt capabilă și răspund:

— Am venit aici pentru o petrecere de serviciu.

— Pe bune?

Zâmbește arogant.

— Așadar, nu tu i-ai trimis mesaje lui Jared? A aflat că îi știi parola, zice Caroline.

— Și cum a fost?

După cum strânge din dinți, îmi dau seama că nu prea bine.

— Tu l-ai chemat aici, mă acuză ea.

— Nu. Mi-a spus că vrea să iasă la un pahar și i-am zis că voi fi aici astă-seară, rostesc eu încet și rar, apoi adopt un ton mai condescendent. Cred că în primul și în primul rând ar trebui să te îngrijoreze mai mult de ce vrea Jared să o întâlnească pe fosta lui soție și de ce se dă peste cap ca să fie *prieten* cu ea.

Sprâncenele ei se ridică. Văd cum roțițele suspiciunii se pun în mișcare, iar acum Caroline, care până nu demult era extrem de încrezătoare în sine, este măcinată de îndoială. *O înșală Jared? Ar fi în stare să o înșele?* Poate că mi-am îndeplinit misiunea. Aș putea, pur și simplu, să mă opresc aici și să o las să se perpelească.

Dar bineînțeles că nu o fac, fiindcă trădarea lor m-a pus pe jar prea multă vreme și m-a traumatizat prea adânc.

— Mă întreb cum te vei simți când îl vei prinde *tu*, la rândul tău, cu o altă femeie.

— Nu mi-ar face *mie* una ca asta, declară Caroline.

O privesc îndelung, căutând adevărul din spatele spuselor ei. Nu îmi dau seama dacă ea chiar crede ce spune, dacă într-adevăr are impresia că este atât de importantă pentru el.

— Nu?

Afișez un zâmbet malițios și știu că am câștig de cauză, fiindcă pălește. Deoarece femeia asta nu a avut pic de rușine pentru faptele ei, pentru că nici măcar nu a încercat să-și ceară scuze, îi dau lovitura de grație, șuierând:

— Poți să fii convinsă că, atunci când Jared o să te înșele, o să-ți zic ce părere am despre dușul tău.

Ochii ei scapără de mânie.

— Scorpie!

Presupun că Lina și Nicki au văzut-o urmărindu-mă în toaletă și au stat cu urechile lipite de ușă, fiindcă în secunda în care Caroline a țipat la mine, cele două au și dat năvală înăuntru, urmate îndeaproape de Ben și de Mason și de femei curioase, aflate în drum spre toaletă. Sincronizarea e perfectă. Tocmai stăteam acolo, cu brațele încrucișate la piept, când Caroline s-a repezit la mine cu ghearele scoase.

Îi îngădui să mă zgârie o dată pe claviculă și să-și lase câteva amprente vizibile pe gâtul meu, apoi o îmbrâncesc.

Nicki o interceptează, imobilizându-i brațele pe lângă corp. Am văzut-o în alte ocazii neutralizându-și adversarii în ring, așa că acum se poartă destul de blând cu ea. Dar mă îndoiesc că gestul lui Nicki e necesar. După petele roșii de pe chipul ei și după felul în care își netezește rochia, Caroline pare stânjenită.

— Voi cere ordin de restricție împotriva ta, mă anunță ea.

Îmi tamponez zgârietura cu un șervețel de hârtie pe care mi l-a dat Lina. Pe el rămân câteva picături de sânge.

— N-ai decât! Eu chiar n-am făcut nimic rău. Dacă-ți amintești, eu m-am dat *la o parte* din calea ta. *Nu* m-am apropiat de voi.

Ei bine, de fapt este o minciună, dar ea nu știe despre faza cu *paintball*-ul.

— Nu *eu* am obținut noul tău număr de telefon. Nu am fost *eu* cea care i-a trimis prima mesaj lui Jared. Și, în mod cert, nu *eu* te-am agresat fizic, de față cu martori. Eu am venit aici la o petrecere cu colegii mei de serviciu. Și cu prietenul meu, adaug gesticulând spre Ben, care îmi aruncă o privire exasperată, în vreme ce Mason se uită întrebător la prietena lui.

— Poate că eu ar trebui să obțin un ordin de restricție împotriva ta, nu?

Ca să fiu ticăloasă până la capăt, o întreb pe Lina:

— Tu ce crezi?

— Cred că jurații vor fi de partea ta, dar eu nu sunt avocat.

Întorcându-se încet spre cei de față, Lina pare să cugete.

— Voi ce credeți, domnilor avocați? Ar avea Reese câștig de cauză?

Mason își trece o mână prin păr, pentru a zecea oară. Mă întreb ce îl stresează mai mult în momentul de față — faptul că se află în toaleta doamnelor sau faptul că nu are habar ce naiba se întâmplă și cine este Caroline. Dregându-și glasul, Mason îngaimă:

— Eu cred că Reese ar avea un caz solid. De fapt, ar trebui să cheme imediat poliția și să depună o plângere penală pentru agresiune fizică.

Nu-mi vine să cred. Greierul Jiminy chiar îmi ia apărarea. Sigur că treaba asta are mai curând legătură cu dorința de a-i face pe plac prietenei mele celei mai bune, dar...

O să-i cumpăr un pachet mare de șervețele dezinfectante, în chip de mulțumire.

— Caroline?

Ne răsucim cu toții și îl vedem pe Jared intrând în toaleta doamnelor, însoțit de o persoană care presupun că este managerul barului. Am grijă să-mi dispară orice urmă de zâmbet și mă țin cu mâinile de gât, un pic cam teatral. Nu că Jared ar înghiți neapărat momeala, dar...

— Ce se întâmplă aici?

Jared se uită când la ea, când la mine, apoi la șervețelul de pe gâtul meu și iar la ea.

— Spune-mi că nu ai atacat-o pe Reese în toaletă, îi zice Jared.

Chipul lui Caroline se întunecă și mai tare, căpătând o tentă roșiatică deloc măgulitoare. Cred că micuța și drăgălașa fată din Georgia a fost surprinsă cu izmenele ei pline de fițe în vine, scoțând la iveală o latură lipsită de feminitate și pe care preferă s-o țină ascunsă de ochii lumii.

— Nu am de gând să depun plângere. Nu vreau decât să mă întorc la petrecere și să-l sărbătoresc pe Ben.

Îl iau de braț pe Ben, care încă mă privește ciudat, ies din toaletă și apoi pășesc în hol cu capul sus, iar ceilalți mă urmează.

— Vă ajungem din urmă în două minute, le strigă Ben, trăgându-mă după el într-un mic alcov de lângă intrarea de serviciu, departe de salonul principal și de spectatorii curioși.

— Bine. Poate Lina îmi povestește și mie ce s-a întâmplat, cât timp vă așteptăm, mormăie Mason, aruncându-mi o privire uci-gătoare.

Ben îmi ridică bărbia cu un deget și îmi inspectează zgârietura.

— Nu e cine știe ce. Dar poate că tipa e turbată.

Replica mă face să zâmbesc.

— Făcea *efectiv* spume la gură, continuă Ben. Mă mir că nu ai lovit-o și tu. Dar, dacă stau să mă gândesc, totul a decurs exact cum ai dorit, nu-i așa, Domnișoară Diabolică?

Zâmbetul i se șterge când mă întrebă, cu glas ceva mai scăzut

— *Toată* treaba asta a fost pentru *el*?

Aud întrebarea nerostită: *Ai făcut în seara asta ceva și pentru mine?*

Ochii lui Ben alunecă spre buzele mele, reamintindu-mi de weekendul trecut, dându-mi senzația că tocmai l-am trădat cumva, chiar dacă *nu* l-am trădat, fiindcă suntem doar prieteni. Am căzut amândoi de acord asupra acestui fapt. Și *suntem* în continuare de neclintit în hotărârea noastră. Cu toate astea, încep să mă simt ușor vinovată.

— Hei, Reese, ești bine? răsună o voce.

Presupun că nu suntem chiar atât de bine ascunși precum ne-am dori, din moment ce Jared ne-a reperat cu ușurință.

— Se simte bine. Ia-ți nevasta nebună și pleacă de aici, îi răspunde Ben în locul meu, strângându-mi talia de parcă ar vrea să mă țintuiască în loc.

Privirea lui Jared se înăsprește când se uită la Ben. Nu e pentru prima oară când văd cum i se urcă lui Jared sângele la cap și e gata să se ia la bătaie.

— Nici să nu te gândești! îi șoptește Ben amenințător. Fă stân-ga-mprejur și du-ți acasă nevasta cu fundul plin de vânătăi.

Nu se poate! Tocmai l-a luat gura pe dinainte.

Ochii verzi ai lui Jared se îngustează de parcă ar rumega informația, trecând rapid de la mine la Ben și iar la mine. Și-a dat seama. *Doamne, Dumnezeu!* Simt un gol imens, de parcă stomacul mi-ar fi căzut pe dușumea. O să-l omor pe Ben cu mâna mea.

Jared deschide gura să zică ceva, dar Caroline iese suspinând de mama focului din toaleta doamnelor și, din câte se pare, este escortată afară din restaurant de către manager. Jared se întoarce și o urmează, încleștându-și fălcile de furie.

Ben mă trage după el până când ajungem în bucătărie.

— Nu pot să cred că tocmai m-ai dat de gol! Acum *el* va cere ordin de restricție! mă plâng eu.

— Nu, nu o să ceară. Și, în orice caz, niciun judecător nu i-l va acorda, afirmă Ben clătinând din cap. Spune-mi, te rog, că nu îl vrei pe ticălosul ăsta înapoi.

— Nu îl vreau.

Poate.

— Vreau să-l fac să sufere, recunosc eu deschis.

Este adevărul adevărat și când îl rostesc cu glas tare, nu am încotro și trebuie să accept faptul că Lina are dreptate: sunt o persoană rea, foarte rea. Mă gândesc că tot cercul pe care l-am făcut o să-l copleșească pe Ben. S-ar putea s-o șteargă.

Și la gândul ăsta simt cum mi se pune un nod în gât.

Ben dă încet din cap, de parcă înțelege cât de cât unde bat. Dar asta nu înseamnă că nu văd dezamăgirea în ochii lui albaștri ca azurul, umbrind astfel momentul meu de glorie diabolică.

— Știi că până la urmă vei suferi, nu? mă iscodește el.

— Da, e un risc.

— Și atunci, pentru ce te mai obosești? Ai putea să-ți dai osteneala, în schimb, să mă impresionezi pe mine.

Replica asta mă face să ridic din sprâncene.

— În ce scop?

— Ca să ajungi într-un pat dublu uriaș, cu așternuturi desenate cu Buzz Lightyear¹, îmi spune el, ca fapt divers.

Îmi scapă un hohot de râs. Încrucișându-mi brațele, îl provoc:

— Nu se poate să ai așternuturi cu Buzz Lightyear.

El ridică din umeri, iar ochii i se cufundă în decolteul meu.

— Există o singură cale să afli.

Uitându-se în spate, ca să se asigure că nu avem parte de spectatori, se întoarce și mă privește îndelung, cu ochi pătrunzători. Încă sunt ușor amețită de euforia răzbunării, dar știu că pulsul meu accelerat are mai mult de-a face cu amintirea celor întâmplate în piscină, care îmi trece acum fulgerător prin minte, decât cu orice altceva legat de Jared.

— Trebuie să plec de aici până nu dau de bucluc.

Urmează o scurtă pauză, apoi schițează un zâmbet viclean care îi scoate și mai bine în evidență gropițele din obraji.

— Și tu trebuie să te revanșezi pentru că m-ai mințit.

— Locuiești într-un cămin studentesc, afirm eu studiind din priviri clădirea impunătoare, din cărămidă, situată într-un cartier mai vechi de locuințe din Miami.

Râsul lui Nate, prietenul lui Ben, răsună în mașina marca Lincoln Navigator, în vreme ce Ben îmi explică:

— Nu este un cămin studentesc. Este doar o casă mare în care locuiesc șase tipi, foști colegi de facultate.

— Ești sigur?

Cobor din mașină și aud urale dinspre verandă. Mai mulți tineri beau bere și cântă în cor un cântec de petrecere irlandez.

— Nu cred că și colegii tăi de cămin sunt de aceeași părere.

¹ Personaj din filmul animat *Toy Story*. (N. red.)

După ce trânteste portiera și îi mulțumește prietenului său că l-a dus acasă, Ben îmi cuprinde umerii cu brațul exact în clipa când mașina lui Mason oprește în spatele nostru.

— N-ai vrut să te desparți de mine nici cât o plimbare cu mașina, nu-i așa? mă întreabă Ben, zâmbind în colțul gurii.

— Ai mers vreodată undeva cu Mason la volan?

Eu am fost nevoită s-o fac. Drumul a durat în total douăzeci de minute. Voiam să ajung în campus, Audiul meu era la reparat și ploua prea tare ca să merg cu bicicleta. Când Ben clatină din cap, îi explic:

— Mason semnalizează cu aproape un kilometru înainte de a vira.

— Și pun pariu că l-ai apostrofat!

— Este un pericol public!

— Hei, Mace! Cum îți merge semnalizarea? îi strigă Ben peste umărul meu.

Mă întorc și îl văd pe Mason aruncându-mi o privire ucigătoare. Apoi se împiedică de o crăpătură din asfalt și scapă cheile.

— Noroc că băiatul ăsta e isteț foc, murmură Ben mustăcind, în vreme ce mă conduce departe de cele mai bune prietene ale mele.

Fetele se uită chiorâș la mine după cele întâmplate în bar. De asta am evitat să merg în aceeași mașină cu ele. Nu vreau să am parte de o lecție de morală.

Urcăm scările ce dau înspre verandă, cu brațul lui Ben pe umerii mei. El bate palma cu câțiva tipi.

— De ce trăiești în continuare ca un student? insist eu, în timp ce el împinge ușa ca s-o deschidă.

Și primesc răspunsul imediat.

— Fiindcă nu este un cămin, ci un bordel, mă corectez, plimbându-mi ochii prin mulțimea de oameni care mișună de colo colo.

Unii stau tolăniți pe canapele, cu beri în mână și cu niște puștoaice cocoțate în poala lor, chicotind și urmărind meciul

de baseball la televizor. Dar alții roiesc în jurul unui grup de femei sumar îmbrăcate și cu trupuri disproporționate, prefăcându-se interesați de ce au ele de spus, în vreme ce pantalonii li se mulează pe erecții.

— De ce nu mă mir? strig eu ca să acopăr muzica *house* de tot rahatul care urlă din consola de mixaj.

Ben scutură din cap și zâmbește.

— Fetele astea nu sunt așa cum crezi tu.

Și dezvoltă ideea:

— Sunt fetele de la Penny's. Nu fac decât să danseze.

— Pe bune? Și Bombonica? Ea dansează doar pentru tine?

De ce m-o fi călcând pe nervi atât de tare în seara asta?

Oamenii încep să-l observe pe Ben și izbucnesc urale și ropote de aplauze.

El râde ușor, trăgându-mă în continuare după el.

— Îți mai aduci aminte de Travis, tipul din Cancún? mă întreabă Ben când dăm nas în nas cu un tip înalt și cu părul zburlit, dar cu un aspect decent.

Tipul îmi întinde mâna. Pun pariu că e la fel de nedumerit ca mine. Cel puțin nu am fost doar eu beată criță în noaptea aia.

— Ne-am mai întâlnit? se interesează Travis.

Arăt spre capul meu.

— Aveam părul purpuriu pe atunci, dacă te ajută să-ți amintești.

Face ochii mari.

— Nu se poate!

Se întoarce spre Ben și întreabă:

— Ai găsit-o, în sfârșit?

Cum? Ben m-a căutat?

— Lucrează împreună cu mine, îi explică Ben prietenului său, strângându-și brațul în jurul gâtului meu, până când mă pome-
nesc cu obrazul apăsător de pieptul lui.

— Doamne, nici nu știi cât de supărat a fost când ai plecat fără să-i lași numărul tău de telefon, îmi destăinuie Travis râzând. Vorbea întruna numai și numai de tine.

O, e din ce în ce mai bine.

— Pe bune?

Reușesc să-mi răsucesc capul îndeajuns cât să mă uit în sus, la bărbia lui Ben.

— Te-ai prăpădit de dorul meu, Ben?

Știu că nu se prăpădește de dorul nimănui, așa că tipul ăsta doar îl tachinează; cu toate astea, e amuzant să-l văd pe Ben încasând o „lovitură”, în loc să o dea el.

Ben clatină din cap, dar râde când îl acuză pe Travis că minte. Aplecându-se, își lipește gura de urechea mea și recunoaște:

— Nu, de fapt, voiam să fac rost un tricou nou.

Îmi dau ochii peste cap și încerc să mă dezlipesc de el. Inutil. Sunt prizonieră în brațele lui și nu pare dispus să-și slăbească strânsoarea. Decid să mă conformez, cuibărindu-mă la pieptul lui și rămânând acolo în timp ce el și prietenii lui vorbesc despre o tranzacție legată de niște pariuri.

Când telefonul începe să-mi vibreze în poșetă, îl scot și citesc mesajul.

Chiar tu erai acolo?

Inima îmi tresaltă în piept.

— Nu, nu, nu, mormăie Ben, îndreptându-și din nou toată atenția asupra mea și îmi smulge rapid telefonul din mână.

— Ce indiscret ești!

Îl plesnesc peste față, dar el își ridică brațul cu telefonul deasupra capului, rânjind. Nu mă îndoiesc că i-ar plăcea să mă cațăr pe el ca într-un copac, dar nu am de gând să fac așa ceva.

— Ți-a frânt inima aia neagră. E și *căsătorit*, pe deasupra. Nu fi proastă!

— Nu face decât să se asigure că deține toate informațiile necesare înainte de a mă da pe mâna poliției! i-o trântesc. Și eu, care credeam că ești neutru ca Elveția!

Cuprinzându-mi ceafa în palmă, se uită lung la mine, cu ochii lui albaștri și sinceri.

— Sunt neutru, dar sunt și un prieten îngrijorat. Nu-i răspunde. Nu scrie nimic. Este sfatul meu în calitate de avocat.

Se uită peste umărul meu și zbiară:

— Hei, Lina! Vino și bagă-i mințile în cap prietenei tale nebune! Fă-o pentru mine, te rog.

Îi arunc o privire nimicitoare, dar el îmi zâmbește și se apleacă să mă sărute.

— Nu o să mă lași așa în seara asta.

— Cum adică?

Îi simt erecția lipită de mine și primesc astfel răspunsul, cu o secundă înainte ca două mâini aprige să mă înșface. Nicki și Lina mă târăsc pe verandă, în vreme ce ochii mei rămân lipiți de ai lui Ben.

— Bun, și acum deșartă sacul, MacKay, îmi cere Lina, trântindu-mă pe unul dintre puținele scaune libere de pe peluză.

Din fericire, nu avem public, fiindcă bețivarii și-au mutat tabăra înăuntru.

Nicki încearcă o abordare ușor diferită, luând loc lângă mine, astfel încât ochii noștri să fie la același nivel.

— Ce se petrece cu tine, dragă? mă întreabă ea cu glas moale, dându-mi o bere.

Cu un geamăt, îmi cuprind capul cu mâna rămasă liberă.

Și apoi le povestesc totul. Le spun până și despre ambuscada de la partida de *paintball*, care, din fericire, li se pare mai degrabă amuzantă decât neliniștitoare. Când termin ce am de spus, mă pomenesc față în față cu două perechi de ochi, una mai severă decât cealaltă, dar ambele pline de compasiune.

— S-a culcat cu ea aproape tot timpul cât ați fost căsătoriți? mă întreabă Nicki și face ochii mari, nevenindu-i să creadă. Pur și simplu nu pricep. Părea atât de îndrăgostit de tine! Nici prin cap nu mi-a trecut că te înșela.

Lina oftează adânc.

— Nu știu ce să spun despre toate astea, Reese. E sănătos ceea ce faci? Nu. Vrei să fii din nou rănită? Da. Merită?

Face o pauză, de parcă ne-ar da amândurora timp de gândire.

— Nu. Bineînțeles că târfa aia a meritat ce-a pățit și își va primi pedeapsa cu vârf și îndesat, în cele din urmă. Nu-ți face griji în privința asta. Karma nu iartă niciodată. Dar nu trebuie să vină din partea ta. Chiar nu are niciun rost să ții legătura cu idiotul ăla. Ceea ce a fost între voi s-a dus pe apa sâmbetei și, chiar dacă vă veți împăca, *nu va mai fi niciodată la fel*. Nu vei mai avea nicicând încredere în el!

— V-am spus doar că nu vreau să mă împac cu el!

Lina face o mutră acră.

— Am nevoie de ceva de băut ca să-i fac față măgăriței ăsteia încăpățanate. E rândul tău, Nicki.

Urmăresc silueta zveltă a Linei îndreptându-se cu pas țeapăn și sacadat spre ușă și mă întreb de ce oare cea mai bună prietenă a mea s-a înfuriat așa de tare pe mine, dintr-odată. Am trecut prin multe împreună și niciodată nu m-a judecat.

— Își face griji pentru tine, mă lămurește Nicki, întinzând mâna ca să o strângă pe a mea.

Îmi dau capul pe spate și gem de exasperare.

— Știu!

— Ei, și atunci, când o să termini odată cu treaba asta? Cât de departe ai de gând să mergi?

— Nu m-am hotărât încă.

— Așa-i adevărul. Am făcut câteva scenarii în minte, dar încă nu am ales niciunul.

— Mda, mă rog...

Un zâmbet crispat i se strecoară pe buze.

— Cel puțin Ben te ține ocupată.

— Așa e, o aprob eu, zâmbind în timp ce trag cu ochiul peste umăr, la fereastră.

Văd o blondă platinată gravitând în jurul lui Ben, iar el zâmbește cu gura până la urechi.

— Rahat? Când naiba a ajuns *asta* aici?

Ce s-a întâmplat cu toți tipii de la departamentul Litigii, cu care se întreține mai devreme? Presupun că blonda nu vânează un avocat așa, la întâmplare.

Îl vânează pe al meu.

Iau o dușcă zdravănă de bere și încerc să înțeleg de ce mi se pune o gheară în piept chiar acum. Să fie din pricina geloziei, fiindcă ea este cu el, sau a dezamăgirii, fiindcă acel zâmbet nu îmi este adresat doar mie?

— Păi, eu zic ar fi bine să intervii înainte ca tipa să-și folosească mișcările de dansatoare la bară ca să-l cucerească, îmi recomandă Nicki, ridicându-se în picioare.

O urmez imediat și mă pomenesc dând nas în nas cu Mason.

— Bună.

Roșește ușor.

— Pot să stau de vorbă cu tine o clipă?

Arunc o privire peste umăr, dar Lina nu se vede pe nicăieri.

— E înăuntru, îmi confirmă Mason și adaugă: S-a luat la întrecere de băut *shot-uri* cu Kent și Travis.

— Auuu, mă vait eu la unison cu Nicki. Lina plus *shot-uri* egal dat la boboci mâine. Ai grijă să ai o găleată la îndemână, îl avertizez eu pe Mason. Și să-i ții părul când varsă.

Mason nu se va descurca prea bine cu îndatorirea de a-și ajuta prietena care vomită. O să fie un adevărat test pentru relația lor.

— Ne vedem înăuntru, îmi spune Nicki bătându-mă pe umăr și lăsându-mă singură cu fratele meu vitreg.

Mă prăbușesc din nou pe scaunul meu de pe peluză și el mi se alătură, așezându-se pe un altul în tăcere. Eu urmăresc o pisică ce rășnește pe șosea, cu ochii strălucind în lumina farurilor unei mașini.

— Cred că știu ce se petrece.

— Ce *deștept* ești!

Întind mâna să-l mângâi pe creștet, dar el mi-o plesnește, cu o mină iritată.

— Știi, când te-ai mutat înapoi, eram sigur că vrei să-l tapezi pe Jack de bani. Însă, până acum, nu ai făcut altceva decât să muncești și să încerci să nu te comporți nebunește. Tata e cu adevărat fericit, Reese. Nu l-am mai văzut așa de fericit de multă vreme.

Face o pauză.

— Dar nu s-ar mai simți deloc așa dacă ar ști ce ai făcut.

L-a băgat pe Jack la înaintare. Și chestia asta funcționează, fiindcă simt că mă apasă povara grea a vinovăției.

— Te referi la ceea ce fac cu Ben sau cu Jared?

— Cu amândoi.

Mason tace o clipă.

— Știi, relațiile de prietenie între oameni nu trebuie să fie așa, Reese. Nu știu dacă vrei să faci bărbații să sufere fiindcă vrei răzbunare sau pentru că, pur și simplu, nu ai văzut niciodată cum arată o relație decentă, dar...

— Nu vreau *să-l fac să sufere* pe Ben, i-o trântesc eu. Cât despre Jared, am gândit cu inima, nu cu capul. Asta e, într-adevăr, singura modalitate de a descrie ce a fost între noi.

— Și ți-ai folosit capul în seara asta? insistă el. Am impresia că ești pornită să te răzbuni pe fostul tău soț.

— Și ce-ți pasă ție, Mason? Înțeleg că vrei să fi amabil cu mine din pricina Linei, dar nu încerca s-o faci dintr-odată pe fratele mai mare.

— Nu e vorba de asta...

Strânge din buze.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce mama ta este așa cum este sau ce a făcut-o să devină atât de insensibilă? Oamenii nu cresc pur și simplu așa.

— Nu, nu m-am întrebat niciodată, Mason. Încerc să nu mă gândesc *deloc* la Annabelle.

Mă enervez din ce în ce mai tare, cu fiecare secundă care trece. Unde naiba e Lina? Ar face bine să vină să-și ia *prietenul* de aici.

— Păi, presupun că a avut o oarecare legătură cu ce s-a întâmplat între ea și tatăl tău. Cred că nu a reușit să-și revină niciodată și tocmai de aia îi toacă mărunț pe oamenii buni, ca Jack, și îi scuipă când a terminat cu ei.

— Și ce s-a întâmplat între Annabelle și tatăl meu, Mason? Mi-ar plăcea să știu, dar să fiu a naibii dacă am vreo idee. Tu știi ceva?

Am învățat de la o vârstă foarte fragedă că, aducând vorba despre Hank MacKay, nu mă alegeam cu nimic altceva în afară de faptul că eram trimisă în camera mea. Annabelle ar fi putut să-l vorbească de rău pe tatăl meu, dar a ales o variantă mult mai urâtă. Pretindea că el nu există.

— Nu, nu știu, recunoaște el. Dar nouă, tuturor, nu ne-ar plăcea *deloc* dacă te-am vedea transformându-te în ea.

Oftează.

— Știam că îl înșală pe tatăl meu încă dinainte ca el să aște. Am auzit-o vorbind la telefon, noaptea târziu. Numai că nu știam sigur cu cine vorbea. Apoi, când tata i-a surprins împreună...

Mason strânge din dinți.

— Am urât-o, pentru că tata a plâns din cauza ei.

Simt că mi se pune un nod în gât. Jack a plâns din cauza lui Annabelle? Cu siguranță nu am văzut-o niciodată pe ea vărsând vreo lacrimă pentru Jack. De fapt, cred că nu am mai surprins-o plângând din ziua când am văzut-o dând foc în curte unei cutii în care erau lucrurile tatălui meu. A stat acolo, strângându-se în

brate, neluând în seamă întrebările mele, până când nu a mai rămas decât cenușa.

— Ei bine, eu *nu* sunt Annabelle și să nu mă compari *vreodată* cu ea.

Mason schițează un mic zâmbet.

— Sper din tot sufletul să fie adevărat, Reese.

— În regulă.

Mă ridic, străduindu-mă din răspuțeri să înăbuș valul de durere ce urcă în mine.

— Mă duc să dau peste cap câteva *shot*-uri cu prietena mea.

O iau pe după colț și intru în casă.

Și îl găsesc pe Ben cu Bombonica, iar mâna ei e agățată de cureaua lui.

Capitolul douăzeci și patru

■ ■ ■

BEN

Rahat! Chestia asta *chiar* că mă încurcă. Mă uit la Mercy, la sânii ei lipiți de pieptul meu, cu despicătura artificială dintre ei. Pun pariu că purta cupă A — B, cel mult — înainte de a-și pune implanturi.

— Ți-ai luat liber toată noaptea? mă interesez eu.

Ridică din umeri și îmi zâmbeste sfios.

Fir-ar a dracului să fie de treabă! Sunt pe jumătate beat și bineînțeles că m-am pricopsit și cu o erecție, din moment ce ea își tot freacă sfârcurile de mine. Pe unde dracu' umblă Reese? Nu ar fi plecat fără telefonul ei, iar eu nu am de gând să i-l dau până mâine. Ultimul lucru de care am nevoie este ca ea să răspundă la apelul ăluia, să plece de la petrecere ca să-l întâlnească. Și cu ce scop? Să facă sex cu el în chip de răzbunare?

Nu ar trebui să-mi pese, dar îmi pasă. Mi-e tare greu să-mi dau seama de ce. Nu îmi place să-i văd pe prietenii mei făcând greșeli stupide, dar am senzația că e ceva deplasat la situația asta. Trag o dușcă zdravănă din berea mea și încerc să-mi dau seama dacă mă deranjează mai tare faptul că ea se poartă ca o idioată sau că face sex cu un alt tip, pe când eu vreau să fiu singurul cu care o face. Femeia asta m-a dat peste cap. Ben Morris nu-și face asemenea probleme de tot rahatul. Ben Morris se lasă purtat de

val. Ben Morris este neutru ca Elveția, ce mama dracului! Poate să aibă o gagică sexy oricând și oriunde vrea, fără nicio obligație.

— Te deranjează ceva?

Îmi cobor privirea și ochii lui Mercy mă întâmpină, împreună cu sâni ei cupa D. Un exemplu elocvent. Cu toate că relația mea cu Mercy nu mai pare a fi fără obligații.

Îi arunc cel mai larg zâmbet al meu, care îmi scoate gropițele la iveală.

— Par eu supărat?

Ce mama dracului? Chiar o arăt?

— Ia spune-mi, care-i faza cu tine și cu avocata de la compania unde lucrezi? mă întreabă ea inocent.

— E doar o prietenă, recunosc eu, fără să mă obolesc să o corectez în privința chestiei cu avocatura.

— O prietenă, așa ca mine?

Mâna îi alunecă spre fermoarul pantalonilor mei. Mercy chicotește, iar eu simt erecția pe care o tot port după mine de când Reese a intrat mândră nevoie mare în bar, cu rochia ei roșie.

— Știi, poate să ni se alăture, dacă vrea.

Mă străduiesc să nu împrôsc berea când mă bufnește râsul, imaginându-mi ce mutră ar face Reese la auzul unei astfel de propuneri. Apoi sângele îmi năvălește în vintre. La naiba, combinația asta ar putea fi foarte tare. Mă întreb dacă ar tenta-o.

O pereche de mâini agile alunecă pe sub tricoul meu, apoi coboară spre curea.

— Vrei să-ți primești cadoul acum?

La naiba! O opresc. Unde este Reese? Prietenele ei sunt la o masă, dând peste cap *shot*-uri de tequila și de Jäger, dar ea nu e cu ele. Cercetez din priviri mulțimea și întâlnesc privirea lui Kacey. Nu știu când a ajuns aici. Îi fac cu mâna. Ea îmi răspunde făcând un semn din cap către Mercy, cu o privire mânioasă, care întreabă: „Ce naiba faci?”

— Te las singur două minute și tu... aud vocea lui Reese — din care răzbate, în mod evident, iritarea.

Fac iute o manevră ca să mă eliberez din strânsoarea lui Mercy și s-o înlănțui cu ambele brațe pe Reese.

— Te rog să nu mă părăsești din nou, îi șoptesc eu la ureche. Devin vulnerabil în fața ei.

— Ticălosule, mormăie ea, săgetându-mă din priviri.

Am impresia că s-ar putea să fie cu adevărat furioasă pe mine. Văd categoric o scânteie de mânie în ochiiăștia minunați.

Așa că depun iute ca fulgerul o sărutare pe buzele ei și o implor:

— Salvează-mă de silicoane!

Ea își înclină capul într-o parte, lăsându-și privirea să coboare pe gura mea.

— Știi că ești porc?

Tonul mușcător i-a pierit. De fapt, o simt cum se sprijină și mai tare de mine.

— Mda, dar sunt porcul *tău* astă-seară.

— Nu m-ai mințit.

Zâmbesc.

— Mama mi-a cumpărat două seturi.

— Nici prin cap nu mi-a trecut că se fabrică astfel de așternuturi pentru un pat așa de mare, murmură ea, trecându-și degetul peste mutra lui Buzz Lightyear, care rânjește cu gura până la urechi.

Își plimbă privirea prin camera mea, oprindu-se asupra draperiilor simple, negre, asupra cutiilor de bere goale aliniat pe comodă și asupra peretelui cu pozele majoretelor de la meciurile mele de fotbal, pe jumătate dezbrăcate — fiecare e semnată și are un mesaj personalizat pentru mine.

— Exact așa cum mi-am imaginat.

Ea se duce mai aproape, ca să citească un mesaj.

— Ia zi-mi și mie, când ai de gând să te maturizezi?

— Niciodată. Poți să-mi spui Peter Pan.

Nici măcar nu mai bag în seamă afișele. Sunt ca un tapet. Mă gândeam să mă descotorosesc de ele când o să mă mut. De fapt, am început chiar să citesc anunțurile imobiliare din ziare. Asta îmi place aici: întotdeauna am pe cineva prin preajmă, întotdeauna vine sau pleacă cineva. Exact ca pe vremea când eram acasă, împreună cu frații mei și cu Elsie.

Haosul acesta îmi priște.

Reese se uită cu timiditate peste umărul meu, la un alt poster: o majoretă a echipei de fotbal Dallas Cowboys, pe care am cunoscut-o la o petrecere în parcare, organizată înaintea unui meci, și căreia i-am cam picat cu tronc.

— Și toate astea sunt zâne? Unde le sunt aripile?

— Sunt detașabile, declar eu și pășesc spre ea, având impresia că umerii ei dezgoliți și pielea ei delicată cerșesc atingerea mea.

După atâtea tentative eșuate, nu-mi vine să cred că în sfârșit o am pe Reese în dormitorul meu. Nu mi-am dat niciodată atât de tare silința să fac sex cu cineva.

— La fel și chiloțerii lor. Sunt sigură că ai descoperit repede chestia asta, o aud eu murmurând, în timp ce inspectează în continuare peretele.

— Ce-ar fi să te concentrezi mai puțin asupra acestor afișe și mai mult asupra tipului care stă în spatele tău și care va fi în curând gol pușcă? Asta dacă ești, într-adevăr, heterosexuală... Încă mai am dubii.

Scot un geamăt atunci când cotul ei ascuțit zboară în spate și mi se înfige în stomac, dar asta nu mă împiedică să-i dau părul la o parte de pe un umăr, astfel încât gura mea să aibă acces nestințherit asupra gâtului ei zvelt.

— Știi ceva? Ești mult mai diferit decât am crezut, spune ea lăsându-se din nou pe spate, ca să se sprijine de pieptul meu, cu capul înclinat într-o parte astfel încât să pot vedea până în profunzimea decolteului ei.

Nu pot să mă abțin să o înșfac de coapse și să-i trag fundul spre mine, ca să simtă cât de mult o doresc. Ea își leagă soldurile

când se lipește de mine; e o mișcare foarte simplă, dar *mă scurtează* din minți.

— Cum adică?

I-am studiat toată seara rochia, căutând puncte de *acces*. Drept urmare, știu că fermoarul este în lateral, și nu de-a lungul spatelui. Îmi strecoar mâinile pe sub brațul ei, găsesc fermoarul și trag ușor de el. Partea de sus a rochiei se desface imediat, iar materialul cade de la sine, dezvăluind privirii un sutien din *dartelă* roșie, asortat cu rochia. După o altă mișcare abilă a *degetelor* mele, cade și sutienul.

— Nu știu. Tu pur și simplu...

Cuvintele i se îneacă într-un oftat adânc când ridic mâinile și îi cuprind sânii în palme, încercând să nu-i strâng prea tare. Nu știu de ce, dar felul ei de a ofta îmi anulează ca prin farmec capacitatea de a-mi controla pornirile.

Îmi las mâinile să alunece spre talia ei, croindu-mi drum pe sub rochie și pe sub chiloți, pe care reușesc să-i împing până când ajung grămadă pe jos și ea pășește afară din ei. Le fac vânt cu piciorul, o înșfac de talie și o răsucesc cu fața spre mine.

— E mai bine? E diferit de data asta? o întreb eu cu un zâmbet ghiduș în vreme ce o împing la perete și îi depărtez picioarele, astfel încât să-mi potrivesc trupul între ele.

Am mai stat în poziția asta cu alte femei, de foarte multe ori. Dar acum și aici, cu Reese, mă simt altfel.

Ea respiră sacadat, își încolăcește brațele în jurul gâtului meu, trăgându-mă până la gura ei, iar limba i se strecoară iute în gura mea și apoi iese, înainte să apuc să o prind.

— Da, geme ea, însă nu-mi dau seama dacă este un răspuns la întrebarea mea sau o încuviințare pentru ce urmează.

Reese își înfige unghiile în spinarea mea, mototolindu-mi tricoul și trăgându-l în sus, iar asta îmi amintește că încă sunt complet îmbrăcat. Am uitat cu totul de treaba asta, distras de gustul și de moliciunea catifelată a buzelor fetei ăsteia tumultuoase și răzbunătoare.

Sălbăticiunea mea.

— Cum se face că de fiecare dată eu rămân dezbrăcată înaintea ta?

Îi simt mâinile mici și reci coborând spre tricou și alunecând pe sub el, ca să mi-l scoată. Mă îndepărtez suficient de ea încât să mi-l trag peste cap și să mă descalt, iar apoi plonjez din nou spre ea.

Două mâini se proptesc în pieptul meu, tăindu-mi elanul.

Își mușcă buza de jos într-un fel care mă face să doresc să-i dau mâinile la o parte ca să pot să o mușc eu și oftez cu năduf. Degetele ei îmi pipăie pieptul, coborând spre abdomen. Pare că-i place ce vede.

Doi ochi înfierbântați se ridică să-i întâmpine pe ai mei, sfredelindu-mă, și mă aplec spre ea, mai dornic ca niciodată să-i simt atingerea pielii. Din nou, mâinile ei mă opresc.

— A trecut ceva vreme de când tu am mai... recunoaște ea, iar privirea îi coboară pe catarama curelei mele și flutură din genele lungi.

Oare are emoții?

— De când te-ai despărțit de fostul?

Sunt aproape sigur că răspunsul este „da”, având în vedere ceea ce am auzit fără să vreau săptămâna trecută, când am surprins-o pe Reese, bolnavă, în patul ei, vorbind la telefon.

Îmi răspunde dând o singură dată din cap. Își coboară mâinile și începe să-mi desfacă iute cureaua și fermoarul, până când pantalonii pe care i-am purtat la serviciu se cască, dând la iveală erecția substanțială pe care mi-a provocat-o, acoperită încă de boxeri. O prind de încheieturi și îi împing cu blândețe mâinile spre spate, ceea ce îmi permite să avansez până când metalul rece al *piercing*-ului ei îmi atinge ușor pieptul. Mă aplec să o sărut pe colțul gurii.

— Să îmi spui cât de repede sau de încet să mă mișc, da?

În chip de răspuns, se eliberează din strânsoarea mea lejeră. Întinde o mână la spatele meu și îmi pescuiește portofelul din

buzunar. Scoate prezervativul care stă în așteptare și îmi azvârle portofelul cât colo, de parcă ar fi un gunoi.

— Ei bine, se pare că-ți amintești elementele de bază, murmur eu.

— Îmi amintesc chiar mai mult de atât.

Palmele ei alunecă încet pe trupul meu, de parcă ar vrea să-i memoreze formele, își încolăcește brațele în jurul gâtului meu, își dă capul pe spate și mă privește cu un zâmbet în colțul gurii.

— Sper totuși să te descurci binișor, fiindcă, în caz contrar, tot preludiul ăsta ar fi dezamăgitor.

Îmi las capul pe spate și râd. *Și eu sper același lucru.* Nu am avut niciodată vreo problemă la capitolul ăsta, dar cu Reese... Mă cuprinde subit o stare de neliniște.

— Atâta vreme cât pot să trec de pânzele alea de păianjen, totul va fi în regulă.

Grăție luminii pe care am aprins-o la venire, o văd cum se îmbujorează. Poate că tocmai de aceea se hotărăște să-mi trântască prezervativul în mână și să-mi smucească pantalonii și chiloții, fără să se obosească să treacă grijuliu elasticul peste penisul meu.

Dau înapoi, tresărind.

— Hei! Ești pornită să mi-l rupi!

Nu am de gând să rămân fără. Îi țintuiesc mâinile deasupra capului cu un braț, înainte de a-mi scoate pantalonii și chiloții.

Ea deschide gura să spună ceva, dar i-o închid cu un sărut, strecurându-mi limba astfel încât preiau controlul complet asupra gurii ei, în vreme ce mâna mea liberă urcă pe partea interioară a coapsei.

O fi ea agitată, dar este moale și umedă și al naibii de pregătită.

— Dă-l dracului de preludiu, spune ea gemând cu gura lipită de a mea, apoi ridică un picior, înfășurându-l strâns în jurul coapselor mele, ca să mă tragă mai aproape de ea.

Mâinile ei se zbat să se elibereze din strânsoare, dar nu cedez.

Oscilez între râsete și gemete. *La dracu'*. În mod normal, încerc să-mi țin pantalonii pe mine cât mai mult, fiindcă, odată ce i-am scos, am o limită de cinci minute până când trebuie să intru *in* ceva. Și simt nevoia acută de a intra în ea. Chiar acum. Este atât de aproape de mine! Doar o mică manevră și o să ajung exact unde am nevoie. Și ea îmi zice să renunț la preludiu!

Numai că micile sunete pe care încearcă să și le înăbușe în vreme ce degetele mele o mângâie acolo, jos, sunt suficiente să mă oprească. Îmi îndrept atenția asupra gâtului ei. Zăbovesc pe el în voie, savurându-i aroma de căpșune cu frișcă, în vreme ce limba mea îi trasează conturul claviculei. Trupul încă i se zvârcolește sub degetele mele, respirația îi este din ce în ce mai precipitată. Îi țin în continuare mâinile ținute deasupra capului. Le dau drumul din strânsoare în momentul în care genunchii mei ating podeaua.

— Am nevoie de mai mult timp pentru...

Reese tresare și geme când limba mea ia contact cu gustul ei dulce. Îmi proptesc brațele sub coapsele ei și umerii mei o țin-tuiesc de perete.

Ea începe să țipe, înfigându-și mâinile în părul meu și trăgându-mă de el până când pielea capului începe să mă doară. Nu-mi pasă câtuși de puțin; reacția ei anulează toată durerea. În asemenea momente, mă bucur că sunt în stare să ridic la sală aproape dublul greutății mele, fiindcă nu mi-e deloc greu să țin trupul ei care se zvârcolește.

Numele meu îi țâșnește de pe buze cu un geamăt, în același timp cu o bufnitură seacă — capul ei izbindu-se de perete.

— Bine, în regulă.

Se resemnează cu gândul că nu-i voi da drumul.

Degetele ei se descleștează încet-încet din părul meu, ca apoi să mă frecționeze ușor pe cap acolo unde mă doare. Și cum e când are orgasm?

Dumnezeule!

Mai că-mi doresc ca muzica să nu fie atât de tare, deoarece, dacă ar auzi-o băieții, m-ar felicita săptămâni întregi.

Nici nu o scutură bine ultimul fior, că eu mă și ridic în picioare. Ea se prăbușește în brațele mele și o duc pe sus în pat. O las cu grijă pe așternut și întind mâna spre sertarul noptierei, după un alt prezervativ — nu am de gând să-l caut acum pe cel care zace undeva pe jos.

Ochii ei sunt pe jumătate deschiși când se uită în sus la mine, fiind în armonie perfectă cu obrajii îmbujorați și cu buzele umflate, probabil fiindcă am sărutat-o cu atâta foc. E de-a dreptul sexy.

— N-o să adormi acum, sper, îi zic eu întinzându-mă peste ea.

Dacă adoarme, mor.

Zâmbește și mă apucă de gât, apoi își duce cealaltă mână jos, ca să mă ghideze înăuntrul ei.

— Dacă adorm, înseamnă că nu te descurci, îmi șoptește ea. Doar ai grijă să nu mă rănești.

— Chiar mă crezi începător?

Să o rănesc? Trebuie să intru în ea, cât încă nu-mi pierd capul. Altminteri, *chiar* că o să par un biet amator. Mă simt tare bine în ea, e atât de strâmtă! N-am mai avut de mult o senzație așa de plăcută. Și de diferită. Sunt sigur că e vorba doar de așteptarea prelungită luni de zile, după multe tentative eșuate.

Ea râde profund și gutural, ceea ce o face să se contracte în jurul meu.

— Ce-ar fi să râzi mai târziu? îi spun eu scrâșnind din dinți.

După aceea o sărut, fericit că limba mea a ajuns din nou în gura ei. Mă împing încet în ea, strecurându-mi o mână sub coapsele ei, ca să o ridic și să o poziționez în unghiul potrivit.

Nu trece mult până când îi dispare orice urmă de amuzament de pe chip și mă sfredelește cu ochi arzători. Trupul ei se lipește de al meu, răsuflarea îi devine întretăiată în vreme ce ne izbim unul de celălalt, tot mai repede și tot mai intens. Ea își înfige unghiile

în umerii mei și îmi cere „Mai adânc”, iar eu gem, știind că nu voi mai rezista nici măcar un minut în ritmul ăsta.

Îi ridic trupul și o întorc în timp ce mă las pe spate și mă bucur de priveliștea pe care mi-o oferă Reese deasupra.

Fantastic! Așa ți-ai câștigat cel mult încă treizeci de secunde, dobitocule.

Când îi văd sânii în formă de lacrimă săltând doar așa cum unii naturali pot s-o facă și când degetele ei se împletesc cu ale mele, odihnindu-se pe coapsele ei, ajung la zece secunde, cel mult.

Și când țipetele ei izbucnesc, nu mult după aceea, știu că n-o să mai rezist nici măcar atât.

Capitolul douăzeci și cinci

■ ■ ■

REESE

Două brațe puternice mă cuprind chiar înainte să mă dezmetesc din somn. Clipesc de câteva ori și inima mea tresaltă când dau cu ochii de acel chip minunat care mă privește zâmbind.

— E vremea să te scoli.

— Cine te-a lăsat să intri aici? întreb eu cu glas răgușit.

Încep să mă încrunt, căci nu mi-a scăpat faptul că sunt complet dezbrăcată, pe când el este complet îmbrăcat.

— Asta e camera mea, ai uitat? Haide. E aproape unsprezece.

— Bine. Sigur.

Mă întorc pe partea cealaltă și îmi trag așternuturile peste cap. Ben le smulge de pe mine.

— Perversule, bombăn eu.

— Trebuie să plecăm.

— Cred că ar fi mai bine pentru amândoi dacă m-ai lăsa să mai dorm o oră, mormăi eu rostogolindu-mă pe burtă.

Asta ar putea fi o modalitate acceptabilă de a mă da jos din patul lui. În momentul de față, chiar nu îmi pasă. Când am adormit era trecut de cinci dimineța.

Urmează o tăcere îndelungată.

— Nu te mai holba la fundul meu, mormăi eu cu fața în pernă.

Simt o pereche de mâini puternice și fierbinți urcând rapid pe partea din spate a picioarelor.

- Nu pot să mă abțin.
- Credeam că te grăbești.
- N-am nevoie decât de cinci minute.
- De parcă nu aș ști.

Zâmbesc și mă aleg cu o palmă usturătoare pe fesa stângă.

— Te plângi? Sigur nu te-ai plâns seara trecută. Nici prima oară, nici a doua...

Ben își mută centrul de greutate și se așază peste mine, gura lui atingându-mi urechea.

— ... nici a treia, nici a...

Întorc capul ca să-i înăbuș cuvintele cu o sărutare apăsată și iute. Apoi mă rostogolesc înapoi pe burtă și privesc în cealaltă parte, ca să-mi ascund zâmbetul larg, care i-ar da de înțeles cât de mult *nu* mă plâng de noaptea trecută.

Noaptea trecută a fost... memorabilă.

— Ei bine, acum aș putea să mă folosesc de acele cinci minute pentru ceva mult mai plăcut, cum ar fi să mă spăl pe dinți, mint eu pe când mâna lui alunecă printre picioarele mele și pătrunde în mine.

— Hm, ce avem noi aici?

Întind mâna în spate și îl plesnesc la nimerreală.

— Ce romantic ești!

— Nici măcar să nu pretinzi că-ți place romantismul, mi-o servește el.

Greutatea care mă apăsa dispare dintr-odată. Când îndrăznesc să arunc o privire peste umăr, văd că și-a dezbrăcat deja tricoul și își descheie pantalonii. Cu viteza unui expert, își pune un prezervativ și este din nou călare pe mine în câteva secunde, erecția lui înfigându-se în coapsa mea în vreme ce își strecoară o mână pe sub pântecul meu, ca să mă facă să mă ridic în genunchi. Nu știu dacă Ben are vreo poziție preferată, dar în mod cert face eforturi să reziste mai mult astfel, după cum am aflat azi-noapte.

— Ce facem?

Rabat. Nu voiam să spun asta cu glas tare. Doar că... mi-am imaginat că, după ce aseară a obținut ce a vrut, și-a pierdut deja interesul.

Un zâmbet mare și încrezător i se lățește pe față.

— Ce ți se pare că facem?

Nu știu dacă și-a dat seama ce am vrut să spun cu adevărat și nu face decât să evite întrebarea. Dar după aceea se oprește și mă sărută pe omoplat.

— Mă duc la plantație azi. Mandarinele s-au copt cu câteva săptămâni mai devreme și mami are de onorat niște comenzi. Vrei să vii cu mine? Rămân acolo peste noapte.

La plantație? Tresar de bucurie. În ultimele săptămâni m-am pomenit deseori gândindu-mă la Wilma și la casa aceea — în vreme ce mă uitam pe fereastră, la străzile aglomerate din Miami, sau eram în casa modernă, din suburbii, a lui Jack —, sperând să-i fac din nou o vizită.

Acum am ocazia, fiindcă m-a invitat Ben.

Două lucruri care mi se par deopotrivă de incitante.

— O să te las să conduci tractorul, mă ispitește el tachinându-mă, de parcă ar ademeni un copil cu o acadea.

Nu-i răspund, mă mulțumesc să-i arunc o privire peste umăr, oferindu-i zâmbetul meu sincer.

Îmi zâmbește și el, la rândul său — cu un zâmbet cald, de băiețel — în timp ce mă învăluie cu privirea.

— Dar mai întâi...

■ ■ ■

— Scuze de întârziere, mami.

Mă uit cum Ben își ia mama în brațe și o învârte pe sus, apoi o sărută pe obraz, exact ca data trecută. Trebuie să recunosc... crește inima în mine.

— Lui Reese îi trebuie o veșnicie să se facă frumoasă.

Nesimțitul!

— Evident, bodogănesc eu în vreme ce Ben îi acordă toată atenția lui Quincy, care e în culmea fericirii.

Mi-a lăsat la dispoziție doar zece minute să trec pe acasă, să fac duș, să mă îmbrac și să-mi iau câteva schimburi pentru șederea peste noapte. Eram panicată la gândul că Jack ar putea apărea în orice clipă și ar da de Ben pe aleea din fața casei. Varianta oficială este că-mi petrec weekendul la Lina și la Nicki. Deja le-am trimis mesaje atât lor, cât și lui Mason, ca să spună cu toții aceeași variantă. Nu răspunde niciunul dintre ei la telefon, dar presupun că asta e din cauza unei mahmureli urâte și a faptului că Mason o ține de cap pe Lina.

— Și eu, care credeam că ești frumoasă și așa, cum te dai jos din pat, afirmă Wilma, venind spre mine, să mă cuprindă într-o îmbrățișare caldă.

— Să-l pocnesc eu sau să te las pe tine?

— O, îl fac eu să plătească pentru asta, îi promit Wilmei, sesizând totodată ciudățenia, dar și căldura gestului ei.

Așa ar trebui să fie o mamă normală? Sau Ben a tras pur și simplu lozul câștigător?

— E o figură, nu-i așa? cuget eu cu glas tare.

Fața Wilmei radiază de mândrie.

— Este.

Urmează o pauză lungă, iar eu am certitudinea că arde de nerăbdare să-mi pună niște întrebări indiscrete despre relația mea cu fiul ei. Dar nu o face. În schimb, își strecoară o mână prin părul meu.

— Îmi place mult culoarea asta. Ți se potrivește.

Zâmbesc gândindu-mă cât de diferit ar fi reacționat Annabelle.

— Îți mulțumesc că ai renunțat la treburile tale din weekend ca să ne ajuți. Comenzile curg încontinuu și nu voi avea la dispoziție muncitori sezonieri decât peste două săptămâni.

— Glumești?

Mă las învăluită de atmosfera din jurul meu: liniștea, casa care, deși are nevoie de reparații, arată uimitor de bine, stejarii

bătrâni ce împrumută locului un aer atât de romantic și de obsedant — și dau drumul aerului pe care l-am ținut captiv în piept, simțindu-mă extrem de fericită.

— Mă bucur că am avut ocazia să revin aici atât de curând.

De fapt, un sigur lucru e mai puțin plăcut în legătură cu plantația Bernard Morris, dar stă bine ascuns în hambar, probabil trăgând la măsea dintr-o sticlă de whisky.

— Vii odată? zbiară Ben, urcând în vechiul tractor și punându-și pălăria de cowboy ponosită care zăcea pe banchetă.

Priveliștea îmi provoacă o adevărată revoluție în pântec. Nu-mi plac cowboy-i. Toți cei pe care i-am cunoscut au lăsat mult de dorit, dar asta doar până acum.

— Parcă ai zis că mă lași să conduc.

— Păi, eu mint ca să le conving pe fetele frumoase să facă tot felul de lucruri. Nu ți-ai dat seama până acum? Poți să stai în remorcă sau aici, sus.

Bate cu palma în apărătoarea metalică a roții tractorului.

Mă urc și mă instalez în poala lui.

— În regulă. Putem să conducem amândoi.

— Probabil că nu este cea mai bună idee, zice el, dar eu pornesc motorul și hurelul tractorului îi acoperă vocea.

— Ei bine, tu ai vrut-o! răcnește el băgând în viteză și, cu un braț în jurul taliei mele, pornește tractorul pe cărare.

Urmăm același drum pe care l-am parcurs cu câteva săptămâni în urmă cu mașina de teren, numai că de data asta cu o viteză mult mai mică și fără să ajungem chiar atât de departe.

— Nu am mai mers niciodată cu un tractor! îi zbier la rândul meu, pe când el virează pe un drum mai îngust și oprește motorul.

Mă uit la sferele portocalii care contrastează cu fundalul verde al frunzișului bogat și îl întreb:

— Astea sunt mandarine?

Îmi dă părul la o parte și gura lui Ben mă gădilă ușor pe gât, căldura răsuflării lui făcându-mă să mă înfior toată.

— Sunt un soi de citrice, oricum.

Întind mâna și îi dau jos pălăria de cowboy.

— Asta e un fel de terminologie de specialitate?

Îmi răspunde întinzând mâna după fermoarul jeansilor mei.

Fac ochii mari și arunc priviri disperate în jur, ca să mă asigur că suntem absolut singuri.

— Ce faci?

— Rezolv problema pe care tocmai ai creat-o topăind în poala mea vreo zece minute.

■ ■ ■

— Deci? Îl aud eu spunând, în vreme ce stau cu capul sprijinit de pieptul lui lat. Vrei să renunți la slujba ta permanentă și să muncești pe o plantație de portocali, nu-i așa?

Zâmbesc și îmi întind oasele pe lângă o ladă aflată la picioarele mele. Sunt cincisprezece în total, încărcate în remorca tractorului, acolo unde stăm întinși acum.

— Depinde. Să conduc tractorul ar fi un bonus zilnic?

Oricât de tare m-am resimțit după ce am fost împreună cu Ben toată noaptea trecută și azi-dimineață, în secunda în care el mi-a dat pantalonii jos, am și sărit pe el. Dacă cineva ar fi stat ascuns prin preajmă, ar fi avut parte de un spectacol pe cinste.

El râde în barbă, dar nu îmi răspunde.

— Tu ai fi dispus să renunți?

— Uneori. E foarte relaxant aici. Am atâtea amintiri grozave de pe vremea când eram cu frații și cu sora mea! Dar...

Vocea i se frânge.

Îmi înalț capul și dau de privirea pierdută a unui Ben cufundat în gânduri.

— Nu am muncit pe brânci la Facultatea de Drept de pomană. În plus, așa avea de-a face cu toată mizeria asta, spune el făcând un gest de lehamite spre casă. Ar costa o avere să o renovez și ce naiba să fac după aia cu ea?

— Doar din cauza asta?

Ceva îmi spune că la mijloc e mai mult decât problema din hambar.

Deschide un ochi și se uită lung la mine.

— Ce? Doar nu crezi că, pentru simplul fapt că te las să-mi culegi portocalele, ai dreptul să-mi pui tot felul întrebări indiscrete.

Nu prea îmi dau seama dacă l-a deranjat întrebarea mea, dar, judecând după rânjetul lui îngâmfat, sunt destul de sigură că expresia „să-mi culegi portocalele” nu are nicio legătură cu fructele. Întind mâna să-l urechez.

— Credeam că sunt mandarine.

— Au! se vaită el și după aceea schițează un zâmbet, îmi înșfacă mâna și o lipește de pieptul său.

Aștept în tăcere, sorbindu-l din priviri până când el vorbește din nou, în cele din urmă.

— Îmi aduc aminte că, pe când aveam vreo zece ani, am observat că respirația tatălui meu duhnea a whisky. Mama spune că nu a fost întotdeauna așa de rău. Se pare că aproape nu pune gura pe băutură atunci când s-au căsătorit. Era un om cu totul diferit, zice mama. Poate că este adevărat. Dar situația s-a înrăutățit treptat atât de mult, încât am ajuns să mă simt stânjenit când venea cineva în vizită la noi.

Îl compătimesc. Cel puțin Annabelle rezistă bine la băutură. Dar în acele nopți când bea peste măsură și o lua razna, preferam să mă duc eu la Lina acasă decât să vină ea la mine. Părinții Linei nu se ating de alcool.

— Îi plăcea să iasă vineri seara. Când aveam vreo șaisprezece ani, a început să plece de acasă și să nu se mai întoarcă decât a doua zi dimineata. Niciodată nu spunea unde a fost și, când îl întrebam, îmi zicea să-mi văd dracului de treaba mea. Mă scotea din minți, fiindcă știam cât de tare o afecta pe mama. Ieșea din camera ei, cu ochii umflați și încercânați după o noapte nedormită. Uneori treceam pe lângă ușa ei și o auzeam plângând. Se pare că mama știa unde se ducea tata și ce sau *cu cine* făcea.

— Așadar, tatăl tău a avut o aventură?

— Ei bine, nu aș numi-o aventură. Mai degrabă se îmbăta și regula orice tipă dornică de sex care îi ieșea în cale. Practic, orice tipă pe care o agăța la bar. Făcea asta de ani de zile. Era un tip bine. Atrăgea privirile femeilor.

Biata Wilma!

— Și o face în continuare?

Ben hohotește.

— Mă îndoiesc că mai poate. Îi curge mai mult whisky decât sânge prin vene. Dar a intrat într-o depresie profundă după accident și și-a cam pierdut interesul... pentru orice, de fapt. Din câte știu, nici măcar nu a mai părăsit proprietatea în ultimii ani. Nu poate conduce cu o singură mână. Își comandă băutura cu lăzile și îi este livrată direct în hambar.

— Uau!

Îmi întorc capul și mă sprijin din nou de pieptul lui Ben, ascultând cum îi bate inima în timp ce mi se destăinuie.

— Nu-mi vine să cred că mama ta nu l-a părăsit.

— Ei bine, căsnicia îi determină pe oameni să facă lucruri idioate.

Urmează un răgaz de tăcere, după care își completează ideea:

— Cum ar fi să-ți pierzi timpul cu tipi care te înșală și apoi se căsătoresc cu amantele lor.

Îmi dau ochii peste cap. Știam eu că asta o să urmeze.

— Nu ai de ce să-ți fie teamă. Nu cred că voi mai primi vreun semn de la el, și asta grație ție.

Ben mi-a dat înapoi telefonul azi-dimineață, dar n-am mai primit niciun mesaj de la Jared. Nici eu nu îi răspusesem. Nu știam ce să-i spun, așa că am urmat sfatul noului meu avocat și nu am scris niciun mesaj care m-ar fi incriminat.

— Sper să nu mai primești.

Simt dintr-odată cum trupul meu se răsuțește și mă pomenesc stând pe spate. Chipul lui plutește deasupra mea și Ben își

așază brațele mari de o parte și de alta a capului meu. Cu cerul albastru și senin în fundal.

Așa cum este acum. Chiar aici. Cred că mi-ar plăcea să cultiv portocale, dacă asta presupune să am parte de zile relaxante, de liniște și pace, de Ben.

Rahat.

— Arăți de parcă îți vine să țipi, cugetă Ben, iar încheieturile degetelor lui își croiesc drum spre obrajii mei ca să-i mângâie ușor.

Da, să țip la mine însămi.

Oare seara trecută nu a făcut decât să strice totul între mine și Ben? Oare vreau mai mult acum?

Trag cu ochiul la el și îi remarc expresia ciudată, în timp ce mă studiază atent.

— Ce-i cu privirea asta?

— Nu sunt sigur încă, îmi răspunde el enigmatic, dându-mi încă o sărutare rapidă pe gât. Haide, masa va fi gata în curând.

Și, ca un făcut, telefonul lui Ben începe să sune.

Capitolul douăzeci și șase

■ ■ ■

BEN

— Pare o tânără domnișoară tare drăguță, îmi zice mama în vreme ce îi dau un maldăr de vase murdare în schimbul unor felii de tartă.

— Are și momente bune, mormăi eu, zâmbind din colțul gurii.

Va trebui să-i spun chestia asta lui Reese mai târziu. Îmi imaginez că mă voi alege cel puțin cu o dezmințire categorică și voi fi luat peste picior când o să-i zic că a fost descrisă drept „o tânără domnișoară tare drăguță”.

— Of, Ben! mă ceartă mama, dar îi simt zâmbetul din voce. Ești incorigibil.

Urmează o pauză, după care îmi spune:

— Am pregătit camera lui Elsie pentru seara asta, fiindcă are pat dublu. E nevoie să mai pregătesc încă o cameră?

Privirea mea debusolată o face să râdă ușor. Mama mea, care e credincioasă până în măduva oaselor, practic încurajează sexul premarital sub propriul acoperiș. Căci e imposibil să petrec o noapte în același pat cu Reese fără să mă bucur de o partidă grozavă de sex premarital.

— Nu te mai uita așa la mine. Sunt foarte fericită că în sfârșit ai o prietenă, atâta tot.

Deschid gura să o corectez, când din sufragerie izbucnesc hohote de râs.

— Ai cântat la clarinet pe vremuri? strigă Reese de acolo.

— Îți dai seama că blestematul ăla de album cu fotografii îi pune la dispoziție un întreg arsenal împotriva mea? o admonestez eu pe mama, rânjind cu gura până la urechi.

— Ai grijă cum vorbești, Ben. Și sunt sigură că deja i-ai pus chiar tu la dispoziție suficientă muniție.

Întinde o mână și mă strânge de bărbie.

— Sunt mândră de tine, cu clarinetul tău cu tot.

— Nu pot să cred că te-ai îmbrăcat cu o rochie roz! Ben, tu ești în poza asta? vine următoarea întrebare. Da, tu ești! Cred că aveai vreo zece ani aici!

După care urmează un hohot molipsitor de râs.

— Nu te lăsa amăgită de poza aia, Reese, îi strigă mama, în timp ce gropițele — pe care le-am moștenit de la ea — își fac apariția în obraji ei. Lui Ben i-a trăsnet prin cap să se costumeze în fetiță, fiindcă așa putea să se joace de-a îmbrăcatul cu fetele din vecini și să le vadă dezbrăcate.

Clătinând din cap, adaugă:

— Doamne, cât de tare s-a supărat reverendul Perkins când și-a dat seama ce se petrecea!

— O, da.

Îmi trec o mână peste tulle și îmi aduc aminte de fiica lui, o blondă frumușică, mult mai curioasă la vârsta de unsprezece ani decât și-ar fi imaginat vreodată tatăl ei. Mama mă pocnește peste fund cu prosopul de bucătărie și amintirea mi se evaporă.

Mă uit la ea cu drag pe când clătește farfuriile și le pune în mașina de spălat vase. Probabil că, în copilăria mea, mama nu a fost prea severă cu mine, dar atunci când punea piciorul în prag, nu-i ieșeam din cuvânt. Ascultând-o pe Reese povestindu-mi frânturi din copilăria ei și despre mama ei, înțeleg tot mai mult ce copilărie frumoasă am avut eu.

De îndată ce m-a sunat Rob să-mi spună că mama a avut un atac de cord chiar în bucătăria lui, am sărit în mașină și am condus spre Chicago nouăsprezece ore non-stop, simțind tot drumul

cum pieptul îmi era gata-gata să explodeze de spaimă. Fiind weekendul de Paște, nu erau multe zboruri disponibile până a doua zi și nu eram dispus să aștept. Mulțumesc lui Dumnezeu că a trecut cu bine peste necazul ăsta!

Chiar dacă a fost un atac minor, nu înseamnă că nu a rămas cu sechele. Sunt vizibile. A îmbătrânit mult de atunci, se mișcă mai încet, ridurile de pe chipul ei sunt mai adânci.

— Și cum mai merg treburile pe aici, mami? Zi-mi sincer.

Fiindcă am fost prins cu facultatea, apoi cu examenul de admitere în barou și acum cu noua mea slujbă, a refuzat să-mi dea multe amănunte. Nu-i place să mute povara moșiei pe umerii mei. Problema e că port deja povara asta. Eu sunt singurul din familie care vine pe aici.

Trăgând adânc aer în piept, începe să curețe resturile din farfurii.

— E prea mult pentru mine, Ben. Am doar cincizeci și unu de ani, dar m-am simțit mult mai bătrână în ultima vreme. Sunt prea bătrână ca să-mi fac griji în privința banilor, să umblu din pom în pom, verificând dacă nu cumva s-au îmbolnăvit, și să mă descurc cu seceta și cu pesticidele.

Remarc în vocea ei o resemnare pe care nu am mai auzit-o până acum. Mă întreb cum ar sta lucrurile dacă ar avea alături un bărbat de treabă, cu care să împartă toate greutatele.

— Ai stat de vorbă cu Rob și cu ceilalți? Ce spun?

Ea își schimonosește gura cu tristețe.

— Același lucru pe care îl spun mereu: „Vinde-o și părăsește-l pe tata”.

— Și?

— Cum adică „și”?

O undă de iritare îi răzbate din glas.

— Moșia asta e viața mea. Viața familiei Bernard. Nu pot s-o vând.

— Știu, mamă.

Ar fi nefericită în orice alt loc.

— Dar el...

— Știi că răspunsul meu e același: împreună și la bine, și la rău. Mi-am luat angajamentul ăsta la nuntă.

— Mda, dar și la bine, și la rău înseamnă...

— Las-o baltă! E hotărârea mea. E afacerea mea.

Ceva ce mi-a spus Reese mi-a rămas întipărit în minte.

— Ești fericită știind că nu poți petrece niciodată un Crăciun alături de copiii tăi? Cu nepoții tăi? N-am mai fost împreună de opt ani, mamă! Și totul din cauza lui!

Ea își trage nasul și îi văd durerea abia disimulată.

— Mă străduiesc din răputeri. Încă mă mai văd cu ei.

— Mda, doar că trebuie să dai o fugă până la Chicago ca să-i vezi. Nu tu vacanțe, nu tu zile de naștere.

Așez farfuriile pe masă — pe masa pe care *el* a făcut-o — și mă proptesc în ea atât de tare, încât pumnii încep să mă doară. Trag adânc aer în piept ca să mă calmez.

— Nici măcar prietenii tăi nu te mai vizitează. E pur și simplu deprimant să calci pe aici, îi spun eu.

Tăcerea ei mă enervează. Fără să vreau, tonul meu începe să se înalțe...

— E ca un nor al dracului de gros de...

— Ai grijă cum vorbești cu mine, Benjamin, mă avertizează ea, întrerupându-mă cu asprime.

— Scuze, mamă. Eu doar...

Scot un geamăt profund.

— Nu pricep! Am încercat, dar nu pricep!

— Căsătoria este pe viață, Ben.

— Mda. O condamnare la moarte, după câte se vede.

Cineva își drege glasul făcându-ne să ne întoarcem amândoi cu fața spre intrare, unde stă Reese, ținând în mâini un set vechi de solnițe.

— Astea trebuie să stea în sufragerie sau locul lor este aici?

— Aici, draga mea.

Mama i le ia repede din mâini, ușor fâstăcită.

— Ben mi-a spus că tarta cu lămâie verde este preferata ta, așa că am pregătit una, după-amiază. Sper să se ridice la nivelul așteptărilor tale.

Reese acceptă farfuria pe care i-o întinde mama, uitându-se la mine cu o privire ucigătoare.

— Sunt sigură că va fi cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată.

Astă-seară voi avea parte fie de o partidă nebunească de sex, fie de un măcel.

Capitolul douăzeci și șapte

■ ■ ■

REESE

Sunt prea deșteaptă pentru Ben.

El se lasă distras mult prea ușor. Când i-am întins farfuria goală, după ce am devorat tarta făcută de Wilma — care a fost delicioasă; poate că, până la urmă, eu și lămâile verzi avem ceva în comun —, și mi-am strecurat mâna liberă în buzunarul lui, el a presupus că gestul meu e un preludiu pentru mai târziu, fiindcă mi-a zâmbit infatuat. Cum de nu și-a dat seama de adevărata mea intenție — să-i subtilizez setul de chei din buzunarul unde le-a pus mai devreme —, asta nu pot să înțeleg.

Și acum iată-mă ieșind pe ușă și luând-o la goană de-a curmezișul curții din față, cu intenția de a porni motorul mașinii de teren înainte ca el să mă prindă din urmă. Știu că e copilăresc, dar imaginea lui Ben alergând după mine și râzând mă face să mă simt mai bine.

Până acum am văzut o singură latură a lui Ben: tipul ușuratic și pus pe glume, pe care nimeni și nimic nu-l poate convinge să se potolească, și cât se poate de încrezător că totul se va rezolva în cele din urmă. Nu mi-am dat seama cât de mult am ajuns să apreciez această latură a lui până când l-am auzit certându-se cu Wilma. Nu știu de ce se certau, dar în momentul când Ben a început să ridice glasul, mi-am dorit cu disperare să-i întrerup. Prin

urmare, am apelat la pretextul cu setul de solnițe în formă de bufnițe.

Cred că Ben are o putere ciudată asupra mea. Are capacitatea de a-mi echilibra haosul. Și cu cât petrec mai mult timp aici, în mediul lui, cu atât sunt mai convinsă că întreaga lui lume mă temperează. Sau cel puțin mă face să-mi pese mai puțin de propriile mele probleme. Dar astăzi, când am auzit cât de încordați erau Ben și Wilma, întregul meu univers egoist a încasat un șut în fund, care l-a făcut să iasă de pe orbită.

Aud un zdrăngănit puternic dinspre hambar, urmat de o înjurătură înfundată. Un soi de îngrijorare amestecată cu curiozitate mă zgândărește și mă apropii de fereastra aflată lângă ușile uriașe și zăvorâte ale hambarului, ca să trag cu ochiul înăuntru.

Și sar speriată înapoi când un chip apare ca din senin, la câțiva centimetri de fața mea. Posesorul chipului își face apariția în întregime o clipă mai târziu, atunci când tatăl lui Ben deschide ușa ca să se holbeze la mine cu ochii lui roșii și sticloși. Ben a moștenit, în mod evident, înălțimea și statura tatălui său, deși bărbatul din fața mea și-a pierdut de mult masa musculară, din care acum a rămas un trup deșirat, numai piele și os. Are înfățișarea unui alcoolic înrăit. Pun pariu că a fost destul de arătos cândva. Poate la fel de arătos ca Ben. Poate că așa a reușit să atragă atâtea femei. Însă nu are un zâmbet fermecător, nu face nici gropițe în obraji și, în mod categoric, nu are nici ochii prietenoși, luminoși precum cerul senin ai lui Ben, care m-au cucerit. Ben are ochii mamei sale.

— Îmi cer scuze, îi spun. Am auzit un zgomot și am vrut să mă asigur că sunteți bine.

Cuvintele i se împleticesc în gură, apoi un damf de whisky îmi asaltează nările.

— Sunt bine. E... frumos din partea ta că-mi porți de grijă.

Făcând un pas rapid ca să-și recapete echilibrul, adaugă:

— Te-am auzit admirându-mi mobila.

Se pare că Wilma și el încă își mai vorbesc. Mă întreb ce subiecte de conversație au.

— Da, mobila din casă este frumoasă, îi confirm eu cu un zâmbet crispat.

Niciodată nu m-am simțit în largul meu în preajma părinților beți. Mă simt și mai stânjenită când mă aflu în preajma taților beți. Mai ales a celor pe care îi știu predispuși să-și înșele nevestele. Îmi încrucișez brațele la piept.

Îmi face un semn.

— Poftim înăuntru!

Arunc o privire peste umăr. Ben nu a ieșit încă din casă.

— O să vină el după tine, mă asigură tatăl lui Ben.

Încerc să nu înțepenesc atunci când mă atinge pe spate, conducându-mă în adâncul hambarului. Mirosul de lemn proaspăt tăiat îmi invadează imediat nările și inspir profund.

— Simți mirosul, nu-i așa? Mirosul de lemn e cel mai grozav din lume.

Mă relaxez un pic atunci când se îndepărtează de mine, implectindu-se spre peretele opus, unde o mulțime de fierăstraie sunt aliniate pe mese, ca niște exponate într-un muzeu, iar lamele lor metalice scânteiază în semiobscuritate. Un vechi televizor cu tub catodic iluminează un colț al hambarului și vocea prezentatorului unui meci de fotbal bâzâie încetișor în fundal, făcând concurență radioului din care răsună melodii *country*, trosnind și pârâind în difuzoare.

— E foarte curat aici, remarc eu, uitându-mă la stivele de lemne frumos rânduite de-a lungul altui perete.

Iar în centrul încăperii văd un spațiu uriaș și deschis, ce se întinde pe două etaje, cu becuri fără abajur care atârnă de grinzi. Acolo sunt așezate câteva piese de mobilier în diferite stadii de lucru.

— Întotdeauna mi-am imaginat că este mult rumeguș în atelierele de tâmplărie.

— Era, pe vremuri.

Se duce agale spre o placă uriașă de lemn neșlefuit, își pune singura mână pe ea și șoptește:

— Urma să fie o măsuță de cafea tare frumoasă. Aș fi scos câteva mii pe ea.

Las să-mi scape un fluierat.

El mă privește pătrunzător.

— Ai vrea s-o termin pentru tine? E lemn de nuc negru. Nu e ușor să găsești o asemenea piesă.

Fac ochii mari de uimire la auzul ofertei. Lui Jack i-ar plăcea la nebunie o măsuță ca asta. Deschid gura și aproape că zic „Sigur!”, când vocea lui Ben intervine din obscuritate, tăindu-mi elanul:

— Nu!

Mă răsucesc pe călcâie și îl văd stând chiar lângă ușă, cu fălcile încleștate. Ochiul lui săgetează în toate părțile, de parcă ar vâna fantome prin cotloanele întunecate. Nici măcar întunericul nu-i poate ascunde paloarea chipului.

— Ce-ai pățit, băiete? Ai uitat cum arată locul ăsta?

Ranchiuna ce răzbate din glasul lui Joshua Senior este inconfundabilă.

Ben înhite în sec și vine la mine, punându-și un braț în jurul umerilor mei și lipindu-mă ferm de corpul lui. Aproape protector.

— Haide, hoată mică. Te las să conduci, fiindcă văd că ești al dracului de pornită s-o faci.

Deși mă tachinează, știu că nu e cazul să-l contrazic, nici să glumesc sau să-i dau cumva de furcă; blândețea nefirească din glasul lui răsună ca un țipăt disonant între acești pereți.

— Bine.

— Ce-i atâta grabă? Nu ai mai călcat pe aici de opt sau nouă ani, nu? Cât timp a trecut de la *accident*? întrebă Joshua Senior.

Tatăl lui Ben bate cu palma în placa de lemn.

— Nu vrei să arunci o privire? Să retrăiești niște amintiri?

— Joshua!

Strigătul Wilmei răsună din prag și, când mă întorc, constat că și chipul ei este la fel de palid ca al lui Ben. Îi văd lacrimile. În mod cert, ochii îi inoată în lacrimi în vreme ce își mută privirea de la soțul la fiul ei, zăbovind asupra lui Ben cu o expresie îndurerată. Îi surprind înclinarea subtilă a capului.

Mi se pare că o aud murmurând:

— De ce am acceptat situația asta atât de mult timp?

Hotărârea i se așterne încet pe chip, iar apoi Wilma închide ochii, strângând din pleoape.

Arunc o privire spre soțul ei și cred că a auzit-o și el, judecând după expresia de pe chipul lui. Și văd că orice scânteie de furie care zăcea în el, cât de mică, se stinge și moare. Își lasă capul să atârne într-o parte și își târșăie picioarele, trecând pe lângă noi și ieșind din hambar.

Wilma vine spre Ben și își pune o mână pe obrazul lui.

— A fost un accident, Benjamin. Știm cu toții asta. Chiar și el o știe, fie că vrea să recunoască sau nu.

Lacrimi fierbinți își croiesc drum pe obraji Wilmei.

— Dar, până la urmă, totul a fost din vina mea.

Ben îmi dă drumul și cuprinde în brațe trupul fragil al mamei sale.

— Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta, o asigură el.

Wilma se dă înapoi, îndemnându-l să se întoarcă la mine, cu un zâmbet trist.

— Sunt atât de fericită că vă am pe amândoi aici! Duceți-vă să vă distrați. Benjamin, o să rezolv eu treaba asta. O să îndrept lucrurile.

Wilma se întoarce cu spatele și iese din hambar, cu hotărârea întipărită pe chip.

Eu rămân în mijlocul acestui spațiu vast și deschis, uitându-mă la Ben. Foarte tăcut, privește cu ochi pierduți măsuța de cafea neterminată, purtând o luptă lăuntrică.

— Ben? îl strig eu, cutremurându-mă când îi aud numele izbindu-se de pereții înalți și reverberând.

Se pare că l-am trezit din transă, fiindcă se întoarce spre mine, chinuindu-se să zâmbească.

— Haide. Să mergem.

Tensiunea din vocea lui este inconfundabilă și nu-i întrezăresc nicio lumină în ochi.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întreb.

— Aăă...

Coboară privirea în pământ, făcând gura punga.

— Cea mai proastă zi din viața mea. Asta s-a întâmplat.

Încearcă să alunge amintirea, dând a lehamite din umeri.

Adidașii mei scârțâie pe podea în vreme ce dau roată mesei, trecându-mi un deget peste nervurile bine definite ale lemnului.

— Lemnul ăsta e frumos. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Reese, nu...

Se oprește brusc când degetele mele ajung la o pată uriașă, de parcă s-ar fi vărsat ceva pe lemnul netratat și l-ar fi pătat. Ridic privirea și văd chipul lui contorsionat de suferință.

— Haide, revino-ți! Tu ești gălăgiosul, nesuferitul și nesimțitul meu Ben! Eu sunt aia melodramatică!

— Sunt al tău? repetă el arcuindu-și o sprânceană, cu toate că tonul jucăuș îi lipsește cu desăvârșire din glas.

Înghit în sec.

— Ce-i în neregulă cu masa asta?

El se îndreaptă spre piesa de mobilier, având grijă să ocolească o anumită porțiune de podea, în loc să vină direct spre mine.

— Ți mai duci aminte ce ți-am spus despre tatăl meu și despre chestiile pe care le făcea pe la spatele mamei?

Dau încet din cap, fără să rostesc o vorbă.

Umezindu-și buzele, el studiază lemnul îndelung.

— În mod obișnuit, se ținea departe de barurile din zonă. E un oraș mic și oamenii bârfesc. Le place să-și bage nasul mai ales unde nu le fierbe oala. Ei bine, într-o seară a considerat că barul local e suficient de bun pentru el. În dimineața următoare, mama a început să primească telefoane de la prieteni. Cineva îl văzuse

ieșind din bar împleticindu-se, împreună cu nevasta antrenorului de fotbal. Presupun că antrenorul era plecat din oraș.

Ben hohotește trist și clatină din cap.

— Mama a fost oripilată. Dar nu pentru ea însăși. Știa că antrenorului îi va ajunge la urechi tărășenia și îi era teamă că se va răzbuna pe mine. Când tata a parcat mașina pe alee în ziua aia, probabil că s-a luat de el. L-a plesnit peste față. Ei bine — Ben scârșnește din dinți —, el a ripostat. Am venit acasă câteva ore mai târziu și am găsit-o stând ascunsă în camera ei, oblojindu-și nasul spart cu o pungă cu gheață. Și când am aflat ce s-a întâmplat...

Gura lui se contorsionează.

— Am dat năvală aici, gata să-l omor în bătaie. Deja trăsese la măsea în timp ce lucra la masa asta. Eram atât de furios, încât m-am repezit la el. L-am îmbrâncit cu toată puterea.

Ben face o pauză și înghite în sec, trecându-și o mână prin păr.

— Și după aia, chiar nu-mi dau seama cum s-au precipitat lucrurile. La un moment dat, a făcut un salt înapoi, iar în secunda următoare brațul lui zăcea pe jos și era sânge peste tot. Iisuse, Reese! Whisky-ul a înrăutățit situația. Sângele țâșnea din el de parcă eram într-un film de Quentin Tarantino.

Stomacul mi se strânge ghem când vizualizez scena pe care mi-o descrie. Privesc masa asta într-o lumină nouă și îmi dau seama ce reprezintă pata.

— Idiotul îndepărtase mecanismele de siguranță de la toate fierăstraiele. Spunea că îl deranjează al dracului de tare când lucrează. În cădere, a apăsat din greșeală butonul de pornire al fierăstrăului.

Ben clatină din cap.

— Eram scos din sărite, dar niciodată n-am vrut să-i fac una ca asta, jur. Am sunat imediat la ambulanță. Aproape că a pierdut tot sângele în drum spre spital. N-au reușit să-i coasă brațul la loc. Oftează din greu.

— *Singura* pasiune a tatălui meu a fost tâmplăria. Dar cu un singur braț nu prea poate să lucreze. Așa că nu face nimic altceva decât să zacă în hambar și să-și urască viața.

Ben își plimbă palmele de-a lungul unui fierăstrău ce pare extrem de periculos.

— Asta e?

Dă din cap în chip de răspuns.

— A fost întotdeauna un tip cinic. Niciodată fericit. Nu petrecea mult timp cu copiii lui. După accident, a început să tragă la măsea și mai mult și a intrat într-o depresie profundă. Nu și-a revenit nici până acum, dar refuză să primească ajutor. Mă învinuiește pe mine pentru tot ce s-a întâmplat: pentru accident, pentru faptul că nici frații mei, nici Elsie nu mai vin pe aici. Dar motivul pentru care niciunul dintre ei nu îl vizitează este că îl urăsc profund pentru că a înșelat-o pe mama și apoi a lovit-o. Și pentru că e un bețiv notoriu. Au declarat sus și tare că n-o să mai pună piciorul pe moșia asta cât timp el locuiește aici. Și sunt supărați foc pe mama pentru că stă în continuare cu el și se încapățânează să-și respecte jurămintele de nuntă, considerând că a ajuns la faza „împreună și la rău”. Și, după mine, partea cu „împreună și la rău” e al dracului de nasoală.

— E fericită?

— Cum să fie fericită?

Mă sfredelește cu ochii lui albaștri și explică:

— Dorm în camere separate; el stă aici toată ziua. Nu o ajută cu nimic. Trăiesc complet separați unul de celălalt și din cauza lui mama nu-și poate vedea copiii și nepoții. *Asta* e o căsnicie?

Clatină din cap.

— Și se miră de ce nu vreau să aud de căsătorie.

Îndrăznesc să fac un pas și îi pun o mână pe braț, ca să-l încurajez, ca să-l alin. Ca să-l asigur de prietenia mea.

— Dumnezeule! exclamă Ben. Nici acum nu pot să suport mirosul lemnului. Îmi vine să vomit. Și când aud un fierăstrău...

Închide ochii strâns și se cutremură.

— Atunci, hai să plecăm.

Îl cuprind de braț și aștept să deschidă ochii și să mă privească. Pășesc încet, de-a-ndăratelea, trăgându-l afară din hambarul igrasios, departe de fierăstraiele ascuțite, departe de amintiri. Se lasă condus de mine.

— Hai să te scot de aici.

Capitolul douăzeci și opt

■ ■ ■

BEN

— Credeam că mama ta este conservatoare până în măduva oaselor, îmi șoptește Reese când o conduc în fostul dormitor al lui Elsie.

Pereții și draperiile au aceleași nuanțe de alb și galben, dar toate posterele cu formații de adolescenți și echipamentul de majoretă din camera surorii mele mai mari au fost de mult împachetate și puse deoparte.

— Adevărat, dar e la fel de dornică să-l vadă pe Ben însurat, spun eu râzând în barbă. Și nu-i nevoie să vorbești în șoaptă. Dormitorul mamei e în celălalt capăt al casei, iar pe tata, odată ce-a adormit, nu l-ar putea trezi nici măcar un avion cu reacție care s-ar prăbuși peste casă.

O simt cum se apropie în spatele meu și mă cuprinde cu brațele, ca să-și încleșteze mâinile pe pieptul meu.

— Așadar, vrei o nuntă în biserică? Eu mi-aș dori mai degrabă să fugim împreună.

— Ăăă...

Ea pufnește în spatele meu.

— Inima ta a luat-o la goană.

Ridicând un braț în sus, pe deasupra ei, o trag împrejurul meu, până când o strâng la piept, în așa fel încât să-și dea capul pe spate, ca să se uite la mine. Îmi place chipul ei din acest unghi.

— Ce amuzant!

— Așa mă gândeam și eu.

Ridicându-se pe vârfuri, mă sărută ușor pe buze. Mă prinde cu garda jos, dar nu într-un mod neplăcut. Doar că eu sunt cel care fură mereu sărutări.

Dezlipindu-se de mine, îmi arde o palmă peste fund.

— Baia e a treia cameră pe stânga?

— Da.

Își atarnă rucsacul pe umăr și iese pe hol, zâmbind. Când aud ușa băii închizându-se, profit de ocazie și mă duc la ușa mamei, dar găsesc camera goală. Pășesc mai departe, pe hol, și dau colțul tiptil. Pe vremuri, mă strecuram afară din casă de atâtea ori, încât chiar și acum știu cum să evit locurile unde dușumeaua scârțâie.

Ușa tatei e ușor întredeschisă, suficient cât să răzbată, destul de clar, vocea mamei.

— Ți-am dat treizeci și trei de ani din viața mea, Joshua. Am sperat și m-am rugat să te întorci la mine, am sperat că tânărul de care m-am îndrăgostit, care mi-a dăruit cinci copii frumoși, încă mai e undeva în tine. Dar...

Îi aud suspinul gătit. Face o pauză înainte de a continua.

— Dar acum știu că a dispărut pe vecie, fiindcă acel Joshua de care m-am îndrăgostit nu și-ar răni mereu fiul. Dintre toți copiii noștri, Ben este cel care nu are niciun motiv să mai calce pe aici și, cu toate astea, vine mereu.

Vocea aspră a tatei intervine:

— Păi, se simte vinovat.

— Poate, recunoaște ea suspinând. Dar vine aici și pentru că iubește cu înversunare. Băiatul ăsta a avut dintotdeauna multă dragoste de oferit și mi-e teamă că, din cauza mediului în care a crescut, nu va da relațiilor adevărate o șansă. Și ceilalți copii la fel.

— Ceilalți sunt bine mersi.

— Nu sunt bine mersi, Joshua. Pe Josh l-a părăsit soția fiindcă bea prea mult și a avut o aventură, iar Elsie a refuzat de două ori cererea în căsătorie a băiatului ăluia, fiindcă nu știe cum să aibă

încredere într-un bărbat. S-au despărțit definitiv, de data asta. Jake nu vrea să se însoare cu Rita, care o să-i nască un copil, fiindcă se teme să nu fie de rău augur.

Ei drăcie, nu știam nimic din toate astea!

Mama își drege glasul.

— Trebuie să fac ce se cuvine pentru copiii mei. Ceea ce ar fi trebuit să fac de ani de zile.

Aud scârțâitul balansoarului bunicului când mama se ridică în picioare.

— Casa asta veche a început să se năruie, și nu din cauza țiglelor, a țevilor care picură sau a verandei lăsate într-o parte, ci fiindcă și-a pierdut familia, sufletul. Fără suflet, nu mai are rost să trăiască.

Niciun cuvânt din partea tatei. Niciun argument, nicio rugămintă, nicio justificare. Nicio scuză.

— Familia Cornell s-a interesat mai demult dacă vrem să vindem casa. Am de gând să-i întreb dacă oferta lor mai e valabilă.

Cum? Să o vândă? Mie tocmai mi-a spus că nu vrea să vândă!

În cele din urmă, vorbește și tata.

— Credeam că nu vrei să vinzi plantația, Wilma.

— Nu vreau.

Vocea i se frânge.

— Dar nu putem s-o ținem tot așa și îmi iubesc copiii prea mult ca să nu fac o schimbare în bine.

De data asta, vocea ei e mult mai aproape de ușă:

— Știi, m-am obișnuit să conviețuiesc cu whisky-ul, te-am iertat chiar și pentru aventurile tale. M-am învinuit pe mine pentru ele, că nu m-am menținut destul de atrăgătoare ca să-ți mai plac.

Auzind vorbele astea, strâng din dinți până când am senzația că se vor sfărâma.

— Dar nu te pot ierta pentru că ai încercat să ucizi strălucirea din ochii copilului meu. Și n-o să-mi iert niciodată că am tărgănat situația asta atât de mult timp.

Ușa se deschide și mama iese din cameră, cu ochii roșii, umflați de plâns. Mă vede și imediat arborează un zâmbet vitejesc de fațadă. Însă zâmbetul nu îi poate ascunde tremurul buzei de jos.

— Mami, eu sunt bine. Mă descurc. N-o să renunți la casa ta...

— Taci.

Mă înșfacă de brațe. Pare mică, dar mâinile ei te pot strânge ca într-o menghină, la nevoie.

— Pot să fac orice vreau. Și tu nu ești deloc bine, Ben. Când vei avea suficientă încredere în tine ca să te lași dus de val și să te bucuri de ce îți poate oferi o relație sănătoasă, atunci vei fi cu adevărat bine.

Bătându-mă cu palma pe umăr, îmi întoarce spatele și pleacă.

Iar eu rămân incremenit în fața ușii tatălui meu.

Și aud suspine înăbușite dinăuntru.

— Sora ta avea o priveliște grozavă de aici.

Reese stă cu spatele la mine, iar silueta ei — înaltă, cu picioare zvelte ieșind la iveală din pantalonii scurți minusculi — e la fel de ispititoare ca întotdeauna. Zâmbesc în sinea mea. Îmi place atât de mult așa cum este ea aici și acum! Nu se străduiește prea tare. Majoritatea fetelor și-ar fi adus niște lenjerie neagră cu fundițe, dantele și volănașe. Mercy ar fi stat deja întinsă pe pat, goală pușcă. Nu și Reese. Ei nu-i pasă deloc. Și partea nostimă e că tocmai de asta pare mai sexy.

— Așa e, îi zic eu apropiindu-mă și sprijinindu-mi bărbia de capul ei, în timp ce scrutez întunericul.

E greu să distingi ceva, dar sub bolta plină de stele poți întreări coroanele copacilor.

— Locul ăsta are ceva special, nu? O simt de fiecare dată când vin aici. De parcă niciuna dintre nenorocirile din lume nu are ce căuta în casa asta. Înțeleg de ce mama ta nu vrea să plece.

— Mda.

Numai că acum ea vrea să plece. Rotițele minții mele s-au pus în mișcare, încerc să găsesc o modalitate ca mama să rămână și să-l dea pe tata afară. La dracu'!

Reese își răsucește trupul până când se întoarce cu fața spre mine.

— Și ce mai zice mami?

Faptul că ea îi spune mamei mele „mami” mă face să zâmbesc în sinea mea.

— E de părere că ești dulce foc.

Mă așteptam să rădă drept răspuns și izbucnesc și eu în răs, dar ea se desprinde de mine ca să se strecoare în pat, sub pături, urmărindu-mă cu atenție în timp ce mă dezbrac.

— Faci pe inabordabilul cu mine? îmi spune ea, dar simt nota de umor din glasul ei pe când mă măsoară din priviri.

— Păi, la ce te așteptai?

Ridic păturile, mă strecor lângă ea și sting veioza.

— La o pijama în dungi și cu buzunare, exact ca a lui Mason.

Nu pierde nicio secundă și se cuibărește sub aripa mea, cuprinzându-mi pieptul cu un braț subțire. E o senzație... plăcută.

Urmează o pauză îndelungată, apoi mă pomenesc spunând cu voce tare:

— Îl părăsește pe tata. Tocmai l-a anunțat. S-a terminat.

Degetele lui Reese, care trasau alene cerculețe pe pieptul meu, se opresc brusc.

— Ești... e de bine?

— Mda. Este și, totodată, nu este. Va trebui să vândă terenul.

O aud mormăind „Rahat”, după care înghite în sec.

— De ce?

— Nu are de unde să scoată bani pentru a răscumpăra partea lui, iar ticălosul ăsta nu o să-i cedeze niciodată toată moșia. După tot ce a făcut, ai crede că ar putea face măcar atâta lucru.

Simt amărăciunea din propriul meu glas, iar după tensiunea subită din corpul ei, cred că și Reese îmi împărtășește starea.

— Îmi pare rău, șoptesc eu blând. Nu ar trebui să auzi toate astea.

— Nicio problemă. Pentru asta există prietenii.

Simt cum un mic zâmbet mi se strecoară pe buze. Ce chestie caraghioasă! Am o grămadă de prieteni pe care îi cunosc de mai mult timp decât pe Reese și, cu toate astea, mă simt mult mai apropiat de ea decât de oricare dintre ei. Nu mi-am dat seama până acum cât de apropiați am devenit, într-un timp atât de scurt.

— Și mai știi pentru ce altceva există prietenii?

— Să-ți provoace durere și frustrări?

Îmi înfige o unghie ascuțită în sfârc, făcându-mă să scot un șuierat și s-o plesnesc peste mână.

Ea se scuză trecându-și limba umedă peste locul dureros.

Capitolul douăzeci și nouă

■ ■ ■

REESE

— Te foiști mult în somn, îmi șoptește Ben la ureche, dându-și cumva seama că sunt trează.

— Asta fiindcă ești ca o lipitoare, bombăn eu, simțind răsuflarea lui pe ceafă.

Niciodată nu mi-a plăcut să mă cuibăresc în brațele cuiva când dorm. În mod normal, mă agăț de marginea patului, respingând orice urmă de căldură umană. Jared știa treaba asta și nu îl deranja; oricum prefera să stea mai la distanță.

Dar Ben e cu totul altfel. Ori de câte ori încercam să mă îndepărtez de el, reușea cumva să-și înfășoare un braț sau un picior în jurul meu și să mă tragă înapoi, până când își mula trupul pe al meu. Nu m-aș fi gândit niciodată că e genul care face așa ceva.

Și nici nu m-aș fi așteptat să descopăr că-mi place.

— Lipitoare?

Apăsându-și cu putere o mână pe umărul meu, Ben mă răstoarnă pe spate, lipindu-și gura de un sân. Abia după o clipă simt pișcătura dureroasă și îmi dau seama ce face.

— Oprește-te!

Îi trag una peste cap.

— Ce, ai doisprezece ani?

El își înalță capul ca să-și admire opera, zâmbind în colțul gurii, apoi se apasă din nou pe mine, frecându-și ușor nasul de scobitura gâtului meu și dându-mi fiori în tot corpul.

— Da, așa e. Uitasem cât de urăcioasă ești dimineața. Hai să vedem dacă pot să te binedispun.

Ben azvârle păturile și începe să coboare cu gura pe trupul meu. Respirația lui fierbinte lasă o dără de-a lungul pieptului, a stomacului meu, a buricului, și mai jos.

■ ■ ■

— Bună dimineața!

Aroma delicioasă a cafelei și mirosul de bunătați proaspăt scoase din cuptor îmi dau de știre că bucătăria a prins viață mai devreme. Dar acum este goală, cu excepția unei farfurii cu briose și a unui borcan de marmeladă, aflate pe masă. Mă servesc cu o ceașcă — deși deșteptarea pe care mi-a oferit-o Ben a fost grozavă, tot am nevoie de cafea — și apoi plec în căutarea lui, rătăcind la parter și afară, pe veranda din spate. Când trec prin dreptul foaiierului, observ că ușa de la intrarea principală este întredeschisă și ies pe verandă.

Ben stă în mijlocul aleii, ținând-o strâns în brațe pe Wilma. Fața ei e îngropată în pieptul lui, iar trupul ei firav tremură din toate încheieturile.

În depărtare se aud sirene.

Încep să alerg. Sunt convinsă că picioarele mele tropăie greoi pe pietrișul aleii, dar nu aud decât bubuitul sângelui care îmi pompează în urechi pe măsură ce mă apropiu. Apoi mă opresc brusc și văd că Ben ține ochii închiși și fălcile încleștate, în vreme ce mama lui hohotește de plâns.

Cu siguranță, nu poate fi vorba decât despre o singură persoană.

Când mă întorc și dau cu ochii de ușile larg deschise ale hambarului și de trupul prăvălit peste scaun, cu un braț atârând fără

vlagă într-o parte, și de sticla de whisky zăcând pe jos alături de o sticlută albă, nu e greu deloc să pun lucrurile cap la cap.

O procesiune de faruri puternice și de sirene stridente invadează liniștea conacului, în vreme ce un șir de mașini de intervenție gonesc pe aleea pitorească. Paramedicii sar din mașini ducând saci mari negri. Nici Ben, nici Wilma nu se clintesc din loc și nu le adresează vreun cuvânt, așa că preiau eu conducerea.

— Este acolo, înăuntru, le spun arătându-le hambarul.

Nu au nevoie de mai multe indicații, dar, oricum, o iau și eu la fugă alături de ei.

Și îmi doresc să n-o fi făcut.

Este absolut evident că Joshua Morris nu mai poate fi salvat. Pielea lui are o culoare cenușie pe care nu am mai văzut-o niciodată la vreo ființă umană, până și chipul îi e schimbat, cu mușchii moi. Pata gălbuie de pe tricoul lui sugerează că a vomitat, la un moment dat.

Paramedicii — un bărbat și o femeie de vreo treizeci de ani, care probabil că au văzut multe scene asemănătoare — încep procedura standard, verificându-i pulsul și pupilele, dar nu trece mult până când bărbatul îi aruncă o privire agentului de poliție, clătinând energic din cap.

Femeia începe să turuie o grămadă de întrebări referitoare la istoricul medical al victimei, dar nu pot să-i răspund. Îi spun că nu știu și apoi mă retrag spre Ben cu pași șovăielnici și cu genunchii tremurând.

— Mama l-a găsit așa, de dimineață. Probabil că a ieșit afară, la scurtă vreme după ce noi ne-am dus la culcare aseară, îi explică el cu voce joasă și sobră unui tânăr agent de poliție, dându-i o foaie de hârtie și un plic.

— Au existat indicii că Joshua Morris avea de gând să se sinucidă? întrebă polițistul.

Ben ridică din umeri, cu ochii mari de uimire. Stă cu privirea ațintită în pământ, ținând-o pe Wilma în continuare în brațe.

— Se omora lent de ani de zile cu băutura. Sunt convins că știi asta, Roger.

Politiștul nu pare mult mai în vârstă decât Ben. Poate că au învățat împreună, în aceeași clasă.

Wilma vorbește în cele din urmă, cu glasul sfâșiat de durere.

— Joshua era alergic la aspirină. O alergie destul de severă. Și asta-i un flacon de aspirină pe care l-am cumpărat pentru mine.

Suspină și adaugă:

— Știa foarte bine ce face.

Ei mai stau un pic de vorbă, agentul îi pune tot felul de întrebări, câteva dintre ele despre căsnicia lor, despre bugetul familiei, despre posibile infidelități și așa mai departe. Ben e atât de agasat, încât îi cere ferm Wilmei să nu mai răspundă.

Agentul de poliție se întoarce într-un final spre mine.

— Îmi spuneți, vă rog, numele dumneavoastră, domnișoară?

— Este iubita lui Ben, îl anunță Wilma scurt, chemându-mă să vin lângă ei.

Mă supun și mă pomenesc sub brațul ocrotitor al lui Ben. Facem un schimb de priviri pe furiș la auzul prezentării pe care mi-a făcut-o ea, dar niciunul dintre noi nu o corectează. În clipa de față, chiar nu mai contează. Cu toate astea, remarc încordarea lui Ben.

— Îmi pare rău că ai fost nevoită să vezi asta, Reese, îmi spune Wilma, lăcrimând.

Nu pot să-i ofer mai mult decât un zâmbet trist și Ben ne strânge și mai tare la pieptul său.

Probabil că medicul legist nu este prea ocupat duminică dimineața, în inima statului Florida, fiindcă își face apariția în mai puțin de o oră — e un bărbat în vârstă și deșirat —, ca să declare oficial că Joshua Morris Senior a decedat.

Nu mult după aceea, rămași exact în același loc de pe alee, privim toți trei, în tăcere, cum mașinile dispar una după alta, transportându-i trupul.

Wilma oftează prelung, iar pe chipul ei apare o expresie resemnată.

— Ei, ar trebui să-i sun pe frații tăi și pe Elsie și să încep pregătirile de înmormântare.

Vocea ei a devenit un murmur fără vlagă.

— Vin și eu imediat să te ajut, se oferă Ben.

— Bine. Cât de mult mă bucur că ești aici!

Bătându-l ușor pe Ben pe umăr pe când trece prin dreptul lui, se îndreptă agale spre casă, cu capul într-o parte, în vreme ce Ben se duce în fața hambarului și rămâne încremenit acolo, cu brațele încrucișate la piept și cu spatele încordat. Nu spune nimic.

Stă pur și simplu cu ochii pironiți pe scaunul gol și pe sticla ce zace alături, până când simt că nu mai rezist. Îi pun o mână pe braț și mă sprijin de el. Expresia lui este îndârjită.

Rămânem așa mult timp. Aș vrea să-l întreb cum se simte, dar nu o fac. Cunoscându-i relația cu Joshua, nici măcar nu pot să-mi imaginez ce simte Ben în momentul de față. Furie? Ușurare? Fericire? Mai e loc pentru tristețe în sufletul lui? În cele din urmă, îi zic:

— Mă bucur că Wilma nu e singură.

El aprobă scurt din cap.

— Mda.

Își rotește privirea prin tot hambarul.

— Îmi vine să ard din temelii șandramaua asta nenorocită. Să torn benzină pe ea și să-i dau foc.

După o pauză, schițează un zâmbet neconvingător.

— Tu ce știi despre incendiile premeditate?

Îi înfig ușor un deget în coaste.

— Ți-am mai spus că nu sunt infractoare. Din când în când, mă port ca o idioată și de fiecare dată sunt prinsă cu mâța-n sac.

El începe să râdă încetișor și simt instantaneu cum mă năpădește o căldură pe dinăuntru. Ce ciudat! Îmi aduc aminte de o vreme când râsul lui Ben mă făcea să mă strâmb. Acum nu mă mai satur de el.

— Nu c-aș avea cele mai tari idei, dar nu cred că e un plan bun să dai foc hambarului.

El oftează.

— Ai dreptate. Am o mulțime de lucruri făcut, pregătiri de înmormântare și tot restul. Ar trebui să-l sun pe Jack. Crezi că-mi va da liber o săptămână? Nu vreau s-o las pe mama singură și nu știu când o să ajungă ceilalți aici.

— Pentru Jack familia este pe primul loc. Ține mult la treaba asta. Sunt sigură că va fi de acord.

O săptămână întreagă la muncă, fără Ben? E normal. Și, cu toate acestea, latura mea egoistă se simte teribil de dezamăgită.

El izbește cu vârful piciorului câteva pietricele de pe alee, ajunse în hambar.

— Nu cred că vom reuși să onorăm comenzile.

— Cine a zis?

Îmi înfig o palmă în buzunarul lui Ben și îl strâng ușor de coapsă, în timp ce pescuiesc setul de chei pe care le știu puse la păstrare acolo.

El se uită la mine plin de curiozitate.

— Ce ai de gând să faci?

Încerc să folosesc cel mai reușit accent sudist de care sunt în stare și rostesc târăgănat:

— Să culeg mandarine, ce altceva?

Zâmbește în colțul gurii, scoțând la iveală o gropiță.

— Nu ești obligată s-o faci, Reese.

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut pe obraz.

— Știu.

■ ■ ■

— Mă gândeam să ieșim împreună la masă, ca o familie. Tu, eu și Mason. Nu am mai făcut niciodată asta. Ce zici?

— Aăă..., mă bâlbâi eu în căutarea unui răspuns potrivit și mă uit la șirurile de mandarine care se întind cât vezi cu ochii. Astăzi nu este o zi tocmai potrivită, Jack.

— Ah, bine. Înțeleg. Poate altă dată, îmi spune el dând înapoi.

Rahat.

— Pur și simplu...

Închid ochii și trag adânc aer în piept.

— Probabil că nu voi reuși să ajung la Miami suficient de devreme. Sunt din nou pe plantație.

Urmează o pauză lungă.

— Credeam că ești la Lina weekendul ăsta.

Probabil că încă nu i-a pomenit lui Mason despre ideea lui de a lua cina toți trei. Trebuie să-l avertizez pe frate-miu vitreg înainte ca taică-său să-l prindă pe picior greșit.

— Nu, sunt aici de ieri-dimineață. Mama lui Ben avea nevoie de ajutor ca să onoreze niște comenzi, și chiar îmi place aici. Este un loc foarte pașnic.

Oftatul adânc al lui Jack îmi răsună în urechi. Mi-l imaginez ciupindu-și rădăcina nasului.

— Asta înseamnă că...?

— Tatăl lui Ben a murit azi-dimineață, Jack, i-o trântesc eu, vrând să evit răspunsul la întrebarea lui anterioară.

Nu că așa avea vreunul.

— Ce? Ben e bine? Adică... S-a întâmplat pe neașteptate? Cum? Infarct? Atac cerebral?

Se bâlbâie, luat prin surprindere.

— O porție zdravănă de whisky și o sticlută cu pastile, îi răspund eu sumbru. Ben va avea nevoie de o săptămână de concediu. Te sună el mai târziu.

— Desigur.

Și îl aud mormăind ca pentru sine:

— Familia e întotdeauna pe primul loc.

Aud camioneta huruind pe poteca din spatele meu.

— Trebuie să închid, Jack. Încerc s-o ajut pe Wilma să onoreze măcar o parte din comenzi.

— Bravo ție că-i ajuți!

Zâmbesc. Jack scoate întotdeauna în evidență ori de câte ori fac ceva corect sau bine. Uneori am senzația că sunt aplaudată la scenă deschisă pentru că mi-am legat șireturile cum trebuie. Dar azi sunt bucuroasă că-i pot ajuta pe Ben și pe Wilma.

— Ne vedem diseară, Jack. Ben o să mă aducă acasă cu mașina.

Închid telefonul când camioneta se oprește și scârțâitul frânelor îmi dă fiori pe șira spinării. Când văd că Wilma, și nu Ben, sare din mașină, trebuie să recunosc că sunt un pic dezamăgită, dar sentimentul ăsta dispare rapid deoarece, la urma urmelor, sunt bucuroasă că o văd.

— Ești cam aprinsă la față, Reese. Poftim, ai nevoie de asta. Nu vreau să-ți strici tenul minunat.

Îmi întinde una dintre pălăriile alea gigantice, cu boruri largi și moi, pe care le poartă divele pe plajă.

— Și probabil că ți-e și sete.

Îmi dă o sticlă cu apă, pe care o primesc bucuroasă. Stau în soare de trei ore și îmi simt gura uscată ca iasca.

— Stai așa.

Scoate un tub cu loțiune de protecție solară și începe să mi-o pulverizeze pe brațe, în vreme ce beau apa.

— Sper că nu trebuie să te duci la vreo petrecere elegantă în curând, fiindcă vei avea un minunat bronz de fermier.

— Nu. Cred că o să iau pauză de la evenimente simandicoase în viitorul apropiat.

Annabelle nu ar fi de acord, având în vedere că balul ei are loc săptămâna viitoare.

— Chiar nu era nevoie să vii până aici, spun eu. Mă descurc singură și știu că ai o mulțime de treburi pe cap.

— Nu chiar. I-am chemat pe copii și pe preot. Ben se ocupă de sicriu și de înmormântare. Și mai departe...

Ea ridică din umeri, aplecându-se să examineze mandarinele din lăzile pe care le-am umplut deja și le-am așezat în remorca din spatele tractorului.

— O să gătesc. Și o să tai frunză la câini, atâta tot. Așa că mai bine stau aici, în aer liber.

Și să jelești pierderea soțului tău, care s-a sinucis cu câteva ore în urmă. Dar nu spun asta. Nu mă îndoiesc că Wilma va plânge din belșug. Sunt sigură că a și făcut-o. Sunt sigură că tot plânge pe furis de ani de zile.

— Știi să alegi fructele bune.

Zâmbesc și mă reapuc de treabă.

— Am avut un profesor bun.

— Adevărat, încuviințează ea. Dintotdeauna am sperat ca fotbalul să fie doar o toană. Eram convinsă că Ben va fi cel care va menține plantația pe linia de plutire timp de încă o generație. Dar după aia a obținut bursa și am știut cu toții, fără nicio îndoială, că va merge până la capăt. Dacă nu ar fi fost accidentat, sunt sigură că acum l-am fi văzut pe băiatul ăsta alergând în pantaloni mulați, la televizor.

Izbucnesc în râs imaginându-mi-l pe Ben în pantaloni mulați, dar trebuie să recunosc că ar arăta teribil de sexy în echipament de fotbal.

— Aveam impresia că dintotdeauna ai fost o suporteră a fotbalului, îi mărturisesc Wilmei.

Poza de pe biroul lui Ben, în care ea zâmbește radios, mi-a dat creat această impresie.

— O, da!

Vocea ei devine mai intensă, de parcă simpla sugestie că *nu* și-ar susține fiul i se pare oribilă.

— Sunt mama lui. Bineînțeles că l-am susținut. La urma urmelor, era viața lui. Nu voiam decât să fie fericit.

Adaugă pe un ton sarcastic:

— Și să nu mă facă bunică prea curând.

— Doamne, ce mult mi-ar fi plăcut să te am alături când am crescut! recunosc eu.

Cum ar fi fost să am o mamă ca Wilma? Ar fi imposibil să *nu* reușești în viață având-o pe ea alături.

— Să înțeleg că tu și mama ta nu vă înțelegeați?

În ciuda tonului relaxat, se vede clar că o roade curiozitatea.

— Annabelle știa foarte bine cum ar trebui să fie fiică-sa, iar eu bineînțeles că nu m-am încadrat în tiparele ei.

Wilma rămâne tăcută o clipă.

— Îmi pare rău, Reese.

Altă pauză.

— Dar tatăl tău?

— Abia mi-l mai amintesc. M-a părăsit când aveam cinci ani și n-am mai auzit nimic despre el de atunci.

Ce ciudat! Când îi mărturisesc asta Wilmei, nu mai simt aceeași durere ca de obicei. Ridic din umeri.

— E în regulă. Îl am pe Jack. Este un înlocuitor destul de bun pentru tatăl meu.

Zâmbesc când rostesc aceste vorbe, întrebându-mă dacă el vede în mine ceva mai mult decât fata rebelă pe care a salvat-o.

Wilma se întinde după o mandarină mare și reia conversația noastră anterioară.

— Când Ben a fost accidentat, am crezut că se va întoarce acasă, dar a decis că vrea să devină avocat. Am fost surprinsă. Niciodată nu a părut genul care stă lipit de birou, înconjurat de dosare. Întotdeauna i-a plăcut să lucreze cu mâinile. M-am întrebat dacă nu cumva ura față de tatăl său l-a făcut să stea departe de casă.

— Dar vine să te viziteze destul de des, nu?

— O, da.

Aprobă energic din cap.

— Aproape în fiecare weekend, în timpul sezonului care ține jumătate de an. Mă sună în fiecare zi. Ben este aproape cel mai bun fiu pe care și l-ar putea dori o mamă. Bineînțeles că a fost un puști dificil, fiindcă alerga după fustele fetelor și făcea pozne. Dar e un tânăr foarte loial și onest. Și nu spun asta doar fiindcă sunt mama lui. E adevărul adevărat. Băiatul meu nu știe să mintă, nici măcar atunci când *ar trebui* să mintă sau să-și țină gura. Ei, dacă

aș reuși să-l conving să se așeze la casa lui, cu o fată drăguță, aș fi în culmea fericirii.

— Nu cred că Ben se grăbește să-și întemeieze o familie.

Nu se grăbește deloc.

Cum ar fi să-l am pe Ben doar pentru mine, absolut tot timpul, fără nicio grijă? Ar fi același om de azi? S-ar schimba oare?

Simt privirea Wilmei ațintită asupra mea.

— Se teme că va fi la fel ca tatăl lui. Nu ar suporta să rănească pe cineva așa cum m-a rănit Josh pe mine. Ben nu este capabil să rănească atât de mult o femeie. Are o inimă mult prea mare.

Știu că nu ar trebui să întreb, dar o fac:

— De ce... Cum te-ai resemnat cu situația, atâția ani?

Mor de curiozitate să aflu ce a determinat-o pe o femeie ca Wilma — care pare atât de puternică și de încrezătoare în propriile forțe — să rămână împreună cu tatăl lui Ben atât de mult timp.

O liniște grea plutește în aer. Îi arunc o privire, văd zâmbetul ei trist și privirea pierdută din ochii ei albaștri.

— Fiindcă m-am îndrăgostit de un bărbat. Și m-am agățat de amintirea lui multă vreme după ce el a dispărut, murmură ea cu un zâmbet molatec și trist. Nu a fost dintotdeauna așa. Joshua era un licean frumos și fermecător, pe care toate fetele îl doreau. Am crezut că am murit și că m-am trezit drept în rai când a venit la mine după cursuri, într-o bună zi, și m-a invitat să mergem în weekend la cinematograful în aer liber. Eu eram o fată simplă, fica unui cultivator de portocale. Ce a văzut el la mine? Încă îmi amintesc de prima noastră seară împreună — mirosul apei lui de colonie, ochii lui de culoarea azurului, zâmbetul lui liniștitor, felul cum mă cuprindea cu brațul pe după umeri. Mă făcea să mă simt ca o vedetă de cinema. Era de-a dreptul incredibil.

— Exact așa mă simțeam și eu cu fostul meu soț, șoptesc eu.

Ea își întinde mâna și mă bate dragăstos pe braț.

— Ben mi-a spus despre fostul tău soț. Îmi pare tare rău. Eu și Joshua ne-am căsătorit imediat după ce am absolvit liceul și

ne-am mutat la moșie împreună cu părinții mei. Încă de când eram o copilă știam că urma să administrez moșia asta. Joshua nu dorea decât să confecționeze mobilă, așa că totul era perfect. Am rămas însărcinată cu Josh Junior după nici două luni. Ceilalți copii au urmat precum piesele de domino. Ți-a zis Ben că am născut cinci copii în doar șapte ani?

Dau din cap.

— Joshua avea un apetit foarte sănătos.

Chicotește.

— Presupun că așchia nu a sărit departe de trunchi în ceea ce-l privește pe Ben. Mai bine zis, departe de portocal, spune ea ridicând un fruct la vedere.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Îmi plec capul, recunoscătoare că borurile mari ale pălăriei îmi ascund roșeața urechilor.

— Și după cum îți închipui, având cinci copii care alergau în toate părțile și încercând să preiau afacerea părinților mei, deja bătrâni și gata să se retragă, eram tare ocupată. Joshua era mulțumit să confecționeze piese de mobilier și să le vândă. Nu a fost niciodată genul de tată care are grijă de copiii lui, dar știam că asta era din cauză că și el crescuse fără tată. Nu știa să se joace cu un copil.

O urmăresc cum studiază un pom preț de o clipă, remarcând cât de rapid găsește fructele coapte exact cât trebuie și le culege, de parcă ar putea face chestia asta și în somn.

— Nu am avut habar că s-a apucat de băutură. Josh a fost de la bun început un bărbat taciturn, iar eu eram naivă. Nu am recunoscut semnele. Acasă la mine nu fusesem obișnuită cu așa ceva. Singurul tip de alcool din casa noastră era șampania din dimineața de Crăciun.

Oftează adânc.

— M-am autoînvinuit multă vreme. Mă gândeam că nu-l satisfac suficient, că nu mai eram la fel de atrăgătoare, că trupul meu se deformată de la atâtea nașteri. Josh era încă în formă; îmbătrânea frumos. Eu eram mult prea ocupată cu copiii și cu

munca, așa că nu aveam timp să mă machiez și să port lenjerie provocatoare. Când el a început să plece seara de acasă și să se întoarcă purtând urme de ruj pe gulerul cămășilor, am fost distrusă. Dar m-am făcut că nu văd. M-am amăgit singură și mi-am zis că orice femeie se confruntă la un moment dat cu așa ceva. Și m-am rugat. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că mi-a dat viața pe care o am și pentru copiii mei și i-am cerut să mă ajute să devin o soție mai bună, astfel încât soțul meu să nu mai fie nevoit să bea sau să meargă la alte femei. Am fost o proastă, recunoaște ea, domolindu-și ușor glasul. Când am acceptat că soțul meu are o problemă serioasă cu băutura și i-am spus-o în față, nu am făcut decât să înrăutățesc lucrurile. A fost agresiv, mi-a spus să îl las în pace, că s-ar putea lăsa de băutură dacă ar vrea, numai că alcoolul îl ajută să suporte monotonia vieții. Și apoi a început să bea și mai mult. După aceea, a avut loc accidentul din atelier. Presupun că Ben ți-a povestit, nu?

Dau din nou din cap, culegând mandarine în tăcere, iar ea continuă:

— L-am pierdut pe Joshua după aceea. Bărbatul de care mă îndrăgostisem dispăruse definitiv, iar mie mi-au rămas doar amintirile, de care nu voiam să mă despart. Asta până aseară, când am văzut privirea din ochii copilului meu, când mi-am dat seama câte am pierdut fiindcă am crezut că, dacă rezist, am putea fi iar la fel ca odinioară. Că încercarea de a-mi salva căsnicia merita orice sacrificiu.

Aud motorul mașinii de teren în depărtare și sunetele pe care le scoate la schimbarea de viteze. Uruitul se aude din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropie cu repeziciune. Se pare că Ben i-a dat vitezometrul peste cap.

Wilma zâmbește cu tristețe.

— Încă nu realizez pe deplin ce s-a întâmplat. Sunt în stare de șoc. În clipa de față nu mă pot gândi la nimic altceva decât la cât de plăcut va fi să-i am din nou pe toți copiii mei sub același acoperiș. Chiar și în aceste împrejurări.

O ajut să pună lada încărcată cu fructe în remorcă și în fața ochilor îmi apare mașina roșie cu dungă albă, stârnind un nor de praf.

Mâna ei mică, dar neașteptat de puternică se încleștează pe a mea.

— Nu-mi pasă ce ți-a spus băiatul ăsta. Ține foarte mult la tine, fie că o recunoaște, fie că nu. L-am văzut cum se poartă în preajma fetelor, dar cu tine e cu totul altfel. Nu-mi dau seama prea bine de ce.

Zâmbește și mă bate ușurel pe mână.

— Nu te da bătută în privința lui Ben.

Mașina de teren se oprește scrâșnind din frâne.

— Mamă, ai dispărut de lângă mine.

Ben își saltă trupul gigantic agățându-se de bara de susținere, de parcă ar fi un personaj din *Dukes of Hazzard*, uitându-se îngrijorat când la mine, când la Wilma.

— Ce faci aici?

— O ajut pe Reese, bineînțeles. Ce altceva ți se pare că fac, Benjamin? îi dă ea replica ironic.

— Lorna Parker te așteaptă acasă, cu și mai multă mâncare.

— O, Doamne! Mulțumesc lui Dumnezeu că vom avea casa plină de lume. Nu știu cum altfel am putea s-o mâncăm.

— Probabil că ar trebui să nu mai gătești altceva, o sfătuiește Ben clătinând din cap. Ceasul cuptorului a sunat, așa că am scos eu friptura. Nu știu dacă este gata, dar sigur miroase bine.

— Perfect. Mulțumesc, fiule.

Îl mângâie pe obraz apoi se urcă în camioneta ei. Și dispare în câteva secunde.

— Se pare că suportă bine situația, remarc eu.

— E în stare de șoc. Dacă ai vreo poftă anume — fursecuri, prăjituri, o pulpă de miel —, acum e momentul să-i ceri. Femeia asta probabil o să gătească non-stop timp de o săptămână de acum încolo.

— O să încerc și eu metoda asta, data viitoare când am de-a face cu un eveniment catastrofal.

E mult mai sănătos decât să bei o sticlă de Jim Beam și, după tot ce mi-a fost dat să văd săptămâna asta, mă bate gândul să mă abțin de la băuturi tari pentru tot restul vieții.

Ben ocolește remorca și începe să aranjeze lăzile. Mușchii brațelor i se încordează din pricina greutateii.

— Ai cules o mulțime de mandarine.

— Să-mi zici asta mâine, când o să mă doară tot corpul, mor-măi eu, continuând să culeg.

Cine ar fi crezut că activitatea asta e așa de obositoare?

Mâini puternice aterizează pe umerii mei și încep să mă maseze ușor, coborând spre bicepsii. Gem de plăcere și mă las pe spate, sprijinindu-mă de pieptul lui.

— Ce-i cu pălăria asta? exclamă Ben, smulgându-mi-o de pe cap și azvârlind-o în remorcă, apoi își îndreaptă imediat atenția asupra trupului meu.

— Cum adică? Mama ta nu vrea să-mi stric pielea frumoasă și fără cusur, îi explic eu, bucurându-mă de căldura soarelui și de faptul că-l simt pe Ben lipit de mine.

— Și... despre ce vorbești?

Îi simt zâmbetul din glas, dar mai simt și altceva. Precauție.

— Despre nimic anume.

O pauză, apoi:

— Trebuie să-ți scot cuvintele din gură cu cleștele?

— Despre nimic altceva decât că ești îndrăgostit nebunește de mine, numai că nu o știi încă.

Ben își sprijină bărbia de creștetul meu și mă cuprinde într-o îmbrățișare. Aud un hohot puternic de râs.

— Până și în ziua când soțul ei se sinucide, femeia asta e pornită să mă însoare.

Întind mâna și îi mângâi obrazul, reamintindu-mi cu tristețe cele întâmplare dimineață.

— Și tu cum ești? Tot în stare de șoc?

Brățele lui Ben îmi dau drumul, face un pas înainte, ca să ajungă în fața unui pom, întinzându-se după niște fructe coapte aflate pe o ramură mai înaltă, la care eu nu pot să ajung.

— Nu știu cum dracului sunt, Reese. Confuz, așa sunt.

Fălcile i se încordează când își lasă capul în jos.

— Mama i-a zis în sfârșit că s-a săturat, că vrea să fie din nou liberă, și el se sinucide? Pune în scenă un spectacol nenorocit, deschide ușile larg și se proțăpește drept în mijlocul scenei. Cum să reacționeze mama la așa ceva? O să se simtă îngrozitor de vinovată. Acum ascunde totul foarte bine, dar știu că se simte vinovată. Să fi fost gestul lui un „du-te dracului” adresat ei sau mie?

Ben își vâără capul și mai tare între umeri și inspiră adânc.

— Scuze. Nu am vrut să ridic tonul. Doar că...

— E în regulă. Poți să ridici tonul cât vrei, Ben.

El își împreunează mâinile și le sprijină de creștet, deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva, dar ezită. Apoi explodează:

— Sunt al dracului de încântat că s-a dus, Reese! Cât de *nepotrivit* e sentimentul ăsta! Adică...

Își lasă brațele să cadă atât de brusc, încât i se lovesc cu putere de coapse. Începe să se plimbe în sus și-n jos.

— Când am văzut-o pe mama căzută grămadă pe alee, am crezut că a făcut un nou atac de cord. Aveam senzația că nu ajung suficient de repede la ea. Și apoi l-am văzut pe el prăbușit pe scaun — mort — și singurele cuvinte care mi-au venit în minte au fost: „În sfârșit!”. În sfârșit, după tot ce i-a făcut, după toată durerea pe care i-a provocat-o ei și familiei și după tot ce am pierdut noi, nenorocitul ăsta a dispărut definitiv din viața noastră!

Tonul i se mai înmoaie puțin:

— În vreme ce mama îl plânge, eu sunt gata să mă bucur că a dat colțul!

Sentimentul de vinovăție care îl apasă e aproape palpabil.

— Cum am ajuns să fiu un astfel de monstru?

— Ești un om normal, Ben. El a fost un tată și un soț de nimic. Până și mama ta o știe.

— Oare?

Se întoarce să mă privească drept în ochi.

— Dar dacă tu ai primi vestea că Annabelle a murit? Ai vrea să dai o petrecere?

Bună întrebare. Annabelle... moartă? Nu m-am gândit niciodată la asta. Ce aş simţi pentru o femeie care a părut incapabilă să simtă ceva pentru mine?

— Nu ştiu, recunosc eu cu un oftat.

Rămânem în tăcere, în vreme ce Ben stă rezemat cu spatele de remorcă.

În cele din urmă, îndrăznesc să întreb:

— Ce scria în bilet?

El strânge din buze o clipă.

— Că-i pare rău pentru... tot. Că ar fi vrut să fi fost un soţ mai bun. Că îşi doreşte ca ea să rămână în continuare pe moşie şi să fie din nou fericită.

Simt că mi se pune un nod în gât şi întreb:

— Cum poate o persoană s-o ia razna într-atât?

— Alcoolul... Depresia... Teama.

Clatină din cap.

— Nu ştiu.

De ce a fost nevoie de un flacon cu pastile şi de dorinţa de a-şi lua viaţa pentru ca tatăl lui Ben să-şi recunoască greşelile? Ce-ar fi fost dacă ar fi spus toate aceste lucruri cu ani în urmă? Probabil nu şi-a dat seama ce e în neregulă. Sau a continuat să nege ceea ce era evident, până când a fost prea târziu.

— Cel puţin i-a oferit... asta.

— Mda. I-a lăsat şi un plic cu o asigurare de viaţă pe care au făcut-o cu ani în urmă. Una destul de consistentă, care va fi plătită chiar şi în cazul unei sinucideri.

Zâmbeşte cu tristeţe.

— O voi ajuta să repare casa.

Simt că mi se răspândeşte o căldură în piept.

— Asta-i o veste grozavă!

Ben se întoarce și mă privește ciudat.

— Cum?

Dar nu comentează. Îmi întinde doar o mână. Când o iau, mă trage spre el. Mă ridică pe marginea remorcii și îmi depărtează picioarele, ca să-și strecoare trupul între ele.

— Știu că a fost o zi de tot rahatul, dar mă bucur că ești aici, îmi zice Ben.

— Și eu mă bucur.

Tot ce-mi doresc este să-i cuprind în mâini inima imensă și să o apăr de alte dureri. De o suferință ca aceea pe care am văzut-o aseară. Genul de suferință pe care o simți atunci când ai de-a face cu amărăciunea profund înrădăcinată — iar Ben a fost silit să se confrunte cu ea ani de zile. Mă întreb dacă suferința e preferabilă indiferenței pe care o văd în ochii lui Annabelle atunci când se uită la mine.

Mă aștept ca mâinile lui Ben să urce pe sub cămașa mea în câteva secunde, dar el doar își sprijină fruntea de pieptul meu. Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său, îmi lipesc obrazul de părul lui și privesc în liniște cum soarele după-amiezii coboară la asfințit.

■ ■ ■

— Ar fi trebuit să-l sun, pur și simplu. Nu știu cum de m-ai convins să vin până aici, bombăne Ben seara târziu, când ajungem pe aleea din fața casei lui Jack.

— Ți-am mai spus. Știe că eram cu tine și tot ce s-a întâmplat. O să-ți transmită personal condoleanțe.

Ben scoate un oftat resemnat.

— Nu te va concedia! adaug eu încurajator.

— Ei bine, ar fi de prost gust s-o facă tocmai azi.

Coboară de la volan fără tragere de inimă și mă urmează în casă.

Atât Mason, cât și Jack ne așteaptă în bucătărie. Jack se ridică imediat și se îndreaptă spre noi cu chipul mohorât și cu brațele

întinse, ca să-l cuprindă pe Ben — care pare de-a dreptul nedumerit — într-o îmbrățișare bărbătească. Mason îl urmează îndeaproape.

— Cu ce te putem ajuta?

— Păi, presupun că Reese ți-a zis deja că am nevoie de o săptămână liberă. Frații și sora mea încearcă să găsească bilete de avion, dar nu sunt sigur că vor reuși să ajungă la timp. N-o pot lăsa pe mama singură.

— S-a făcut, spune Jack simplu.

Ben înghite în sec.

— Mulțumesc, Jack. Mă simt ușurat. Am venit doar s-o aduc pe Reese și să-mi iau niște haine de schimb și mă duc înapoi în seara asta.

Urmează o pauză stânjenitoare, în vreme ce trei perechi de ochi mă fixează: ai lui Mason — plini de curiozitate —, ai lui Jack, plini de reticență, și ochii albaștri ca de bebeluș ai lui Ben... care nu știu ce expresie au, dar așa m-a privit toată ziua.

— Mama v-a trimis o pulpă de porc la cuptor în semn de mulțumire, adaugă Ben, dându-i lui Mason casoleta pregătită de Wilma.

Într-o comunitate mică, veștile se răspândesc cu repeziciune. Până am ajuns înapoi acasă, frigiderul și congelatorul erau burdușite cu mâncare de la prieteni, și totuși Wilma gătea în continuare.

— Poți să-i spui că nu era nevoie, dar friptura va ajunge în același „loc” ca data trecută.

Jack râde încet și se bate cu mâna pe burtă.

— Ei bine, trebuie să plec.

Urmează încă o pauză stânjenitoare, cât timp Ben se uită la mine. Mă întreb la ce se gândește. Probabil că la același lucru la care mă gândesc și eu: care este protocolul standard pentru a-ți lua la revedere acum? Eu, una, știu ce *vreau*.

Vreau ca el să mă sărute.

Ben își drege glasul și spune:

— Ți mulțumesc pentru tot ajutorul de azi, Reese. Mama sigur l-a apreciat. Probabil că ești obosită.

De fapt, sunt extenuată. Nu știu cum reușește Wilma să facă asta zi de zi. Mă mulțumesc să dau din cap. El se retrage și dispare pe ușa de la intrare.

Și abia atunci îmi dau seama: nu-l voi mai vedea toată săptămâna. Cel puțin o săptămână! Oare simte și el ceva din ce simt eu acum sau Wilma se înșală? Relația dintre mine și Ben e doar o prietenie obișnuită, condimentată cu puțină tragedie personală, doar cât să dea și mai tare peste cap haosul emoțional în care ne aflăm? Și dacă *simte* și el ceva, dar nu-i convine? Wilma m-a prezentat drept iubita lui Ben oricui era dispus să o asculte, inclusiv preotului parohiei, care a trecut pe acolo când încărcam bagajele în mașină, ca să ne întoarcem în Miami. Poate că Ben caută un motiv s-o șteargă definitiv din viața mea.

Poate chiar să ajungă în patul altcuiva.

Ce naiba! Am început să am *cu adevărat* sentimente pentru Ben Morris?

— Am uitat ceva în mașină.

Cuvintele care îmi ies din gură sună fals. Îi arunc o privire lui Jack când trec prin dreptul lui. El se holbează la mine. Încerc să nu dau năvală pe ușă afară, dar sunt sigură că nu am reușit să-mi maschez graba.

Silueta înaltă a lui Ben este pe punctul de a se strecura pe scaunul șoferului, în vreme ce ușa de la intrare se închide în spatele meu. El se oprește și mă urmărește cum vin spre el cu pași șovăitori și cu trupul rigid, iar în pieptul meu se dă o bătălie între emoție și groază, fiindcă nu știu sigur ce se petrece în capul lui Ben. „Chestia” asta dintre noi era mult mai simplă atunci când nu-mi păsa. Acum... sunt aproape sigură că-mi pasă. Dumnezeuule, nu vreau să fiu o altă Mercy, o altă „prietenă” pe care va fi nevoit să o refuze politicos!

— Voiam doar...

Glasul mi se frânge când ajung în dreptul lui. Ce naiba să-i spun acum?

— Îmi pare extrem de rău pentru tatăl tău. Pentru tot, nu doar pentru azi.

El își înclină capul într-o parte, privindu-mă cu atenție.

— Reese, ai început să te îndrăgostești de mine?

— Nu! strig eu, puțin cam prea aprins.

Simt că obrajii îmi iau foc și el izbucnește în răs.

— Tine-ți gura, ticălosule!

— Hei! Tatăl meu tocmai s-a sinucis azi, și tu îmi adresezi cuvinte jignitoare?

Efortul lui teribil de a lua lucrurile în glumă mă înfioară.

— Bine, gata, vino încoace.

Mă cuprinde strâns în brațe, lipindu-mi fața de tricoul lui moale. Toate tricourile lui sunt moi și plăcute, de-ți vine să te topești în ele. Inspir adânc aroma proaspătă de săpun, de care deja îmi e dor.

— Vei supraviețui o săptămână fără mine sau ai nevoie să păstrezi un tricou de-al meu, ca să te învelești cu el? murmură el, cu gura lipită de părul meu.

Îi simt zâmbetul din voce.

Îmi întorc fața de la el și sângele îmi năvălește iar în obraji.

— Poate doar unul.

El scoate un geamăt, strângându-mă și mai tare în brațe.

— Ca să-l poți folosi pentru vreun ritual ciudat de voodoo, când o să te calc pe nervi? La naiba, nu! O să mă aleg cu o eczemă de toată frumusețea, așa-i? O, stai puțin. Parcă ai zis că sunt o râie, nu?

Mă pomenesc chicotind, apoi surprind o mișcare în spatele obloanelor ferestrei din față. *Grozav! E Jack.* Va trebui să-i dau socoteală când voi intra în casă.

Și Ben a remarcat-o.

— Ce o să-i spui lui Jack?

— Nu știu.

Mă trag înapoi și îmi las capul pe spate, ca să întâlnesc privirea lui Ben.

— Ce ar trebui să-i spun?

El își apasă pieptul de al meu și îi simt respirația profundă. Aruncând din nou o privire rapidă spre casă, mă conduce prin fața mașinii până la adăpostul ușilor garajului, situat destul de departe de casă, astfel încât să nu poată fi văzut de la nicio fereastră. Mă privește de sus, cercetându-mi chipul și oprindu-se asupra gurii mele.

— Că suntem buni prieteni.

Și apoi, în ciuda celor rostite și într-o manieră atât de diferită de felul în care m-a sărutat în trecut, se apleacă și depune o sărutare tandră pe gura mea, mângâindu-mi obraji.

— Trebuie să plec acum. Am un drum lung de făcut și sunt mort de oboseală, îmi șoptește el la ureche.

Simt cum buzele i se lipesc de ale mele.

— Nu am dormit bine, fiindcă ai tot bolborosit în somn noaptea trecută, mă anunță el.

— Cum?

Simt că mi se adâncește o cută pe frunte.

— Eu nu vorbesc în somn.

E suficientă lumină încât îi pot vedea gropițele din obraji.

— Ba da. Numai că până acum n-am avut ocazia să fac mișto de tine pe tema asta.

Curiozitatea îmi învinge stânjeneala.

— Și ce-am zis?

Tace, de parcă ar sta în cumpănă să-mi spună sau să nu-mi spună? Apoi ridică din umeri.

— Greu de precizat, din pricina bruiajului, căci ai tras vânturi toată noaptea. Ce ai mâncat? Dumnezeule, și ce miros!

— Ce? Țip eu și îl plesnesc peste pieptul lat, iar el izbucnește în râs. Eu nu trag vânturi în somn!

Așa ceva poate fi mai nasol decât vomitatul și târâtul în patru labe.

— Eu am fost cel care a stat lipit de tine toată noaptea. Știu ce am mirosit.

— Doamne, Dumnezeule!

Închid ochii și mă crispez toată. Dintre toți bărbații lângă care aș fi putut să trag vânturi, chiar trebuia s-o fac cu un tip ca Ben? Unul care mă va tachina? Oare chestia asta li se întâmplă și altor femei sau doar mie? Mă desprind de el și încep să mă îndepărtez, mergând cu spatele.

— Ar trebui să pleci. Te așteaptă un drum lung.

Două mâini puternice țâșnesc, mă înșfacă iute și mă împing până când spatele meu se lipește de ușa garajului.

— Nu-ți face griji. Cred în continuare că ești sexy.

Cu un zâmbet enervant, se apleacă și mă dă pe spate cu una dintre sărutările lui copleșitoare, iar genunchii mi se înmoaie în timp ce își apasă cu putere trupul de al meu. Într-un final, deschid ochii și dau de gropițele din obrajii lui, în timp ce el îmi sărută încheieturile degetelor.

— Serios, acum trebuie să plec. Altfel, sunt în stare să fac sex cu tine pe capota mașinii lui Jack.

Cu o mână lipită de spatele meu, mă conduce spre alee, unde e parcată mașina lui.

— Crezi că poți să te ții departe de necazuri săptămâna asta?

— Depinde. Ce fel de necazuri?

El își sprijină o mână de portiera deschisă și zâmbește în colțul gurii, explicându-mi ironic:

— Genul de necazuri care implică foști soți idioți.

Deschid gura să zic ceva, dar trag de timp cugetând la cuvintele lui Ben. Se referă la răfuiala cu Caroline și la izbucnirile mele violente sau e felul lui de a-mi spune că nu vrea să mă mai încurc cu nimeni altcineva?

Mă hotărâsc:

— Depinde. Tu crezi că poți să te ții departe de Bombonici?

Îmi face cu ochiul.

— Știam eu că ești geloasă.

Apoi urcă în mașină, fără să-mi dea un răspuns clar. Îl urmăresc cum pornește mașina și pleacă, simțindu-mă dintr-odată iritată și pustiită.

Intru în casă cu un oftat adânc.

Jack și Mason sunt în continuare în bucătărie. Jack își taie o porție zdravănă de friptură și o pune în farfurie.

— Ai mâncat? se interesează Jack.

— Da. Wilma nu ne-a lăsat să plecăm până nu ne-am îndopat, spun eu, deschizând frigiderul ca să iau sticla de cacao cu lapte.

Îi deșurubez dopul și sunt pe cale de a o duce la gură, când îl surprind pe Mason uitându-se urât la mine, cu gura căscată și străduindu-se din răputeri să nu-mi facă observație. Mă întind după un pahar cu un gest teatral, sfredelindu-l din priviri și dându-i de înțeles: *Vezi? Pot să mă comport politicos.*

— Femeia asta știe să gătească, nimic de zis, cugetă Jack cu glas tare și deschide ușa cuptorului cu microunde, ca să pună farfuria înăuntru. Nici măcar nu mi-e foame, dar e musai să mănânc chestia asta.

Îl bat afectuos pe burtă.

— Ai grijă! Nu deveni prea dolofan, altfel domnișoara Sexton n-o să te placă.

Mason chicotește de pe scaunul de la bar, unde s-a cocoțat.

— Mason...

Bucătăria se umple de zgomote, fiindcă Jack programează cuptorul.

— De ce nu te duci în camera ta, să stai de vorbă cu minunata ta prietenă? Îi sugerez eu.

Lui Mason îi pierе brusc pofta de răs.

— Mă trimiți în camera mea? Am douăzeci și cinci de ani!

— Da, așa-i. Și totuși taică-tău te-a prins cu minciuna weekendul ăsta.

Jack stă în fața cuptorului cu microunde, schițând un mic zâmbet.

— Baftă, Reese! mormăie Mason, înșfăcând o revistă oarecare și paharul lui de cacao cu lapte.

— Așadar...

Jack răscolește o clipă sertarul cu furculițe, de parcă ar exista „furculițe bune” și „furculițe proaste”. Este un singur set, cu furculițe identice.

— Și cum face față situației mama lui Ben?

— Greu de spus. Și-a găsit de lucru toată ziua. Ben e de părere că-i va fi foarte greu după ce se termină toată tevatura cu înmormântarea.

Jack scoate din cuptorul cu microunde farfuria cu friptura încălzită și se îndreaptă spre masă.

— Îmi imaginez că nu-i ușor să-ți pierzi soțul așa.

— A fost urât, dar ar fi putut fi mai rău.

Îmi imaginez că un flacon cu pastile și puțină vomă sunt mai ușor de suportat decât un glonț în cap sau o funie. Dacă Wilma ar fi dat peste așa ceva... Inima mi se strânge ghem la gândul ăsta. E o femeie adorabilă și merită să fie fericită.

Este și o femeie fascinantă totodată, poate din cauza diferenței uriașe dintre ea și Annabelle. Eu nu am văzut în cea din urmă nimic altceva decât o femeie care căuta să câștige cu orice preț putere și prestigiu. Wilma este exact opusul. A stat lângă un bărbat nenorocit timp de treizeci și trei de ani, agățându-se de cei câțiva ani fericiți pe care și-i amintea. A făcut vreuna dintre aceste două femei alegerea potrivită?

— Și Ben cum face față situației? E prudent să conducă singur? mă întreabă Jack.

Mă gândesc cum era el atunci când ne-am despărțit pe alee. Ben era... el însuși.

— Cred că se simte OK, spun eu precaută: Nu a avut o relație foarte apropiată cu tatăl lui.

Jack dă din cap și se așază pe scaun.

— Dar relația ta cu Ben cât e de apropiată?

— Își indeasă o bucată zdravănă de friptură în gură și o mestecă încet, nedezipindu-și ochii la mine.

— Suntem buni prieteni, repet eu ca un papagal cuvintele rostite de Ben.

Nu e o minciună. Acum avem o relație strânsă de prietenie. N-o fi ea în întregime platonice. De fapt, nu e deloc platonice, dar, atâta vreme cât Jack nu îmi cere amănunte, răspunsul meu e valabil. În plus, dacă nu recunosc nimic, atunci nici nu-l pun pe Jack într-o postură jenantă, forțându-l să ia măsuri la serviciu.

Logica mea este sănătoasă.

Mă uit cum rumegă Jack spusele mele în timp ce își umple din nou gura cu friptură. Știu când Jack cade pe gânduri, fiindcă ține ochii plecați, fixându-i într-un punct. În cele din urmă, pune furculița jos.

— Cred că amândoi aveți un viitor luminos și nu mi-ar plăcea să intervină ceva între voi și să vi-l pună în pericol.

— Nu va interveni nimic, îi promit eu, deși în sinea mea nu sunt la fel de increzătoare pe cât par.

Ce se va întâmpla atunci când Ben se va culca cu altcineva? Se va cuibări în pat cu ea? O va face să râdă și să se simtă deosebită?

Numai la acest gând, simt că scrâșnesc din dinți.

Jack geme ușor, de parcă ar fi în stare să-mi citească gândurile, să-mi ghicească îndoielile.

Termin de băut laptele cu cacao și clătesc paharul.

— Mă duc la culcare, Jack. A fost o zi lungă.

— Bine. Ieri a sosit un pachet pentru tine, de la Annabelle. L-am lăsat în camera ta.

— Grozav.

Ce ar putea fi?

— Reese? mă strigă Jack, când trec prin dreptul lui.

Mă opresc fără prea mare tragere de inimă. Eu pot accepta orice variantă îmi convine, însă nu mi se pare corect să-l înșel pe Jack.

— Înțelegi din ce cauză sunt îngrijorat, da?

— Pentru că sunt varză din punct de vedere emoțional și aș putea să rezugrăvesc compania Warner din greșeală, într-un acces de furie?

Schițează un zâmbet strâmb și întârzie cu răspunsul.

— Ben pare un băiat cumsecade, dar... nu vreau să devii ran-chiunoasă, ca Annabelle.

— Îmi mușc obrazul pe dinăuntru ca să-mi țin gura, reamintin-du-mi cuvintele similare pe care mi le-a trântit Mason cu doar câteva zile în urmă.

— Dar...

Jack ia paharul de vin roșu de care abia dacă s-a atins de când am venit acasă.

— Păstrează relația dintre voi departe de birou, îmi sugerează Jack. Nu vreau să pună careva întrebări. Ar părea că te favorizez.

Soarbe o înghițitură și completează:

— Chiar mai mult decât te favorizez deja.

Dau aproape imperceptibil din cap. Urc scările și mă refugiez în intimitatea camerei mele, unde găsesc o cutie uriașă așezată pe pat. Îmi azvârl rucsacul pe jos și dezlipesc banda adezivă cu care este sigilat capacul. Văd un maldăr de satin de culoarea ametistului, împachetat în foiță. Deschid cartea de vizită de deasupra și citesc:

Pentru balul caritabil de sâmbătă. Sper că nu te-ai îngrășat.

Oftez. Evenimentul ăsta sigur e foarte important pentru imaginea ei, dacă și-a dat atâta osteneală s-o aducă și pe fică-sa acolo. Iau cutia și o arunc într-un colț, fără să scot rochia.

Nu o să merg la bal.

Este ora unsprezece când mă bag în pat și, pe neașteptate, telefonul meu începe să sune. Inima mea face o tumbă când văd numele lui Ben apărând pe ecran.

O, Doamne, am incurcat-o!

Răspund folosindu-mă de replica lui:

— Deja ți s-a făcut dor de mine?

— Cum a mers discuția cu Jack? mă întreabă el și aud bătăitul motorului în fundal.

De asta m-a sunat. Bineînțeles, e îngrijorat pentru slujba lui.

— Bine. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Serios?

Îndoiala din vocea lui este inconfundabilă.

— Mda. Atât timp cât nu spui nimănui din companie că ești îndrăgostit de mine, totul va fi bine.

Izbucnește în râs. Îmi mușc buza, ca să nu-l întreb ce i se pare așa de amuzant.

Urmează un lung moment de tăcere. Mă aștept să-mi spună la revedere și mi-e groază de momentul acela.

Apoi Ben mă roagă:

— Cântă-mi ceva.

— Ce?

— Am de condus mult până acasă și pic de somn. Cântă-mi ceva, să nu mă izbesc de vreun pom.

Încerc să maschez valul de emoție care mă cuprinde și mormăi:

— În regulă.

Mă trântesc în fotoliu. Pun telefonul pe podea și îl dau pe *speaker*, îmi iau chitara și încep să ciupesc corzile la întâmplare.

— Vrei o anumită melodie?

— Ce-ai zice de... *Achy Breaky Heart*? Sau *Ice Ice Baby*?

Îmi dau ochii peste cap.

— Niciuna din variantele astea. Bine...

Mă așez comod și ciupesc în continuare corzile până când o melodie familiară iese la suprafață și mă pomenesc fredonând cuvintele melodiei *The Freshmen*, a formației The Verve Pipe.

Îmi prinde bine chestia asta. Nu o fac ca să mă dau în spectacol, nu o fac din răzbunare. O fac doar pentru mine.

Și pentru Ben.

— Mai ești treaz? îl întreb după ce ultimul acord al melodiei se stinge.

— Sigur că da, scumpa mea. Mai cântă-mi unul.

Simt cum pe buze mi se strecoară un zâmbet cald în vreme ce aleg o altă melodie.

Când Ben oprește pe aleea din fața casei mamei lui, aproape două ore mai târziu, am răgușit și mi-a amorțit fundul.

— E târziu. Ar fi cazul să te odihnești, îmi spune el.

— Te simți altfel acum, când ești acolo?

Urmează o pauză lungă.

— Nu știi, deocamdată. Încă nu-mi dau seama ce simt.

Adăugă pe un ton mult mai blând:

— Și asta e valabil pentru multe lucruri.

— Mda. Înțeleg ce vrei să spui.

Îmi mușc imediat limba. Am fost prea directă?

— Noapte bună, Reese.

— Noapte bună, Ben.

Închei apelul înainte de a spune ceva ce voi regreta.

Capitolul treizeci

BEN

E cu totul altceva, recunosc în sinea mea în timp ce stau întins pe pat, cu mâinile sub ceafă și cu ochii ațintiți în tavanul dormitorului lui Elsie.

Și nu are nicio legătură cu faptul că tata a plecat dintre noi. Mi-ar plăcea să fie și Reese întinsă alături de mine. Încerc să mă conving că gândesc așa doar fiindcă mi-am petrecut două ore în mașină, ascultând vocea ei sexy și rânjind ca un idiot în tot acest timp.

Și apoi, când am surprins-o pe mama pregătindu-se să schimbe așternutul, am zbierat la ea să se oprească. Ea m-a bătut afectuos pe piept, cu un mic surâs, și a ieșit din cameră fără să scoată un cuvânt, lăsându-mă să-mi îngrop fața în perna lui Reese și să inspir aroma ei de căpșune cu frișcă.

Și iată-mă acum amintindu-mi cum am sărutat-o pe Reese astă-seară, înainte de a ne despărți, și cât de tare îmi doream să nu plece.

Mă așteptam să mă plictisesc rapid de Reese după seara de vineri; faptul că, în sfârșit, am reușit s-o aduc în patul meu ar fi trebuit să-mi potolească dorința arzătoare, care mă înnebunea de săptămâni întregi. Sunt genul de bărbat căruia îi place vânătoria. Așa a fost *întotdeauna*. Nu mă interesa altceva. Dar în cazul lui Reese e altfel.

De fapt, s-a întâmplat chiar opusul.

Iar acum tot ce îmi doresc este să mă agăț de ea și să n-o las să plece de lângă mine. În seara asta, când m-am gândit că s-ar putea cupla din nou cu fostul ei soț, am scrâșnit din dinți. Pe de o parte, mă afectează că ea vrea să se răzbune pe el pentru suferința pe care i-a provocat-o. Dar pe de altă parte, știu foarte bine că e vorba de mai mult decât atât și, doar când mă gândesc că ea s-ar putea cupla cu *oricine* altcineva, simt un gol în stomac.

Da, relația noastră s-a schimbat radical. Numai că acum nu știu ce naiba ar trebui să fac.

— Cum ai dormit, dragule? mă întreabă mama.

Stă în șezlongul ei aflat pe veranda din spate, bându-și ceaiul, înfocolită într-una din cuverturile croșetate de bunica.

Mă aplec să o sărut pe creștet.

— Am dormit buștean, ca de obicei.

Odată ce trupul meu a căzut în letargie, mi-e foarte greu să mă trezesc. Am tachinat-o pe Reese când i-am zis că a tras vânturi. Habar n-am dacă a vorbit sau a făcut altceva în somn.

Mama îmi zâmbește.

— De mic dormeai bine. Erai un copil foarte fericit și nu-mi făceai nicio problemă.

Așez ceașca de cafea pe un colț al măsuței — încă o piesă confecționată de tata; casa asta parcă ar fi muzeul Joshua Morris — și mă instalez într-un șezlong.

— Când ajung ceilalți?

— Elsie ar trebui să sosească după-amiază. Rob și Jake ajung miercuri, împreună cu familiile lor. Josh, din păcate, nu va sosi mai devreme de joi seară. Nu-și permite să lipsească de la serviciu.

Fratele meu cel mai mare — care poartă numele tatei și care îi seamănă leit — lucrează ca macaragiu în Chicago. El măcar a recunoscut că are o problemă cu băutura și a apelat la ajutorul specialiștilor. Rețetele medicale plus cheltuielile legate de îngrijirea

copilului și de pensia alimentară îl silesc să locuiască într-un apartament mizerabil dintr-o zonă rău famată din Chicago.

— O să ai casa plină.

— Știu.

Mama zâmbește cu tristețe.

— A trecut multă vreme de când ați fost aici toți împreună.

Îmi întinde un platou cu prăjituri.

— Poftim, ia câteva. Mai am vreo douăzeci de platouri în casă.

— Vecinii au fost întotdeauna cumsecade.

Mă întind și iau cu plăcere o prăjitură, îndesându-mi-o în gură.

— E delicioasă, nu?

Mormăi încântat în chip de răspuns. Nu refuz niciodată dulciurile, deși probabil ar trebui. Dacă aș renunța vreodată la exercițiile de la sală, m-aș alege în cel mai scurt timp cu o burtă ca a lui Jack.

— Hayley le-a făcut.

— Cine e Hayley? întreb eu, improșcând firimituri.

— Nu mai vorbi cu gura plină, mă ceartă mama. Hayley e fiica Lornei. Vine să ne ajute la cules. Recolta de ieri a ajuns la depozit și fructele au fost ambalate azi-dimineață. Vor porni la drum în după-amiaza asta.

Cel puțin s-a mai rezolvat o treabă. Chiar nu îmi vine să cred că Reese și-a petrecut o grămadă de timp în livadă, umplând atâtea lăzi. Îmi vine s-o sărut pentru treaba asta. Ei, aș putea s-o sărut din orice motiv, dar mi se pare o scuză mai întemeiată.

Urmează o pauză.

— Avem suficient loc pentru încă o persoană.

Mă uit la ea, nedumerit.

— Vorbesc de Reese, fiule, îmi explică ea oftând cu exasperare. De ce nu o inviți să vină aici și să stea cu noi?

— Păi, în primul rând, pentru că are un serviciu cu normă întreagă. În al doilea, ce te face să crezi că ar fi dispusă să stea de pomană aici o săptămână întreagă, în vreme ce noi ne pregătim de înmormântare?

Soarbe o mică înghițitură din ceai.

— Ceva îmi spune că ar veni.

Desigur. Și uite-așa ajungem la ceea ce n-am avut ocazia să-i spun mai devreme.

— Mamă, te rog, nu le mai spune oamenilor că Reese este iubita mea.

— Ah, mi-a scăpat fără să vreau?

Se preface că-și scutură niște firimituri invizibile de pe mâini, evitându-mi privirea.

— Doar de câteva ori, spun eu în zeflema, tolănindu-mă în șezlong ca să-mi întind picioarele. Suntem doar buni *prieteni*, atât. Nu vreau să existe confuzii fiindcă tu zici că suntem un cuplu.

— Crezi că o simplă etichetă va schimba relația dintre voi?

Îi surprind buzele arcuindu-se într-un zâmbet, de parcă are un secret pe care îl ascunde în spatele ceștii de ceai. Despre ce naiba or fi vorbit femeile astea două, ieri? A fost o mișcare abilă din partea mamei. O știam ocupată în bucătărie, dar în clipa următoare, când mă dusesem la toaletă, dispăruse.

— Cum a fost ieri, când ai condus-o acasă? A zis ceva șeful vostru despre voi doi?

— Mi-a transmis condoleanțe și mi-a spus că familia e întotdeauna pe primul loc.

— Hm... pare un om cumsecade, șoptește ea.

— Chiar este.

Încep să mă simt vinovat pentru ce am făcut cu fiica lui vitregă, mai ales după discuția pe care am avut-o cu el. Jack sigur și-a dat seama ce se întâmplă.

— Am programat înmormântarea vineri, mă anunță mama. Pastorul Philip a fost de acord. Nu vreau să fac mare tevatură cu priveghiul. Nu mă aștept să vină mulți oameni...

Vocea i se frânge și privește în gol.

— Oricum, nu pentru el vor veni, o asigur eu.

De îndată ce o văd tresărind, regret ce am spus. Am avut mare grijă să nu vorbesc așa, să nu îmi dau sentimentele pe față. Știu că n-aș face decât s-o rănesc.

Mă întind și îi iau mâna într-a mea.

— Voi suna la compania de asigurări astăzi, ca să rezolv totul. Bine?

Ea dă încet din cap.

— Nu știam că înmormântările sunt atât de scumpe.

— Nu-ți face griji în privința asta. Am destui bani să acopăr cheltuielile până când încasăm polița de asigurare.

— O, nu pot să iau banii tăi...

— Fii fără grijă. Mă descurc eu.

Ea mă studiază intens.

— Cum de am avut noroc de un fiu ca tine?

Mă ridic în picioare și o sărut din nou.

— Pentru că așa m-ai crescut. Și pentru că am făcut o mulțime de bani având grijă de femeile despuiate de la Penny's.

— Vai, Ben!

Mama clatină din cap și apoi chicotește.

— Mă duc pe plantație. Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de ceva.

Când dau să intru în bucătărie, strigă după mine:

— Mi-aș dori ca Reese să fie prezentă la înmormântare. Crezi că ar veni?

Clatină din cap cu resemnare, bănuind ce pune la cale.

— Nu știi, mamă. O s-o întreb.

■ ■ ■

Se aude huruitul bine cunoscut și scrâșnetul frânelor camionetei care se oprește în spatele tractorului. Presupun că este mama, așa că nu mă întorc.

— Ben? mă strigă o voce feminină nefamiliară.

Mă răsucesc pe un călcâi și văd o blondă de vreo douăzeci și ceva de ani, cu niște picioare kilometrice, coborând din camionetă.

Trânteste portiera grea cu putere și vine spre mine cu mâna întinsă.

— Eu sunt Hayley Parker. Am venit să ajut la cules.

Accept mâna întinsă, strângându-i-o rapid.

— Da, mi-amintesc că mi-a spus mama că vei trece pe aici. Ți mulțumesc că te-ai oferit.

Strecurându-se pe lângă mine, își îndeasă mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor scurți și ochii ei albaștri studiază pomul din fața noastră.

— Am lucrat la o plantație de citrice, așa că sunt obișnuită cu munca asta.

— Perfect. Atunci n-o să mă fac de răs încercând să te învăț.

Este frumoșică, fără îndoială. Genul de puștoaică americană clasică. Am avut o mulțime de fete ca ea.

Buzele ei arcuite într-un zâmbet fac un salt acrobatic, bosumflându-se instantaneu când întinde o mână și mă atinge pe braț.

— Îmi pare tare rău pentru tatăl tău.

Dau din cap și mă întorc să mai culeg câteva mandarine.

— Nu mă mai ții minte, așa-i? mă întreabă ea, venind lângă mine să aleagă niște fructe de pe ramurile mai joase.

Mâinile îmi încremenesc. *Rahat...* E o capcană. Nu îmi pare deloc cunoscută și de obicei îmi amintesc destul de bine chipurile femeilor cu care m-am culcat. Îi arunc o privire atentă. Cum dracului n-am văzut până acum perechea asta de sâni obraznici ițindu-se de sub tricoul ei roz, mulat? Probabil din cauza afurisitelor de picioare kilometrice.

— Erai în clasa a douăsprezecea când am intrat eu la liceu, mă lămurește Hayley, într-un final.

— Ne-am... cunoscut?

— Asta este felul meu disimulat de a o întreba: „Am făcut sex cu tine?”.

M-aș mira. Puștoaicele de paisprezece ani nu mă excitau pe vremea când aveam șaptesprezece ani.

— Nu. Adică, știam cine ești tu.

Vocea i se pierde și roșește. Culege câteva fructe și se îndreaptă spre o ladă, în care le așază cu grijă.

— Am fost la *fiecare* meci al tău. Eram teribil de îndrăgostită de tine.

Aha... Asta era.

Încerc să-mi ascund zâmbetul. Nu e singura. Nu pretind că sunt un Don Juan, dar atunci când deschizi ușa dulăpiorului din vestiar și din el se revarsă bilete de amor frumos împăturite, nu ai cum să negi ceea ce sare în ochi.

— Și nu ai intrat niciodată în vorbă cu mine? o tachinez eu.

Ea începe să chicotească și, când trece prin dreptul meu, mă atinge ca din întâmplare cu brațul.

— Nici gând! Pe vremea aia eram o puștoaică sfrijită.

Dar nu mai ești. Asta speră să observ, din moment ce poartă pantalonii ăștia scurți și strâmți. Punct ochit, punct lovit.

— Mă ajuți să ajung la fructele acelea? mă întreabă ea cu timiditate, stând sub o ramură ce se întinde deasupra capetelor noastre.

Brațele ei sunt suficient de întinse cât să i se ridice tricoul, scoțând la iveală un *piercing* în buric.

Mă duce imediat cu gândul la Reese. Reese nu are un inel în buric.

— Ben?

— Da, scuze.

Îmi dezlipesc ochii de la *piercing*-ul ei, clatin ușor din cap și întind mâna ca să trag cu grijă de ramură. E încărcată de fructe coapte, la care ea poate ajunge acum. Nu era nevoie de toată mișcarea asta regizată: mi-a invadat spațiul personal, iar acum stă față în față cu mine, cu un început de zâmbet și cu ochii ațintiți mai degrabă asupra mea decât asupra sarcinii pe care o are de îndeplinit.

Dacă fata asta mă cunoaște, atunci știe foarte bine ce fel de tip sunt. Nu m-am obosit să mă prefac. Am o puternică bănuială că,

dacă aş vrea să fac sex cu eu, n-ar sta pe gânduri şi s-ar despuia imediat.

Există o singură problemă.

Ea nu e Reese.

Ei, drăcia dracului... Ce se întâmplă cu mine?

Chiar refuz oferta asta?

Da.

Da, o refuz.

— Uite, o să iau camioneta şi o să mă întorc la conac. Mai am nişte treburi de rezolvat.

Se întunecă la faţă, dezamăgită. Evident, îşi dă seama că această campanie de opt ani pe care a dus-o cu asiduitate nu va avea un deznodământ romantic astăzi, în livadă. De teamă să nu sară pe mine — fiindcă mi s-a mai întâmplat —, dau drumul brusc ramurii de mandarin, care biciuieşte aerul, şi fac câţiva paşi înapoi.

— Mama o să vină în curând aici, cu camioneta.

Sar în camionetă şi pornesc în trombă, înainte ca Hayley să apuce să-mi dea un răspuns.

— Ştiai că fiica Lornei e îndrăgostită de mine de când avea paisprezece ani? o întreb pe mama de îndată ce ajung acasă şi sar din maşină. E clar ca bună ziua.

— Te-a găsit Hayley, aşadar?

Mama e aplecată asupra plantelor pe care le udă.

— Da, mamă. M-a găsit, *bineînţeles*.

— E o fată frumoasă, nu?

— Mda, aşa-i.

Clatin din cap.

— Ce se petrece cu tine? Ba vrei să mă însori cu Reese, ba îmi întinzi o cursă cu o blondă!

Un zâmbet apare încet pe chipul mamei şi e destul de larg încât ar putea cuprinde aproape toată moşia. Nu-mi amintesc s-o fi văzut atât de radioasă de multă vreme.

— Dar nu ai căzut în cursă, nu?

— Ce naiba, mamă? Chiar voiai s-o fac?

Apa ce curge din stropitoarea ei se transformă într-un firicel și apoi se oprește de tot, iar zâmbetul ei lasă loc unei priviri exasperate.

— Voiam să te convingi cât de mult a reușit Reese să te transforme, fiule. Dacă nu ai fi întâlnit-o, ce s-ar fi întâmplat acolo, în livadă?

Aș fi posedat-o pe fata aia în remorcă, în clipa asta. Asta s-ar fi întâmplat. Ridic din sprâncene și mama stă în expectativă. Chiar vrea să-i dau detalii?

— Of, Benjamin.

Ea dă din mână a lehamite.

— Am crescut patru băieți din neamul Morris și am avut de-a face cu tatăl tău ani de zile. Nu sunt idioată. Toate doamnele alea de la farmacie mă făceau să râd, umplându-mi coșul cu prezervative pentru copiii mei *activi*.

Zâmbesc în colțul gurii, amintindu-mi cum eu și Jake am intrat unul în camera celuilalt ținând în mâini cutiile cu prezervative pe care le găsiserăm pe noptierele noastre. Ne-am prins destul de repede cine ni le dădea, având în vedere că tatei nu-i păsa deloc de noi. Mama s-a ales cu porecla Zâna Troiană¹. Fără să știe, desigur. A fost o înțelegere tacită: mama nu ne-a pomenit niciodată nimic despre asta și nici noi nu am suflat vreo vorbă. De atunci, lăsam un bilet pe noptieră când le terminam și o nouă cutie apărea ca prin farmec, câteva zile mai târziu, împreună cu un bilețel prin care mama ne aducea la cunoștință că nu aprobă un asemenea comportament și ne sfătuia să ne păzim de rele.

Oftând din rărunchi, îmi aplec capul într-o parte și mă resemnez la gândul că mama are dreptate. Reese mi-a făcut ceva.

— Ei bine, eu, unul, nu mă mai duc acolo, așa că ai face bine s-o aduci tu pe Hayley înapoi, altfel o să omoare schimbătorul de

¹ Aluzie la marca de prezervative Trojan. (N. red.)

viteze al tractorului până va ajunge aici. Mă îndoiesc că fata aia știe să mânuiască o manetă.

Oricum, sigur nu știe să mânuiască un schimbător de viteze.

■ ■ ■

— Cum se poate să fii *și mai mare* decât te știam? mă întrebă Elsie râzând, când o salt fără pic de efort pe umărul meu.

— Nu sunt mai mare. Tu ai început să intri la apă, de bătrânețe, o iau eu peste picior, ridicându-i bagajul cu mâna mea liberă și ducând-o spre verandă ca pe un sac de cartofi.

Ea începe să-mi lovească spatele.

— Haide Ben. Vorbesc serios. Dă-mi drumul!

— Și dacă nu-ți dau drumul, ce-o să faci?

Urmează o pauză lungă, cât timp mintea ei zvăpăiată caută ceva compromițător despre mine. Semănăm mult în privința asta.

— O să-i spun iubitei tale că pe vremuri îl imitai pe Patrick Swayze, din *Dirty Dancing*, și că ai învățat toate figurile lui de dans.

— Reese știe lucruri mult mai rele despre mine.

Las valiza din mână și o dau jos de pe umărul meu, ca să-i privesc mutra drăgălașă. Seamănă atât de mult cu mama în tine-rețe! Dar părul lui Elsie este castaniu, lung și ondulat.

— Nu este iubita mea, Elsie.

— Mami zice altceva.

Râde de mine când neg vehement. Cred că sunt singurul care încă îi spune „mami”. Reese are dreptate. Încă mă mai agăț de faptul că sunt mezinul familiei.

Lui Elsie îi piere zâmbetul când dă cu ochii de hambar.

— E atât de ciudat să fiu din nou aici, Ben! A trecut mult timp. Totul pare la fel, dar de fapt nu mai este.

Elsie era la facultate când avut loc accidentul tatei. Am vorbit la telefon foarte mult timp după aceea, dar ea nu s-a mai întors niciodată aici. Dintre noi toți, sora mea a stat departe de casă cel mai mult timp. A zburat la Miami să mă viziteze după accidentarea

la genunchi, acum cinci ani, când eram sedat și furios că-mi ratasem viitorul. După vizita pe care i-am făcut-o eu pe Coasta de Vest, în urmă cu trei ani, nu ne-am mai întâlnit.

— Ce face mama?

Știu că au păstrat o relație apropiată, deși Elsie a refuzat să se întoarcă aici. Cu toate astea, să nu-ți vezi mama timp de aproape cinci ani mi se pare o nebunie.

Ușa de la intrarea din față se deschide. Ne răsucim și o vedem pe mama ieșind din casă, ștergându-se de șorț. A stat în bucătărie toată ziua. Orice o fi făcând acolo, implică multă făină, pentru că e plină de pudră albă pe obraji și pe bărbie.

Elsie o ia la goană imediat, alergând ca un copil în brațele larg deschise ale mămicii, iar chiotele lor de bucurie răsună în aerul după-amiezii târzii.

Ce mai e pe la Warner?

Stau întins pe pat privind ecranul telefonului, așteptându-mă ca Reese să fi adormit și în același timp sperând să fie trează. De când cu „experimentul” pe care l-a făcut mama cu Hayley, mi-am scos telefonul din buzunar de vreo zece ori, vrând să-i dau un mesaj lui Reese, ca să... Fără motiv, de fapt. Doar să-i spun „Bună”, s-o fac să râdă, să mă facă ea să râd. Dar n-am putut decide ce anume să-i spun. În mod normal, nu-mi mai tace gura.

Pe ecran apare un mesaj și inima mea face un salt mortal. Ce naiba? Mă comport ca un puștan.

Câteva secunde mai târziu citesc:

Avocata-robot a venit să te caute în biroul meu azi-dimineață. I-am îngropat cadavrul sub biroul tău. Vei avea de făcut curat acolo când te întorci.

Hohotul meu de râs sparge liniștea camerei.

Spune-i lui Mason s-o facă. Se pricepe mai bine la curătenie decât mine.

Cum e pe acolo?

Femeile sar pe mine care mai de care. Ar fi cazul să vii aici cât mai repede.

Aștept și iar aștept să primesc un răspuns. Telefonul mă anunță că mesajul meu a fost citit, dar apoi e tăcere. Mă aștept la vreo remarcă sarcastică, să-mi scrie că sunt porc sau cam așa ceva. Dar, cu cât aștept mai mult, cu atât încep să cred că i-am trântit o replică idioată. Îmi doresc *cu adevărat* ca ea să lase totul baltă și să vină în goana mare la moșie astă-seară, dar probabil e convinsă că sunt pus pe regulat fete aici.

Poate că îi pasă.

Ezit doar o secundă, apoi titez:

Înmormântarea e vineri. Mama vrea să vii și tu.

Aștept.

A citit mesajul.

Și, cu toate astea, niciun răspuns.

— La naiba!

Probabil că am înjurat un pic cam tare, fiindcă o clipă mai târziu răsună o bătaie în ușa mea.

— Sper că nu faci nimic indecent în fosta mea cameră, zice Elsie.

— Aș vrea eu!

— Ești îmbrăcat? Pot să intru?

— Da.

Mă asigur că am organele „vitale” acoperite în momentul când ușa se deschide scârțâind și sora mea intră în cameră.

— Ce s-a întâmplat?

Elsie a fost întotdeauna înconjurată de patru frați. Josh și Rob îi persecutau pe băieții de la școală fiindcă îndrăzneau să arunce

ochiade „surorii lor mai mici și drăgălașe”, dar ea, la rândul său, făcea același lucru pentru Jake și pentru mine, asumându-și rolul de soră protectoare. Partea cea mai amuzantă era că, la urma urmei, toți patru o protejam pe ea. Elsie se afla în mijlocul unui sendviș uriaș marca Morris, iar frații ei îi descurajau pe ticăloși să acționeze.

— A, nimic. Sunt un idiot, atâta tot.

Ea se strecoară în patul meu și își pune capul pe pernă.

— Cui îi trimiți mesaj?

— Lui Reese.

— Ah, da. *Prietena* care vine împreună cu tine în vizită la mama și doarme în același pat cu tine.

Ridic din umeri.

— Hei, doar mă știi, nu?

Elsie își dă ochii peste cap.

— Cum aș putea să uit tocmai așa ceva? Toate colegele mele dintr-a douăsprezecea se rugau de mine să le fac lipeala cu tocilarul de frate-miu, și mai erai și în primul an de liceu.

— Nu cred că eram tocilar în ochii lor. Apropo, ce mai face Shelley Armstrong? Mai ții legătura cu ea?

Shelley a fost cea mai bună și totodată cea mai sexy prietenă a lui Elsie.

După o pauză, Elsie mă întrebă:

— Cum adică? N-a fost doar un zvon?

Zâmbesc larg.

— S-a întâmplat la petrecerea lui Ansell, după meciul din deschiderea sezonului. Am devenit o legendă printre prietenii mei, și asta destul de rapid.

— Deci ea m-a mințit!

Elsie mă înghiontește în braț.

— Ai noroc că te iubesc atât de tare, porcule!

— Ce chestie nostimă! Și Reese mă strigă tot „porcule”. Cred că v-ați înțelege bine.

O simt cum mă studiază.

— Din cauza ei ai refuzat-o pe Miss Florida astăzi?

— Ce? zic eu, ridicând din sprâncene.

— Hayley Parker. A câștigat concursul de frumusețe din Florida, anul trecut.

— Pe bune?...

Hm. Revăzând picioarele ei cu ochii minții, mormăi:

— Nu mă mir. Sigur nu era pornită să rezolve problema păcii mondiale azi-dimineață.

Elsie izbucnește în râs.

— Nu mi-a venit să cred când mama mi-a spus că te-ai întors la nici cinci minute după ce a trimis-o pe Hayley după tine. Pentru ea, a fost o dovadă definitivă. Micuțul ei Benjamin este îndrăgostit.

— Faptul că am refuzat-o nu înseamnă nimic, neg eu, deși toată lumea din casa asta pare să știe că e o minciună. Ce naiba, doar l-am pierdut pe tata ieri! Nu aveam chef de așa ceva.

Ea râde din nou; seamănă mult cu mine în această privință.

— Pe naiba! Îți mai aduci aminte când a murit Cheechee?

— Sigur că da! Doamne, cât de tare l-am iubit pe câinele ăla. A fost cel mai tare pe care l-am avut vreodată!

Încă îmi amintesc cum am simțit un gol în stomac atunci când am ajuns la curba aceea de pe șosea, după șapte kilometri și jumătate de alergat, și i-am găsit trupul zdrobit zăcând fără suflare pe marginea șoselei. Fusese lovit de o mașină.

— Exact. L-ai purtat pe brațe până la aleea din fața casei. Borceai de-ți sărea cămașa pe tine.

— Cu toții am plâns. Până și Josh!

Fratele nostru mai mare nu a fost niciodată genul care își manifestă deschis emoțiile.

— Dar categoric nu mai plângeai mai târziu, în seara aia, la petrecere, când te-am găsit în mașina unei fete care stătea cu capul în poala ta.

Izbucnesc în răs.

— O, da. Mă consola. Să fi văzut ce mutră ai făcut atunci!

Asta a fost problema cu faptul că eram atât de apropiați ca vârstă: mergeam de multe ori la aceleași petreceri și ne învârteam în același cerc de cunoștințe.

Elsie își dă ochii peste cap.

— Ei, și-acum să nu-mi spui tu mie că n-ai fi avut chef să te tăvălești cu o regină a frumuseții după ce bărbatul pe care îl urăști a dat ortul popii, în sfârșit.

Acest memento sumbru al motivului pentru care ea se află aici ne curmă hohotele de răs.

— Și ce ar fi făcut mama dacă aș fi pus botul la treaba asta?

Elsie începe să chicotească.

— Mi-a spus că s-ar fi urcat în camionetă și că te-ar fi bătut la fund, dacă nu te-ai fi întors într-o jumătate de oră.

Numai imaginându-mi-o pe mama mea de cincizeci și unu de ani gonind în camionetă după mine mă face să izbucnesc din nou în hohote de răs.

Vârându-se mai mult în mine, Elsie mă întreabă cu glas blând:

— Hai, povestește-mi despre ea. Cum este?

Oftez.

— Nu știu...

Zâmbesc.

— E amuzantă. Mă face să râd tot timpul, chiar și la serviciu, când îmi vine să-mi tai venele, îngropat în dosare. Și este isteată, pe deasupra. Mult mai isteată decât mine. I-am spus că ar trebui să facă Dreptul. Ar lua toate examenele cu brio, dacă nu i-ar călca pe bătătură pe profi prea tare. E chiar foarte talentată. Doamne, ar trebui s-o auzi cum cântă! Are o voce incredibil de profundă și de joasă, care...

— Nu se poate! mi-o retează Elsie, întorcându-se spre mine, cu ochi scânteietori. E adevărat! Frățiorului meu i-a picat cu tronc o fată, în sfârșit!

O, Doamne, Dumnezeuule! Închid ochii.

— Ai început și tu?

Capul ei se lipește de al meu.

— Ei bine, nu ai început zicând că „e bună”.

— Păi, asta se subînțelege. Încercam să te scutesc de detalii. Vrei să auzi cât de sexy este? Bine! Are un fund rotund și ferm, numai bun să...

— Pfui, Ben!

Elsie îmi dă un ghiont în braț cu încheieturile ei ascuțite. Nu mă doare, dar tac, rânjind cu gura până la urechi până când începe și ea să râdă, ghemuindu-se din nou lângă mine.

Urmează o altă pauză.

— Eu și Darrin ne-am despărțit. Ți-a spus mama?

Îi aud tristețea din glas.

— Nu, dar am auzind-o poménindu-i ceva tatei despre asta. Ești bine?

Ea ridică din umeri.

— Da. Nu. Nu știu. L-am iubit atât de mult, Ben! Și am fost fericiți în cea mai mare parte a timpului, iar când nu eram fericiți, era numai din vina mea. Nu puteam să am încredere în el. Nu aveam niciun motiv să nu am încredere, și totuși așa era. Îi verificam în mod constant e-mailurile și telefonul, îl învinuiam ori de câte ori ajungea târziu acasă.

— Bineînțeles că nu puteai să ai încredere. Doar știi bine în ce mediu ai crescut.

— Asta a fost o chestiune doar între mama și tata, nu li se întâmplă tuturor.

— Pentru un copil care o vede zi de zi, poate fi *totul*.

— Probabil.

Oftează.

— Nu știu dacă o să înțeleg vreodată de ce mama nu i-a dat un șut în fund cu ani în urmă. Ne-ar fi fost tuturor mult mai bine. Uită-te la Josh. Parcă ar fi copia lui fidelă. Știi că s-a întâlnit cu

femeia aia timp de două luni înainte să afle Karen? Mulțumesc
lui Dumnezeu că l-a părăsit. O merita.

— Cel puțin el a apelat la ajutor pentru problema lui cu băutura, remarc eu cu jumătate de gură.

Ea se ridică ușurel în capul oaselor.

— Nici noi, ceilalți, nu suntem mai breji. Rita își dorește ca Joe să o ceară de nevastă, fiindcă este însărcinată, iar el nu vrea. Eu sunt suspicioasă până-n pânzele albe.

Elsie face un gest dezinvolt în direcția mea.

— Și uită-te la tine!

— Cum adică? Hei, eu nu am mințit și nici nu am înșelat pe nimeni. Nu m-am implicat în nicio relație.

— Mda.

Ea se întoarce să se uite la mine, și razele lunii îi reflectă tristețea de pe chip.

— Și vei rata toate lucrurile minunate pe care le implică o relație. Gândește-te numai ce frumos ar fi să ai alături o persoană în care poți avea încredere deplină.

Adaugă, pe un ton mai relaxat:

— Reese a fost aici duminică. A văzut tot ce s-a întâmplat. Face parte din povestea asta, fie că îi place sau nu. Ar trebui să-i spui să vină vineri la înmormântare.

Ridic telefonul la vedere.

— Am făcut-o deja. Nu mi-a dat niciun răspuns și știu că a citit mesajul. Poate că nu vrea să vină. Nu aș condamna-o. E o înmormântare, Elsie, nu o petrecere.

— Ce i-ai spus?

Elsie se încruntă când las telefonul să cadă în mâna ei. Citind iute mesajele, geme exasperată și îmi arde una peste ureche.

— Ce tâmpit poți fi!

Azvărlindu-mi telefonul în piept, se ridică și se îndreaptă spre ușă, clătinând din cap.

— Spune-i că aproape nici nu ai observat-o pe fata aia și că
pi tare mult ca ea să vină aici. Noapte bună!

Ușa se închide încetișor după ea.

Iar eu mă holbez la telefon, întrebându-mă dacă Reese a
adormit. Ascultând sfatul surorii mele mai mari, îi scriu repede
mesajul:

Nu m-am culcat cu nimeni și vreau să vii la înmormântare. Te rog.

Și aștept.

Capitolul treizeci și unu

■ ■ ■

REESE

Mă uit cu gura căscată la ecranul telefonului și mintea mea începe să înțeleagă ceea ce inima mea știe deja.

Am cu adevărat sentimente pentru Ben.

Sentimentul ăsta face să mi se strângă inima când citesc gluma aia oribilă despre femeile care sar pe el și îmi provoacă dezamăgire atunci când îmi scrie că mama lui este cea care dorește să vin la înmormântare. Mă topesc toată, răsufând ușurată la citirea ultimului său mesaj.

Oamenii se duc la înmormântările părinților prietenilor. E ceva normal. Sunt sigură că Ben o să aibă o mulțime de prieteni acolo, care să-l sprijine moral. De aia mă cheamă și pe mine. Doar e o înmormântare, ce naiba!

Dar vreau să cred că e mai mult decât o simplă rugămintă.

Bine. Voi veni.

■ ■ ■

Stau cu ochii ațintiți în gol.

Cu bărbia rezemată în podul palmei, mă uit pe geam, la biroul pustiu și cufundat în întuneric, imaginându-mi-l pe tipul acela uriaș, cu gropițele lui adânci și adorabile, trecând prin dreptul biroului meu, zâmbind larg și făcându-mi cu ochiul.

Și îmi tot pierd șirul gândurilor când mă imaginez sărind în șaua motocicletei mele și gonind să-l văd. Să văd ce face. Să mă asigur că nu reînnoadă vechile relații cu populația feminină din vecinătate.

— O, Doamne! gem eu. Cât de proastă pot să fiu! Proastă, proastă, proastă de tot.

Lemnul rece e ca o alinare pe fruntea mea atunci când îmi izbesc ușor capul de tăblia biroului. Jack a avut dreptate. Iată-mă aducând *deja* problema asta la serviciu. Dar dacă nu înseamnă nimic? Atunci ce va fi? Ce se va întâmpla când se va întoarce? Ce se va întâmpla când o altă dansatoare la bară va intra în biroul lui? Sau când îl voi vedea flirtând cu o altă femeie? Am senzația că în cazul ăsta aș avea de pierdut.

Ben s-a strecurat în sufletul meu, cu firea lui nesuferită cu tot. De fapt, începe chiar să-mi fie milă de Mercy și de toate celelalte fete pe care în mod sigur le-a înșirat una după alta, ca apoi să le părăsească imediat. Cel mai înfricoșător lucru este că face toate astea cât se poate de firesc, în stilul lui caracteristic — este un tip amabil, amuzant, superficial, care îți trimite un mesaj de salut și te sună ca să-i cânti la telefon, pentru că așa vrea el. Nu își ascunde caracterul; nu minte și nici nu promite nimic. Nu se joacă cu mintea ta. Fetele alea fie nu au habar și cad în capcană, fie se opresc pe marginea prăpastiei și se aruncă în gol cu bună știință, exact cum am făcut-o și eu. Toate cădem, în cele din urmă, pradă șarmului lui Ben.

Iar acum simt că nu mai am aer, strivită sub povara acestor consecințe. Trebuie să ies de aici.

— V-am adus o porție mai mare! anunță chelnerița.

După mina ei radioasă, ai zice că servește o stea de cinema.

— Mulțumesc.

Oftând, tai o bucățică și bag în gură crema dulce-amăruie, lăsând-o să se topească pe limbă.

Ben a avut dreptate. Uneori schimbarea este bună.

— Și?

E o replică atât de neașteptată și se face auzită atât de aproape de mine, încât tresar.

— Ce părere aveți? Nu este cea mai bună tartă cu lămâi verzi pe care ați mâncat-o vreodată?

Doamne sfinte! Efectiv stă cu ochii pe mine în timp ce mănânc. Mă scoate din sărite.

Poate tocmai de aceea mă hotărâsc s-o fac pe afurisita și să-i spun:

— Am mâncat unele și mai bune.

E adevărat. Am mâncat una și mai bună, într-o minunată plantație de citrice, la vreo două ore de aici, înspre nord, înconjurată de râsete, și de dragoste, și de prietenie. Dar când chelnerița se întoarce și se îndepărtează, cu o mutră plouată, mă simt instantaneu vinovată.

— Reese?

Simt un gol în stomac la auzul vocii lui. Mă întorc și dau de acei ochi verzi privindu-mă intens.

— Jared?

Exact *asta* îmi lipsea acum.

El face un semn absent, în spate, și îmi explică:

— Tocmai am trecut pe la biroul tău, speram să te mai prind înainte de plecare. O doamnă cu o aluniță uriașă mi-a spus că s-ar putea să fi aici.

Doamna Cooke. I-am spus că iau o pauză și că o să mă întorc. De fapt, mi-am propus să lucrez până târziu astăzi, ca să recuperez anticipat pentru ziua de mâine, când voi fi plecată la înmormântare. În plus, am lucrat foarte puțin, din moment ce am fost preocupată de propriile mele fantezii, ca o idioată.

Îmi îndrept spatele și îmi aranjez bluza, în vreme ce Jared se așază pe scaunul liber din fața mea.

— Nu țin minte să-ți fi plăcut lămâile verzi, murmură el clătinând din cap cu mirare, în timp ce o cută mică i se adâncește pe frunte.

— Nici eu nu țin minte să te fi îmbrăcat ca un manechin de la Nordstrom.

Pe bune, ce naiba poartă? O jachetă sport verde-închis și ceva ce aduce a pereche de „pantaloni”. Sigur că da, încă mai arată bine, dar nu a fost niciodată genul de bărbat care se dichisește; prefera să arunce niște haine pe el, la întâmplare, și cu toate astea arăta teribil de sexy.

— Nu puteam să vin la o firmă de avocatură îmbrăcat ca un sudor, nu?

Face o pauză și aruncă o privire în jur.

— Unde e prietenul tău, avocatul?

De asta a venit așa de împopoțonat? Se simte inferior lui Ben? Strâng din dinți ca să-mi rețin zâmbetul. După aia îmi amintesc că Ben nu este al meu și că, probabil, nici nu va fi vreodată, iar pofta de zâmbet îmi pierde.

— Acasă la mama lui. Tatăl lui a murit weekendul trecut.

— Ah.

Se încruntă. Remarc că nu adaugă nici „îmi pare rău”, nici altceva asemănător. Așa ar fi fost politicoș. Dar îmi aduc aminte că, de obicei, eu eram cea care apela la bunele maniere, în vreme ce lui Jared îi lipseau cu desăvârșire.

Mă țintuiește cu privirea, dar chipul său este impenetrabil.

— Să știi că weekendul trecut am aflat totul despre setările de confidențialitate pe Facebook.

Simt că obrazii îmi iau foc și îmi feresc privirea de el. În schimb, mă uit la un palmier pitic de lângă masa noastră. Nu am mai îndrăznit să intru pe profilul lui de săptămâna trecută. Am preferat să nu aflu nimic nou, decât să mă aleg cu un ordin de restricție.

După o tăcere teribil de lungă și insuportabil de stânjenitoare, îmi dau seama că așteaptă răspunsul meu. Îmi dreg glasul și îi spun:

— Te-am avertizat. Nu poți fi niciodată suficient de atent când ai de-a face cu nebuni.

— Probabil că ar trebui să fiu supărat foc pe tine, Reese.

Privindu-mă pe sub gene, recunoaște:

— Dar nu sunt. Am meritat-o. Am meritat să-mi devastezi apartamentul. Am meritat să privesc cum te lingeă ticălosul ăla în fața mea.

Simt o undă de iritare și nevoia de a-i lua apărarea lui Ben devine coplesitoare.

— Ben nu ți-a făcut nimic.

Privirea atotștiutoare a lui Jared mă face să-mi corectez afirmația:

— Bine, fie. Dar, în apărarea lui, habar nu avea cine ești.

Buzele lui Jared se schimonosesc într-un zâmbet forțat.

— Corect. Dacă am fi fost noi doi și am fi dat peste un cuplu care făcea sex, am fi făcut exact ce ai făcut voi pe terenul de *paintball*. Poate cu mai puțină *inverșunare*, dar...

Cuvintele i se sting.

— Ce a avut Caroline de spus? îndrăznesc eu să întreb.

— Nu i-am zis nimic.

Își așază o mână pe masă, la doar câțiva centimetri de a mea. Ceva îmi spune că o face dinadins.

— Și știe că ești aici?

— Nu sunt proprietatea ei, Reese.

Scoate un oftat.

— Nu ne mai vorbim de câteva zile. Deocamdată, stă la niște prieteni. Eu...

Se apropie, vrând să mă ia de mână.

— Am știut din ziua în care ne-am întâlnit din întâmplare că am făcut o greșală a dracului de mare. Nu ar fi trebuit să te părăsesc niciodată. Te vreau înapoi.

— Aha.

Doar atât izbutesc să îngaim și mă las pe spătarul scaunului meu. Glasul mi-a pierit cu totul și simt că mă ia cu asalt un vârtej amețitor de emoții. Nu la asta mă așteptam. Mă vrea *înapoi*?

— De ce? mă pomenesc rostind cu glas tare și, imediat, regret că am întrebat.

Umerii i se destind, de parcă ar fi scăpat de o povară imensă.

— Te rog să-mi mai acorzi o șansă. Știu că vrei.

— De ce ești atât de sigur că vreau?

Dintr-odată, nici eu nu mai sunt sigură.

— Ei, haide!

Un zâmbet seducător îi arcuiește încetitor buzele. Întinde mâna și își împletește degetele lungi cu ale mele. Știe că acel surâs are puterea de a-mi topi toată hotărârea. I-am mărturisit-o de o mie de ori.

— Mă urmărești pe Facebook, mă vânezi la *paintball*. Ai intrat în bar cu rochița ta roșie, dându-ți părul pe spate, de parcă n-ai fi avut nicio grijă pe lumea asta, și ai urcat pe scenă. Știai că îmi vei atrage atenția. Iar acum eu îți ofer ceea ce dorești.

Îmi duce mâna la gură și căldura răsufării lui îmi umezește pielea. Exact cum făcea pe vremuri.

— Nu pot să mi te scot din minte nicio clipă. Știi ce cuplu grozav eram.

Ce ciudat! Mi-am imaginat acest moment de atâtea ori! Cu toate că Jared era mult mai chinuit de remușcări în închipuirea mea și fantezia asta îmi dădea întotdeauna o stare de euforie. Acum însă nu simt deloc încântare. Nu câtă vreme anxietatea și vinovăția nu fac parte din starea lui emoțională.

— Mda, *eram* un cuplu grozav. Și apoi mi-ai frânt inima înșelându-mă cu alta. Ca să nu mai vorbim că te-ai și *insurat* cu ea!

Clatin din cap și îmi smulg mâna dintr-a lui.

— Și acum ești gata s-o înșeli pe ea — soția ta — cu mine?

Sprijinindu-și coatele pe masă, își freacă fața cu ambele mâini.

— Nu pot alege pe cine iubesc și niciodată nu am încetat să te iubesc, Reese. Doar am crezut că o iubeam pe Caroline mai mult. Dar nu e așa.

Brățele îi cad pe lângă corp.

— N-o iubesc la fel cum te iubesc pe tine. Mai dă-mi o șansă, te rog. Vino la mine acasă, să mai stăm de vorbă.

— Stăm de vorbă acum.

Își atinge ochii asupra buzelor mele, cu un zâmbet enigmatic. Știu ce are de gând și mă îndoiesc profund că vrea cu adevărat să discutăm.

Surâd în colțul gurii. Ce ciudat! Dacă Ben ar fi fost în locul lui, ar fi venit la mine și mi-ar fi spus direct că vrea să mă ia la el acasă pentru o tăvăleală. Dar, pe de altă parte, Ben nu s-ar comporta ca el, fiindcă nu s-ar juca niciodată cu inima mea.

— Nu cred.

El se strâmbă și cade pe gânduri.

— Ce este?

Scutură din cap și se încruntă.

— Încerc să-mi dau seama dacă o faci pe inabordabila sau chiar mă refuzi.

Aș putea să mă culc cu el. Aș putea să mă duc în apartamentul lui, să mă bag în pat cu el și să recuperez ce mi-a fost furat cu mult timp în urmă. Chiar și pentru o singură noapte. Dacă mă iubește cu adevărat — încep să mă întreb dacă Jared știe ce înseamnă să iubești —, l-aș răni. Caroline ar fi distrusă.

Dar m-ar distruge și pe mine.

Mă ridic în picioare.

— Adio, Jared! Să nu mă mai cauți.

Am luat o decizie înțeleaptă. Măcar o dată în viața mea.

Azvărl o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă, pentru consumație, și îi întorc spatele. Mă întâmpină o pereche de ochi roșii și înlăcrimați, asortați cu părul roșcat care îi încadrează chipul. Nu știu de cât timp ne urmărește Caroline, cât de mult a surprins din conversația noastră. A auzit suficient. Suficient cât să mă facă

să mă simt mai bine. Situația asta ar trebui să fie o victorie pentru mine.

Dar acum am doar un sentiment de ușurare, fiindcă am încetat să mă agăț de ceva ce nu voi primi niciodată înapoi. Și simt milă pentru ea, fiindcă este îndrăgostită de un asemenea individ.

— E numai al tău, Caroline. Dar, drept să-ți spun, cred că până și *tu* ești prea bună pentru el.

Trec pe lângă ea fără să privesc în urmă.

Se aude o bătaie în ușă și, după o secundă, se ițește claia de păr a lui Mason.

— Hei, eu și Jack ne gândeam să ieșim cu toții să luăm masa în oraș astă-seară...

Glasul îi piere când mă vede îndesându-mi hainele în rucsacul plin ochi.

— Plec la plantație acum.

După tot ce s-a întâmplat cu Jared, nu mai pot aștepta încă o noapte. Nici măcar nu i-am trimis un mesaj lui Ben ca să-l anunț că vin. Mi-e teamă că-mi va spune că nu e nevoie, iar eu simt pur și simplu nevoia să fiu acolo.

Trebuie să-l văd pe Ben.

— Ah. Bine.

Își coboară privirea spre dosarul alb, burdușit de hârtii și prins cu elastice groase, pe care îl ține strâns în mână.

— Ce ai acolo? îl iscodesc eu.

Oftează și îmi aruncă o privire pe furiș.

— Un caz la care lucrez. Nu e mare lucru.

— Mda? Și despre ce este vorba? îl întreb, trăgând fermoarul rucsacului.

Mason poate purta o conversație aproape normală, dacă este vorba de un caz juridic.

— Auzi, ai putea să te uiți la costumul pe care l-am pregătit pentru mâine? Știi că nu le am cu nuanțele.

— Hm... Bine.

Mason nu m-a rugat niciodată să fac asta.

— De ce nu-i ceri părerea Linei?

Măinile îmi încremenesc în aer.

— O, la naiba! V-ați despărțit?

Imediat, îl acuz:

— Nu i-ai ținut părul când a vomitat, așa-i?

Nu am mai vorbit cu Lina de weekendul trecut. Dacă ei s-au despărțit într-adevăr, iar eu am aflat abia acum, sunt o prietenă de tot rahatul.

— Nu! Adică da, i l-am ținut. Și nu, nu ne-am despărțit.

S-a fâstâcit de tot.

— Numai că... te întreb pe tine fiindcă ești aici. Dar, dacă vrei ca un membru al familiei tale să apară la înmormântare îmbrăcat ca un clown, atunci asta e. Am să...

— Bine, mă uit. Dumnezeu!

Trec agale pe lângă el și mă îndrept spre camera lui, zâmbind în sinea mea la auzul cuvântului „familie”. După divorț, el și Jack sunt familia mea.

— Îți bați joc de mine, mormăi eu când dau cu ochii de cămașa vișinie cu rățuște gri, minuscule. Ce naiba e asta?

Înșfac cămașa și o azvârl în coșul de gunoi. Scotocesc prin șifonierul lui, găsesc o cămașă simplă, bleumarin.

— Asta e bună, declar ferm.

Mă întorc și îl văd stând rezemat de cadrul ușii, urmărindu-mă.

— Chiar ai dat bani pe cămașa aia?

El ridică din umeri.

— Tipul de la magazin mi-a spus că e la modă.

— Tot așa erau și chiloții cu picior ai bunicii, dar nu aș fi purtat așa ceva.

Trec pe lângă el, îndreptându-mă spre camera mea.

— Chiar trebuia să o arunci la gunoi?

— Da. Să nu te mai duci vreodată la cumpărături fără mine sau fără Lina. Dar absolut niciodată. Altfel, te dezmoștenesc.

Îmi înșfac rucsacul, dornică să pornesc la drum.

— Doamna Cooke a trimis la fermă un aranjament floral uriaș, din partea firmei.

— Frumos din partea ei!

— S-a anunțat furtună în seara asta. Ești sigură că nu vrei să iei mașina?

— Da. O să ajung înaintea furtunii.

Mason rămâne pe loc, uitându-se tare ciudat la mine.

— Ei bine, ai grijă cum conduci motocicletă aia, sau cum i-oi spune tu. Ne vedem mâine, da?

— Mda. Mason, de ce ești așa de drăguț cu...

Îmi pierde graiul când Mason se apropie și mă cuprinde într-o îmbrățișare stângace, înainte de a ieși ca o vijelie din camera mea.

Clătinând din cap, mă întorc și plec, arzând de nerăbdare să revăd zâmbetul lui Ben.

Chiar dacă suntem doar prieteni.

Capitolul treizeci și doi

■ ■ ■

BEN

— Ia o carte, dragule. Tu stai pe tușă tura asta, îmi ordonă mama.

Îmi pun cărțile de joc pe masă, cu fața în jos, și îmi încrucșez brațele la piept, zâmbind în vreme ce îi privesc pe Elsie și pe Jake cum încearcă să-i taie cărțile cu atuul. Amintiri dragi îmi năvălesc în minte: seara de duminică era întotdeauna rezervată jocului de cărți în familie, pe veranda din spate. Nu se acceptau absențe. La început, până și tata ni se alătura. De obicei, venea după ce lucrase ore în șir la obiecte de mobilier și, în cele din urmă, adormea pe scaun. Dar știam, după felul în care mama îi arunca ocheadă, că era fericită pentru simplul fapt că el stătea acolo, împreună cu noi.

Când eram mai mici și părinții mamei încă erau în viață, jucam Go Fish. E un soi de Monopoly într-o variantă mai simplă, dar, după ce m-am aliat cu Jake împotriva lui Elsie, făcând-o să plângă de prea multe ori, jocul a dispărut în mod misterios. Nici în ziua de azi nu știu unde l-a ascuns mama.

În vara când am împlinit unsprezece ani am învățat să joc *euchre*, după ce bunicul a murit din pricina unui atac de cord. Bunica s-a mutat într-un azil, preferând liniștea de acolo în locul zarvei unui cămin cu cinci adolescenți. La noi în casă întotdeauna erau destui jucători. Dar situația s-a schimbat pe măsură

ce fiecare copil din familia Morris și-a luat zborul, de îndată ce s-a ivit ocazia, până când pe verandă am rămas doar eu cu mama și am început să jucăm din nou Go Fish.

Nu îmi vine să cred că au trecut opt ani de când nu am mai fost cu toții laolaltă.

Astă-seară este joi, nu duminică, și jucăm din nou cărți sub acoperișul mamei. Ea radiază de fericire.

— Îți convine să stai în fostul dormitor al lui Ben? o întreabă mama pe Tara, soția lui Rob.

Tara și fratele meu ni s-au alăturat după ce le-au dus la culcare pe cele două fetițe ale lor în cel mai mare dormitor al casei, suficient de spațios pentru toți patru.

— Da, e perfect, Wilma. Mulțumesc.

Tara este o femeie cu glas molcom, păr castaniu și ochi mari. Pare simpatică, dar nu e foarte vorbăreață. Mult prea liniștită pentru gustul meu. Și mult prea slăbănoagă, dar lui Rob i-au plăcut întotdeauna „prăjinile”. Am impresia că o intimidez. De două ori când am intrat în bucătărie și am găsit-o singură, nu știa cum să iasă mai repede de acolo.

— Vrei să zici camera *mea*. Fen mi-a furat-o după ce m-am mutat de aici, ripostează Rob, arzându-mi o palmă pe spinare când trece prin dreptul meu.

— Când în sfârșit, bietul dormitor a avut parte de ceva acțiune, șoptesc eu, făcându-i lui Jake cu ochiul.

Dintre noi toți, el era cel mai timid în preajma fetelor.

— A avut parte de multă acțiune, măgarule, mă ia în derâdere Rob.

— Un „lucru manual” din partea lui Molly Mumford nu se pune la socoteală.

— Băieți! exclamă mama scandalizată, iar eu și Jake izbucnim în râs.

Nici măcar Elsie nu se poate abține să chicotească. Bineînțeles că își amintește și ea. Toți trei trăgeam cu urechea, cu paharele

lipite de peretele care despărțea camera lui Elsie de fosta cameră a lui Rob, și am auzit totul.

— Cred că faza cea mai tare a fost atunci când Molly a țipat „E așa lipicios!”, spun eu.

Articulez ultimele cuvinte pe un ton pițigăiat, încercând să redau cât mai fidel mutra pe care îmi imaginez că a făcut-o fata, și ridic mâinile în aer, cu chipul schimonosit de groază.

— Benjamin James Morris! mă admonestează mama cu severitate, aruncându-și cărțile pe masă, în vreme ce Elsie și Jake explodează într-o cascadă de râsete.

Până și Tara stă cu mâna la gură, străduindu-se să-și ascundă amuzamentul.

— O să-ți tăbăcesc fundul, mormăie Rob, deși o spune zâmbind.

— Oricând, frățioare!

El și cu mine suntem cei mai asemănători ca gabarit, deși eu am cu cel puțin zece kilograme de mușchi în plus și sunt mai înalt cu vreo cinci centimetri.

— Nu se bate nimeni sub acoperișul meu! ne avertizează mama, ridicând amenințător un deget în aer.

Robert pufnește.

— Bine. Atunci, hai să ne răfuim în hambar. E un loc mult mai potrivit pentru luptă.

Se lasă o tăcere de moarte.

— La naiba! Scuze! Nu am vrut să insinuez nimic cu treaba asta, dă Rob înapoi, cu mâinile ridicate împăciuitoare.

— Nu-ți face griji, omule.

Fac un gest nepăsător.

— Ai dreptate. Hambarul e un loc numai bun. De îndată ce vindem ultimele unelte și lemnul de acolo, vom înființa propriul nostru club de lupte și Mezinul Morris o să vă tăbăcească fundurile bătrâne.

Am fost ocupat săptămâna asta să fac curățenie în hambar. Sunt o grămadă de unelte acolo. Laolaltă, valorează o mulțime de bani.

— Sună bine, omule.

Rob mă strânge ușor de umăr când trece din nou pe lângă mine și se duce să inspecteze cerul întunecat.

— Ce bine ar fi să nu vină furtuna! Voiam să o duc pe Tara pe plantație.

— Vei avea tot timpul la dispoziție în weekend.

Mama se întoarce și îi zâmbește radios Ritei, prietena lui Jake, care iese din bucătărie cu pași greoi și legănați, ținând o ceașcă de ceai în mână.

— Ce mai jucați? întrebă ea cu accentul ei târăgănat, în vreme ce Jake întinde o mână spre ea și o trage lângă el până când burta ei se sprijină de obrazul lui.

Dintre toți frații mei, pe Jake nu l-aș fi văzut niciodată așezat la casa lui. Mi se pare atât de ciudat! În afară de mine, desigur, el a fost cel mai mare fustangiu dintre toți. Dar de când s-a cuplat cu Rita, la un Mardi Gras¹, cu câțiva ani în urmă, lucrurile au luat o cu totul altă turnură. Iar acum urmează să aibă un copil.

— Jucăm *euchre*.

El se bate cu palmele pe genunchi.

— Haide, vino și stai aici, să te învăț cum să joci.

— Poate altă dată. Sunt destul de obosită acum.

Îi ciufulește părul — care este de un blond mai închis decât al meu — și se întoarce spre mine zâmbind.

— Ți mulțumesc că ne-ai cedat camera lui Elsie.

— Ca să fie cât se poate de clar, am făcut-o pentru tine și pentru bebeluș, nu pentru clovnul ăsta.

¹ *Mardi gras* („marțea grasă”) face referire la ultima zi în care se permite consumarea alimentelor de origine animală, înainte de postul Paștelui. În mai multe țări, se celebrează printr-un festival sau un carnaval popular — carnavalul de la New Orleans este cel mai spectaculos. (N. red.)

Îi fac cu ochiul.

— Și eu, care credeam că-ți place mansarda! De când erai mic îți plăcea, intervine mama.

Jake se prăpădește de râs.

— Ce tot spui acolo? Era speriat *de moarte* de mansardă. Se plângea mereu de fantome. Așteaptă numai să se dezlănțuie trăsnetele diseară! Va tremura ca varga sub așternut, singur, acolo sus.

Icnește când îi arunc o portocală drept în stomac.

— O s-o mănânci pe asta, mă ceartă mama, smulgând-o din mâna lui Jake înainte ca el să apuce să mi-o arunce înapoi.

Mama adaugă aluziv:

— Sunt sigură că Reese te-ar putea apăra de tunete și de stații, dacă ar fi aici.

— Reese?

Jake și Rob vorbesc la unison, iar sprâncenele li se arcuiesc atât de tare, încât aproape că le sar de pe frunte.

— Să nu-mi spui că...

Un zâmbet larg răsare pe chipul lui Rob.

— Benjy are o prietenă?

La dracu! Întotdeauna am urât diminutivul ăsta. Mă face să mă simt ca un câine. Mi s-a spus Benjy de multe ori.

— E doar o prietenă.

Îi arunc mamei o privire exasperată, dar ea și-a luat din nou cărțile în mâini și le studiază cu atenție, afișând un zâmbet malițios.

Nu mai contează. Jake și Rob au început deja să mă ia peste picior.

— Ce fel de fată l-ar putea pune cu botul pe labe pe ticălosul ăsta?

— Ce e în neregulă cu ea?

— Crezi că știe cât fac doi plus doi?

— Are sâni falși sau naturali?

Pentru întrebarea asta, Jake s-a ales cu două palme peste cap și cu câte o lovitură de picior pe sub masă de la fiecare femeie aflată în imediata lui apropiere.

Mă ridic și îmi întind oasele, cu mâinile deasupra capului, dar reușesc să cobor rapid una ca săarez pumnul lui Jake care țintește stomacul meu. Dându-mă la o parte din calea lui, o cuprind în brațe pe Rita, odihnindu-mi palmele pe burta ei. Înainte ca amica mea Storm să rămână însărcinată, nu-mi amintesc să fi pus vreodată mâna pe burta unei viitoare mămici.

— Când crezi că ar fi momentul potrivit să-i povestim despre noi doi, Rita? spun eu așezându-mă cel mai nesuferit rânjet de care sunt în stare și mă uit la Jake, care se face roșu ca racul.

— Pleacă dracului de lângă ea! zbiară el, însă râde.

Toată lumea râde. Până și mama, deși se străduiește din răsputeri să se abțină și clatină dezaprobator din cap, din pricina limbajului nostru, fără nicio îndoială. Cred însă că s-a dat bătută și a renunțat să ne mai facă vreo observație, cel puțin în seara asta.

Zâmbesc cu gura până la urechi, din foarte multe motive. Ce bine că sunt toți aici!

Aproape toți.

— Unde pleci? Suntem în toiul jocului! se plânge Elsie.

— Mă duc să văd ce pune la cale fratele meu cel mai mare.

Josh abia a sosit de vreo oră și și-a petrecut majoritatea timpului în hambar.

— Spune-i să vină în casă, mă roagă mama. Vom rămâne fără curent îndată ce se va porni furtuna.

E garantat.

O iau pe după colțul casei tocmai în momentul când Jack spune:

— Chiar și-a găsit Ben o fată destul de idioată încât să... Au! Cine m-a lovit pe sub masă de data asta?

Văzându-l pe cel mai mare dintre frații Morris stând în mijlocul hambarului, mi se face părul măciucă. E ca și cum Joshua Morris Senior ar fi reînviat din morți, dând timpul înapoi cu douăzeci de ani. Are aceeași privire dură și pătrunzătoare ca a tatei.

— Salut, îi strig eu, ținându-mi puțin respirația când trec bariera invizibilă dintre lumea de afară și domeniul tatălui meu.

Nu-mi place deloc să mă aflu aici, nici măcar la o săptămână după ce am făcut curat, am aerisit locul și am schimbat sistemul de iluminat. Umezeala care se simte în aer odată cu apropierea furtunii nu face decât să intensifice mirosul puternic de lemn.

Josh se uită la mine cu chipul golit de orice expresie. Seamănă leit cu tata nu numai ca fizic, ci și ca purtări. Dintre noi toți, el e cel mai serios și mai tăcut. Un pic cam prea retras, preferând hobby-urile solitare, cum ar fi să meșterească la motoare. El m-a învățat să repar tractorul bunicului.

— Salut, Ben, îmi răspunde el cu glas surmbru.

După o clipă de tăcere, se apropie de mine și mă strânge cu toată puterea în brațe, luându-mă prin surprindere. Având în vedere diferența de vârstă de șapte ani dintre noi și temperamentele noastre complet opuse, nu am fost niciodată apropiați.

— Mă bucur că ai fost aici când s-a întâmplat.

Se îndepărtează de mine, strecurându-și mâinile în buzunarele pantalonilor și scrutând tavanul boltit, și adaugă:

— Uitasem cât de mare e hambarul ăsta.

— Mda. Nici nu ți-ar veni să crezi câte porcării am găsit îngropate aici.

Cel puțin cincizeci de sticle de whisky goale, inghesuite în diverse cotloane, împreună cu nenumărate pachete de țigări mucegăite — nici măcar nu știam că tata fuma — și niște reviste porno de prin anii '70 — probabil ale bunicului —, pe care le-am îndesat în valiza lui Jake, în chip de glumă.

— Sunt convins, mormăie Josh. Ce crezi că l-a împins s-o facă?

— Mama voia să-l părăsească.

Josh se întoarce și mă privește șocat.

— Vorbești serios?

— Am auzit cu urechile mele. Se săturase până peste cap.

Ezit, neștiind dacă să-i spun și restul.

— L-am auzit plângând.

Un licăr de înțelegere i se aprinde în priviri în vreme ce se întoarce spre masa din lemn de nuc negru, a cărei suprafață zgrunțuroasă a fost îmbibată cu ADN-ul tatei. Cu doar câteva zile în urmă, fusesem pregătit s-o tai bucăți cu fierăstrăul, dar nu m-am îndurat să-l pornesc.

— Am plâns când m-a părăsit Karen, cu toate că am meritat-o, îmi destăinuie fratele meu.

Clatin din cap.

— Nu pricep, Joe. L-ai urât pe tata pentru ce-i făcea mamei. Îl urai atât de mult, că n-ai mai călcat pe aici timp de opt ani! Cu toate astea, ne-ai întors spatele și ai făcut exact ca el.

— Știu. Aveam tot ce-mi puteam dori și am dat cu piciorul norocului. Aș vrea să fi avut un motiv întemeiat.

Face o pauză.

— Mă întreb ce-ar fi fost dacă mama s-ar fi hotărât să divorțeze cu ani în urmă. Poate că el ar fi cerut ajutor... Poate că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea...

— Știu unde bați și nu-mi place deloc ce aud.

Simt cum mi se încordează spatele.

— Să nu încerci să dai vreodată vina pe mama. Singura ei greșală e că l-a iubit prea mult pe netrebnicul ăla.

— Nu dau vina pe ea, doar că...

Glasul i se frânge în timp ce se învârte prin hambar.

— Acum sunt într-un program de dezalcoolizare în doisprezece pași și am ajuns la etapa în care trebuie să spun că-mi pare rău. Am o mulțime de motive să regret. Îmi pare rău că nu am fost aici ca să ajut. Regret că i-am întors mamei spatele.

— Nu ești singurul, îi reamintesc eu și criza mea de furie se risipește la fel de repede cum s-a pornit.

— Mda, dar sunt fratele cel mai mare. Cu toate acestea, tu ești cel care ai stat lângă mama până la capăt, salvând situația.

— Nu întotdeauna.

Dau un bobârnac ușor tăbliei de nuc negru.

— Mă mir că idiotul n-a mierlit-o mai devreme, la halul în care bea, mormăie Josh, iar trăsnetele bubuie în depărtare. Știi, întotdeauna mi-am dorit să semăn mai mult cu tine. Chiar și când tu erai copil, iar eu aproape terminasem liceul.

Josh lovește o surcea cu vârful pantofului și pe buze îi mijeste un mic zâmbet.

— Întotdeauna erai fericit, nu puneai nimic la suflet. Toată lumea te iubea. Erai atât de diferit de el. Nu ca mine.

Scrâșnește din dinți.

— A trebuit să pierd totul — nevastă, casă, copii — ca să înțeleg asta.

Cu mâinile în buzunare, se răsucesce și se uită la mine cu încrâncenare sumbră.

— Am încetat să mai fiu ca el, Ben. N-o să-mi mai duc viața de parcă aș fi fost programat să fiu Joshua Morris Senior. Nu m-am mai atins de băutură de șase luni; îi văd pe copii ori de câte ori am ocazia. Îi duc peste tot. Stau de vorbă cu ei și râd împreună cu ei. Vreau să știe că tatăl lor îi iubește. Cât despre Karen?

Își pleacă fruntea, abătut, apoi continuă:

— Nu știu dacă-mi va mai acorda vreodată o altă șansă, dar voi face tot posibilul să mă schimb. Nu vreau să zac în propria baltă de vomă, peste douăzeci de ani, fiindcă nu am trăit viața pe care aș fi putut s-o trăiesc. *Cu toții* trebuie să ne analizăm foarte bine viața. Dacă omul ăsta ne-a tras în jos, într-un fel sau altul, acum este momentul să ne eliberăm de tot ce a fost și să mergem mai departe.

Dau din cap în tăcere și un alt tunet zguduie cerul.

— Ar fi cazul să intrăm în casă. O să fie o furtună puternică la noapte.

— Da, mă aprobă el.

Ne întoarcem amândoi și ieșim din hambar umăr la umăr. Ne uităm la copaci, la plantele care se leagănă din ce în ce mai tare pe măsură ce vântul se întetește și la picăturile de ploaie care încep să cadă din cer — la început, câțiva stropi rătăciți, mari și grei. Apoi, în mai puțin de zece secunde, se dezlănțuie o ploaie torențială.

Lumina unui far de motocicletă se zărește pe aleea în pantă. Mijesc ochii, mormăind în barbă:

— Să fie oare...?

Simt cum inima mea face un triplu salt în vreme ce motocicleta Harley vine în trombă pe alee. Huruitul motorului face concurență tunetelor. Șuvițe blonde și purpurii flutură de sub casca motociclistului.

— Cine e? mă întreabă Josh.

Zâmbesc și gâtul mi se strânge de emoție.

— E fata mea.

Și acum o spun din toată inima.

Ne dăm la o parte, Reese înaintează și se oprește abia în hambar, cu hainele ude learcă. Își scoate casca și își dă părul la o parte de pe fața ei minunată. Niciodată nu mi-am dorit cu atâta ardoare să sărut o fată.

Ochii ei de nuanța caramelelor mă privesc șovăitor.

— Știi cât de ursuză sunt dimineața. M-am gândit că ar fi mai bine să vin astă-seară.

— Fiindcă nu mai rezistai departe de mine încă o noapte, i-o servesc eu, punând-o la încercare.

Și când o văd cum înghite în sec, îmbujorându-se și plecându-și privirea într-un fel care nu o caracterizează deloc, știu că am dreptate.

Și sunt al naibii de fericit.

Ea își îndreaptă atenția spre Josh și îi întinde mâna.
— Bună, eu sunt Reese!
— Lasă naibii salutarile pentru mâine-dimineață! o întrerup.
O prind de talie săltând-o de pe motocicletă ca pe un copil.
O pun pe un umăr și pornesc cu pași mari prin ploaie. Abia
dacă-i simt greutatea.

Capitolul treizeci și trei

■ ■ ■

REESE

— Ben! Dă-mi drumul! Lasă-mă jos! strig eu răsând, în vreme ce ușa de la intrarea principală se trânteste cu zgomot.

Speram să fie fericit să mă vadă, dar, după felul în care m-a privit acolo, în hambar, cred că are de gând să mă devoreze. Nici nu aș fi putut visa o primire mai bună.

— Reese? aud vocea Wilmei de undeva din spatele casei.

— Măine, mamă! răspunde Ben, urcând deja scările.

— Benjamin, lasă fata jos!

Casa se cufundă în întuneric — e pană de curent. Atenția Wilmei e distrasă, iar eu atârn pe umărul lui Ben, pe scară, în beznă.

— La naiba!

Ben se oprește să-și scoată telefonul din buzunar și luminează drumul, dar nu mă lasă jos decât după ce urcă un șir foarte îngust de scări ce duc la mansardă.

— Dormim aici astă-seară, mă anunță el.

Picioarele mele ating pământul exact în clipa când o lumină difuză umple încăperea, provenind de la o mică lanternă cu baterii așezată pe o masă simplă, de lemn.

— Uau!

Abia pot să disting ce este în jurul meu. Deși destul de mare, spațiul ăsta e doar o mică parte din întreaga mansardă. Totul e în

alb: podelele, pereții înclinați, tapetul. Constituie un fundal plăcut pentru toată mobila confecționată de tatăl lui Ben, inclusiv un pat impunător, acoperit cu o cuvertură matlasată multicoloră. Mă gândesc că ziua pătrunde multă lumină aici, prin cele două lucarne. Dar în clipa asta se tânguiesc zgomotos, bătute de rafalele de vânt și de ploaie.

— Ce plăcut e aici! Ca într-o cabană.

Rucsacul meu trece în zbor pe lângă mine, cu o secundă înainte ca două mâini puternice să mă prindă de umeri și să mă răsucească. Mă pomenesc față în față cu zâmbetul uriaș al lui Ben. Mă sărută aprins pe buze, iar eu mă lipesc de el. Când, în cele din urmă, se desprinde din sărutare, cu brațele încă în jurul meu, îmi șoptește răgușit:

— Ce surpriză fantastică mi-ai făcut!

— Chiar așa? Sunt renumită pentru că uneori fac surprize neplăcute, îl tachinez eu, deși pe dinăuntru sunt un ghem de nervi care vibrează.

Îmi odihnesc palmele pe pieptul lui lat și mă aplec spre el, ca să-i inspir mirosul curat, de săpun. Nu-mi vine să cred cât de mult mi-a lipsit.

El râde ușor și își sprijină bărbia de creștetul meu.

— Asta-i unul dintre motivele pentru care te iubesc, declară Ben.

Nu știu care din noi se crispează primul, dar, de îndată ce aceea propoziție — acele două cuvinte — îi zboară din gură, amândoi suntem încordați.

Ben se relaxează primul. Auzindu-i geamătul exasperat, mă ghemuiesc din nou la pieptul lui.

— Știi ce-am vrut să spun, nu?

— Că ești îndrăgostit lulea de mine, normal.

Am glumit de atâtea ori pe tema asta! Acum aș da orice să fie adevărat. Respir precipitat și îmi las capul pe spate, să-i întâlnesc privirea, sperând că nu vede adevărul pe care mă străduiesc să-l disimulez, că am început să simt *cu adevărat* ceva pentru el.

Dar își dă seama instantaneu. Sau, oricum, vede ceva. Mă mângâie pe obraz și pe chipul său se strecoară îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat?

Sunt gata să deschid gura să-i răspund, dar ce să-i spun? Habar nu am! Cum naiba să abordez subiectul fără să-l sperii? Soneria telefonului mă salvează. Ben ridică mobilul și văd afișat pe ecran numele lui Mason.

— I-ai spus că vii aici? întrebă Ben.

— Da.

— Atunci, ar fi cazul să-i răspund.

Mă sărută iute pe creștet și se desprinde de mine ca să răspundă.

— Hei, Mace! Care-i treaba?... Da, tocmai a ajuns... Hm... Nu...

Îmi aruncă o privire, apoi se îndepărtează câțiva pași.

— Bine. În regulă.

Îl ascult absentă în vreme ce deschid fermoarul rucsacului și îi răstorn conținutul pe pat, inclusiv rochia neagră, simplă, pe care o voi purta mâine și care va trebui călcată, fiindcă s-a șifonat stând înghesuită trei ore. *Aproape* că i-am luat-o ploii înainte. Din cauza potopului care s-a dezlănțuit când am ajuns pe alee, combinat cu mersul lent al lui Ben, sunt udă până la piele. Am înghețat și temperatura de aici în mod cert nu mă ajută. Îmi deschii fermoarul jachetei și o azvârl pe spătarul unui scaun. Urmează cizmele și șosetele. Intenționez să-mi pun pijamaua, chiar dacă o voi purta scurt timp.

— Ești sigur că este...

Oftează profund.

— Bine... da... Ne vedem mâine, încheie Ben conversația.

Mă încrunt.

— Ce voia Mason?

Ben lasă să-i cadă greoi brațele pe lângă trup, cu o expresie impenetrabilă, încât fața lui capătă un calm straniu. Urmează o pauză îndelungată. Ben e adâncit în gânduri, se uită la mine, la

rucsacul meu, apoi la toate hainele pe care le-am răsturnat din el, și din nou la mine.

— Mă cam sperii, Ben. Ce s-a întâmplat?

Îl aud cum expiră ușor înainte de a trânti telefonul pe masă.

— Mason era îngrijorat că ai plecat pe furtună și voia să știe dacă ai ajuns cu bine.

— Ești sigur? S-a purtat tare ciudat astă-seară. M-a îmbrățișat.

Ben zâmbește și se apropie de mine. Lipindu-și fața de gâtul meu, zăbovește cu buzele pe piele, iscându-mi fiori în tot corpul.

— Și cum a fost? Ca și cum ar fi îmbrățișat un urs?

— Mai degrabă un porc spinos.

Ben râde.

— Mason e un tip ciudat. Tipii ciudați fac lucruri ciudate.

— Nu mai vorbi despre fratele meu vitreg când faci asta, bombăn eu, lăsându-mi capul pe spate, în vreme ce vibrația vocii lui îmi gădilă gâtul.

— Bine.

Și mă lasă pe neașteptate. Mă întorc și văd cum mătură cu mâna lucrurile de pe pat, împrăștiind totul pe jos.

— Hei!

— O să-mi scot părleala cu vârf și îndesat!

Zâmbesc și amintiri vagi din Cancún îmi reînvie în minte.

— Ai luat câteva pahare de Margarita la bord? E unul dintre momentele alea când din două lucruri greșite categoric nu iese unul bun.

Dacă nu aș fi vomitat pe el, dacă ne-am fi culcat împreună în seara aceea, m-aș mai afla oare aici, întrebându-mă cum naiba să-i spun unui tip care evită să se implice în vreo relație că m-am îndrăgostit de el, și încă rău de tot?

El se întinde și mă apucă de mână, trăgându-mă lângă el, până când reușește să mă împingă pe pat, iar degetele lui îmi desfac cu iscusință cureaua jeansilor.

— Ai hainele ude. Trebuie să le dai jos rapid.

Tipul ăsta a transformat dezbrăcatul femeilor într-o artă, fiindcă reușește cumva să scoată absolut tot de pe mine în timp record și fără niciun ajutor din partea mea, astfel că mă pomenesc goală-golufă în fața lui, iar el își plimbă privirea nestingherit pe trupul meu.

— Mansarda asta trebuie să fie reizolată, îmi confirmă el când un fior îmi scutură trupul.

Dar, cinstit vorbind, nu cred că e din cauza frigului.

— Sunt dezbrăcată, din nou. Și tu ești îmbrăcat.

Ben își ridică marginea tricoului negru, îmbibat de apă, și îl trage peste cap, apoi îl aruncă, dând la iveală curbele netede ale mușchilor. În vreme ce fulgerele brăzdează cerul în zigzag cu luminile lor albe, îl privesc cum își descheie jeansii, îi lasă să cadă pe podea, scoțând și boxerii odată cu ei. Mă pomenesc stând întinsă pe pat și căscând ochii la un trup foarte gol, foarte atrăgător. Ben stă în fața mea, foarte excitat. Mi se taie respirația la vederea lui.

— Se pare că ai o problemă, cuget eu, folosind replica din Cancun.

Cu toate că sunt puțin timorată, îmi desfac ușor picioarele, în întâmpinarea lui. Ben este un tip care apreciază pe deplin trupul unei fete. Nu doar trupul unei fete *oarecare*. Trupul *meu*, din câte se pare. Fundul meu rotofei, rotunjimile mele. Cele mai mari surse de nesiguranță ale mele par a fi pentru el cele mai excitante aspecte.

— Nici nu-ți închipui cât de serioasă e problema mea.

Tensiunea subită din maxilarul său îl face și mai frumos. Plonjează în pat, între coapsele mele, cu coatele înfipite în saltea, de o parte și de alta a umerilor mei. Căldura ce radiază din trupul lui uriaș va compensa răcoarea din aer.

— M-am gândit la asta toată săptămâna, îmi zice el.

O mână își croiește drum până la *piercing*-ul meu și se joacă blând cu el, cu mult mai multă blândețe decât l-aș fi crezut vreodată capabil.

— Știi că am refuzat o regină a frumuseții?

Mi se strânge inima.

— Mai ții minte că uneori trebuie să mai și taci?

Ce se va întâmpla când nu o va mai refuza pe regina frumuseții? Sau pe Bombonica? Cum mă va afecta pe mine? Sau *pe noi*? Sau *relația* pe care o avem noi acum? O *vom pierde* pe vecie. Asta se va întâmpla.

Îl privesc pătrunzător și îmi mușc limba, înspăimântată că mă va lua gura pe dinainte.

— De ce ai refuzat-o? îl întreb.

Mă privește cu ochi plini de curiozitate. E imposibil să nu remarc cât de tare bate inima lui pe pieptul meu. Aplecându-se, își trece ușor buzele peste ale mele și îmi răspunde simplu:

— Nu m-a interesat.

— Nu te-a interesat o regină a frumuseții? Imposibil.

Respir adânc, ca să mă calmez. Se pot înțelege foarte multe lucruri din afirmația asta. Faptul că eu vreau să înțeleg *doar un singur lucru* este grăitor și înspăimântător. De ce îmi fac singură una ca asta? *Nu pot* să pretind că nu-mi pasă. Ar fi ca și cum mi-aș arunca toate sentimentele într-un borcan și l-aș sigila. Oricine mă cunoaște poate anticipa o explozie garantată, cu consecințe devastatoare.

— Știu. Șocant, nu?

Îi surprind licărul din ochi. Dar dispare rapid.

— Ce-i cu tine? Pari distantă.

— L-am văzut pe Jared astă-seară.

E un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

Mâna lui Ben, care tocmai îmi dezmiardă un sân, încremeneste. Văd cum îi saltă mărunul lui Adam și îl aud înghițind în sec.

— Și ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus că mă iubește. Regretă că s-a despărțit de mine și mă vrea înapoi.

Ben își pleacă fruntea și o sprijină de a mea. Rămânem așa, într-o tăcere desăvârșită, în vreme ce afară tunetele bubuie și

furtuna se întetește. Este fie cea mai înceată, fie cea mai lungă furtună la care am fost martoră vreodată. Majoritatea celor din Florida lovesc puternic și rapid, iar apoi își văd de drum.

În cele din urmă, el oftează și își înalță capul ca să se uite pe fereastră, iar în lumina puternică a fulgerelor barba lui abia mijită sclipește argintie.

— Ar fi trebuit să mă aștept la treaba asta, mormăie Ben, clătinând din cap aproape imperceptibil. Așa-mi trebuie.

Mă posomorăsc. El se rostogolește de pe mine, luând cu el toată căldura și afecțiunea, și se lungește pe spate. Își pune un braț sub ceafă.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Râsul sec al lui Ben răsună în mansarda slab luminată.

— Ce ironie! Știi, atunci când mama și Elsie au început să mă bată la cap spunându-mi că am sentimente pentru tine, le-am trimis la plimbare.

Capul îi cade moale într-o parte și mă privește cu ochi triști.

— Acum, când în sfârșit am recunoscut în sinea mea că vreau mai mult, nu am nicio șansă. Așa-i?

Simt cum îmi crește inima în piept. *Ce? Am auzit bine?*

Ben *vrea mai mult?* Mă proptesc în coate și mă simt cuprinsă de un vârtej de confuzie și extaz ce mă zguduie mai rău ca o tornadă. Și după aceea...

— Despre ce dracu' vorbești?

Ridică un braț în aer și rostește, pe un ton indiferent:

— Ai venit până aici ca să-mi spui că te întorci la dobitocul ăla, așa-i? De asta ai venit în seara asta?

— Dacă m-aș fi împăcat cu Jared, crezi că aș sta aici, *goală*, lângă tine?

Nu pot să-mi ascund supărarea din glas.

Urmează o altă pauză lungă. Apoi ridică din umeri și un zâmbet sfios îi înflorește pe buze.

— Nu știu. Mă gândeam că voiai să să te mai culci o dată cu mine înainte de a mă părăsi. În chip de rămas-bun.

— Nu se poate! Ești... puah!

Îmi dau ochii peste cap și mă prăbușesc la loc pe pernă. Nici că se putea să iasă mai bine. Cu cinci minute în urmă eram îngrozită că Ben o să-și dea seama ce simt cu adevărat, iar acum el a recunoscut că nu este străin de sentiment.

Asta schimbă *totul*.

— Adică, vrei să spui că nu te împaci cu el? mă întreabă el, cu precauție.

— Nu!

Dintr-odată, simt că mă umflă râsul și mă eliberez de toată tensiunea din corp, făcând loc roiului de fluturași care dau frenetic din aripi în stomacul meu.

Un „Slavă Domnului!” îi scapă de pe buze ca un murmur, urmat de o întrebare:

— De ce nu?

— Din cauza idiotului pe care l-am agățat în Cancún. De-aia.

Asta e. Nu sună prea romantic, dar eu și Ben nu suntem firi poetice.

— Pe bune? Stai așa... Adică *eu* sunt idiotul, nu?

Când oftez exasperată, el se rostogolește deasupra mea, ca mai înainte, cu un zâmbet larg.

— Și ce înseamnă treaba asta, mai exact?

Mă gândesc la următoarea replică. Întotdeauna am fost brutal de sinceri unul cu altul. Nu are sens să schimbăm stilul acum.

— Înseamnă că vreau ca fundul ăla al tău de afemeiat să îmi aparțină doar mie și, dacă te prind cu vreo Bombonică sau cu vreo regină a frumuseții sau cu oricine altcineva, ai face bine să fugi cât mai departe, fiindcă o să te caute și o să te omor cu mâna mea.

Degetele lui îmi îndepărtează câteva șuvițe de păr de pe față.

— Sper că știi că nici nu mi-ar trece prin cap să fac așa ceva dacă aş crede că te-aș răni.

Încuviințez. Oricât de multe defecte are Ben, n-ai putea găsi pe cineva cu o inimă mai mare și mai bună.

Și uite-așa, ceva s-a schimbat monumental între noi.

El se apleacă și pune stăpânire pe gura mea cu o sărutare apăsată și pătimașă, care îmi îngroapă capul în pernă și aproape mă lasă fără aer. Sunt vag conștientă că deschide un sertar, scotocind după un prezervativ. Îi rupe ambalajul, și-l pune îndemânatic — cu o singură mână — și intră în mine lin, fără să-și întrerupă sărutul.

Trupul meu este de mult pregătit să-l accepte.

În întregime.

Capitolul treizeci și patru

■ ■ ■

BEN

Nu îmi vine să cred.

Eu, Ben Morris, am o iubită. Cel puțin așa cred. În afară de acele vagi amenințări cu vătămarea corporală, n-am intrat în detalii.

Îmi întorc capul într-o parte și privesc silueta lui Reese, care respiră încet și profund, cu capul pe umărul meu, cu trupul fierbinte și gol strâns lipit de al meu. E ca un dragon adormit: pe cât de pașnică atunci când este cufundată în somn, pe atât de înflăcărată când este trează. Abia aștept să se trezească din nou.

Seara asta a fost... edificatoare.

Am făcut tranziția de la tipul arogant, care era convins că Reese e a lui, la chinul lăuntric provocat de gândul că se va întoarce la fostul ei soț, și m-am extaziat al dracului de tare când mi-a spus totul pe șleau.

Reese mă vrea pe mine și numai pe mine.

Dacă aș fi știut treaba asta atunci când mă uitam la fata cu păr purpuriu alunecând de pe scaun, beată turtă... Zâmbesc în sinea mea și nu pot să mă abțin să-mi înfășor și mai strâns brațele în jurul trupului ei micuț.

Cuvintele rostite mai devreme de Josh rezonază adânc în mine. Am făcut cea mai mare greșală când am permis defectelor și greșelilor tatălui meu să-mi dirijeze viața. Și fie că îmi place să

recunosc sau nu, asta am făcut până acum. Dacă las o fată ca Reese să plece fiindcă mă tem că voi fi exact ca tatăl meu, o să duc o viață nefericită și solitară. Ironia sorții este că nu cred că aș fi apreciat acest lucru dacă ea nu ar fi fost deja aici, lângă mine, arătându-mi ce aș putea pierde.

Mă aplec spre ea și o sărut ușor pe buze. Ea scoate un geamăt slab în chip de răspuns, dar nu se mișcă. Sunt tentat să o trezesc, dar mă abțin.

Mâine va fi o zi lungă pentru noi *toți*.

Ceea ce îmi reamintește că...

O îndepărtez de mine cu toată blândețea de care sunt în stare și apoi mă ridic în capul oaselor, drept care mă aleg cu un mic miorlăit de protest. Întind mâna după rucsacul care stă sprijinit de peretele de lângă pat și deschid încet și fără zgomot fermoarul pe care mi l-a descris Mason, când m-a sunat ceva mai devreme. Înăuntru găsesc un teanc de plicuri legate strâns cu un elastic.

Răspunsuri la întrebările pe care ea și le pune de atâția ani.

Nu știu ce le-o fi venit lui Mason și lui Jack să mă pună să fac asta. Mason mi-a spus că aveau de gând să i le arate în seara asta, la cină. E o prostie. Nu văd cum poți da o asemenea veste în timp ce mănânci o porție de cartofi prăjiți. Dar, dacă mă gândesc mai bine, probabil că niciodată n-o să găsești momentul potrivit să-i dai o asemenea veste unei fete ca Reese. Să-i spun aici, într-un loc care știu că îi place la nebunie, departe de civilizație, unde pot să-i țin în frâu pornirile pătimașe, ar putea fi cea mai bună opțiune.

Sper ca Reese să aibă aceeași părere.

Capitolul treizeci și cinci

■ ■ ■

REESE

— Nu-mi vine să cred cât de tare semănați unii cu alții, spun eu uitându-mă la progenerurile Morris care stau aliniată umăr la umăr, în timp ce două fete blonde o necăjesc pe Quincy cu o minge.

Căinele își îndreaptă atenția când asupra uneia, când asupra celeilalte, apoi la mulțimea de oameni adunată acolo, de parcă nu se poate hotărî dacă să ia mingea sau mai degrabă resturile de mâncare ce urmează să cadă, inevitabil, de pe micuțele farfurii din carton.

— Da, ni se spune des asta.

Mă lipesc instinctiv de Ben și brațele lui mă cuprind pe după umeri, strângându-mă tare de tot lângă el.

— Dar tu ești cel mai arătos, desigur, adaug eu ironic.

— Sunt. Să nu cumva să uiți chestia asta, spune el râzând ușor, iar eu mă lupt cu dorința de a-l săruta.

Am fost foarte atenți să nu ne afișăm afecțiunea în public, având în vedere că Jack mișună prin preajmă. La un moment dat, va trebui să-i dăm vestea că eu și Ben suntem un cuplu și că am depășit cu *mult* stadiul de prietenie. Cu toate că am decis să fac o criză și să-l ameninț pe Jack că îmi dau demisia dacă nu îl lasă pe Ben să rămână la Warner, chiar nu știu cum naiba o să lucrăm

împreună. Tipul nu poate sta în aceeași încăpere cu mine fără să mă atingă cumva și nu pare să-i pese dacă mai e și altcineva prezent acolo.

Mi-a dovedit-o azi-dimineață, când m-a ciupit de fund în clipa în care făceam cunoștință cu familia lui.

M-am întrebat deseori cum va fi să mă aflu în aceeași încăpere cu toți cei cinci copii Morris și dacă Ben este o ciudățenie a naturii sau sunt toți la fel. Când am avut, în sfârșit, voie să ies din mansardă și să cobor în camera însorită și plină de agitație, am aflat răspunsul. Întregul clan Morris era prezent acolo, plus rudele prin alianță, înfruptându-se cu bunătăți de pe masa încărcată cu prăjituri făcute în casă, cu fructe proaspete și cu o cafea delicioasă.

Rădeau. Zâmbeau. Umpleau casa asta mare, veche și tristă tocmai cu lucrul după care tânjea cu disperare: o familie.

La mai puțin de cinci minute după ce au fost făcute prezentările — iar eu m-am simțit jenată când Jake, unul dintre frații lui Ben, a simțit nevoia să facă un comentariu despre zgomotul care s-a auzit în camera de deasupra, noaptea trecută —, mi-am dat seama că legăturile lor de familie depășesc asemănările fizice. Gândul că acești cinci copii și mama lor nu au mai stat împreună sub același acoperiș de opt ani pare de neconceput. Dacă un străin s-ar uita acum la ei, n-ar crede. Dar probabil n-ar crede nici că omul ale cărui trăsături fizice se regăsesc în fiecare dintre ei a aruncat un vâl mohorât peste viețile lor, suficient de întunecat încât i-a împins să se abandoneze reciproc.

Slujba de înmormântare a avut loc într-o biserică veche, albă, la cincisprezece kilometri distanță, și a fost solemnă, așa cum era de așteptat. Însă nimeni nu se așteptase să vină atâția oameni. Deși cel mai probabil Joshua Senior nu a avut prieteni de nădejde, familiile Bernard și Morris cu siguranță nu duc lipsă. Oamenii s-au înghesuit în biserică să-i aducă un ultim omagiu defunctului

și peste două sute dintre ei s-au întors pe plantație după-amiază, împreună cu familia, pentru un prânz târziu.

— Ce crezi că se va întâmpla acum? întreb eu.

Ben se încruntă, nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la ziua de mâine, și la săptămâna viitoare, și la luna viitoare. Uită-te la cei din jur.

Îi fac semn spre familia lui — Jake, care stă în spatele iubitei lui, cu brațele înfășurate în jurul burții ei; Rob și soția lui, care râd privindu-și copiii; Elsie și Josh, care stau cu brațele înlănțuite, zâmbindu-și. Bineînțeles că nu i-am cunoscut dinainte, dar acum par cu toții foarte mulțumiți. Și Wilma... Femeia asta și-a șters ochii cu batista toată ziua. În timpul slujbei, știu că vărsa lacrimi pentru pierderea soțului ei. Dar am văzut mai puțină tristețe.

Erau mai degrabă lacrimi de recunoștință și ușurare.

— Casa asta e menită să fie plină de voci. Wilma trebuie să-și vadă copiii. Nepoții ei ar trebui să zburde pe aici, râzând și dându-se în leagănul ăla mare. Până și Quincy e în al nouălea cer!

Ben surâde.

— Va ajunge în raiul câinilor cât de curând. E mult prea grasă ca să se agite în halul ăsta.

— Dar ce se va întâmpla după ziua de azi? insist eu. Spune-mi, te rog, că ați stat de vorbă. Ceva trebuie să se schimbe. De dragul Wilmei, de dragul plantației...

Simt că mi se pune un nod în gât când mă gândesc cât de tristă și de singură se va simți Wilma după ce vor pleca toți. Ori cât de mult aș fi iubit plantația înainte, acum, când am văzut-o în cea mai frumoasă lumină — fremătând de viață —, n-aș suporta s-o văd din nou tăcută și pustie.

Ben oftează.

— Încă nu știu, Reese. Fiecare are viața lui în altă parte. Vom vedea ce se va întâmpla.

— Trebuie să insiști, Ben. Să vă revedeți cel puțin de sărbători și de zilele voastre de naștere și...

Îmi trăsnește un gând.

— Jake și Rita ar trebui să se căsătorească aici. Trebuie să le spui asta.

— Sigur!

Pe chipul lui Ben apare un zâmbet larg, își duce mâinile căuș la gură și zbiară:

— Jake! Reese zice că tu și Rita ar trebui să faceți nunta aici!

— Ben!

Îmi înfig cotul în coastele lui ca să-i închid gura — dar prea târziu — și, după privirea acră pe care i-o aruncă lui Ben, Jake nu pare a fi deloc impresionat de propunere. Dacă Rita a auzit, și sunt sigură că a auzit, nu o arată, stând în continuare cu ochii la cele două fetițe.

— Benjamin, nu-ți mai necăji fratele! îl ceartă Wilma.

Ne întoarcem și o vedem apropiindu-se de noi, urmată îndeaproape de Jack și de Mason. Mă îndepărtez de Ben, alături de care mă cuibărisem confortabil, și în același timp brațul lui îmi alunecă încetșor de pe umeri și rămâne cu palma lipită de spattele meu.

— Ben, Jack tocmai îmi spunea cât de mult îl impresionezi la serviciu, îi dă raportul Wilma fiului ei, zâmbind mândră nevoie mare.

— Corectez documentele ca un adevărat specialist, glumește Ben, binedispus.

— Cu toate că nu știu de ce te-ai mai oboșit să faci Facultatea de Drept, când ai putea să te retragi aici. E uimitor de frumos, afirmă Jack, făcând un gest larg spre ceea ce ne înconjoară.

— Așa este, confirmă Ben.

— Ce-ar fi ca tu și Mason să mai veniți la plantație împreună cu Reese? Mă aștept ca ea să fie mai mereu aici, de acum încolo.

Dumnezeule, Wilma! După cum trage Ben aer în piept, îmi dau seama că și el gândește exact ca mine.

Am impresia că toți ochii noștri — inclusiv ai lui Mason — sunt ațintiți asupra lui Jack, așteptându-i reacția.

Ochii lui cenușii se animă de un zâmbet sincer și își pleacă fruntea, de parcă ar aproba. Poate că asta face.

— Vom veni cu plăcere în vizită, împreună cu Reese. Aș fi vrut să putem sta mai mult astăzi, dar trebuie să plecăm la Miami.

Întorcându-se spre Wilma, Jack continuă:

— Încă o dată, îmi pare tare rău pentru pierderea ta. Dacă te putem ajuta cu ceva, transmite-mi prin Ben.

Wilma ne aruncă o privire lui Ben și mie și ne face cu ochiul. O femeie o strigă pe nume, din verandă.

— M-ați ajutat deja. Vă rog să mă scuzați, dar se pare că este nevoie de mine la bucătărie.

Le întinde mâna lui Jack și lui Mason.

— Vă mulțumesc că ați venit.

Cu acestea, Wilma se îndreaptă grăbită spre casă.

— Ei bine, Reese's Pieces, ne revedem la sfârșitul weekendului, nu-i așa? mă întreabă Jack, zâmbind afectuos.

Face un pas înainte, îmbrățișându-mă.

— Și nu uita că suntem mereu alături de tine.

O undă de îngrijorare îi străbate chipul. Se întoarce să-l privească pe Ben drept în ochi, impenetrabil.

— Ai grijă de fata mea weekendul ăsta.

— Voi avea.

Îl bate pe Ben pe umăr, o singură dată.

— Știu că o vei face.

Mă încrunt. Îi petrec din ochi.

— Ei, poftim, ai văzut? Acum și Jack se poartă ciudat. Nu crezi?

— Păi...

Ben își târăgănează vorba și se răsuțește spre mine, privindu-mă lung.

— Ce-i? mă răstesc eu.

Strângând din dinți, aruncă o privire scurtă împrejurul pajiștii.

— Cred că am făcut suficient act de prezență.

Își coboară din nou privirea spre mine, spunându-mi:

— Hai să mergem la plimbare.

Capitolul treizeci și șase

■ ■ ■

BEN

— Îmi place la nebunie aici, în acest moment al zilei! zbiară Reese ca să acopere huruitul motorului, în vreme ce bagă mașina de teren în viteza a patra și face un viraj brusc ca să evite o groapă.

Soarele de sfârșit de noiembrie a început să coboare la asfințit.

— Nu crezi că o înmormântare e de ajuns săptămâna asta? răcnesc eu, agățându-mă atât de strâns de bara de protecție, încât încheieturile degetelor mi se albesc.

Fata asta e maniacă la volan. Nu știu cum de nu și-a făcut praf motocicletă și încep să cred că nu mai vreau s-o văd deloc mergând cu ea, pentru că inevitabilul se va produce; e doar o chestiune de timp. I-am dat cheile mașinii pentru că știam că are nevoie de puțină distracție înainte să-i dau vestea-bombă.

— Ia-o la stânga, pe aici, îi indic eu și, după colț, vechiul camion galben al bunicului ne răsare în fața ochilor.

Ea oprește mașina cu scrâșnet de frâne, stârnind un nor de praf în spatele nostru. Zâmbetul radios al lui Reese mă face să mă îndoiesc de reușita planului pe care l-am pus la cale. Poate că ar trebui pur și simplu s-o fac pachet și s-o duc înapoi în mansardă. Dar asta nu ar schimba cu nimic situația. Trebuie să aflu, iar eu am fost dintotdeauna genul de om brutal de sincer. Dacă ar descoperi vreodată că am știut și am păstrat tăcerea, în loc să-i

spun imediat adevărul, nu ar mai avea niciodată încredere în mine. La gândul ăsta, simt cum inima mi se face cât un purice.

Smulg cheile din contact — dacă vrea să fugă, va trebui să fugă pe propriile picioare — și cobor din mașină. Iau bastonul și urmez aceeași procedură de ani de zile, lovind camionul și făcând zgomot, ca să sperii orice viețuitoare care și-ar fi făcut sălaș acolo.

Reese, care s-a schimbat într-o pereche de jeansi și un tricou, se cocoată pe hayon. Pe buzele ei văd un zâmbet pașnic — o raritate. Nu cred să-l fi văzut până acum la ea. Mă face să încremenesc și să o sorb pur și simplu din priviri.

Urâsc faptul că surâsul ăsta o să-i piară în curând de pe buze.
— De ce te uiți la mine așa?

Ezit. Apoi întind mâna și scot teancul de scrisori pe care l-am înghesuit în buzunarul din spate al jeansilor.

Reese își îngustează ochii.

— Mason avea scrisorile astea, ieri.

Răsfoiesc teancul. Sunt cinci plicuri albe și unul galben. Pe cel galben trebuie să i-l dau ultimul.

— Ai stat de vorbă cu Mason despre tatăl tău în ultima vreme?

— Mda. Săptămâna trecută. De ce?

Oftând, mă îndrept agale spre mașină și mă așez lângă Reese.

— Mason i-a povestit lui Jack despre fostul tău soț. I-a spus că tipul locuiește acum în Miami, că s-a recăsătorit și că ai ținut legătura cu el. Mason este îngrijorat că ți-ai pus în cap să-l pedepsești.

Reese își dă capul pe spate, cu un geamăt.

— La naiba! Ți-am zis eu că nu poți avea încredere în Mason!

— Doar că... Stai puțin, Reese. Lasă-mă să termin.

Fac o pauză.

— Mason era îngrijorat; de asta a spus ceea ce a spus. Bineînțeles că și Jack a fost îngrijorat. Și-a făcut griji pentru tine de când te-a luat din Jacksonville. Se temea că vei deveni la fel de cinică precum mama ta, după ce ai fost rănită atât de tare.

— Eu nu sunt Annabelle!

Se înroșește de furie, iar eu ridic mâinile, într-un gest de capitulare.

Până în momentul de față, lucrurile nu au mers prea bine.

— Știu că nu ești. Dar ascultă-mă puțin. După discuția ta cu Mason — despre care eu, unul, nu știu nimic —... ei bine, el s-a gândit că ar fi o idee bună să dea de tatăl tău biologic, astfel încât să auzi și varianta lui. Să înțelegi ce fel de bărbat își lasă fetița de cincinci ani într-un bistrou și de ce. Poate că a avut un motiv întemeiat. Sau poate că e doar un nemernic, ca mulți alții, și mama ta este îndreptățită să-l urască. Dar e bine să știi, nu crezi?

Faptul că știu cum a fost tatăl meu și — ceea ce este și mai important — cum nu sunt eu m-a ajutat să iau niște decizii importante în ultimele câteva zile. Inclusiv hotărârea de a veni aici împreună cu Reese.

— Jack a fost de acord. L-a sunat pe detectivul particular al firmei luni dimineață și l-a rugat să se ocupe de caz.

Trag adânc aer în piept.

— L-a găsit, Reese. L-a găsit pe tatăl tău. Din câte se pare, nu a fost greu de localizat.

Îi fuge sângele din obraji, până când chipul ei, de obicei rozaliu, devine alb ca varul și ochii îi capătă o nuanță galbenă bolnavicioasă.

— Și unde e, mă rog? se răstește ea, dar știu că, de fapt, furia îi maschează teama.

Ochii îi zboară la teancul de plicuri din mâna mea. Unul dintre ele are o ștampilă cu inscripția: „Returnat expeditorului”. Celelalte nici măcar nu au fost expediate.

Strecor primul plic în mâna ei tremurătoare.

Ea își drege glasul și îl studiază.

— Astea au fost deschise deja.

Tonul ei este extrem de acuzator.

— Le-ai citit?

— Nu, o asigur eu.

Mason a recunoscut că el și Jack le-au citit, fiindcă nu voiau să-i dea lui Reese ceva care ar putea s-o distrugă.

Inspirând adânc, scoate prima scrisoare. E o singură foaie de hârtie liniată, acoperită cu un scris asemănător cu al lui Reese, dar ceva mai ordonat.

Nu prea mai am mare lucru de făcut, așa că rămân tăcut lângă ea, dându-i câte un nou plic după ce termină de citit conținutul celui anterior.

Și privesc cum lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

Când îi înmânez plicul galben, care conține o copie a raportului oficial, cu ștampila inconfundabilă, încremenește ca o statuie.

Vocea ei este răgușită când îmi șoptește:

— Până la urmă, am ajuns exact ca ea, nu?

Capitolul treizeci și șapte

■ ■ ■

REESE

Ben își parchează Volkswagenul în fața casei de o opulență ostentativă, scoasă parcă din mitologia greacă, din pricina șirului de coloane. Enorma fântână arteziană cu trei niveluri din mijlocul aleii în semicerc este absolut ridicolă. Soțul Numărul Patru are bani, nu glumă.

— Pare *confortabilă*, n-am ce zice, remarcă Ben zâmbind în colțul gurii.

— Așteaptă numai să intri înăuntru, mormăi eu. Arată ca o morgă.

Datorită spațiului imens și mobilierului minimalist, este totodată o casă ideală pentru a găzdui un bal caritabil somptuos.

Ușa mașinii se deschide și un valet îmi întinde o mână, pe care o accept, dar numai după ce strâng în jurul meu straturile rochiei din satin. Lina și Mason mi-au adus-o pe plantație azi-dimineață, astfel încât să am timp să mă gătesc înainte de a pleca spre Jacksonville. Din fericire, rochia mi se potrivește de parcă ar fi confecționată la comandă. Și, judecând după eticheta de preț, pe care am găsit-o în cutie, se prea poate să fi fost.

Ben ocolește mașina. Seamănă leit cu o păpușă Ken, îmbrăcat în smochingul negru pe care l-a închiriat în ultima clipă. Îmi oferă brațul. Arată atât de bine, încât, dacă am fi venit aici în alte

împrejurări, probabil că aş fi fost deja în căutarea unui loc ferit unde să-l târăsc de cravată.

— Când ai văzut-o ultima oară pe mama ta? mă întreabă el, potrivit-şi pasul după al meu.

E precaut.

— Imediat după ce m-am căsătorit cu Jared. Soţul Numărul Patru a dorit un *brunch* somptuos, în familie, în chip de împăcare.

— Cu alte cuvinte, asta s-a întâmplat...

— Acum un an şi jumătate.

Clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Şi cum a fost întrunirea?

— Dezastruoasă. Annabelle mi-a spus că nu am mijloacele necesare pentru a menţine treaz interesul lui Jared faţă de mine şi că el mă va părăsi.

Şi acum cred că ştiu şi de ce.

Ben stă de vorbă cu bărbatul care ne caută numele pe lista invitaţilor, în vreme ce ochii mei rătăcesc peste mulţimea de oameni de toate vârstele, bine îmbrăcaţi. A fost excesiv de atent şi de drăgăstos cu mine de ieri după-amiază încoace, ţinându-mi mintea ocupată şi scornind tot felul de glume idioate în încercarea de a mă face să râd. A fost ciudat, având în vedere că tocmai şi-a îngropat tatăl. Ar fi trebuit să fie invers.

Intrăm pe fundalul muzicii, al conversaţiilor şi al râsetelor — atât false, cât şi sincere. Frumoasa scară în stil O'Hara, ce urcă până la etajul al doilea, este inaccesibilă oaspeţilor. În dreptul ei stă aliniată o mică orchestră de violonişti care interpretează muzică clasică în surdină, în vreme ce un fotograf îi immortalizează. Servitori în frac plutesc prin mulţime, ţinând cu uşurinţă în echilibru platouri de argint cu aperitive şi şampanie.

Mă gândesc că toţi banii băgaţi în această petrecere ar fi putut servi o cauză mai bună dacă ar fi ajuns direct la asociaţia caritabilă. Aceasta este momentul de glorie al lui Annabelle.

Nu mi-au plăcut niciodată petrecerile astea pretentioase. Preferam grătarele pe care le făcea Jack vara, în curtea din spatele

casei, unde puteam fi îmbrăcată în jeanși și tricou. Dar, dacă stau să mă gândesc la mutra pe care a făcut-o Ben când am coborât pe scările din casa Wilmei, îmbrăcată într-o rochie care a costat cât jumătate din Harley-ul meu, a meritat efortul.

Ben oprește o servitoare punându-i o mână pe umăr și arborând zâmbetul său cuceritor.

— Scuzați-mă, unde o putem găsi pe doamna Donnelly?

Acesta este cel mai recent nume al lui Annabelle. E greu să le mai ții șirul.

Tanăra roșește în timp ce ridică privirea spre el.

— Își întreține oaspeții în *conservatoire*.

Ben îmi aruncă o privire întrebătoare.

Îi răspund dându-mi ochii peste cap și îi explic încetisor:

— Este o seră în care se află un pian.

Mi se pare că surprind o umbră de zâmbet pe chipul servitoarei care își vede mai departe de drumul ei.

Găsim drumul spre *conservatoire*: o încăpere uriașă, cu pereți din sticlă, aflată în spatele casei, cu deschidere spre un bazin olimpic. De obicei e mobilată minimalist, astăzi toată mobila de aici a fost scoasă, cu excepția pianului negru, iar în aer plutește izul de bani grei, moșteniți din generație în generație. O găsim pe Annabelle în mijlocul unui mic grup de oameni extrem de distinși. Pare la fel de stăpână pe sine și de radioasă ca de obicei. Poartă o rochie lungă, albastru-închis și mulată pe corp, care cade în falduri în jurul gleznelor. Pielea ei palidă pare și mai albă în contrast cu această culoare intensă.

Ben mă strânge ușor de talie și mă împinge înainte. Încerc să nu îmi ating părul. Azi-dimineață, Elsie mi l-a aranjat făcându-mi un coc într-o parte, simplu, dar elegant. Șuvițele purpurii ies în evidență.

Ian mă vede primul. Îmi zâmbește, dar e îngrijorat. Nu sunt proastă. Pentru el, eu sunt fiica înstrăinată a soției sale, care probabil că i-ar întina imaginea de politician, mai ales în preajma alegerilor, dacă cineva s-ar osteni să scormonească în trecutul ei.

Dumnezeu știe ce i-a spus ea despre mine. Cel puțin, cazierul meu este clasat.

Annabelle se răsuțește spre noi. Cu silueta ei înaltă, ca de clepsidră, și cu trăsături perfecte, a fost dintotdeauna o femeie uimitor de frumoasă. Nu pot să neg că este în continuare frumoasă, deși, dacă mă uit mai îndeaproape la forma ochilor, la lipsa oricărui rid sau a oricărui alt mic defect, la sânii foarte plini, pun pariu că a apelat la chirurgia plastică de când nu am mai văzut-o.

Ochii ei azurii și reci mă studiază din cap până în picioare — trecând peste rochia și coafura mea, și poposind asupra lui Ben, de lângă mine — și văd o sclipire în ei. Să fie surprindere? Triumf? Suspiciune?

— Nu credeam că reușești să ajungi, Reese, îmi spune ea cu voce diafană, aplecându-se să mă sărute pe obraz.

În mintea mea, fac comparație cu sărutarea pe care mi-a dat-o Wilma: caldă, drăgăstoasă și atât de... maternă.

— Nici eu nu credeam că o să ajung, recunosc eu.

Până ieri, eram ferm hotărâtă să nu vin.

Și apoi am aflat întreaga poveste.

Sosirea mea aici astă-seară, pentru o discuție directă, ar putea fi considerată o lipsă de tact din partea mea. Dar eu cred că am ales perfect momentul. În primul rând, va fi trează. Pot să pun pariu că în pahar are doar apă minerală Perrier. Nu ar risca să se îmbete cu atâția oameni de față.

Dar, și mai important, va fi atât de preocupată de felul în care voi reacționa *eu* în fața atâtor spectatori, încât nu va avea nicio șansă să facă o criză de nervi.

Întorcându-se spre Ben, ea toarce ca o pisică:

— Bună ziua. Eu sunt Annabelle Donnelly.

Îi întinde o mână moale, de parcă s-ar aștepta ca el să i-o sărute.

— Ben Morris. Încântat de cunoștință, răspunde el cu un zâmbet care îi scoate gropițele la vedere, în vreme ce îi strânge cu eleganță mâna într-a lui.

Oricât de spurcat la gură ar fi Ben, se pare că știe cum să atingă coarda sensibilă a femeilor ca mama. Chiar și acum, când ochii lui Annabelle îl studiază rapid înainte de a-i elibera mâna, cu un zâmbet sfios pe buzele ei exagerat de pline. Mai pline decât îmi amintesc eu să le fi avut.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine, îi spun abrupt.

— Desigur. După bal?

— Nu putem rămâne mult.

— Ah. Atunci, poate stai măcar să faci câteva poze cu familia. Copiii lui Ian au venit cu avionul până aici. Fotograful se pregătește în bibliotecă.

Pentru cei care nu o cunosc, Annabelle pare absolut netulburată. Însă o venă de pe gât îi pulsează. Este cu nervii întinși la limită. Umărul ei delicat începe să se rotească din nou spre cercul de invitați și aproape că mi-a întors spatele în momentul în care îi spun:

— L-am găsit pe Hank.

Fiecare particică din ea încremenește. Zâmbetul ei fals, trupul ei ajustat chirurgical, respirația ei. Pentru o clipă nesfârșită, Annabelle arată ca o statuie.

— Scuzați-mă, vă rog, spune ea și așază paharul cu picior pe tava unui chelner în trecere, apoi trupul ei de felină trece maestos pe lângă mine, pășind pe tocurile de doisprezece centimetri și țâcănind pe podeaua din marmură.

— Vrei să vin cu tine? îmi șoptește Ben la ureche.

— Nu. Mă descurc.

— Bine. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine, îmi șoptește el sărutându-mă pe frunte. Ai venit doar ca să stai de vorbă cu ea, ține să-mi reamintească.

— Da, îi confirm eu, zâmbind cu buzele strânse, sperând să-mi pot ține promisiunea.

Leșim din seră și o luăm la stânga, de-a lungul unui coridor liniștit care a fost izolat de oaspeți printr-un cordon. Un spectator

neavizat ar crede că asistă la o procesiune ciudată de păpuși din colecția Barbie în Vacanță. În orice caz, nu mamă și fiică.

Annabelle împinge două uși duble masive și mă conduce în biroul lui Ian, o cameră decorată în stil masculin, cu draperii din tavan până în podea, cu mobilier închis la culoare, din lemn de cireș, tapitat cu piele neagră. Când ușile se închid în spatele meu, acordurile vesele ale muzicii și râsetele se sting cu totul.

Și acum am rămas doar eu cu Annabelle.

Ea își drege glasul.

— Despre ce ai vrea să-mi vorbești?

Nu are rost să bat apa în piuă.

— Ai știut că tata a încercat să mă găsească?

Își drege din nou glasul.

— M-am gândit că o va face. Nu am stat de vorbă cu el după ce ne-a părăsit.

— Nu, Annabelle. Nu ne-a părăsit *pe noi*. Te-a părăsit *pe tine!* A vrut să mă ia cu el în noua lui viață, alături de *MaryAnn*. Acolo eram în ziua în care tu ai anunțat la poliție răpirea mea. Știi exact unde suntem. Știi că nu eram în niciun pericol.

Văd străfulgerarea de durere din ochii ei și zâmbesc, cu toate că o fac fără urmă de plăcere.

— Nici nu ți-a trecut prin cap că așa putea afla vreodată, nu? Norocul meu a fost că te-ai măritat cu un bărbat ca Jack, căruia îi pasă suficient de mult de mine ca să înceapă să pună întrebări, chiar și după șaisprezece ani.

Plecându-și fruntea, Annabelle pare să nu mai aibă aer, iar pieptul îi tresaltă greoi de câteva ori.

— Ce mai face Hank? întrebă ea într-un final, cu glasul ca o soaptă răgușită.

Nodul pe care îl simt în gât de ieri încoace mi se strânge mai tare, fiindcă știu că n-o să-l mai văd vreodată.

— E în cimitirul Tallahassee. Era pe motocicletă lui și a fost lovit de un camionagiu care nu s-a uitat în oglinda retrovizoare înainte de a schimba banda, acum vreo opt ani.

Cuvintele mele o lovesc cu atâta putere, de parcă aş fi palmuit-o. Până şi puţina culoare care i-a mai rămas în obraji dispare, tenul ei capătă o tentă cenuşie şi rămâne cu gura căscată.

Când Jack l-a sunat pe detectivul particular al firmei Warner în legătură cu Hank MacKay, acesta a început cu verificarea de rutină — rapoartele poliţiei şi necrologurile. A ajuns rapid la raportul de expertiză medico-legală a decesului său şi la ruda cea mai apropiată: concubina lui, MaryAnn Seltzer.

Totul pare atât de simplu.

Hank mi-a scris câteva scrisori în speranţa că va avea într-o zi o adresă la care să le trimită. După moartea lui, MaryAnn i-a dat scrisorile lui Bethany MacKay, sora tatălui meu. O mătuşă despre a cărei existenţă nici măcar nu ştiam. Locuieşte la douăzeci de minute distanţă de mine. MaryAnn a intuit că într-o bună zi fiica de mult pierdută a lui Hank va lua urma familiei MacKay.

— Te-ai întâlnit cu tata într-o seară, într-un bar din Miami unde cânta orchestra lui. Tocmai se despărţise de iubită. Ai stat să-l ascuţi cântând la chitară. Şi apoi, când o fată oarecare a încercat să se bage în faţa ta, i-ai turnat bere pe spinare, prin gulerul cămăşii. Ai pretins că a fost un accident, dar tata a ştiut că ai făcut-o intenţionat.

Zâmbesc. E un gest pe care l-aş face şi eu, doar că nu m-aş ascunde. Chiar m-aş mândri.

— El a zis că eşti cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Aţi început să ieşiţi împreună imediat după aceea. Făcea un drum de o oră până în oraş ori de câte ori avea ocazia. Apoi, şase luni mai târziu, când aţi aflat că erai însărcinată cu mine, v-aţi căsătorit. Nu aţi stat pe gânduri.

Încep să-i povestesc ceea ce mi s-a explicat în prima scrisoare, cu lux de amănunte, lucruri pe care nu le-am auzit niciodată de la Annabelle. Pe măsură ce vorbesc, văd cum emoţiile ei mai au puţin şi răbufnesc prin masca pe care o afişează.

— V-ați mutat într-un apartament cu trei camere, în orașul lui natal, unde lucra ca mecanic în garajul tatălui său. Tu ai stat acasă, cu mine.

Pătrund mai mult în cameră, studiind din priviri portretul pictat al lui Annabelle, care tronează pe peretele de deasupra șemineului. E îmbrăcată într-o rochie sexy și poartă deasupra o blană.

— *Urai* situația ta. *Urai* să fii legată de un bebeluș, acasă. Te plictisea viața dintr-un orășel micuț. Voiai să te muți la Miami, dar pe Hank nu-l atrăgea deloc ideea; el era singurul care aducea bani în casă. În plus, urma să preia afacerea tatălui său. V-ați certat adesea pe tema asta. Vă certați mult, în general. Ai făcut un scandal monstru într-o vineri seară, când aveam vreo trei ani, și vecinii au chemat poliția. Hank era atât de furios, încât a plecat de acasă câteva ore. Când s-a întors, te-a găsit leșinată pe canapea. Eu stăteam într-o băltoacă de votcă, plângând. Atunci ai pretins că sufereai de depresie postnatală și că aveai de gând să apelezi la ajutor specializat. După aceea, el a început să mă ia peste tot cu el, până când tu te-ai simțit mai bine.

Din ceea ce a aflat Hank despre părinții ei — pe care se pare că i-am cunoscut, dar nu mi-i aduc aminte —, Annabelle a crescut într-o familie din clasa de mijloc, unde îmbrățișările nu își aveau rostul și doar aparențele contau. Faptul că ea s-a îndrăgostit de tatăl meu, un muncitor care cânta la chitară și conducea o motocicletă Harley, care mai era și tatuat, pe deasupra, contrazicea toate principiile de viață în care fusese crescută. Dar asta a dovedit și faptul că, odată, Annabelle știa să iubească. S-a lăsat în voia inimii. Tata a început să mă ia cu el la garaj. Știa că nu era un loc ideal pentru o fetiță, dar a sesizat imediat o schimbare: râdeam și zâbeam mult mai mult când eram în preajma lui.

— Situația nu s-a îmbunătățit. Tu erai în continuare la fel de nefericită, prizonieră într-un oraș mic și cu un copil agățat de fusta ta, pe când aveai doar vreo douăzeci de ani. Ai început să-l detești

pentru viața pe care o duceai. El și-a imaginat că avea să se întoarcă într-o bună zi acasă și nu o să te mai găsească acolo.

Și a început chiar să-și dorească asta, după cum a afirmat în scrisoarea lui. Mi-am continuat povestea:

— V-ați îndepărtat unul de celălalt. Și apoi tata s-a întâlnit din întâmplare cu MaryAnn, fosta lui iubită, cu care fusese înainte ta și de care se despărțise atunci când ea plecase la facultate. Au reluat relația din punctul în care rămăseseră.

Mă întorc să o privesc pe Annabelle drept în față.

— Te-a înșelat.

Mă surprinde că ea nu mi-a spus-o niciodată. Aș fi crezut că ar fi fost mulțumită să poată da vina pe Hank MacKay. Aș fi crezut, de asemenea, că ea ar fi putut să-mi dezvăluie adevărul, pentru că știa cât de mult am suferit trecând printr-o situație similară cu Jared. O situație tulburător de similară. Sigur că da, relația noastră a fost mai scurtă și eu nu am născut vreun copil, dar genul acela de suferință ar fi reprezentat un teren comun pentru noi.

În schimb, mândria a făcut-o pe Annabelle să păstreze tăcerea timp de șaisprezece ani.

Ai fi zis că, odată cu trecerea timpului și după ce a divorțat de trei bărbați, Annabelle ar trebui să fie cel puțin indiferentă. Dar când îi văd ochii scăldați în lacrimi și maxilarul încleștat, știu că nu este nici pe departe indiferentă.

Îmi dau seama, în primul rând, cât de tare a rănit-o tatăl meu.

Când am citit relatarea onestă a împrejurărilor care au dus la despărțirea părinților mei, mi s-a întâmplat ceva nemaiîntâlnit până acum: mi-a fost milă de Annabelle.

— Erau împreună de șase luni când ai găsit un bon fiscal pentru un colier pe care tata i-l cumpărase ei. L-ai înfruntat. El a recunoscut și a cerut divorțul.

Mi se pare ciudat să trec în revistă evenimentele din trecutul părinților mei împreună cu femeia care le-a trăit efectiv. Dar și-a petrecut mult prea mult timp fugind de el și provocându-mi

nefericire. A sosit vremea să ne înfruntăm amândouă trecutul, greșelile care ne-au adus aici, în această situație.

— Ti-a spus că urma să se mute în Tallahassee. MaryAnn moștenise ferma bunicilor ei. Voia să mă ia cu el.

Faptul că tata refuzase să se mute, să renunțe la garaj în favoarea lui Annabelle, mama copilului său, dar era mai mult decât dispus să lase totul baltă și să plece pentru o altă femeie trebuie să fi fost devastator pentru Annabelle.

În mod cert, pe mine m-ar face praf.

— Ai ieșit ca o furtună din apartament, într-un acces de furie, povestesc eu mai departe. El mi-a făcut bagajul și m-a luat în camionetă, ca să mă ducă la ferma ei. Voia să vadă dacă îmi place acolo.

Zâmbesc trist când îmi trece fulgerător prin minte o imagine: alergam după un pui de găină. Una dintre puținele mele amintiri despre acel weekend. Se pare că *mi-a plăcut* acolo. M-am înțeles bine cu MaryAnn.

Zâmbetul îmi piere brusc.

— După câteva zile, când el spera că te-ai calmat, mi-a făcut din nou bagajele și am pornit-o pe drumul de întoarcere. Ne-am oprit într-un popas pentru camioane, chiar la ieșirea din Gainesville, ca să mâncăm. Când te-a sunat tata de acolo tu i-ai spus că m-ai dat dispărută la poliție. Și că aveai de gând să-l faci să regrete aventura lui.

O lacrimă stingheră se scurge pe obrazul impecabil al lui Annabelle.

— Nu știa el mare lucru despre răpirea copiilor, exceptând faptul că, fiindcă avea cazier, avea toate șansele să fie condamnat la închisoare dacă ajungea la tribunal. Așa că a intrat în panică și singura soluție care i-a venit în minte a fost să mă lase singură în bistrou.

Cred că am citit fragmentul ăla de scrisoare de cincizeci de ori, revăzând noaptea aceea nu cu ochii unei fetițe confuze, de cinci ani, lăsată de izbeliște, ci prin ochii unui tată de douăzeci și

opt de ani, speriat, cu inima frântă, îngrozit că va petrece ani buni în spatele grătilor. Când am văzut camioneta lui ieșind din parcare, eu crezusem că a plecat. Dar nu plecase. A oprit camioneta într-un cotlon întunecat al parcării și a stins luminile de poziție. Și a așteptat. Două ore a stat și m-a păzit, strângând volanul în mâini, având senzația că cineva îi smulsese măruntaiele —, ca să se asigure că nimeni nu încerca să mă ia de acolo. Când mașina poliției a oprit, în sfârșit, în parcare și agentul de poliție s-a așezat la masa mea, a plecat de tot.

Și a regretat acest lucru în fiecare zi a vieții lui.

Când bunicii mei au venit să mă viziteze, la o săptămână după incident, așa cum îi rugase fiul lor, noi plecaserăm deja, fără să lăsăm vreo adresă de contact.

— De ce? o înfrunt eu.

Ce ironie! Timp de șaisprezece ani, aceeași întrebare mi-a stat pe limbă, numai că era pentru Hank MacKay. Acum însă răspunsul adevărat îl deține mama mea.

— De ce te-ai folosit de mine ca să-l rănești? De ce nu m-ai lăsat să am în viața mea un tată care mă iubea?

Părul blond și mătăsos al lui Annabelle se unduiește când clatină din cap, iar vocea ei răgușită abia se face auzită:

— Fiindcă voia să te ia — pe tine, ceva ce creaserăm împreună — și să te ducă la ea. Știam că o s-o placi mai mult.

— Dar nu ai vrut niciodată nici măcar să fi mamă, Annabelle! Fac eforturi să-mi controlez vocea.

— Nu-i adevărat. Doar că... nu am știut cum să fiu mama *ta*. Semeni *atât de mult* cu el, Reese!

Glasul îi tremură. Închide ochii, strângând din pleoape.

— Ești *leită* Hank. Ești obsedată de muzică rock și de motociclete. Nu reușeam niciodată să te țin îmbrăcată într-o rochie mai mult de cinci minute. Semeni perfect cu tatăl tău și ori de câte ori mă uitam la tine îl vedeam pe el, iar asta mă durea enorm.

Se cuprinde în brațe, de parcă i s-ar fi făcut brusc frig.

— Am crezut că erai prea mică să-ți amintești, am crezut că îl vei uita. Sau poate că vei începe să-l urăști și tu.

Își șterge o lacrimă stingheră.

— Dar nu l-ai uitat. Păreai să mă urăști pe mine din ce în ce mai tare.

O privesc în tăcere pe femeia asta, văzând-o într-o cu totul altă lumină, pentru prima oară în viața mea. O lumină tristă și disperată.

— Și ai uitat de toată durerea aia când l-ai înșelat pe Jack, când l-ai părăsit pe Barry pentru Ian?

Nu este nicio urmă de răutate în glasul meu. Cunosc deja răspunsul, iar faptul că ea își pleacă fruntea îmi confirmă ceea ce știam.

Annabelle nu și-a mai îngăduit să iubească din toată inima pe nimeni de la Hank MacKay încoace. Nici pe Jack, nici pe Barry, nici măcar pe Ian. Sunt cu toții niște surrogate — bărbați de succes care pot umple toate golurile din viața ei, cu excepția celui care contează cu adevărat. Cel din inima ei.

Expir și, dintr-odată, totul mi se pare mai ușor. Am venit aici astă-seară ca să dau cărțile pe față, nu pentru că aș fi crezut că se va schimba ceva în relația noastră.

Eu și Annabelle nu vom fi niciodată apropiate. Dar acum pot să înțeleg de ce. Nu sunt eu de vină. Nu eu am fost de vină. Nu pot schimba ce s-a petrecut deja. Însă pot să mă asigur că nu mă voi transforma într-o femeie acră, ca ea.

Când am citit prima scrisoare, aceea care avea pe plic ștampila „returnat expeditorului” și singura care povestea modurile în care părinții mei s-au rănit reciproc îngrozitor de tare, am intrat în panică.

Dar de atunci încoace mi-am dat seama că, de fapt, nu sunt *exact* ca ea. Cu toate acestea, semănăm *destul* de mult. Dacă m-aș fi dus cu Jared în apartamentul lui, dacă aș fi terminat ce am început, dacă l-aș fi rănit pe el, dacă aș fi rănit-o pe Caroline...

atunci nu aş mai fi putut pretinde că există vreo diferenţă — de orice fel — între noi.

Dar, la un moment dat, a început să-mi pese din nou de oameni. Poate chiar am început să iubesc din nou. Fără intenţie, absolut pe neaşteptate, m-am îndrăgostit de Ben.

Iar acum tot ce-mi doresc este să fiu împreună cu el.

— Poftim.

Îi întind un plic.

Se uită la el cu ochi bănuitori.

— Despre ce este vorba?

— Poate că te va consola puţin.

În afară de scrisoarea iniţială, majoritatea celorlalte erau ca nişte note în jurnalul personal al tatei, despre diverse lucruri care îl făceau fericit — fiul pe care l-a avut împreună cu MaryAnn, casa modestă în care locuiau, camionetele pe care le restaura şi le vindea ca să-şi rotunjească veniturile —, precum şi lucrurile care îi provocau regrete. De pildă, faptul că o înşelase pe Annabelle, că se căsătorise cu ea când era tânăr şi fără minte, cu toate că ştia că încă era îndrăgostit de altcineva. Dar cel mai mare regret al său era că mă părăsise.

Ultima scrisoare era de la MaryAnn, care relata faptul că Hank contactase un avocat ca să înţeleagă mai bine riscurile asociate cu eventualul mandat de arestare. Deşi avocatul era de părere că instanţa putea renunţa la punerea sub acuzare pe motiv de răpire, de acuzaţia de abandon al unui minor nu avea nicio şansă să scape. Hank se gândea să se predea autorităţilor, sperând ca astfel să mă găsească.

În toate acele scrisori însă, îi cerea scuze lui Annabelle şi cuvintele lui erau scrise din tot sufletul. Rămâne de văzut dacă vor fi de ajuns ca să topească stratul ei de gheaţă protector. O las pe Annabelle cu ultima scrisoare în mâini, singurul lucru care s-ar putea să-i deschidă vreodată ochii.

Şi plec în căutarea celui care i-a deschis pe ai mei.

Îl găsesc cu o frigăruie în mână, înconjurat de trei tinere în rochii de bal, parcă proaspăt desprinse din basmul *Cenușăreasa*. Cea mai mare dintre ele sigur nu e majoră, dar toate trei sunt extrem de familiarizate cu metoda de agățare a bărbaților prin fluturarea genelor.

Mă strecor lângă el și îmi petrec brațul pe sub al lui.

— Ești gata de plecare sau mai ai nevoie de ceva timp ca să le prinzi în plasa ta pe minore?

El zâmbește în continuare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Scuze, domnișoarelor! A venit șefa.

Fetele se bosumflă, iar eu îl târăsc pe Ben afară, răstimp în care el abia dacă apucă să pună restul de frigăruie pe o tavă.

Îi dă biletul de parcare valetului, apoi mă trage la pieptul lui.

— Te simți mai bine?

Oftez.

— Încă nu, dar o să mă simt mai bine.

Încă nu m-am împăcat cu situația. În clipa de față, chiar nu știu dacă voi mai sta față în față cu Annabelle vreodată.

— Bine.

Nu am mai folosit niciodată cuvântul „fermecător” ca să descriu o persoană, dar în clipa asta, când ridic privirea către acest bărbat blond îmbrăcat în smoching, cu zâmbetul lui care îi scoate gropițele la iveală, cu ochii lui de un albastru sclipitor, acesta este singurul cuvânt care mi se pare potrivit. Și nu numai datorită frumuseții lui fizice. Absolut totul la el este atrăgător. Până și gura lui mare și spurcată.

— Putem să plecăm acum sau simți nevoia să faci o ditamai scena și să termini seara în stilul caracteristic lui Reese?

Îmi apăs obrazul de pieptul lui, ca să-i ascult bătăile inimii, și mustăcesc.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Stau cu ochii pironiți pe fântâna de prost gust: o statuie a unei zeițe grecești tronând în mijlocul unui mic bazin, înconjurată de jeturi de apă de un metru înălțime și iluminată cu spoturi albastre.

Și întreb, sub impulsul momentului:

— Cât de rece crezi că e apa?

Cu toate că este un noiembrie neobișnuit de calduros pentru Florida, acum e noapte și temperatura a scăzut.

— Presupun că e atât de rece, încât își îngheață biluțele.

— Vrei să punem pariu?

Înainte ca el să răspundă, mă desprind de el și cobor în fugă scara din fața casei, azvârlindu-mi pantofii strălucitori din picioare și lăsându-i pe trepte. Aruncând o ultimă privire spre Ben, care zâmbește cu gura până la urechi și clatină din cap, mă așez pe marginea bazinului, îmi strâng poalele rochiei, mă răsucesc și plonjez în apă.

— Nu e chiar atât de rece! mint cu clănțănind din dinți, în vreme ce pășesc cu greu în apa adâncă până la genunchi, și ajung lângă statuie. Ce zici? Să fie asta fântâna tinereții veșnice a lui Annabelle? Să fie asta Afrodita? Să o implor să mă facă să arăt mai tânără?

Grupul de valeți și câțiva petrecăreți mă privesc cu un amestec de amuzament și uimire.

Ben coboară treptele cu un zâmbet larg, aducându-mi pantofii.

— Nu. Nu ai voie să schimbi nimic la înfățișarea ta.

— Atunci, cred că tu și ea aveți ceva de discutat, îl tachinez cu făcându-i cu ochiul. De ce nu vii și tu aici?

El izbucnește în hohote răsunătoare.

— La naiba, în niciun caz!

— Ești un pământău!

Se uită la mine o clipă, umezindu-și încet buzele, stând pe gânduri.

Deodată, își aruncă pantofii din picioare, își scoate sacoul și intră în fântână.

— O să regreti că m-ai făcut „pământău”, mă avertizează el cu o mutră îndârjită și se apropie cu pași mari de mine.

O iau la fugă, încercând să evit jeturile de apă ce țâșnesc din bazin, dar Ben este mult prea rapid pentru mine și brațele lui puternice mă cuprind într-o îmbrățișare.

— Nu am haine de schimb, Ben! îi reamintesc eu scoțând un chițait.

— Nici eu, dar tu ai insistat. Drept urmare, ne așteaptă un drum de întoarcere foarte interesant, nu crezi?

Cu coada ochiului, văd că s-a adunat o mică mulțime pe trepte și *flash*-urile aparatelor de fotografiat se dezlănțuie. Fără îndoială, sunt reprezentanții presei invitați la eveniment. Chiar dacă Ben îi vede, în mod evident nu-i pasă. Sau poate că îi pasă și tocmai de aceea își petrece o mână pe sub genunchii mei și mă ridică în brațe.

— Ești gata?

— Nu! strig eu, hohotind de râs și mă așez strâns de gâtul lui. Să nu îndrăznești să mă lași să cad în apă! E a dracului de rece!

O licărire ciudată se aprinde în ochii lui albaștri.

— Să te las să cazi? Reese, știi că nu mi-aș permite niciodată să fac așa ceva.

Cu un braț mă trage spre el ca să mă sărute destul de indecent pe buze, având în vedere că avem spectatori, iar apoi începe să alerge ducându-mă în brațe, pe sub jeturile de apă dispuse în cerc.

Ne udăm amândoi până la piele și râdem de ne prăpădim.

Epilog

BEN

— Abia aștept să-mi dau dracului jos cravata asta, bombăn eu și îmi trec degetele pe sub gulerul cămășii, care este deja jilavă pe sub sacoul costumului.

Aș fi în stare să mă dezbrac în pielea goală de îndată ce terminăm ședința foto, dacă ar fi după mine.

— Nu te mai văita atâta! Cel puțin este luna mai. Ar fi putut alege iulie, îmi reamintește Jake, adăugând încetșor, în timp ce își șterge fruntea de sudoare: Suferim cu toții alături de tine.

Le arunc o privire rapidă lui Rob și lui Josh, iar pelicula subțire de transpirație de pe chipurile lor confirmă vorbele lui Jake. Stăm toți patru la umbra unuia dintre cei mai bătrâni stejari de pe plantație. În fața noastră sunt șiruri de scaune albe, pe care stau rudele și prietenii noștri. Un altar improvizat — o arcadă acoperită cu flori de portocal — este amplasat lângă noi.

E suficient să le simt aroma ca să mă calmez.

— Ați muncit enorm la casa asta de la Crăciun încoace, ne laudă Rob, cercetând din priviri casa în stil colonial.

— Polița de asigurare a fost substanțială. Suficientă cât să acopere reparațiile urgente.

Fac un semn din cap spre fratele nostru mai mare.

— Și Josh a muncit mult.

Josh și-a dat demisia la scurt timp după moartea tatei și s-a mutat cu mama. Banii obținuți din vânzarea sculelor de tâmplărie au fost mai mult decât suficienți pentru a acoperi întreținerea copilului și pensia alimentară în viitorul apropiat. La rândul lui, Josh ne-a fost de mare ajutor aici, transformând atelierul tatei într-o secție de ambalare de fructe, pe care a pus-o pe picioare, preluând conducerea ei și minimalizând astfel cheltuielile. Tocmai și-a sărbătorit primul an fără băutură săptămâna trecută și, cu toate că soția lui, Karen, nu pare dispusă să se împace deocamdată cu el, a venit și ea aici împreună cu cei doi copii, pentru nuntă.

Acum, când sunt adult, îmi cunosc fratele mai mare mai bine decât îl cunoșteam în copilărie. Am ajuns chiar să apreciez felul lui taciturn de a fi și cred, după micile zâmbete și chicoteli, că a ajuns și el să mă aprecieze pentru ceea ce sunt.

— Aproape că e timpul! strigă mama entuziasmată, venind în mare grabă spre noi, cu nepotul ei de trei luni în brațe. Vrei să-l mai vezi pe tati o dată, Jake Junior?

— Nu puteai să-i alegi un nume mai original? glumesc eu, coborându-mi privirea spre micuțul îmbrăcat în smoching.

Toată partea din față a hăinuței e acoperită cu salivă. Trebuie să recunosc: e drăgălaș. Ar fi și mai drăgălaș, dacă nu ar plânge atât de mult.

— Mai taci dracului din gură, bombăne Jake la mine și se apleacă să-și sărute fiul pe frunte.

— Gata, potoliți-vă! ne ceartă mama, strângându-l pe Jake Junior la piept.

Dar eu încă nu sunt gata să mă potolesc. E al naibii de amuzant să-l scot din sărite pe frate-miu.

— Ți-au zis doctorii când o să-i stea capul ca lumea?

Mă uit cum bietul bebeluș se chinuie să și-l ridice.

— Sau o să i se bălăbănească mereu, ca la marionete?

Abia am timp să-mi cobor brațul ca să parez o lovitură pe care Jake mi-o aplică iute, țintind în rinichi.

— Iar te amuzi pe seama căpșorului?

Inima îmi stă în loc când aud glasul lui Reese. Mă întorc și o văd cum vine plutind spre mine, prin iarbă, cu vechea ei chitară albastră Yamaha atârându-i în spate. O admir pe de-a-ntregul, cu decolteul ei adânc cu tot, care îmi oferă o priveliște grozavă asupra sânilor — pe care pun mâinile ori de câte ori am ocazia. Rochia ei este lungă până în pământ. Chestia asta e destul de supărătoare. Îmi place tare mult să-i văd picioarele. Dar când se întoarce și îi văd spatele gol, într-un fel compensează pentru tot restul.

— Credeam că nu trebuie să porți alb la nunți.

Ea ridică din umeri.

— Trebuie, dacă mireasa te obligă.

— Rita ți-a ales rochia? În cazul ăsta, se acceptă.

Buzele ei mari — azi rujate cu roșu — se arcuiesc încet într-un zâmbet.

— Ți place?

— Mda. De fapt...

Întind un braț ca să-i strâng fundul în palmă și o trag înspre mine.

— Benjamin!

Mâna liberă a mamei mă plesnește peste umăr.

— Nu în fața oaspeților....

O surprind murmurând, cu un oftat de exasperare:

— Nici chiar așa!

— Da, Benjamin. *Nici chiar așa*, intervine Reese.

Ochii ei scapără în vreme ce se răsucește ca să scape din strânsoarea mea și face un pas înapoi, îndreptându-se spre microfon. Judecând după ceea ce tocmai a simțit când am lipit-o de mine, știe că o voi lua pe sus și o voi duce în mansardă — pe care am pus stăpânire în weekenduri — în secunda în care se va încheia ședința foto.

— Îmi plac tare mult florile de portocal, îi spune ea mamei, cu un zâmbet. Aduc o notă de eleganță.

— Putem face același lucru la nunta voastră.

Îmi dreg zgomotos glasul, aruncând săgeți din ochi în direcția mamei, dar ea își coboară ochii spre nepotul ei, gângurind încetșor, în vreme ce Reese își dă capul pe spate, scoțând un hohot de răs puternic și gutural.

— Numai dacă poți să îmbraci în flori și barele de susținere ale mașinii de teren, fiindcă am de gând să vin la altar în stil mare.

Îmi face cu ochiul, așa că îmi dau seama că o tachinează. Mulțumesc lui Dumnezeu! Nu mă grăbesc deloc cu nunta. Știu că nici Reese nu se grăbește. Avem o relație foarte bună.

— Cât o să mai dureze? mormăi eu în barbă, trăgând de gulerul cămășii în timp ce Jack își croiește drum spre mine, cu un pahar de limonadă în mână.

— Reese, ești frumoasă chiar și cu prostia aia jerpelită atârnată de umăr.

Se apleacă să o sărute pe obraz, înainte de a se întoarce spre mama.

— Poftim, Wilma!

— Mulțumesc, Jack, îi răspunde ea cu un zâmbet sfios.

Și... stai așa, ce-i asta?

Mama roșește?

Simt cum mi se încrețește fruntea de nedumerire. Îmi mut privirea de la ei la Jake, care este mult prea preocupat să se holbeze cum copilul lui își bălăbănește căpșorul, și înapoi la ei. Dar abia după ce mă uit la Reese și văd cum îi privește pe tatăl ei vitreg și pe mama, cu un zâmbet enigmatic, îmi pică și mie fisa.

— Ei, drăcie, nu se poate!

Izbucnirea mea sonoră atrage atenția tuturor. Pe chipul mamei se așterne subit îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat, dragule?

— S-a întâmplat că am o politică strictă în privința tatălui vitreg al iubitei mele care îi face avansuri mamei.

Chipul mamei se face stacojiu, asortându-se cu rochia ei. Dacă nu ar avea bebelușul în brațe, cred că aş primi o cafeală pe cinste chiar aici și acum, lângă altarul de nuntă al fratelui meu. *La dracu', nu-mi pasă. Jack și mama?*

Josh lasă să-i scape un hohot de râs. Imediat, Jake și Rob pufnesc și ei în râs. Nici măcar Reese nu se poate abține. În cele din urmă, pricep și eu. Îmi azvârl brațele în sus, plin de exasperare.

— Și *eu* sunt singurul care nu știa?

— Cum de ai luat examenul de barou, frățioare? mă zeflemișeste Jake, dându-mi un ghiont în coaste.

Mama își rostogolește ochii, se întoarce cu spatele și pleacă, dar mai înainte o surprind făcându-i cu ochiul lui Jack. *Rabat!* Habar n-am avut! Jack și Mason au venit de câteva ori aici, să ne ajute la cules. Apoi mama i-a invitat de Crăciun. Și de Paște.

Și eu, care credeam că pur și simplu le place plantația de portocali!

— Am impresia că ai fost mult prea ocupat să ignori în mod flagrant politica *mea* de la serviciu ca să bagi de seamă, cugetă Jack.

— Nu aş folosi termenul „flagrant”, mormăi eu.

La dracu'! Mi-a zis-o.

Jack își arcuiește sprâncenele cenușii și stufoase.

— Nu? Poate că ar trebui să-l întrebăm pe Mason.

— Te-am avertizat că Jiminy ciripește, îmi șoptește Reese pe când își ajustează microfonul pe stativ și se îmbujorează.

— Hm...

Nu prea știu cum să răspund la asta. Am fost *chiar* cuminti, respectându-l pe Jack și ținând relația noastră ascunsă față de colegii de la firmă. Reese a lucrat la cazurile Natashei în vreme ce eu am preluat singur câteva cazuri și am apelat la alți doi

asistenți juridici. De fapt, sunt aproape convins că nimeni nu are habar de noi. Sau poate că toată lumea știe, iar noi doar ne amăgim singuri.

Cu excepția unei singure nopți, cu câteva weekenduri în urmă, când am lucrat până târziu și nu am mai reușit să mă abțin, ci am dat frâu liber fanteziei pe care o aveam de luni de zile cu Reese pe biroul meu, ne-am ținut mâinile acasă.

Și oricum, ce căuta Mason la birou după miezul nopții?

Pun pariu că n-o să mai facă *asta* fără să dea un telefon mai întâi.

— Așadar, suntem chit? mă întreabă Jack mustăcînd, în vreme ce se îndreaptă spre scaunul lui.

Îmi plec fruntea ca să-mi ascund zâmbetul timid, exact în momentul când din telefonul lui Reese răsună un bip: un mesaj de la Elsie.

— A sosit timpul! ne anunță ea, aruncînd la nimereală telefonul pe jos, la mică distanță — o să-l uite acolo și apoi o să-l caute ca o nebună mai târziu, bag mâna-n foc —, și apoi degetele ei atacă primele acorduri ale melodiei.

Cînd deschide gura și versurile cîntecului se revarsă, Jake simte nevoia să-mi dea din nou un ghiont în coaste ca să mă facă să mă întorc cu fața spre intervalul pe care o să vină mirii. Rezist cinci secunde, înainte de a-mi îndrepta din nou atenția asupra lui Reese.

Nu cred că mă voi sătura vreodată să o aud cîntînd, sau vorbind, sau rîzînd, sau scoțîndu-mă din sărite sau spunîndu-mi că sunt un ticălos. Și nu cred că aș putea să mă satur vreodată să mă trezesc alături de ea dimineața, sau să o dezbrac seara, fiindcă e imposibil să mă satur de ea. De fapt, este exact invers. O doresc din ce în ce mai mult. Ea este absolut tot ce nu am știut vreodată că-mi doresc și tot ce nu am știut că aș putea avea.

Este... exact ceea ce mi se potrivește. Absolut perfectă.

Sunt vag conștient de procesiunea ce defilează pe covorul roșu dintre scaune. Probabil că ar trebui să-i dau atenție miresei. Dar sunt prea ocupat să o sorb din priviri pe Reese a mea.

K.A. TUCKER

s-a născut în orașelul Ontario, în Canada, și a scris prima ei carte la vârsta de șase ani, cu ajutorul bibliotecarei din școala primară și a unei cutii de creioane colorate. Este o cititoare vorace și în prezent locuiește într-o localitate de lângă Toronto, împreună cu soțul ei, cu două fiice, precum și cu o numeroasă și istovitoare familie adoptivă de creaturi pe patru picioare.

Este autoarea multor romane devenite bestselleruri. Seria *Zece respirații scurte* a propulsat-o în rândurile autoarelor consacrate ale genului *New Adult*, alături de: Tammara Webber, Colleen Hoover, Cora Carmack, Jessica Sorensen.

Puteți obține mai multe informații despre K.A. Tucker accesând site-ul:

www.katuckerbooks.com